Gordon Landsborough
DESERT MARAUDERS
Allan Wingate
London
Copyright 1976 by Gordon Landsborough

GORDON LANDSBOROUGH

GORDON LANDSBOROUGH

VULPILE DEȘERTULUI

ROMAN

București, 1993

EDITURA

Consilier literar: H. GRĂMESCU
Coperta de: GH. BALTOC

ISBN 973-9127-94-0

„Valoarea unui general e totdeauna egală cu aceea a căpitanilor pe care îi are în subordine" — iată o zicală deseori rostită prin popotele ofițerilor și — lucru ciudat — totdeauna de către căpitani. Printre ofițerii cu acest grad aflați în subordinea feldmareșalului Erwin Rommel[1] se număra și tânărul, dar neînfricatul *Hauptmann*[2] Kurt Braunschweig.

În numeroase ciocniri avute pe întinsul deșertului cu britanicii și aliații lor, căpitanul Braunschweig se dovedise un om cu nervi de oțel. În concepția lui, războiul însemna înainte de toate să te năpustești asupra inamicului de îndată ce dai cu ochii de el și să-l distrugi până ce n-apucă să-și dea seama ce anume se întâmplă. Politica asta putea duce la rezultate dezastruoase — și nu numai pentru una din părți — dar feldmareșalul Rommel o încuraja cu neabătută stăruință, fiindcă se dovedise aducătoare de mari foloase peste tot pe câmpul de luptă.

Către începutul unei după-amiezi toride, căpitanul Braunschweig stătea în picioare în mașina lui deschisă având ochelarii de praf săltați peste cozorocul prelung al chipiului, după moda lansată de generalul său comandant; se afla în plin deșert, la un

[1] General german (1891—1944). Comandant al *Afrikakorps*-ului (vezi nota 1, pag. 53)
[2] Căpitan (germ.)

sfert de milă depărtare de oaza Siwa... Iar Siwa se găsea pe întinsul Saharei, la patru sute de mile spre sud de Derna, Tobruk și țărmurile Mediteranei.

În fața sa ardea un foc uriaș. Era vorba de un pâlc stingher de palmieri — s-ar putea să fie și curmali, își spunea căpitanul, deși nu prea se pricepea la arbori dintr-aștia, fiindcă și el cu oamenii săi abia sosiseră la Siwa, iar pentru asemenea ispravă trebuiseră să-i izgonească pe britanici din acest paradis de verdeață, pierdut în imensitatea pustiului dogoritor.

Căpitanul Braunschweig izbutise să provoace cumplitul incendiu. Aruncătoarele lui de mine tocaseră pâlcul înalt de palmieri și aprinseseră frunzele uscate, risipite în vraf gros pe deasupra nisipului. Fără îndoială că vreun proprietar de neam arab avea să fie tare amărât că investițiile sale se duseseră definitiv pe apa sâmbetei, dar dacă oamenii s-apucă să cultive pomi roditori în mijlocul pustietăților, trebuie să se aștepte ca soldații porniți la război să le ocupe și să le transforme în câmpuri de bătălie.

În clipa de-atunci căpitanul nu era sigur că oaza ar mai fi putut fi socotită câmp de bătălie. Individul — destul de respingător la înfățișare — care fusese adus la Marele Cartier german de niște nomazi arabi dornici să încaseze recompensa făgăduită, vorbise multe și de toate, iar ca urmare a celor spuse de el se organizase în grabă detașamentul comandat de căpitanul Braunschweig și se pornise năvala împotriva acelui pașnic pâlc de palmieri de lângă Siwa.

Numai că pașnicul pâlc de palmieri începuse dintr-o dată să-i împroaște cu gloanțe de mitralieră, arătându-le astfel că incredibilele gogoși înșirate de individul cu înfățișare antipatică erau de fapt, adevărul adevărat. Se dovedi că un detașament

puternic de soldați britanici îndrăznise cu nerușinare să se aciueze chiar în coasta oazei ocupate de trupele germane. Atunci, căpitanul dăduse imediat ordinele menite să-l facă pe inamic să-și blesteme zilele și să-și dorească din adâncul sufletului să se afle la capătul lumii, și nu la Siwa.

Într-o clipă, infanteriștii lui, îmbrăcați în uniforme de culoarea deșertului, se revărsaseră peste dunele de nisip și începuseră să înainteze concentric asupra inamicului. Mitralierele fură imediat montate și începură să reverse foc ucigător asupra pâlcului de palmieri și a inamicului încă invizibil. Pe urmă, intraseră în acțiune aruncătoarele de mine, palmierii se rostogoliseră unii peste alții și apoi izbucnise focul, fapt ce-i prilejui căpitanului cea mai adâncă satisfacție. Nu-i trecea prin minte vreo asemuire cu niște șobolani scoși de pârjol de prin cotloanele lor — căci pentru căpitanul Braunschweig, militar de carieră, vrăjmașului, mai ales dacă era de rasă nordică, i se cuvenea toată cinstirea, dar în același timp, trebuia și neapărat ucis, asta făcând parte din regulile jocului. Se gândea că focul îi va sili curând pe britanici să se arate la vedere și atunci forțele de sub comanda sa, mult superioare numericește, îi vor lichida fără milă, răsplătind după cum se cuvine o astfel de nerușinare. Ca soldat, avea toată admirația pentru curajul dovedit de ostașii inamici, dar tot ca soldat se considera dator să înlăture din rădăcină o asemenea amenințare la adresa securității armatelor din care făcea parte.

Focul se încinse cu vâlvătăi imense și un nor dens de fum venea să păteze albastrul de sticlă al cerului saharian, însă apărătorii încă tot nevăzuți continuau să reverse foc greu de puști și de mitraliere din ascunzătorile lor aflate printre palmieri. Căpitanul Braunschweig dădu ordin ostașilor să strângă cercul împrejurul inamicului și în felul acesta să-l scoată din

bârlog. Se dovedi însă că manevra comandată fusese ori prea încet executată, ori prea târziu pornită.

Dintr-o dată, la nu mai mult de cinci minute după ce atacul fusese declanșat, nu se mai auzi nici un foc de armă dinspre pâlcul de palmieri. Abia după câtăva vreme căpitanului îi trecu prin gând, că s-ar putea ca inamicul să se fi retras cu totul și să nu fie vorba doar de o simplă pauză în focul lui susținut. Chiar și după aceea, deși ordonă pas alergător, trecu destulă vreme până ce primul pedestraș să pătrundă în pâlcul de palmieri mistuiți de foc și apoi să raporteze că, cel puțin în sectorul controlat de el, nu se afla nici urmă de luptător din deșert.

Pe urmă înaintarea s-a făcut în mare grabă și infanteriștii germani s-au strecurat ca argintul viu printre palmieri, până când s-au întâlnit cu toții de cealaltă parte a crângului, declarând că nu se află acolo nici măcar un singur ostaș inamic. În același timp au raportat că există urme ale unei tabere destul de însemnate, făcută cândva printre palmieri, și unde s-ar părea că se stabilise un detașament oarecum numeros, ceea ce făcea să întărească spusele rănitului britanic.

Încă înainte ca locotenentul de infanterie să-și fi prezentat raportul, căpitanul Braunschweig primi o altă dovadă a retragerii inamicului. Două mașini de patrulare ușor înarmate, ce se aflau în detașamentul său, o luaseră înainte pe ambele părți ale pâlcului de palmieri cuprins de incendiu. Acum, una dintre ele raporta prin radio că un nor greu de praf se arăta înspre sud, ceea ce demonstra că un convoi de vehicule străbate deșertul.

„Spre sud?" se gândi imediat căpitanul și numaidecât începu să-și deplieze harta. Dar spre sud nu exista nici o cale de scăpare! Într-acolo, pe distanță de sute de mile, se afla Întinsa Mare de

Nisip, o vastă porțiune de nisipuri mișcătoare reprezentând un obstacol cu neputință de depășit — după datele furnizate de Serviciul German de Informații — de către nici un fel de vehicul. Ce-ar putea, deci, să însemne o asemenea manevră a inamicului? Aveau cumva vreo poziție fortificată prin apropierea Întinsei Mări de Nisip, ori cunoșteau totuși vreo cale secretă de trecere, necunoscută cartografilor Armatei Germane?

Dar căpitanul Braunschweig, fiind omul care era, nu zăbovi mai mult de două secunde asupra unor asemenea speculații. Pentru el acțiunea însemna totul. Inamicul era pe cale să-i scape. Prin urmare datoria îi impunea să se ia pe urmele lui și să-l oblige să primească lupta. N-avea nici o îndoială în ce privește rezultatul încleștării. După câte spusese rănitul britanic, ceata acelor haiduci ai deșertului nu cuprindea mai mult de treizeci de oameni și nu dispunea decât de patru camioane de transport descoperite. El avea la dispoziție două autovehicule de patrulare minunat înarmate și extraordinar de potrivite pentru asemenea teren, douăsprezece camioane speciale pentru transportul trupelor și cu mult peste o sută de oameni. De îndată ce va avea posibilitatea să se ia de gât cu dușmanul, are să-l și pună cu botul pe labe; dar chiar dacă forțele de sub comanda sa ar fi fost net inferioare celor ale britanicilor, hotărârea căpitanului nu ar fi fost alta.

După ei — cu toată viteza!

Provizii și apă avea pentru două zile. În răstimpul acesta trebuia cu orice preț să nimicească ceata aceea de dușmani care cu atâta îndrăzneală atacase comandamentul german de la Siwa și eliberase opt prizonieri britanici. Dădu un ordin scurt și numaidecât cele douăsprezece camioane se apropiară, oamenii se întoarseră și se urcară în ele, urmărirea începând fără întârziere.

Realitatea era, orice s-ar spune, că detașamentul aflat sub comanda căpitanului Braunschweig dăduse grupului acela inamic — oare cum îi spusese prizonierul rănit? G.G.C.U.[1]?, o nouă formație de gherilă acționând în Sahara — un avans de vreo oră și jumătate. Era cu adevărat de necrezut cât de mult timp trebuia irosit pentru a te putea convinge că inamicul într-adevăr s-a retras și nu a organizat vreo ambuscadă, pentru a-ți pune din nou oamenii în formație de marș și a pleca iarăși la drum.

De data asta, însă, porniseră cu iuțeală, o luaseră de-a dreptul către sud, lăsând în urmă palmierii care trosneau și se mistuiau în jarul focului, și se îndreptau către clipa încleștării decisive. La început calea era lină și întinsă, presărată cu nisip vârtos, curat, aproape de culoarea aurului pur, orânduit în coline uniforme de vântul care sufla aproape fără contenire, nisip ce oferea priză sigură anvelopelor de cauciuc sintetic. Numai căldura îi potopea. Până și vântul ce stârnea ușoare vârtejuri de nisip, șuierătoare ca niște șerpi încolăciți pe deasupra pământului, venea să sporească dogoarea. Îi izbea drept în față pe soldații ghemuiți în camioanele de transport și-i pârjolea cu arșița lui înfricoșătoare. Pielea se asprea și începea să se cojească, gâtlejurile le deveneau insuportabil de uscate și nimeni nu scotea nici o vorbă fiindcă limbile se scorojiseră și răzuiau ca niște pile cerurile gurilor la fel de aspre ca și ele. Soldații stăteau înghesuiți ca vai de ei, claie peste grămadă, cu gândurile și visurile aninate de izvoarele limpezi și răcoroase din oaza Siwa și

[1] *Glasshouse Gang Commando Unit* (Grupul de comando al Cetei de la Glasshouse). „Glasshouse" era numele unei cumplite închisori militare britanice din Africa. În argou cazon este denumirea generică dată oricărei închisori militare. Înțelesul obișnuit al cuvântului este acela de „seră".

cugetau cu mințile lor nemțești la nebunia războiului și la nepătrunsele lor rosturi pe îndepărtatele meleaguri ale Africii.

Autovehiculele de patrulare nu pierdură nici o clipă din ochi norul de praf care se tot ridica în depărtare, dar în orice caz ar fi fost foarte puțin probabil ca fugarii să poată scăpa în vreun fel, căci dacă nisipul avea grijă de ceva, atunci acel ceva era să păstreze cât mai limpezi urmele cauciucurilor. Urmăritorilor nu le rămânea altă grijă decât să-și continue cursa; până în cele din urmă dârele lăsate în nisip aveau să-i ducă fără greș în spinarea fugarilor. Căpitanul Braunschweig era convins că înaintează mult mai repede decât britanicii și nu se îndoia de fel că avansul de vreo zece mile pe care îl aveau se va topi nu peste multă vreme.

Dar nu ținea seama de surprizele pe care le ascunde pustiul.

Către mijlocul după-amiezii, aflându-se în urma aceleiași coloane de praf, mult mai apropiată acum, ce îi trăgea după sine ca un soi de magnet, nemții își dădură seama că înfățișarea locurilor începe să se schimbe. Cu toții băgară de seamă coloritul complet diferit al împrejurimilor: în locul acelui auriu îmbietor, nu vedeau acum decât nesfârșite întinderi de cenușiu mohorât. Din ce în ce mai multe colțuri de stâncă răsăreau pe întinderea nisipului; până și nisipul însuși părea ciudat de alunecos și curgător.

Tot mai adesea se întâmpla ca roțile mașinilor să se învârtă de pomană, fără să poată face priză cu solul și izbutind să arunce în aer doar un soi de fântâni arteziene de pulbere uscată și fierbinte. Înaintau cu viteză din ce în ce mai redusă și ochii căpitanului cercetau acum tot mai des poziția soarelui, fiindcă începuse să se întrebe dacă va izbuti să-i ajungă din urmă pe fugari înainte de lăsarea întunericului.

Căpitanul Braunschweig încă era convins că încetul cu încetul se apropie de inamic, însă își dădea seama că nu în aceeași măsură în care se apropiaseră mai înainte, când înaintaseră pe nisip mult mai consistent și cu mult mai mult spor. Începea să creadă că printre fugari se aflau și oameni buni cunoscători ai deșertului și foarte pricepuți să se descurce cu roțile care patinează pe nisip. Dar ce naiba, s-ar fi zis că britanicii ăștia se simt totdeauna la ei acasă prin astfel de pustietăți, mult mai bine decât oamenii lui atât de puțin obișnuiți cu deșertul. În ciuda unor asemenea gânduri, căpitanul continua cu încăpățânare să-și spună: fie el nisip tare sau prăfos, acolo unde pot ajunge acești *verdammen*[1] de britanici, putem ajunge și noi, iar în cele din urmă — jur pe sufletul meu — o să-i prindem și-o să-i nimicim.

Dar asta, în orice caz, n-avea să se întâmple în cursul nopții următoare. Era absolut necesar să facă un popas, fie și numai de zece minute, atât cât trebuia ca să alimenteze mașinile cu benzină, să distribuie hrana și să împartă rațiile reglementare de apă — și cele zece minute se dovediră suficiente. Pe urmă porniră din nou la drum. Numai că soarele cădea cu îngrijorătoare grabă către zarea dinspre apus, iar norul de praf nu părea deloc să se afle mai aproape de coloana lor.

Drumul devenea din ce în ce mai anevoios. Tot mereu se întâmpla ca roțile vreunei mașini să înceapă a patina în nisip și mașina să rămână înțepenită pe loc. Atunci toate vehiculele aflate în urmă trebuiau să se oprească și ele, oamenii erau obligați să coboare și să lucreze amarnic cu lopețile în nisip, până ce ajungeau să gâfâie de-ai fi zis că au să le explodeze plămânii, și-abia pe urmă să se cațere în mașinile care din nou izbuteau să se urnească din loc.

[1] Blestemați (germ.)

Cu timpul, căpitanul Braunschweig iscodi o metodă în stare să le îngăduie a înainta ceva mai repede. Dispuse cele două mașini de patrulare, amândouă cu tracțiune dublă, pe marginea convoiului și având cablurile de remorcare gata pentru intervenție. De îndată ce vreo mașină de transport dădea semne neliniștitoare, oamenii săreau jos, prindeau cablurile în cârligele de remorcare și vehicolul cu tracțiune dublă o punea numaidecât în mișcare. Înspre seară — ceva cam târziu — deveniseră foarte pricepuți în efectuarea acestei manevre și coloana începuse să înainteze cu viteză ceva mai mulțumitoare. În orice caz, coloana de praf din fața lor începea să se apropie văzând cu ochii și după anumite calcule s-ar fi zis că se găsește la șase mile depărtare, însă Braunschweig considera aprecierile acestea drept optimiste.

Întunericul se lăsă mult mai repede decât ar fi dorit el, dar îl întâmpină totuși cu mulțumire, fiindcă aducea ușurare după povara soarelui dogoritor. O vreme, căpitanul se gândi chiar să încerce un ultim efort și să continue drumul pentru a cădea în puterea nopții asupra inamicului cu totul nepregătit, dar băgă de seamă că oamenii aproape se clatină pe picioare când trebuie să îndeplinească operațiile de remorcare a camioanelor de transport și întreaga coloană se mișcă parcă tot mai încet.

Pe bună dreptate, căpitanul Braunschweig hotărî să pună capăt acelei zile de trudă. Ostașii lui erau cu totul epuizați; n-ar mai fi fost în stare să reziste unui asemenea ritm. Chiar dacă ar fi ajuns din urmă inamicul, ce rost ar fi avut, când oamenii săi nu mai erau capabili să se bată? Așa încât, cu inima tare îndoită, căpitanul Braunschweig ordonă oprirea coloanei și așezarea taberei. Avea să urmeze masa, cafeaua și mult așteptata odihnă pentru mușchii lor extenuați, iar a doua zi dimineața continuarea

hăituirii. Întins sub cerul liber, tremurând zdravăn, fiindcă oamenii săi nu dispuneau de pături, căpitanul Braunschweig făcea în minte tot felul de socoteli. Dacă până a doua zi la prânz nu reușea să ajungă din urmă inamicul, însemna că trebuie să lase baltă toată urmărirea. Apa, dacă nu chiar și benzina, aveau să se termine în curând și nu era deloc dispus să crape de sete prin pustietățile astea înfiorătoare.

Își trezi oamenii înainte de ivirea zorilor, așa că la prima geană de lumină, coloana porni la drum, îndreptându-se către o nouă zi de trudă și strădanii. Hăituirea neîndurătoare avea să-și urmeze cursul.

Spre marea dezamăgire a detașamentului german, britanicii își începuseră activitatea cu tot atâta grabă, și de treaba asta își dădură seama de îndată ce se mai limpezi lumina. Norul de praf tot mai plutea peste locuri aflate cu câteva mile înaintea lor.

Toată dimineața, căpitanul își zori nemilos oamenii, îndemnându-i să meargă mereu înainte, fără zăbavă, fără să ia în seamă eforturile, oricât de epuizante și dureroase ar fi fost ele. Razele soarelui le pârjoleau spinările, setea neostoită și neîndurătoare le înclește gâtlejurile, dar căpitanul Braunschweig nu vroia să știe ce-i odihna. *Până la prânz trebuia să-l prindă din urmă pe inamic sau să lase totul baltă.* Și căpitanul nu era omul care să-și cruțe puterile când venea vorba despre nimicirea dușmanului.

Pe la ceasurile unsprezece, în dimineața aceea, pe o arșiță cum nu mai avuseseră niciodată de îndurat până atunci, începură să aibă impresia că au pierdut cursa. Ce-i drept, norul de praf părea să se afle din ce în ce mai aproape, însă ritmul apropierii parcă nu era suficient de rapid. S-ar fi zis că tot ar mai fi fost vorba de patru sau chiar cinci mile. Tremurând de ciudă, nemții își dădeau seama că trebuie să aibă toată admirația pentru felul cum se descurcau în

deșert fugarii aceștia plini de îndrăzneală și pentru iscusința cu care se pricepeau să țină mereu în bună stare mașinile cu neputință de ajuns din urmă chiar și pe un teren atât de neprielnic. Pe la unsprezece și jumătate înțeleseră că mergând cu aceeași viteză nu mai aveau nici o șansă de a-i ajunge din urmă. Și totuși, îndărătnicul căpitan nici nu se gândea să se dea bătut. Hotărâse să continue până la prânz și avea să-și urmărească planul cu orice chip, nădăjduind că vreo minune dumnezeiască va veni să ridice stavilă în calea fugii inamicului.

Totuși, la douăsprezece fix, dădu ordin de oprire, dar cu totul împotriva dorințelor inimii sale. Pierduseră cursa. Detașamentul acesta de gherilă se dovedise mult prea dibaci și avusese nerușinarea să scape din strânsoare. Posomorât și înciudat, căpitanul Braunschweig le spuse oamenilor că aveau să se odihnească la umbra mașinilor câtă vreme arșița zilei era în toi și că puteau să mănânce și să dispună după plac de rația zilnică de apă.

Și astfel, istovitul detașament nemțesc luă repaos, oamenii își întinseră pe pământ mădularele trudite, mâncară și băură la umbra zgârcită pe care le-o ofereau mașinile și camioanele. Oricum, tot era mai bine decât să-ți dai sufletul trudindu-te să mențiii în mers camioanele.

Căpitanul își mestecă în silă hrana rece din rația de campanie, stând cu spatele sprijinit de un cauciuc ce exhala miresme puțin plăcute, pârjolit fiind de arșița soarelui. Umbră nu prea îi oferea cauciucul acela, dar oricum, umbra era prea puțină, și-atâta câtă se găsea trebuia păstrată pentru ostașii lui, nu pentru el. În timpul popasului trebuia să îndure el cel dintâi, cu stoicism, arșița deșertului.

Aruncate în depărtare, privirile nu i se deslipeau nici o clipă de norul acela de praf. Vai, cât de amarnic îl ura! S-ar fi zis că nu face decât să-l ia

peste picior. Și în vreme ce îl privea, o teribilă dorință de răzbunare i se stârnea în suflet. Și atunci își jură, cu cele mai cumplite jurăminte nemțești, că niciodată nu va uita datoria răzbunării. Atâtea osteneli — atâtea cumplite chinuri și strădanii desfășurate aici, pe întinsul deșertului — pentru ca până la urmă să nu se aleagă cu nimic! Iarăși se rugă să se facă vreo minune, fără să știe — sărmanul! — că minunea se și făcuse.

Nu trecuse o jumătate de ceas și gura i se uscase de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să-și bată joc de rația lui de apă abia consumată, dar tocmai atunci lui Braunschweig îi trecu prin minte că norul de praf nu se găsea mai departe decât atunci când coloana făcuse popas. Rămase doar o clipă pe gânduri, apoi se ridică în picioare și privi într-acolo cu și mai multă atenție. Peste un sfert de oră era absolut convins. Norul de praf se arăta la fel de înalt ca și până atunci, dar se părea că atârnă asupra aceluiași loc și că nu înaintează de fel.

Căpitanul Braunschweig se sculă în picioare clătinându-se, dar toată proasta dispoziție îi trecuse și acum se simțea dintr-o dată iarăși cuprins de exaltare. Ochii neliniștiți ai soldaților își văzură căpitanul iarăși cuprins de obișnuita-i ardoare și din nou ațintiți cu înflăcărare asupra lor.

– *Aufstehen!*[1] — strigă el și toți săriră în picioare la auzul comenzii, oricât de osteniți s-ar fi simțit și oricât de groază le-ar fi fost de alte ceasuri de chin pe întinsul pustiului. Le comunică de îndată locotenenților că urmărirea avea să reînceapă. Se părea că inamicul nu se află la depărtare mai lungă de un ceas de mers și că a fost nevoit să se oprească. Le făgădui tuturor că peste un ceas aveau să-i șteargă de pe fața pământului pe aceia care îndrăzniseră să-i atace.

[1] Drept!! (germ.)

Prin urmare, minunea așteptată de căpitanul Braunschweig se produsese. Detașamentul de partizani specializat în operațiuni specifice deșertului ajunsese la ananghie, nu mai încăpea îndoială. În clipa de față, aici, pe înspăimântătoarea Mare de Nisip, i se întâmplase să cadă de-a dreptul din lac în puț.

Pe la ceasurile nouă, în dimineața zilei următoare celei în care izbutiseră să fugă din pâlcul de palmieri aflat în vecinătatea oazei Siwa, stăteau toți cu privirile ațintite asupra căpitanului John Offer. Până atunci nici nu-și dăduseră seama că sunt urmăriți, fiindcă nici nu prea aveau de ce să se gândească la o asemenea situație.

La vremea când cele patru camioane Chevrolet pătrundeau în Întinsa Mare de Nisip, ochi cât se poate de pătrunzători iscodeau împrejurimile. În cele patru camioane se aflau treizeci și unu de ostași și un ofițer, deși ofițerul acesta — Offer — nu era după lege cu nimic mai îndreptățit decât ceilalți proscriși ce-l întovărășeau să poarte pe epolet însemnele gradului respectiv. Patru dintre aceștia făceau parte din vestitul *Long Range Desert Group*[1], acei oameni

[1] În traducere: „Formația pentru acțiuni la mare distanță în deșert". În cartea sa intitulată *Die Wüstenfüchse,* titlul versiunii engleze: *The Foxes of the Desert,* un amplu reportaj despre desfășurarea acțiunilor militare (în special cele germane) de pe frontul din Africa de Nord, scriitorul german Paul Carell spune despre această „mult temută" formație militară:

„Long Range Desert Group era o unitate special creată pentru acțiuni de sabotare și spionaj pe întinsul deșertului și căreia, de partea germană, îi corespundea grupul „Brandenburghezii" ce avea de îndeplinit misiuni speciale de luptă în spatele liniilor inamice.

Acest Long Range Desert Group era alcătuit din voluntari pentru acțiuni de comando. Baza sa principală se afla în peșterile de lângă oaza Siwa, fiind mutată mai târziu la Kufra. De aici porneau în raiduri temerare, desfășurate la mai multe sute de

stăpânitori ai Saharei, cum nu se poate mai prețioși dacă venea vorba despre străbaterea Mării de Nisip. Însoțitorii lor, cei din *Glasshouse Gang Comando Unit*, îi salvaseră din ghearele nemților, la oaza Siwa, unde se aflau prizonieri de război.

Fiind astfel de soldați călîți în lupte, călătorii de pe Chevroleturi s-ar fi cuvenit să-și dea seama încă din capul locului de urmărirea pe care căpitanul Braunschweig o organizase cu atâta înverșunare. Dacă totuși nu observaseră de la început cum stăteau lucrurile, asta se datora în primul rând vântului care, deși destul de domol, bătuse mereu înspre nord. Și cum ei străbăteau Marea de Nisip aproape în linie dreaptă către sud, fuseseră absolut convinși că norul de praf ridicat în urma Chevroleturilor și adierile de vânt ce se strecurau către nord aveau să acopere ceasuri în șir zarea ca un fel de ceață.

Toate acestea însemnau la urma urmei că cei însărcinați să supravegheze drumul în urmă, nu vedeau în spatele lor decât adâncile dâre de cauciucuri acoperite de-un nor gros de praf ce se înălța imediat în urma camioanelor și se întindea pe mare distanță ascunzând totul vederii. Peste toate se adăugau, bineînțeles, efectele undelor de aer fierbinte ce se ridicau de pe pământul încălzit și făceau să se refracte razele de lumină.

---

mile în spatele liniilor inamice. Acțiuni mai importante au fost atacurile împotriva aerodromurilor germane aflate la 350 de mile în spatele frontului. Formațiile de comando plecau de la baze pentru răstimpuri de săptămâni întregi, îmbarcate în câteva camioane ca niște biete canoe pierdute în largul mării. Ajungeau la obiectivele misiunilor și distrugeau aproape toate bombardierele și avioanele de vânătoare aflate la sol. Aruncau în aer depozitele de carburanți și pricinuiau pierderi grele personalului aflat pe aerodromuri și au izbutit odată chiar să captureze vreo șase prizonieri ducându-i apoi pe tot lungul lor drum de întoarcere până la peșterile de la Siwa." *(Bantam Books,* New York, 1962 — pag. 47).

Astfel, în cursul întregii zile dintâi — ajutat și de depărtare — căpitanul Braunschweig avu posibilitatea să se țină pe urmele grupului de fugari britanici fără a fi observat. În dimineața următoare ceata fugarilor începuse să fie cam moleșită de-un sentiment de siguranță de sine izvorât din certitudinea că nimeni nu se află pe urmele lor.

Dar chiar și în condițiile acestea, sergentul lor major, Angus O'Keefe, îi sili să se smulgă din culcușul păturilor încă înainte de ivirea zorilor. Nu era plăcut să pornești la drum pe întunecime, asta fără discuție, mai ales pe un drum atât de întortocheat și primejdios, dar toată lumea își dădea seama că e bine s-o iei din loc cât mai devreme, până nu începe să se reverse pârjolitoarea arșiță a soarelui.

La două ceasuri și jumătate după plecare, sergentul major dădu ordin de popas. Nu încape îndoială, două ceasuri și jumătate de mers întins în camioane inconfortabile înseamnă ceva, mai cu seamă atunci când mergi urmărit de razele din ce în ce mai fierbinți ale soarelui, însă O'Keefe ținea morțiș să înainteze cât mai mult în prima etapă de după ivirea zorilor. După aceea își puteau îngădui să se odihnească un timp, pe urmă să pornească din nou la drum până către amiază, când cu toții aveau prilejul să stea mai multă vreme la umbră și-apoi, cam după ceasurile patru, arșița se mai potolea și își puteau vedea mai departe de drum cu mare spor și fără nici un fel de opreliști.

Treburi bine puse la cale, dar sortite să nu se împlinească de fel — cel puțin în ziua aceea.

De data asta, fiindcă făcuseră popas, în spatele lor nu se mai ridica nici un nor de praf, iar când erau pe cale să încheie gustarea de dimineață, chiar și către zare praful se risipise și lăsa cale liberă vederii. Poate chiar vântul își schimbase pentru o vreme direcția și limpezise zarea dinspre nord a locului unde se aflau.

Oricare ar fi explicația, fapt e că un ostaș din grupul L.R.D.G.[1], fost până de curând prizonier în mâinile nemților, observă convoiul german care se apropia.

Mai întâi băgă de seamă fuiorul de praf înălțat ca o salcie în depărtare, iar mai pe urmă, prin vălul curenților jucăuși de aer ce se ridicau de pe suprafața nisipului, reuși să distingă și siluetele întunecate ale mașinilor. Se găseau la cinci sau șase mile depărtare, numai că pe întinsul deșertului cinci sau șase mile par o nimica toată.

Ostașul din grupul L.R.D.G. scoase un strigăt și arătă cu degetul într-acolo; într-o clipă săriră în picioare, se repeziră să pună mâna pe arme și se uitară către partea dinspre care venea primejdia. De îndată ce semne de primejdie începură să plutească prin aer, sergentul major O'Keefe se și apropie în goană de ceilalți.

Acest Angus O'Keefe era un om cu totul deosebit; fusese cândva sergent în L.R.D.G., dar îl degradaseră la rangul de soldat prost, fiindcă se bătuse cu vechii lui dușmani, cei din Poliția Militară, cu prilejul unei permisii petrecute la Cairo, iar pe urmă îl aruncaseră în vestita închisoare Glasshouse.

O'Keefe scoase repede din toc binoclul pe care aproape totdeauna îl purta asupra sa — obicei moștenit de pe vremea când făcea parte din L.R.D.G. — și îl îndreptă către coloana ce se zărea vag în depărtare. Se dovedi atunci că toate cele bănuite erau pe deplin întemeiate — nemții porniseră în urmărirea lor și ajunseseră stingheritor de aproape. Ce-i displăcea cel mai mult erau cele două vehicule cu turele, fiindcă știa bine că asemenea mașini de patrulare din dotarea armatei germane mergeau cu dublă tracțiune, ceea ce le îngăduia să se descurce fără probleme chiar și pe nisip afânat, acolo unde

[1] *Long Range Desert Group* (vezi nota 1, pag. 15)

vehiculele obișnuite, cu tracțiune numai pe spate, rămâneau împotmolite. Nici cele două mitraliere ce răsăreau din corpul turelelor nu-i pricinuiau cine știe ce bucurie. Cunoștea din proprie experiență ce prăpăd pot pricinui mitralierele astea când se înverșunează împotriva unor vehicule ușoare, cum erau camioanele lor.

„Trebuie trezit căpitanul Offer", își spuse numaidecât sergentul major. Ofițerul lor comandant trebuia imediat înștiințat. Dar mai înainte de a primi vreun ordin, sergentul major urlă către ceilalți:

— Toată lumea gata de plecare!

În astfel de situații nu mai putea fi vorba de popas de voie — nici măcar o clipă, atâta vreme cât nemții aceștia îndârjiți se țineau pe urmele lor. O luă la goană înspre locul unde John Offer dormea peste păturile întinse pe platforma unui camion. Oamenii înveliseră tot cu pături și mitraliera montată pe platformă și asta făcea destulă umbră pentru locul unde dormea căpitanul. Cățărându-se până în preajma lui, sergentul major îl scuturâ domol de umăr. Domol, fiindcă nimeni, nici măcar arabul Ward, agentul lor sanitar, nu știa care anume oase fuseseră zdrobite în trupul acela ca de cremene.

John Offer, omul care își pierduse gradul căpătat prin ordin de zi regal, care ispășise o înfiorătoare și de neuitat perioadă de detenție într-o celebră închisoare militară — acest John Offer arăta îngrozitor în dimineața aceea.

Fața îi era toată acoperită de vânătăi și zdrelituri, ochii nici nu i se mai zăreau în orbitele tumefiate, nasul turtit — cu cartilagiile zdrobite de cizma unui ticălos din închisoarea aceea cu numele de Glasshouse — era acum doar o masă de carne vie neagră împrejurul nărilor pline de sânge închegat. Probabil însă că vătămările cele mai grave suferite de Offer nu se arătau la vedere și se aflau înăuntrul

trupului izbit de nenumărate ori cu cizma în vreme ce zăcea leșinat în mijlocul acelui pâlc de palmieri de prin preajma oazei Siwa.

Căpitanul John Offer încasase cea de-a doua bătaie cumplită din viața sa, doar cu câteva ceasuri înainte ca grupul lui să fie alungat din pâlcul acela de palmieri de către panzergrenadirii căpitanului Kurt Braunschweig. Un nemernic îl cotonogise, un nemernic care lucrase singur, la adăpostul întunericului. Un neisprăvit înalt de aproape doi metri, cu antebrațele acoperite de tatuaje și care răspundea la numele de soldat McTone.

Lui McTone nu-i convenise ca grupul lor de dezertori să fie comandat de Offer. Din pricina asta se purtase grosolan, devenise nesuferit și chiar amenințase, ceea ce îl făcuse pe Offer, om dintr-o bucată, să-l trimită la pământ pe boxerul acela cu trup de uriaș, dintr-o singură lovitură dată pe neașteptate, cu care prilej îi și fracturase lui McTone maxilarul.

Drept urmare, McTone, chinuit de dureri, cu falca ruptă susținută de un bandaj al cărui nod din creștetul capului arăta ca niște urechi de iepure, se ascunsese și îl pândise pe Offer în întuneric. Mânat de o furie nemaipomenită, cu bestialitate, îi venise de hac căpitanului, pe urmă se dusese la Siwa și se predase nemților, cu gândul că astfel își asigură îngrijirile medicale de care avea nevoie. Oamenii aceștia de la Glasshouse erau într-adevăr niște „duri" și chiar între ei nu se menajau de fel unul pe celălalt.

În momentul fugii de la pâlcul de palmieri, ceilalți îl întinseseră pe Offer pe un teanc de pături și-l urcaseră într-un Chevrolet; acolo zăcuse toată vremea, fără ca cineva să poată spune cu siguranță dacă doarme ori e tot leșinat. Din când în când agentul sanitar venea și se mai uita la el, dar mai grijuliu decât toți se arătă a fi Eddie Walker, cel de

curând înălțat de Offer la gradul de sergent. Walker și Offer împărțiseră la Glasshouse aceeași celulă și Walker, oricât de fost pușcăriaș, lăudăros și mare tăietor de piroane, dovedise totdeauna că are un suflet de aur. Walker era cel care venise toată vremea, cam la un ceas o dată, îl ridicase pe Offer de după umeri și-i turnase pe gât câteva picături de apă.

Ar fi putut părea ciudat că într-un moment atât de critic, uscățivul, dar vânjosul Angus O'Keefe venea să-i ceară instrucțiuni tocmai lui John Offer, fiindcă halul în care se afla căpitanul arăta limpede ca lumina zilei că nu e în stare să preia comanda. Numai că O'Keefe își cunoștea bine comandantul și știa de mult ce tărie omenească se ascundea în trupul acela pisat ca-n piuă. De asemenea avea cea mai nestrămutată încredere în priceperea lui Offer de a-și scoate oamenii din orice încurcătură. Neînduplecat și teribil la furie era acest O'Keefe, mai ales când avea de-a face cu Poliția Militară, dar cu toate astea și el, la fel ca Eddie Walker, avea încredere nemărginită în John Offer și pentru nimic în lume n-ar fi ieșit din cuvântul lui.

Acum îl scuturară încetișor, Offer se trezi treptat-treptat, iar când O'Keefe observă că ochii aceia pătrunzători îl privesc printre pungile de carne tumefiată, îi spuse:

— *Sir,* nemții s-au luat după noi și sunt la câteva mile în urmă. M-am gândit c-ar fi bine să știți și dumneavoastră.

Buzele umflate se mișcară cu greu și O'Keefe abia putu să distingă cuvintele:

— Da? Ei, fir-ar să fie! Atunci cred c-ar trebui să facem ceva.

Rănitul înălță cu greu un braț, semn mut că ar dori să fie ridicat în picioare. Un gest caracteristic pentru John Offer. Nu mai era decât o epavă de om și cu prisosință s-ar fi cuvenit să se afle într-un pat de

spital, dar un simplu semn de apropiere a primejdiei era de ajuns pentru a-l face să se ridice și să treacă la acțiune.

Îl ridicară în picioare și se vedea cât de colo prin ce cumplite chinuri trece, dar nici urmă de vaiet nu porni de pe buzele lui. Sergentul major puse binoclul în fața acelor ochi torturați și încetul cu încetul Offer izbuti să-l regleze.

— Da, nemți sunt. Căpitanul își trase capul din dreptul binoclului și adăugă: Tot ce avem de făcut e să ne ținem cât mai departe de ei, dacă nu vrem să dăm de dracu.

Nu era o soluție chiar strălucită pentru situația lor, dar O'Keefe fu destul de mulțumit. Comandantul lui direct putea din nou să acționeze și sergentul major știa prea bine că dacă în viitor s-ar ivi cumva prilejul să întoarcă foaia cu nemții ăștia care se țineau pe urmele lor, acest fost actor mărunt la trup, dar uluitor de inventiv l-ar prinde din zbor.

Așa că porniră iarăși la drum stârnind din nou norul de praf ce devenise semnal al prezenței lor și țintă a strădaniilor desfășurate de coloana motorizată germană. Cam peste un ceas, stând lângă rănitul care își îndura tăcut chinurile, sergentul major zise:

— Nu mai încape nici o îndoială, *sir*, se apropie de noi văzând cu ochii.

Pierdeau o mulțime de timp. Drumul devenise atât de prost, că oamenii își petreceau vremea mai mult lopătând în nisipul prăfos de sub roți decât șezând în camioane. Treaba asta scotea inima din ei, căci se vedeau siliți să lucreze din răsputeri sub dogoarea deshidratantă a soarelui și Offer știa bine că, urmăriți sau nu de inamic, trebuiau să facă din când în când popas ca să se odihnească, altminteri oamenii ar fi căzut extenuați.

Către prânz devenise evident că dacă nemții continuă hăituirea destul timp, atunci fără îndoială au

să ajungă din urmă Ceata de la Glasshouse, iar după aceea, dispunând de o infanterie atât de numeroasă și de două care blindate, n-ar mai fi avut cine știe ce bătaie de cap ca s-o lichideze.

Cu glasul lui potolit și echilibrat, Offer zise:

— Nu prea stăm pe roze.

O'Keefe fu mult mai categoric. Spuse că ajunseseră într-o situație a dracului de împuțită și continuă să se uite încruntat la oamenii extenuați care, cu mișcări tot mai încetinite, săpau în jurul roților ce se cufundau din ce în ce mai mult în nisipul prăfos. Oamenii ajunseseră la capătul puterilor. Aveau neapărată nevoie de un răstimp de odihnă. Dar de ce fel de odihnă putea fi vorba când inamicul se apropia atât de amenințător?

Sergentul Maye asculta și el discuția celor doi. Era unul dintre cei patru oameni din formația L.R.D.G., eliberați din captivitate datorită raidului îndrăzneț organizat de Ceata de la Glasshouse asupra Comandamentului din oaza Siwa. În același timp era singurul care cunoștea înfricoșătoarea potecă ce făcea posibilă traversarea Întinsei Mări de Nisip. Arăta obosit de moarte, și el, ca și ceilalți, fiindcă galoanele de sergent nu prea înseamnă mare lucru pe întinsul deșertului. Trebuie să pui umărul la împinsul roților la fel ca oricare alt ostaș, dacă vrei cumva să scapi cu viață.

Și Maye spuse:

— Ce-a fost pân-acum n-a fost decât o simplă plimbare.

Offer se întoarse încet spre el, cu mișcări bine cumpănite, în așa fel încât să micșoreze durerile ce-i fulgerau prin tot trupul.

— Te ții de bancuri, bătrâne!

— Numai de bancuri nu-i arde bătrânului, răspunse Maye tare amărât. Mai avem doar o palmă de loc până ce-o trebui să trecem peste Lacul de Nisip.

— Ar fi bine să ne lămurești și pe noi despre ce e vorba, fu de părere căpitanul Offer, lucru pe care sergentul Maye se grăbi să-l facă.

Nicăieri pe poteca de peste Marea de Nisip nu era ușor, dar existau locuri unde primejdia devenea infinit mai îngrozitoare decât prin altele. Și poate că cel mai cumplit dintre ele se afla la o azvârlitură de băț de locul unde se găseau și fusese botezat Lacul de Nisip de către oamenii din L.R.D.G.

— Vă dați seama cât de prăfos și de moale e nisipul de aici și ce ușor te poți împotmoli în el? Eforturile extraordinare depuse de oameni chiar în momentul acela ilustrau din plin spusele lui Maye. Ei, aflați că acolo, la Lacul de Nisip, o să vedeți cu adevărat ce înseamnă nisip mișcător. Nimic nu stă pe suprafața lui, dacă are greutate cât de mică. Și lucrurile nu se scufundă de-o palmă sau de cinci... se duc și se tot duc.

O'Keefe observă că-i așteaptă clipe minunate și puse o întrebare care se năștea de la sine:

— Și-atunci cum dracu facem să trecem dincolo?

Sergentul Maye străbătuse de două ori acea potecă îngrozitoare, împreună cu o patrulă L.R.D.G. din care făcuse parte. Își dădu toată silința să le explice celorlalți, dar nimănui dintre cei de față explicațiile lui nu i se părură prea convingătoare.

În cadrul L.R.D.G. exista părerea că Marea de Nisip se întindea pe vaste regiuni unde se adunase o uriașă cantitate de asemenea nisip mișcător. Totuși, pe acel „lac" exista și un grind de teren ceva mai consistent, foarte îngust, ce-i drept, dar dacă urmau cu mare grijă poteca care-l străbătea puteau izbuti să treacă dincolo. Poteca asta era însemnată pe margini cu canistre de benzină goale și trebuiau să aibă mare grijă să nu treacă dincolo de marginile astfel marcate, le explică Maye. Offer se întreba cum naiba făcuseră cei din L.R.D.G. de izbutiseră să descopere o

asemenea potecă peste Lacul de Nisip. Încercaseră cumva, slujindu-se de prăjini lungi, să-i stabilească și să-i însemne marginile? Formidabili sunt tipii ăștia din L.R.D.G., își spuse în sinea sa — și nu pentru prima oară.

— Dar să nu vă faceți iluzii, îi preveni Maye. Când vă spun de un teren ceva mai consistent, înseamnă că trebuie să luați lucrurile prin comparație. Dacă vom izbuti să străbatem o sută de yarzi pe oră, înseamnă că trebuie să ne socotim fericiți.

Offer își înălță cu greu capul și prin ceața ușoară și fierbinte privi drumul străbătut până atunci. Vântul adiase din nou, alungând norul de praf înălțat de roți și dându-i căpitanului Offer putința să vadă limpede în depărtare mașinile ce păreau doar niște puncte. S-ar fi zis că se opriseră. În chip sigur, nici urmă de nor de praf pe urma lor. E bine, se gândi Offer, dacă nemții pot găsi timp pentru odihnă, înseamnă că și noi putem face la fel, așa că îi spuse lui O'Keefe să lase oamenii să se lungească douăzeci de minute și să le distribuie câte o rație suplimentară de apă. Sergentului Maye îi zise:

— Dacă asta-i toată viteza cu care putem înainta, nu peste mult, nemții au să ne ajungă din urmă și-au să tragă în noi ca la țintă.

N-aveau de ales, trebuiau să trudească tot înainte. Așa că stătură douăzeci de minute să se odihnească apoi porniră la drum, iar peste o jumătate de oră calea devenise atât de anevoioasă încât sergentul Maye spuse că probabil se și aflau pe Lacul de Nisip. Când auzi vorba asta, căpitanul Offer privi în jurul său. În viața lui nu văzuse vreo bucată de pământ mai stearpă și neprimitoare. Coline de nisip de un cenușiu mohorât se întindeau în toate părțile cât vedeai cu ochii și parcă tremurau în arșița de iad din Sahara Centrală. Părea că nimic nu se află prin pustietățile acelea îngrozitoare și, oricum, ce formă

de viață ar fi fost în stare să-și caute sălaș prin ținuturi atât de neospitaliere?

Oamenii se apucară de lucru cu aceeași îndârjire, dar treaba mergea greu și mai toată vremea roțile se învârteau fără spor prin șanțuri de nisip. Câteodată chiar și șanțurile acestea de nisip păreau că se scufundă, mașinile se înclinau pe-o parte, gata să se prăvălească și numai cu eforturi într-adevăr eroice puteau fi puse din nou în mișcare.

Prin tremurătorii curenți de aer de deasupra Lacului de Nisip, Offer cercetă întinderile de dinaintea lor. Cât putea pătrunde cu privirea, nu zărea decât grămezi de pietroaie și canistre goale de benzină ce străjuiau drumul de trecere. Îi trecu prin gând că nu mai era nici o nădejde și că niciodată nu vor izbuti să străbată acea potecă. Dacă barem n-ar fi avut dușmanul pe urmele lor și și-ar fi putut vedea în voie de necazuri, făcând popas în ceasurile cele mai dogoritoare ale zilei. Dar inamicul era aici și se ținea cu înverșunare pe urmele lor.

Oare într-adevăr așa stăteau lucrurile?

Ori de câte ori îi îngăduia situația, sergentul major O'Keefe se ocupa cu mult interes de nemții aceia din depărtare, cercetându-i prin binoclu. Nu era deloc ușor de făcut treaba asta, fiindcă imediat după amiază vizibilitatea devenea cât se poate de proastă, obiectele solide părând că explodează și saltă pe deasupra orizontului mișcător și distorsionat dar cu toate astea un om răbdător și cu experiență ca O'Keefe izbutea să interpreteze datele cât se poate de corect. La un timp, se apropie de Offer să-i raporteze una dintre interpretările sale și soluția propusă de el se dovedi cu totul neașteptată.

Cufundat în gânduri, Offer ședea pe un morman de bolovani, cu privirile ațintite asupra oamenilor care se chinuiau să despotmolească din nisip cel de-al doilea camion al lor. Pe aici, din pricina

îngustimii potecii, dacă un vehicol se împotmolea, le silea pe cele din urma sa să stea pe loc. Nici vorbă nu putea fi de vreo manevră de depășire a unui vehicul staționat. Nu cu mult înainte, sergentul Maye le arătase limpede primejdiile ce ar fi pândit o asemenea încercare.

— Ia uitați-vă, le spusese celorlalți și azvârlise o ladă goală de muniții la vreo douăzeci de yarzi depărtare. Și apoi toți, cu răsuflările tăiate, priviseră cum lada dispăruse treptat în masa de nisip fierbinte și grăunțos. Și băgați de seamă, le atrase el atenția cu o mutră îngrijorată, că față de greutatea lui, lada are un volum destul de mare. Da' voi, cu picioarele voastre ca niște țăpușe, v-ați scufunda mult mai repede, ca săgeata de repede v-ați tot duce în jos. Le mai spuse de asemenea să nu cumva să se zbată dacă văd că au ajuns la anangnie, fiindcă atunci s-ar scufunda cu și mai mare iuțeală.

— Ei, și cum zici că mai stăm, sergent major? În ziua aceea căpitanul Offer trecea prin chinurile iadului, având de făcut față nu numai durerilor cumplite provocate de umflături și de vânătăi, ci și arșiței dogoritoare; dar se afla pe picioare și pentru nimic în lume n-avea să se mai dea bătut și să se întoarcă la păturile pe care zăcuse.

— *Sir*, mi se pare că nemțăloii s-au lăsat păgubași, îi spuse O'Keefe cu voce gravă.

Vestea îl făcu pe Offer să ridice brusc capul și imediat se strâmbă de durere din pricina gestului precipitat, dar numaidecât îl întrebă pe sergentul major:

— Chiar crezi așa ceva?

— De-aproape un ceas nu s-au mai clintit din loc. Dac-ar avea de gând să se țină mai departe după noi, credeți dumneavoastră c-ar face un popas atât de prelungit? Teoria lui O'Keefe nu era lipsită de interes.

— Ar avea haz să ne lase-n pace tocmai când ne-am împotmolit pe Lacul de Nisip. Dacă socotelile lui erau corecte, germanilor le-ar fi fost de-ajuns un ceas sau cel mult două ca să se apropie de ei până în bătaia puștii. De bună seamă că nu știau acest lucru. Sergentul major, continuă căpitanul, supraveghează-i permanent. Îmi raportezi de îndată ce observi vreo mișcare.

După ce primi vestea asta, căpitanul luă câteva măsuri. Era evident că oamenii nu mai puteau munci în ritmul de până atunci. Acum dădu dispoziție ca să lucreze pe rând câte un singur grup de oameni — fiecare la camionul respectiv. În felul acesta, trei sferturi din trupă avea posibilitatea să se odihnească, vârându-se sub camioane și folosind astfel singurele petice de umbră aflate pe acolo. Ritmul de înaintare deveni însă mai lent — acum nu mai reușeau să facă o sută de yarzi pe oră —, dar cel puțin se crease posibilitatea ca oamenii să-și mai tragă puțin sufletul.

De mai multe ori sergentul major O'Keefe reveni cu vestea îmbucurătoare că detașamentul german făcea încă popas și nu reluase urmărirea.

— S-ar părea că până la urmă tot o să trecem noi dincolo, spuse Offer cu glas voios, și la auzul acestor vorbe toți se simțiră ca și cum treburile se și terminaseră cu bine, iar pentru o clipă uitară teribila năpastă căreia trebuiau să-i facă față doar pentru a se urni din loc, ca și lungile zile de călătorie ce aveau să urmeze prin locuri poate doar puțin mai prielnice decât acest Lac de Nisip.

Camioanele tot mai înălțau în văzduh nori groși de praf din pricina uriașelor eforturi făcute pentru a înainta, dar o pală de vânt venise și abătuse norii într-o parte, dându-i astfel lui O'Keefe putința de a-i ține pe nemți sub supraveghere aproape permanentă.

Sergentul Maye veni și el cu vești îmbucurătoare:

— Dacă nu mă înșeală pe mine memoria, *sir*, mormanul de colo marchează capătul Lacului de Nisip. Și arătă cu mâna înspre un morman de pietre ceva mai mare decât celelalte. Dacă ajungem acolo, pe urmă are să fie o joacă de copii.

Căpitanul Offer se gândi că trecerea Mării de Nisip, chiar prin locuri mai lesnicioase, nu prea avea cum să fie socotită joacă. Își exprimă gândurile cu glas tare, pe urmă începură amândoi să facă socoteală cam cât timp le-ar mai trebui ca să străbată și acele câteva sute de yarzi. Deși locul se afla ispititor de aproape, își dădeau seama că, din pricina stării de epuizare a oamenilor, trebuiau să se mai chinuiască pe poteca aceea îngustă încă vreo două-trei ceasuri. Oricum însă, vestea dată de Maye nu putea decât să-i încurajeze și Offer îi porunci sergentului să le spună și oamenilor, ca să-i îmbărbăteze.

Zece minute mai târziu, O'Keefe își croi cu greu drum prin nisipul prăfos și veni să spună că nemții au pornit din nou pe urmele lor.

Se priviră în tăcere unul pe celălalt, căci amândoi își dădeau seama ce înseamnă o asemenea veste. Nemții erau de bună seamă odihniți după un popas atât de lung și aveau să înainteze cu grabă până la marginea cumplitului Lac de Nisip. Sergentul major făcu socoteala că pentru treaba asta le trebuiau cel mult două ceasuri.

— Ei, înseamnă că până atunci n-o să fim de partea cealaltă, spuse Offer, pipăindu-și ușurel nasul vătămat. Avem să stăm împotmoliți aici, pe Lacul de Nisip, ținte vii și nemișcate în fața puștilor și mitralierelor nemțești. Nu prea credea că aveau să fie la mult mai mult de o jumătate de milă de locul unde începuseră traversarea lacului acesta îngrozitor, și deci pe deplin în raza de acțiune a armelor inamicului. Sergent major, îi zise el dus pe gânduri,

știi ceva, cred că ne aflăm într-o încurcătură a dracului de complicată.

Luând o mutră jalnică, O'Keefe se declară de acord, dar, știind cu cine are de-a face, nu trecu mult și se mai lumină la față, după care zise:

— *Sir,* dar poate că vă vine încă una din ideile dumneavoastră de pomină și ne scoateți și de la greul ăsta.

Era, desigur, o încercare de lingușire, dar încercarea avu darul de a stârni ambiția lui John Offer — sărmanul, păruitul și chinuitul de dureri în toate mădularele Glasshouse John. Totuși, ce dumnezeu s-ar fi putut imagina pentru a scăpa din ghearele inamicului?

Din nou, toți oamenii trecură la săpatul și scormonitul fără sfârșit al nisipului. Căldura ajunsese de neîntrecut. Nu trecu mult și oamenii începură să cadă unul după altul, albi ca varul la față din pricina insolației. Înaintau exact cu sporul melcului. Offer le dădu apă câtă puteau să bea, căci dacă nu supraviețuiau următoarelor două ore, însemna că n-aveau să mai aibă nevoie de nici un fel de apă. Pe unii treaba asta îi mai înviora, dar tot cu viteză de melc înaintau.

Curând, nu mai avură nevoie de rapoartele sergentului major O'Keefe. Norul de praf se apropiase atât de mult că putea fi văzut și fără ajutorul binoclului. Și pe măsură ce primejdia devenea tot mai iminentă și neîndurătoare, oamenii începeau să-și piardă moralul. Chiar dintre cei care ar mai fi putut lucra o vreme, unii începură să lepede lopețile.

În cele din urmă, căpitanul ordonă să fie abandonat ultimul lor Chevrolet și se retraseră fără el.

Căpitanul Braunschweig simțea o aprigă mulțumire. Masacrul avea să înceapă curând, în privința asta pentru el nu mai încăpea nici o îndoială. Norul de praf din fața lor încă plutea pe deasupra deșertului, dar părea atârnat în loc și parcă nu se mișca decât atunci când adierile vântului îl împingeau într-o parte. Însemna deci, că se apropiau repede de inamic și Braunschweig, apreciind faptele, ghici că grupul de comando din deșert avea de furcă, fără îndoială, cu nisipul prăfos. Pe acolo probabil că terenul e de-a dreptul îngrozitor, dacă e și mai rău decât pe aici, gândi el încruntat, uitându-se la camioanele din coloana lui, care treceau cu greu unul câte unul, mereu ajutate la nevoie de neprețuitele care de patrulare. Propria lui mașină deschisă, din acelea destinate doar cadrelor de comandă, crea cele mai puține probleme, fiind ușoară și părând că abia răzuiește nisipul; chiar dacă se întâmpla să se împotmolească, putea să fie ușor urnită din loc.

Moralul oamenilor lui era acum excelent, deși printre ei nu se aflau acele adevărate „vulpi ale deșertului", cum erau unii dintre acei britanici. Se bucuraseră de un lung repaos, iar vederea inamicului aflat la ananghie le sporea îndârjirea. Luptau ca niște apucați să păstreze mașinile în mișcare, erau excelent dotați și viteza cu care înaintau i-ar fi lăsat cu gura căscată pe cei din detașamentul lui Offer. Apoi mai erau și acele vehicule de patrulare cu tracțiune dublă, care ușurau enorm munca oamenilor, și dacă ar fi dispus măcar de o singură asemenea mașină, fără îndoială că Offer s-ar fi descurcat de minune.

Chiar și așa se făcuseră aproape orele trei, în după-amiaza aceea fierbinte, deci trecuseră aproape trei ceasuri de la pornire până ce coloana lui

Braunschweig izbuti să ajungă lângă Lacul de Nisip. Căpitanul habar n-avea de existența acestuia. Dar își dădu seama că dacă până atunci văzuse doar din când în când câte un bidon de benzină aruncat pe nisip ca să marcheze drumul, acum astfel de bidoane erau mult mai dese și așezate perechi, desenând un soi de alee de-a lungul jalnicei întinderi de nisip cenușiu. Braunschweig privi de-a lungul șirului de bidoane perechi și le pricepu rostul. Dădu ordin ca nimeni să nu se abată de pe drumul acela astfel însemnat.

Dar, deși stăteau cu ochii ațintiți la șirul de bidoane, oamenii lui Braunschweig mai observară încă ceva. Când ajunseră pe porțiunea cea mai îngrozitoare a drumului, zăriră prin vălurile de aer tremurătoare, la vreo jumătate de milă distanță, un obstacol care le baricada calea. Atât de prost se vedea prin atmosfera aceea dogoritoare încât le trebui câtăva vreme ca să poată distinge despre ce era vorba, dar când își dădură seama că este un camion de-al inamicului, inimile li se umplură de bucurie.

Prin urmare, britanicii fuseseră siliți să părăsească unul dintre prețioasele lor camioane.

Căpitanul Braunschweig ordonă să se continue înaintarea și preluă personal conducerea coloanei printre perechile de bidoane. Era un om curajos, dotat din naștere cu calitățile necesare unui conducător. Camioanele părăsite sunt foarte primejdioase, asta o știa orice soldat din Africa de Nord. Inamicii au neplăcutul nărav de a născoci fel de fel de jucărioare pe care le ascund prin astfel de vehicule, făcându-le să explodeze sub nasul neștiutorului chiar în clipa când acesta face prostia să le atingă. Braunschweig ar fi putut trimite câțiva oameni înainte ca să verifice starea acelui camion britanic părăsit și stingher, dar nu procedă așa. Se

duse el însuși să-l cerceteze. Oricum, bănuia din instinct că inamicul nu avusese nici răgazul și nici mijloacele de a-l transforma în capcană, iar nerăbdarea de a da ochii cu inamicul îl făcu s-o ia înainte.

Mașina lui deschisă începu să se îndepărteze, lăsând în urmă camioanele stingheritoare, fiindcă reușeau din ce în ce mai greu să înainteze pe nisipul prăfos și aveau acum permanentă nevoie de ajutorul vehiculelor de patrulare. Chiar și mașina lui se împotmoli de câteva ori, dar în orice caz mergea mult mai repede decât celelalte, așa că ajunse cu mult înaintea lor lângă Chevroletul părăsit.

Doar la câteva sute de yarzi dincolo de camionul abandonat, înfățișarea terenului se schimba. În locul acelei întinderi plate ce se desfășura cât vedeai cu ochii în toate direcțiile, apărea din nou cenușiul vălurit. Undeva printre dunele de acolo se afla și vânatul hăituit de Braunschweig.

Prezența lui nu era greu de observat. Un nor de praf gros și înalt înălța în văzduh la nu mai mult de o milă depărtare, dovedind că fugarii înaintau și pe acolo cu mare greutate. Să fie atât de aproape și să nu-i poți vedea!

Căpitanul neamț era în culmea fericirii. Reușiseră să reducă avansul fugarilor de la zece mile la doar câteva sute de yarzi. Peste un ceas aveau să cadă asupra inamicului și să intre în acțiune, iar Braunschweig pentru acțiune fusese pregătit și numai pentru asta trăise în zilele din urmă.

Totuși, de îndată ce ajunse în preajma camionului inamic, își luă cu meticulozitate măsurile de prevedere cuvenite. Rămase în picioare în mașina deschisă, oprită în spatele Chevroletului, deși stând pe loc, mașina avea să înceapă să se scufunde și trebuia pe urmă lucrat la ea cu lopețile. Cercetă cu luare-aminte întinderea vălurită de dincolo de cea

întinsă ca în palmă. Nu putea zări nici un semn de prezență a inamicului — în afara norului aceluia ce se învârtejea în depărtare, părând cerul albastru al Africii —, însă Braunschweig știa cât de ușor ar fi să-i scape ceva, chiar la o asemenea distanță relativ redusă. Valurile acestea de aer fierbinte, ce se ridicau de pe întinderile plate de nisip, erau într-adevăr îngrozitoare. Trebuia deci să-și asume riscul existenței unor forțe inamice aflate în bătaia puștii.

Însoțit de un sergent, coborî din mașină și se apropie de spatele Chevroletului, punându-se astfel la adăpost de inamicul ce s-ar fi ascuns poate pe undeva. Se minună cât de anevoios îi era mersul, căci la fiecare pas picioarele i se scufundau cel puțin de o palmă în nisip. Tehnica potrivită cerea să mergi cât mai repede peste nisip, ca să nu-i lași timp să se răsfire și să apuce în prinsoare cizmele.

Se văzură siliți să înfrunte deschis primejdia și să treacă pe-o parte a camionului, în fața acelei întinderi de unde inamicul s-ar fi putut ascunde, dar nu se întâmplă nimic și nici un foc de armă nu fu tras asupra lor. Braunschweig se mai liniști. Inamicul avea probabil o singură și unică preocupare — să-și mențină camioanele în mers, în condițiile acelea îngrozitoare.

Braunschweig smuci portiera din partea șoferului și sări în lături cu agilitate. Nici o explozie. Încurajat, căpitanul cercetă din ochi cabina, nu zări nimic ce i-ar fi putut atrage atenția și nu se osteni să urce înăuntrul ei. Era aproape convins că aveau să lase camionul pe loc și prin urmare să-i dea ocol. Fără îndoială că nu merita osteneala de a fi recuperat. După asta se întoarse și se uită în urmă nerăbdător.

Coloana avea încă de tras din greu. Ritmul înaintării se redusese uimitor de mult și chiar cu ajutorul vehiculelor de patrulare izbuteau să străbată doar câteva sute de yarzi pe ceas. Prin urmare, din

pricina asta fugarii păruseră că stau pe loc un atât de lung răstimp, se gândi Braunschweig. Din pricina locului acesta blestemat, unde acum se vedeau și ei siliți să zăbovească.

Coloanei îi trebui un ceas ca să ajungă în locul unde se afla Chevroletul (oamenii lui Offer avuseseră nevoie de patru ore ca să parcurgă aceeași porțiune), iar căpitanului Braunschweig întârzierea îi sporea neastâmpărul. De data asta inamicul înainta cu viteză mai mare decât a lor și norul de praf din față era și mai depărtat. Totuși, nu cu mult. Numai să treacă dincolo de locurile astea cumplite și aveau să pornească iar cu nădejde pe urmele fugarilor, să-i ajungă curând și să-i oprească în loc pentru totdeauna.

Primul transport de trupe ajunse în sfârșit lângă Chevrolet. În urma lui veniră și celelalte. Acum, în afară de șoferi, nimeni nu se mai afla în mașini. Mânuirea aproape numai manuală a vehiculelor alcătuia tabloul nemaivăzut a o sută treizeci de germani mușchiuloși și pârliți de soare, care se încăpățânau cu sadică înverșunare să realizeze minunea de a face mașinile să înainteze.

Activitatea asta dezlănțuită era în toi când cel dintâi transport se târî până în dreptul Chevroletului împotmolit. Locotenenții și subofițerii lui Braunschweig zbierau la ordine cu nemiluita și oamenii năclăiți de sudoare se întreceau să le execute.

Primul camion german se afla la oarecare distanță alături de Chrevrolet, când începu să se scufunde în nisip. Roțile din partea opusă Chevroletului se scufundau mai repede decât celelalte, făcând camionul să se aplece atât de mult pe-o parte încât părea gata să se răstoarne. Oamenii săriră în ajutorul lui, trudindu-se cu înfrigurare să sape și să introducă un soi de jgheaburi metalice sub roțile ce se învârteau în gol. Se iscă o învălmășeală cumplită.

Braunschweig dădu ordin unui vehicul de patrulare să remorcheze camionul și atunci acesta încercă să treacă în față, dând ocol și depărtându-se astfel și mai mult de porțiunea însemnată cu bidoane. Nu izbuti să ajungă nici măcar în dreptul transportorului. Roțile din față începură să se scufunde în nisip și întregul vehicul păru că alunecă încet înainte, dispărând treptat.

Întâmplarea stârni bineînțeles panică. Ajutorul trebuia dat grabnic, fiindcă altminteri, n-ar mai fi avut rost. Ordine răstite făcură ca și mai mulți oameni să-și încordeze puterile pentru a târî îndărăt prețiosul vehicul de patrulare; transportul care continua să se scufunde putea să mai aștepte; nu se scufunda atât de repede.

Exact în clipa aceea, o mitralieră deschise foc asupra loc dinspre dunele din depărtare — apoi o alta i se alătură, iar pe urmă și câteva puști revărsară către nemți foc precis și susținut. Urmările au fost nimicitoare.

Fără să mai aștepte ordin, infanteriștii germani s-au repezit să-și ia armele. Dar alergând să pună mâna pe arme, mulți dintre ei s-au năpustit către propria pieire.

Câțiva s-au repezit să-și caute adăpost în dosul Chevroletului și al celor două camioane proprii împotmolite în nisip, dar acestea nu puteau oferi adăpost tuturor oamenilor din detașamentul lui Braunschweig. Oricum, se dovediră a fi o trupă temeinic instruită.

Instinctiv, cea mai mare parte dintre oameni începu să se împrăștie în evantai, dispersându-se nu numai pentru a evita să devină pentru trăgătorii inamici țintă îngrămădită în grup compact, dar și pentru a izbuti să ajungă într-o poziție din care să poată încerca a-i țintui la pământ pe pușcașii și mitaliorii britanici și să organizeze un contraatac. Așa

că începură să se împrăștie, uitând de acele însemne sumbre ce marcau singura cale sigură peste lac.

Cei care au văzut asta — cei mai mulți dintre ei paralizați de groază —, au spus mai târziu că au fost martorii celei mai înfricoșătoare scene din tot războiul. Într-un moment, soldați tineri, cu armele în mâini, o luau la fugă cât mai încovoiați ca să se apere de grindina de gloanțe care foarte repede izbuteau să-și găsească ținta. În momentul imediat următor se opreau din fugă. Picioarele li se prinseseră în nisipul afânat. Începeau să se scufunde. De mișcat nu mai puteau să se miște, dar continuau să se scufunde.

Unii începeau să urle și să fluture din brațe, armele le zburau din mâini, aruncate cât colo, și se scufundau cu iuțeală uluitoare în masa de nisip mișcător. Alții dispăreau urlând și totul nu ținea mai mult de câteva secunde. Mulți însă, poate mai puțin norocoși, se scufundau mai cu încetul și trăiau înspăimântătoarea groază de a ști ce urma să se întâmple în nesfârșitele minute în care aveau să se sufoce și să moară.

Se întâmpla și ca unii să se repeadă în ajutorul camarazilor lor și să fie și ei prinși de înșelătorul nisip mișcător. Căpitanul Braunschweig înțelese primejdia și strigă la oameni să stea pe loc, iar după aceea câțiva mai isteți dădură fuga să aducă funii pe care să le azvârle, iar victimele să se prindă de capătul lor și să poată fi trași afară din ghearele morții. Dar nu existau destule funii și luptătorii erau obligați să privească încremeniți de groază cum unii camarazi de-ai lor se scufundă cu totul, cum nisipul prăfos li se scurge în urechi și în nări, cum pătrunde în gâtlejuri ce încă mai implorau cu deznădejde să fie salvate. După aceea urma liniștea, liniștea morții. Doar o ultimă unduire convulsivă a nisipului, în vreme ce ochii și apoi părul dispăreau sub revărsarea nisipului. Camarazii vedeau cu groază cum părul

părea să plutească o clipă pe suprafața nisipului, fiind ultimul sorbit în adânc.

Groaza acelor clipe a fost atât de cumplită, oroarea tragediei atât de buimăcitoare, încât aproape uitaseră de existența mitralierelor Bren[1], care continuau să reverse asupra lor roiuri de gloanțe aducătoare de un alt soi de moarte.

Pe cât i-o îngăduiau umflăturile, vânătăile și durerile, căpitanul Offer spuse tare și cu toată hotărârea:

— E limpede ca lumina zilei. Vin asupra noastră ca și cum s-ar duce la vânătoare. Întrebarea este: reușim noi să trecem lacul mai înainte de sosirea lor? Dacă nu reușim, cu siguranță ne vin de hac.

Niște oameni ocupați să sape în jurul unor camioane împotmolite constituiau ținte lesnicioase chiar și pentru trăgători aflați la distanță apreciabilă. În mod ciudat, tocmai gândul ăsta umbla cu insistență prin mintea căpitanului Offer; fiindcă dintr-o dată își dăduse seama că slăbiciunea lor ar putea fi făcută să joace un rol în defavoarea nemților.

— O să lăsăm aici unul dintre camioane — pe ultimul. Rămânând s-avem de furcă cu trei, e sigur cel puțin c-o să înaintăm mai repede.

— Cum, doar trei camioane pentru treizeci de oameni și tot calabalâcul? Sergentul major O'Keefe știa ce înseamnă să călătorești claie peste grămadă pe un deșert atât de vrăjmaș.

Glasul lui Offer sună mai metalic decât înainte:

[1] De fapt puști-mitraliere, folosite de britanici în cursul celui de-al doilea război mondial. Denumirea este formată din primele silabe ale numelui orașelor *Brno* (Cehoslovacia) și *Enfield* (Anglia).

— Dacă n-o să luăm măsuri hotărâtoare, n-or să mai existe nici treizeci de oameni și nici trei camioane.

Pe urmă le expuse planul său:

— O să camuflăm cele două Bren-uri și câțiva pușcași pe dunele mai apropiate, în timp ce amândouă camioanele se vor trudi să răzbată cât mai departe cu putință. Când nemții au s-ajungă la Chevroletul nostru, au să-ncerce să-l ocolească și părerea mea e că au să depășească linia marcată și-or să dea de bucluc.

În orice caz, era mai mult decât probabil că undeva prin apropierea Chevroletului, aflat destul de aproape și în raza de bătaie a armelor, nemții vor fi neapărat siliți să se îngrămădească. Cel puțin grupurile care vor trebui să lucreze cu lopețile la roți ca să împingă înainte camioanele aveau să poată fi luate sub focul mitralierelor și puștilor.

Offer se adresă oamenilor săi tăcuți și ajunși la capătul puterilor:

— Nu vă dați seama? Fără camioane nu se pot urni din loc, iar noi îi putem ținti aici până la căderea nopții, nelăsându-i să facă un pas dincolo de Chevrolet. Camioanele noastre pot să-și vadă și ele de drum până la căderea nopții cu mult mai puțină trudă decât am avut astăzi, după care o să dormim pe rupte toată noaptea și mâine în zori ne vedem de drum. Mâine o să ne putem depărta serios de nemți, fiindcă e sigur c-or să aibă de furcă pe ultimele câteva sute de yarzi de pe lac.

— Și noi cum mai ajungem la camioane?

Întrebarea fu rostită de Sibrett, un mitralior căruia Offer nu prea-i acorda atenție. Fusese prieten la cataramă cu McTone, cel care îl stâlcise în asemenea hal pe Offer doar cu două nopți mai înainte. O secătură patentă, acest Sibrett, la fel de nestăpânit ca McTone, numai că mult mai șmecher. Acum încerca

să-şi arate împotrivirea faţă de planul lui Offer. Dar Offer îi răspunse scurt:

— Pe jos. Avem la dispoziţie toată noaptea ca să le ajungem din urmă.

Au să aibă însă nevoie de lanterne; trebuia să ţină minte şi să ia cu ei vreo două.

Sibrett îşi dădea arama pe faţă. Eforturile epuizante depuse în acele ceasuri de infern când tot săpaseră în nisip ca să împingă înainte camioanele îşi arătau efectele. Se vedea limpede că e pus pe ceartă.

— Da' dumneata n-o să faci nici un pas pe jos.

— Cine spune asta? întrebă Offer, proţăpindu-se în faţa mitraliorului, deşi era mult mai scund de statură, iar efortul îi trimitea valuri de durere crâncenă prin tot trupul mutilat. Oamenii de sub comanda lui îl priveau cu uimire. Era un fel de epavă şi pe trupul său se arătau pretutindeni ravagiile pricinuite de lovituri brutale de cizmă şi pumni neîndurători. S-ar fi zis că abia se poate ţine pe picioare, în halul în care îl adusese ciomăgeala lui McTone. Şi cu toate astea spunea că are să rămână cu ariergarda şi probabil să mărşăluiască toată noaptea prin nisipul prăfos.

— Eu rămân cu ariergarda, Sibrett!

De fapt, lui Offer nici nu-i trecuse vreodată prin cap că ar putea să nu rămână cu ei. Planul de luptă îi aparţinea; prin urmare, trebuia să ia parte la executarea lui şi să-i asigure ducerea la bun sfârşit. Nu se temea de lungul marş împleticit prin nisipuri doar cu puţin mai consistente decât cele mişcătoare. Ştia că dacă ceilalţi or să poată, are să poată şi el.

Asta îi închise gura lui Sibrett. Apoi Offer le ceru oamenilor să nu precupeţească nici un fel de efort şi toţi răspunseră ca unul singur, îmboldiţi de perspectiva de a scăpa odată de urmăritori, iar în cele din urmă izbutiră să-şi ducă cele trei vehicule peste înşelătorul şi primejdiosul Lac de Nisip. Fusese

o încercare pe care nici unul dintre ei n-avea s-o uite vreodată, sau să dorească s-o repete.

De îndată ce trecură de mormanul de bolovani mai mare decât celelalte, înaintarea deveni ceva mai lesnicioasă, dar camioanele tot se mai împotmoleau din loc în loc şi trebuiau scoase de acolo cu lopeţile, însă în orice caz nu atât de des ca mai înainte. Mergeau numai în viteza întâi şi deseori roţile începeau să patineze în nisip, dându-le de furcă oamenilor, dar cea mai mare parte din timp camioanele înaintau, depărtându-se tot mai mult de Lacul de Nisip.

Cam la o sută de yarzi de locul unde pătrunseseră printre dune, căpitanul Offer ordonă oamenilor din ariergardă să se oprească. Le dădu apă din belşug şi hrană rece atâta cât puteau să care, luară cu ei şi pături şi câteva bastoane dintr-acelea pe care le aveau totdeauna cu ei când plecau la drum.

Făcând cale întoarsă până într-un punct de unde putea să observe întinderea Lacului de Nisip, căpitanul Offer alese un loc cât mai potrivit pentru ambuscadă. Nici nu prea avea mult de ales. Se căţărară în vârful unei dune ce se ridica direct de pe întinderea plată de nisip şi de unde aveau putinţa să supravegheze fără oprelişti suprafaţa lacului. Şi aici, sub bătaia soarelui arzător, îşi propuneau să petreacă ceasurile ce mai rămâneau până la căderea nopţii. Avea să fie un soi de trecere prin infern, mai ales pentru Offer cel cu trupul zdrobit.

S-au aranjat cât au putut mai bine, întinzând păturile pe bastoane şi alcătuind un acoperământ ce le oferea umbră şi totodată lăsa aerul să circule. Pe urmă stabiliră cine şi când urma să stea de santinelă, aşa fel încât ceilalţi să aibă un pic de răgaz să doarmă şi să mai alunge chinul şi osteneala din trupul epuizat. Offer se stinse ca o lumânare — cum spuse unul dintre ei — prăbuşindu-se imediat într-un

somn adânc, ca un leşin, şi nimeni în afară de Sibrett n-avea nimic de obiectat, fiindcă toţi îi admirau curajul şi bărbăţia arătate prin însuşi faptul că se afla alături de ei.

Timpul trecea cu încetineală de melc. Valuri de fierbinţeală se revărsau peste ei, făcându-i uneori să gâfâie din greu, atât de arzător era aerul. Toată vremea îşi ţineau mădularele la umbră, fiindcă altminteri, aşa cum zăceau pe nisip, în câteva ceasuri ar fi fost literalmente copţi.

Vizibilitatea era teribil de proastă, chiar din locul acela aflat cu douăzeci de picioare deasupra lacului. Nimic nu părea să stea în nemişcare, iar lucrurile solide dădeau impresia că se clatină, se sfărâmă şi plutesc prin aer. Vedeau singuratecul şi părăsitul lor Chevrolet zăcând pe întinderea plată şi cu toate că se afla într-un loc destul de apropiat, uneori le venea greu să-şi dea seama că e vorba de un camion.

Cu multe ceasuri mai târziu, aşa li se părea santinelelor, uneia dintre ele îi atrase atenţia ceva ce părea să se mişte în depărtare. Stătu multă vreme cu ochii aţintiţi într-acolo, fiindcă era greu de spus dacă într-adevăr e vorba de ceva ce se mişcă sau de vreo iluzie creată de valurile tremurătoare de aer care se ridicau în sus. În cele din urmă, doar pentru faptul că părea să ia proporţii din ce în ce mai mari, hotărî că e vorba de oameni. În sfârşit sosiseră nemţii. Atunci îl deşteptă pe ofiţerul comandant.

Căpitanul Offer reveni cu greu la trezie şi la calvarul existenţei în deşert. Dar după ce bău vârtos din apa ce părea rece, deşi era fierbinte ca apa în baie, îşi reveni complet în fire şi-şi scoase binoclul. Peste o vreme ajunse la concluzia că obiectul acela ce părea că se târăşte şi dănţuie e un singur vehicul ce se apropia de Chevroletul lor. Îşi reglă binoclul, cercetă cu luare-aminte locurile mai depărtate şi îşi dădu seama că pata întunecată ce creştea mereu este

o coloană de maşini. În condiţiile acelea de luminozitate şi fierbinţeală, orice fenomen vizual devenea greu de interpretat.

Din consideraţie pentru oamenii lui, hotărî ca o vreme să nu ia încă nici o măsură. Puteau foarte bine să mai stea puţin la umbră şi să nu se coacă la loc deschis cu armele în mâini. De acum încolo, căpitanul Offer avea să stea el însuşi de strajă.

Uneori, tremurul aerului se potolea şi atunci Offer izbutea, pentru câteva clipe, să vadă limpede întreaga scenă. Într-un astfel de moment, observă un vehicul mărunt oprit în spatele Chevroletului şi câţiva oameni în picioare lângă cabina fostului lor camion.

Timpul începu să se scurgă din nou cu încetineală, deşi probabil că arşiţa zilei era pe cale să se mai potolească, şi în vremea asta masa mai compactă de vehicule ajunse până în spatele celui mărunt. În cele din urmă se îngrămădiră cu toţii în preajma Chevroletului şi din nou, de câteva ori la rând, tremurul aerului conteni şi Offer putu să vadă limpede ce se petrece.

Într-un astfel de moment văzu cum o namilă de transportor porneşte clătinându-se pe lângă Chevrolet şi se opreşte paralel cu acesta.

— S-a-mpotmolit, pe legea mea! exclamă Offer cu bucurie. Previziunile lui începeau să se împlinească.

Puţin mai târziu, aerul se potoli din nou şi se văzu un car de patrulare cu turelă trecând pe lângă transportor, apoi oprindu-se şi el în loc şi nimănui nu i-a fost greu să ghicească ce anume se petrecea acolo. Ceea ce văzură după aceea fu o îngrămădeală de oameni şi deduseră că se trudesc cu toţii să salveze vehiculele împotmolite. În momentul acela căpitanul Offer ordonă deschiderea focului.

În termeni militari, era vorba de luarea unei decizii logice. Planul său izbutise; Chevroletul îl împinsese pe inamic în nisipul mişcător. De acum încolo

misiunea lor era să întârzie cât mai mult recuperarea vehiculelor împotmolite. Așa că două mitraliere Bren, montate pe trepiede scurte și șase pușcași buni ochitori începură să-și azvârle gloanțele șuierătoare asupra inamicului îngrămădit în jurul vehiculelor.

Lucrul de care nu și-a dat seama nici unul dintre ei a fost tragedia desfășurată sub gloanțele lor. Vizibilitatea era atât de slabă, încât nici Offer, nici oamenii lui n-au știut că în acel loc vreo douăzeci de tineri ostași germani își aflau o moarte cumplită în nisipul mișcător și gloanțele lor îi loveau și pe cei ce se străduiau cu disperare să-și salveze camarazii.

Faptul acesta din urmă a stârnit în sufletul căpitanului Braunschweig și a supraviețuitorilor din detașamentul său o ură cumplită împotriva britanicilor; fiindcă ei n-aveau de unde ști că oamenii lui Offer trăgeau aproape la întâmplare, fără să poată distinge bine țintele și bineînțeles fără să-i vadă pe cei ce se zbăteau în strânsoarea nisipului mișcător. Drept răspuns, germanii deschiseră un năprasnic foc de acoperire, dar și ei trăgeau tot orbește, fără să poată distinge vreo țintă anume.

Offer nu dădu ordin de încetare a focului decât atunci când devenise limpede că întregul detașament inamic își găsise adăpost, probabil în spatele camioanelor. Oricum, țevile mitralierelor începuseră să se înroșească și o perioadă de repaos nu putea decât să le prindă bine. Cu toate astea, de fiecare dată când zăreau vreo mișcare a inamicului, oamenii ce încercau să ajute în vreun fel vehiculul de patrulare împotmolit, Offer dădea ordin să fie obligați să se retragă la adăpost. Nu era interesat să ucidă oameni — Offer nu fusese niciodată setos de sânge, singura excepție fiind gardienii de la Glasshouse, pe care i-ar fi exterminat fără mustrări de conștiință —, tot ce dorea era să împiedice urmărirea cât mai mult timp cu putință.

Așa că până la lăsarea întunericului s-au jucat de-a șoarecele și pisica, cea mai mică mișcare a inamicului aducând după sine foc prompt și susținut din partea trăgătorilor lui Offer și foc de ripostă din partea germanilor. Vizibilitatea devenea din ce în ce mai bună pe măsură ce arșița zilei scădea, fără să ajungă vreodată foarte bună.

Când soarele coborî chiar deasupra orizontului, Offer hotărî să se retragă. După toate probabilitățile, inamicul avea să mai stea o vreme în spatele camioanelor, până să-și dea seama că britanicii se retrăseseră. Ei, lasă-i să mai stea cuminți acolo, cu capul la cutie, le spuse cu umor amar Offer oamenilor. Chiar dacă nemții izbutesc să-și despotmolească pe întuneric mașinile, tot rămân blocați acolo, pe „lac", și nu îndrăznesc să facă nici o mișcare până se crapă de ziuă. În vremea asta, el și ariergarda au să străbată o distanță cât s-o putea mai mare, pe urma camioanelor, atâta vreme cât va miji cea mai slabă geană de lumină.

Cu grijă să rămână mereu în spatele dunelor, porniră la drum cu pași poticniți, încărcați cu arme, muniție, pături și apă. După numai câteva sute de yarzi, Offer le spuse să lepede păturile; chiar dacă asta însemna să cam înghețe în nopțile pe care le vor mai petrece pe Marea de Nisip, tot nu merita efortul de a le duce acum în spinare. Însă armele, muniția și apa nu puteau fi lepădate — apa cu nici un preț. Oamenii ar fi putut-o bea pe toată în zece minute, dar pentru drumul ce-l aveau de făcut până la camioane, Offer introduse un sistem de raționalizare — câte o gură zdravănă la fiecare jumătate de ceas. Nu era suficient.

Mersul devenise îngrozitor de greu, un soi de înot prin nisipul fin și alunecos, iar la capătul unei zile atât de grele mai dispuneau de mult prea puțină energie ca să poată merge chiar și în condițiile cele

mai favorabile. De la o vreme oboseala își spunea cu asemenea tărie cuvântul, încât deși înaintau foarte încet, din zece în zece minute se vedeau siliți să facă popas ca să-și mai tragă sufletul.

Pentru ceilalți era cât se poate de greu; pentru Offer însă, era un adevărat coșmar. La început se încăpățânase să-și ducă singur partea lui de povară — două bidoane cu apă —, dar curând se văzu limpede că nu e în stare să le dea vreun ajutor la căratul bagajelor și, de milă, oamenii îl ușurară. Chiar și după aceea le dădu de furcă celorlalți, în ciuda formidabilei sale hotărâri de a ține pasul cu restul grupului, și în mai multe rânduri câțiva dintre ei trebuiră să-și arate din nou bunătatea și să-l ridice din locul unde căzuse, cu toate că chipurile trase și scăldate de sudoare arătau că și ei sunt la un pas de extenuare.

Noaptea se lăsă prea repede, nu fiindcă ar fi întâmpinat vreo greutate în urmărirea cu ajutorul lanternelor a dârelor adânci lăsate de Chevroleturi. Dar s-ar fi zis că le încetinește pașii și-i face să suporte oboseala cu și mai multă greutate. Continuau însă să meargă, dar din ce în ce mai fără spor, cu fiecare minut ce trecea atât de greu. În trei ore abia izbutiră să străbată ceva mai puțin de două mile și fiecare era torturat de un singur gând: „Oare cât vom mai avea de mers?"

Adevărul e că n-ar fi mai ajuns niciodată, dacă sergentul major O'Keefe ar fi respectat cu strictețe ordinele și nu și-ar fi pus la treabă și propria minte. Când văzu cât de repede înaintau Chevroleturile după ce scăpaseră din Lacul de Nisip, trase concluzia înțeleaptă că Offer și oamenii săi ar trebui să meargă toată noaptea ca să străbată cu piciorul aceeași distanță.

Așa că uscățivul, știrbul O'Keefe — pierduse un dinte smuls de bățul azvârlit de un arab și nu găsise

niciodată timp să obțină ajutorul unui dentist — dădu ordin ca primele două Chevroleturi să-și vadă de drum, dar îl opri în loc pe al treilea și rămase el însuși acolo.

Chevroleturile din față aveau să înalțe mai departe același nor de praf, făcând să plesnească fierea în inamicii care îl vedeau cum se îndepărtează în timp ce ei stau împotmoliți în mijlocul Lacului de Nisip. Cel de-al treilea Chevrolet avea să dea sigur, chiar și pe întuneric, de cei ce urmau să vină ținându-se după dârele adânci și ajutându-se cu lanternele, astfel că practic nu exista nici o șansă să se rătăcească și să ajungă la dezastru.

O'Keefe dădu oamenilor plăcutul ordin de-a lua repaos, iar aceștia se trântiră numaidecât sub camion, istoviți și nedorind altceva decât apă și umbră. Umbrele porniseră să se lungească și până și acești torturați începură să spună că partea cea mai dogoritoare a zilei trecuse. Sergentul major, războinic din L.R.D.G., care nu știa ce-i oboseala, se mulțumi să se așeze pe locul șoferului, mereu la pândă și cu urechea ciulită.

Cu câtva timp înainte de apusul soarelui începu să prindă în auz trosnetele de împușcături. Se auzeau destul de lămurit. Atunci coborî pe nisipul fierbinte, prea nerăbdător și îngrijorat ca să poată sta așezat undeva. Puse mâna pe un Tommy[1] și se întoarse câțiva pași pe calea pe care veniseră, apoi stătu pe loc și ascultă atent, cu capul plecat într-o parte. După câteva minute rafalele conteniră și atunci O'Keefe deveni nervos, neștiind ce semnificație puteau avea toate astea. Oare planul căpitanului Offer fusese dejucat? Ariergarda lor fusese cumva atacată de nemți și nimicită? Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că în clipa aceea nemții veneau asupra lor.

---

[1] Pistol-mitralieră (sistem Thompson).

Sergentul major O'Keefe era un om de acțiune în toată puterea cuvântului, dar se întâmpla totuși ca uneori să treacă prin momente de adâncă deprimare. Și cum stătea acolo în căldura dogoritoare, pretutindeni înconjurat de nisip și stânci cenușii și dezolante, lângă camionul singuratic ce părea nespus de stingher pe întinsul nesfârșit al pustiului, O'Keefe începu să fie cuprins de pesimism. După ce tăcerea continuă încă o vreme, convingerea că Offer și ai săi fuseseră șterși de pe fața pământului deveni aproape certitudine. Dacă era așa, atunci el și oamenii săi trebuiau să pornească la drum cu toată graba de care ar fi fost capabili, își spunea O'Keefe. Dacă rămâneau pe loc și nemții într-adevăr veneau pe urmele lor, ar fi fost doar o chestiune de timp până să apară — și ce-ar fi putut face o mână de oameni împotriva unei asemenea forțe militare?

Dilema lui O'Keefe stărui doar până când rafalele de împușcături se auziră din nou. În clipa aceea deprimarea îi dispăru fără urmă; acum reușea să distingă glasul celor două mitraliere Bren și își dădu seama că amândouă intraseră din nou în acțiune. Prin urmare, Offer și ai săi erau teferi și nevătămați și îi dădeau de furcă inamicului.

Nutrind astfel de gânduri, se întoarse la locul său din cabina camionului și se așeză iarăși la umbră, cu auzul la fel de încordat. În ceasurile următoare, alte salve de împușcături izbucniră de câteva ori, apoi se lăsă o prelungă tăcere. Veni și întunericul, aducând cu sine dispariția soarelui cumplit și chinuitor, deși lumea din jurul lui O'Keefe continua să semene cu un cuptor încălzit de nisipul care emana dogoarea adunată în timpul zilei.

După căderea întunericului, sergentul major le mai acordă oamenilor încă un ceas de odihnă, făcându-și socoteala că în vremea asta Offer și oamenii lui străbătuseră o bună bucată de drum pe urmele lăsate

de Chevroleturi. Atunci își trezi oamenii și cu toții porniră, ajutându-se de lanterne, înapoi pe dârele lăsate de camioane.

Înotară prin nisip vreun ceas bun până ce putură zări în fața lor razele tremurătoare ale unei lanterne. Luaseră cu ei apă, de care se dovedi că oamenii lui Offer aveau mare nevoie; pe urmă, cei veniți cu sergentul major luară asupra lor armele și muniția și cu toții porniră înspre Chevroletul rămas stingher. Le trebuiră un ceas și jumătate ca să ajungă acolo, cu toate că oamenii lui Offer erau ajutați de camarazii lor mult mai odihniți, dar până la urmă zăriră silueta confuză a Chevroletului și atunci înțeleseră că truda zilei aceleia avea să ia în cele din urmă sfârșit.

Aflat pe ultima jumătate de milă într-o stare de totală sfârșeală, Offer trebui să fie dus de O'Keefe și de uriașul Art Weybright, radiotelegrafistul formației, apoi urcat la spatele camionului și întins pe un culcuș de pături. Rămase ca dus de pe lume și nu mișcă nici măcar un deget până târziu a doua zi dimineața. Ceilalți ostași din ariergardă fură ajutați să se urce în camion, se ghemuiră pe pături și numaidecât începură și ei să dea puternice semne sonore că au adormit adânc. Într-un fel sau altul, oamenii din grupul sergentului major izbutiră să-și găsească loc și ei în camionul supraîncărcat pe care O'Keefe izbuti să-l pună în mișcare și să se ia după urmele lăsate de cauciucurile celorlalte două Chevroleturi. Vroia cu toată tăria să le ajungă din urmă și pe acelea până în revărsat de ziuă, ca să nu le întârzie cu nimic fuga.

*

Oamenii de talia căpitanului Braunschweig admit greu înfrângerea, dar a doua zi dimineața, când se lumină și soarele stătea să-și reînceapă îndeletnicirea

chinuitoare, trebui să recunoască deschis că fusese bătut măr. Comandoul inamic îi scăpase. Stătea lângă Chevroletul părăsit care îi pricinuise atâtea necazuri și privea departe înspre sud. Zări norul de praf ce trăda existența inamicului dușmănit acum din adâncul sufletului. Înțelese că se afla cam la zece mile, deci la o distanță tot atât de mare ca și aceea din momentul când începuse urmărirea, la oaza Siwa. Ba chiar mai mare, își spuse cu tristețe, ținând seama de situația lor de acum, când ar fi mai avut încă de străbătut cale lungă pe această îngrozitoare câmpie de nisip mișcător și cu vehiculul de patrulare împotmolit și fără nici o nădejde de a mai putea fi salvat.

În timpul nopții, cu mare grijă la început, de teama reacției inamicului din spatele dunelor, începuseră truda pentru salvarea vehiculelor, iar după ce văzuseră că nu au de ce se teme, se apucaseră de lucru cu toate puterile, folosind chiar farurile celuilalt vehicul de patrulare.

Transportorul cel mare fu în cele din urmă tras pe jgheaburi metalice și apoi pe teren mai ferm, în spatele Chevrolet-ului, dar orice ar fi făcut, nu izbuteau să clintească din loc vehiculul de patrulare. Acum ședea cu nasul în jos, cufundat în nisip până la turelă.

Braunschweig trimisese oameni să sape în jurul lui cu lopețile, dar aceștia trebuiseră să lucreze legați cu funii de mijloc, fiindcă eforturile depuse nu făceau decât să-i cufunde și pe ei în nisip. Pe de altă parte, oricât de mult ar fi săpat și oricât de repede, nu ajungeau la nici un rezultat, fiindcă nisipul mișcător acoperea imediat orice adâncitură săpată de lopeți. Braunschweig renunță repede la gândul ăsta și ostașii, cărora nu le făcea nici o plăcere să lucreze pe nisip mișcător, legați cu funii care le tăiau mijlocul, fură fericiți când primiră ordin s-o lase baltă.

Remorcarea lui de către celălalt vehicul de patrulare și de un camion, amândouă cu roțile susținute de jgheaburi metalice, nu izbuti nici măcar să-l clintească. Izbuti doar să defecteze cârligele de remorcare.

Pe la trei dimineața, căpitanul Braunschweig renunță la orice încercare de a salva vehiculul și cu toții se întinseră pe nisip ca să se odihnească până în zori. În faptul zilei, căpitanul văzu cât de departe se aflau fugarii și ordonă întoarcerea mașinilor și pornirea marșului de înapoiere către Siwa, lăsând vehiculul de patrulare să-și afle odihna în mormântul său de nisip mișcător.

Sergentul major O'Keefe văzu norul de praf ridicat de coloana germană în retragere și le spuse oamenilor că pot fi liniștiți. Urmărirea luase sfârșit.

Întors la Siwa, cu ochii ca de gheață și încă furios, căpitanul Braunschweig întocmi un raport către superiorii săi. Raporta o înfrângere, și de când e lumea lume, oamenilor de felul lui nu le-a plăcut să recunoască asemenea lucru. Dar era un raport interesant.

„Comandoul care a izbutit să elibereze opt prizonieri de război din lagărul de aici, de la Siwa, constituie o formație neregulamentară cunoscută — așa cum a declarat prizonierul nostru, soldatul McTone — sub numele de Grupul de comando al Cetei de la Glasshouse. După câte s-ar părea, această unitate nu are statut oficial în cadrul Armatei Britanice și este de fapt o adunătură de dezertori din armatele aliaților, toți foști deținuți pentru diverse delicte în Închisoarea Serviciilor de Campanie Britanice. Conform declarațiilor lui McTone, această închisoare militară este cunoscută sub numele de „Glasshouse".

Formația este comandată de un fost locotenent britanic — John Offer — care a fost degradat și

condamnat, executând ulterior o perioadă de detenție la Glasshouse, pentru o vină descrisă de prizonierul nostru drept „ciubucăreală" cu bunuri ale armatei. După câte credem noi, „ciubucăreală" ar însemna furt de bunuri ale armatei și vânzarea lor în folos propriu. Offer, cunoscut cândva printre oamenii săi și sub numele de Glasshouse John, mai ales pentru a-și ascunde identitatea, și-a luat cu de la sine putere gradul de căpitan, dar acest grad este cu totul lipsit de orice temei legal, el nefiind de fapt, decât simplu soldat".

În partea de raport în care vorbea despre acțiunea sa de la Lacul de Nisip — după matură și îndelungată chibzuință — Braunschweig scria:

„Când ostașii noștri cei mai neprevăzători trecuseră de porțiunea de nisip mișcător și în vreme ce se scufundau găsindu-și acolo moartea, ceata de la Glasshouse a deschis asupra noastră foc susținut și intenționat prelungit. Acest lucru a îngreunat în mod deosebit încercările noastre de a-i salva, pricinuind în același timp pierderi grele în rândul celor care încercau să vină în ajutorul camarazilor aflați pe punctul de a fi îngropați de vii. Dacă acest foc susținut ar fi fost întrerupt, am fi avut mult mai puține pierderi și mulți dintre cei ce și-au aflat moartea în nisipul mișcător ar fi putut fi salvați. În asemenea condiții, însă, doisprezece oameni au fost pierduți în nisipul mișcător, iar de pe urma focului inamic am avut trei morți și nouă grav răniți."

Când raportul a ajuns la cartierul general al lui Rommel de la Derna, feldmareșalul a fost cuprins de o furie cumplită și aprig dușmănoasă, neobișnuită pentru firea sa. O descriere a înfățișării lui John Offer și amănunte despre Ceata de la Glasshouse au fost distribuite tuturor unităților din Afrikakorps[1] și din

[1] Corpul african. Mare unitate creată special de hitleriști în 1941 pentru a veni în ajutorul aliaților italieni care suferiseră în nordul Africii grele înfrângeri. Comandată încă de la început de generalul; ulterior feldmareșalul, Erwin Rommel.

Armata Italiană aliată, dimpreună cu punerea în gardă privitor la acțiunile desfășurate în deșert de Ceata de la Glasshouse. În mod implicit reieșea că această ceată de criminali trebuie cu orice preț să-și primească pedeapsa cuvenită — și mai cu seamă conducătorul ei.

Vestea îngrozitoarei morți a camarazilor în nisipurile mișcătoare de pe Întinsa Mare de Nisip se răspândi prin toate unitățile armatelor Axei și, după cum se întâmplă întotdeauna cu astfel de istorii, pricinui un val de cruntă indignare, așa încât de acum înainte, dacă vreun membru al Cetei de la Glasshouse ar fi căzut cumva în mâinile inamicului, l-ar fi așteptat încercări nespus de grele. Cât despre John Offer, dacă germanii puneau mâna pe el, cu siguranță că tare avea să dorească să nu fi văzut niciodată lumina zilei.

•

Sosirea Cetei de la Glasshouse în oaza Kufra, după două săptămâni îngrozitoare, luă aspectul unui triumf. Nu fiindcă unitatea însăși s-ar fi simțit triumfătoare. Chiar și după înspăimântătorul Lac de Nisip, traversarea Întinsei Mări rămăsese totuși o încercare dintre cele mai cumplite. Oricât de tari ar fi fost oamenii aceia, toți — cu excepția unuia singur — ajunseseră la Kufra într-o stare neînchipuit mai proastă decât la plecarea din Siwa, câțiva chiar atât de istoviți încât deveniseră doar simpli pasageri în partea din urmă a călătoriei.

Acea unică excepție pomenită era căpitanul Offer. El începuse drumul cel de groază ca un om distrus, pisat într-un hal fără de hal de picioarele și pumnii răzbunători ai soldatului McTone. Și totuși, cu fiece zi care trecea, în ciuda acelor încercări cumplite, starea lui nu înceta să se îmbunătățească. Încetul cu

încetul vânătăile și umflăturile dispărură și noianul durerilor conteni. Se înțelege de la sine că oamenii îl îngrijiseră, iar în primele zile de după trecerea Lacului de Nisip stătuse lângă șofer, în cabină. Astfel, starea lui se îmbunătățise treptat și vitalitatea acestui om nu prea mare la trup oferise prilej de uimire și admirație multora dintre însoțitori.

Cu cât se apropiau mai mult de Kufra, cu atât mai întremat părea să se arate comandantul lor. Umbla de colo-colo, cum nu se poate mai voios, își încuraja oamenii și îi îmbărbăta ori de câte ori greutățile deosebit de mari de pe unele porțiuni de drum îi aduceau în pragul deznădejdii.

— Dați-i mereu înainte, băieți, c-o scoatem sigur la capăt, le spunea deseori. Ia uitați-vă până unde-am ajuns, și ce-a fost greu a trecut!

Partea cea mai teribilă fusese primejdia ce-i pândise pe Lacul de Nisip. În fiecare zi Offer scotea la iveală o hartă pătată de sudoare și le arăta unde se afla Siwa și cam unde se găseau ei atunci. Faptul că vedeau cum mereu crește depărtarea de Siwa și în aceeași măsură scade cea până la Kufra le dădea mult curaj.

Era un conducător de mare clasă și devotaților săi subordonați de la începutul călătoriei, cum erau de pildă, Walker, O'Keefe, Weibright, Tulger și australianul Lahley, li se adăugaseră acum alții, la fel de devotați. Tot așa, ideea lui Offer datorită căreia izutiseră la Lacul de Nisip să răstoarne situația în favoarea lor n-avea să fie nicicând uitată.

Radiotelegrafisul Weybright luase legătura cu baza L.R.D.G. de la Kufra și transmisese un raport detaliat despre călătoria lor peste întinsa Mare de Nisip, despre felul cum păcăliseră o puternică formație germană de urmărire pricinuindu-i grele pierderi, despre faptul că aduceau cu ei ostașii din formația lor căzuți prizonieri. Adevărul era că, la sugestia lui

Offer, amândoi înfrumusețaseră mult realitatea când prezentară propria lor versiune privitor la cele întâmplate.

— Era o foarte puternică formație de urmărire, spusese Offer dus pe gânduri, atunci când împreună cu Weybright se apucaseră, la un popas de seară, să dichisească raportul.

— Da, *sir*, convenise Weybright, era o formație foarte puternică.

— O coloană motorizată.

— Sigur că da, *sir*. Și Weybright își notă amănuntul ăsta în carnetul lui unsuros.

Niciodată n-am izbutit să număr toate vehiculele, din pricina condițiilor optice dintre cele mai proaste, dar nu m-ar surprinde dacă ar fi fost vorba de un întreg regiment de blindate care se ținea după coada noastră. Imaginația lui Offer începea să se înfierbânte.

— O mie de infanteriști? Weybright stărui o clipă asupra acestei idei, dar numaidecât reveni la deplina fidelitate față de comandant. N-am nici un fel de îndoială, *sir*. Nu putea să fie mai puțin de un regiment de blindate. Nu m-aș mira nici dacă aș afla că o întreagă divizie motorizată a fost pe urmele noastre. Imaginația lui Weybright nu vroia să se dovedească nici ea mai prejos.

— Ei, las-o încolo, Weybright, protestă Offer. Prea o facem de oaie, ce naiba. Știi, băiete, trebuie să ținem seama de modestia britanică, de simțul britanic al măsurii, nu-i așa, ce zici? După care Weybright acceptă supus punerea la punct și notă în carnet cuvântul „regiment".

Offer se mai gândi o vreme la momentele petrecute în preajma Lacului de Nisip, când coloana germană se arăta cu încetul la vedere prin tremurătoarele valuri de aer. Apoi spuse:

— Am văzut turele de tunuri.

— Tancuri? întrebă Weybright, ținând creionul gata pregătit.

Offer stătu pe gânduri. Tancuri? Nu, chiar și pentru Marele Cartier General de la Cairo istoria cu tancurile pe Întinsa Mare de Nisip ar fi fost greu de înghițit.

— N-aș prea crede. Offer nu vroia totuși să excludă definitiv surâzătoarea sugestie a lui Weybright. Mai degrabă vehicule pe șenile, asta s-ar putea.

— Chiar așa, *sir,* întâri radiotelegrafistul. Și astfel, în raportul transmis se vorbi despre o extraordinară acțiune de ariergardă desfășurată pe întinsul Mării de Nisip și despre eroica G.G.C.U. care respinsese nenumărate atacuri ale unui regiment de blindate, pricinuind inamicului înainte de a se desprinde din urmărire, grele pierderi în oameni, vehicule de transport simple și vehicule pe șenile.

Înainte de transmisie, Offer se mai uită o dată peste raport și spuse plin de admirație, adresându-se lui Weybright:

— E-o adevărată operă de artă. După război, tu și cu mine ar trebui să ne apucăm împreună de scris, să facem literatură.

— La roman nu ne-ar bate nimeni, îi răspunse Weybright plin de entuziasm.

Căpitanul Offer se abținu de la alte comentarii. La urma urmei, dacă așa le place galonaților cei mari de la Cairo, de ce n-ar fi literaturizat și ei puțin realitatea? În orice caz, dacă altora n-avea să le placă, lui Offer și devotatului Weybright le mersese la inimă.

Dar probabil, că de data asta raportul lui Offer pusese la grea încercare credulitatea celor de la Cairo, fiindcă ceva mai târziu cei de la Kufra avură amabilitatea de a le înmâna din partea G.H.Q.[1] un

[1] *General Headquarters* — Marele Cartier General.

mesaj cu următorul cuprins laconic: „Garnizoana germană de la Siwa nu are efectivele unui regiment. Verificați informațiile raportate!"

Căpitanul Offer și la fel de netulburatul Weybright verificară cu toată solemnitatea mesajul transmis anterior și până la urmă ajunseră la concluzia că se cam întrecuseră cu gluma. Așa că numaidecât urmă o foarte frumoasă mostră de verificări și raportări solid întemeiate: „În mesajul precedent strecurat eroare. În loc de regiment, rugăm a se citi coloană de forță necunoscută". N-aveau remușcări, fiindcă își spuneau că și așa cei de la Cairo tot au să se bucure.

Lucrul care îl făcu pe fostul actor să cam strâmbe din nas fu o nouă intervenție a celor de la Cairo, tot ca urmare a raportării victoriilor repurtate în deșert de către G.G.C.U, și anume cererea ca aceștia să-și decline identitatea: „Nu posedăm date despre nici o formație cunoscută sub denumirea de G.G.C.U. Rugăm identificați".

După acea ușoară strâmbare din nas, Offer se mulțumi totuși să ridice din umeri și să-i spună fidelului său subordonat:

— N-au decât să caute singuri. Dă-o dracului! Parcă se spunea că au și ei serviciu de informații — nu?

*

Când hodorogitele de Chevroleturi ajunseră în fața comandamentuui L.R.D.G. din Kufra, fură întâmpinați de un foarte arătos căpitan cu numele de Tony Leslie. Era un zdrahon înalt cât toate zilele, cu înfățișare îndrăzneață, cu o barbă neagră și stufoasă și având pe cap acel arătos acoperământ purtat de arabii nomazi și numit *kefir.* Offer îl mai văzuse odată, la Siwa, și numai câteva minute, dar un astfel de om nu putea fi ușor dat uitării.

Izbuti să sară din camion cu oarecare agerime și cu surâsul întins pe toată fața. Pe chip încă i se vedeau din belșug urmele rănilor și loviturilor, dar cel puțin îi dispăruseră petele decolorate din jurul ochilor. Ceilalți oameni ai săi coborâră din camioanele supraîncărcate arătând ca un cârd de moșnegi, impresie accentuată și mai mult de praful din pustiu care îi acoperea din creștet până în tălpi, făcea ca părul să le pară albit, genele și sprâncenele le erau acoperite cu praf fin care le îmbrăca obrajii și sărea ca norii din îmbrăcăminte de îndată ce se scuturau. Numai că cei din L.R.D.G. erau obișnuiți cu asemenea priveliști, fiindcă și ei nu o singură dată arătaseră la fel când se întorseseră din pustiu.

Împreună cu căpitanul Leslie se mai aflau încă o seamă de oameni din L.R.D.G., ofițeri ori grade inferioare, care izbucniră în strigăte de bucurie când își văzură camarazii scăpați din prizonierat. Nu era vorba de vociferări foarte ordonate și disciplinate ca ale germanilor, ci de strigăte parcă mai sfioase, emise de glasuri britanice care par a se adresa vecinilor spunându-le că cer ajutor dar sunt și ei gata să ajute.

Sergentul și ceilalți camarazi ai săi salvați din prizonierat se arătau încântați de primire și împărțeau nenumărate strângeri de mână și bătăi pe spate, până la urmă hotărându-se să se ducă în alai la o cantină unde îi luară și pe cei din Ceata de la Glasshouse. După ce Maye și ceilalți povestiră prin ce acțiune îndrăzneață fuseseră salvați din prizonierat și prin câte trecuseră până să ajungă la Kafra, nimic nu mai părea să fie prea bun pentru ceata de la Glasshouse. Cei de la L.R.D.G. țineau neapărat să dea de băut. Noaptea aceea se dovedi foarte costisitoare pentru acești oameni ai deșertului, fiindcă musafirii sufereau totdeauna de o sete nepotolită chiar și fără să fi trecut mai întâi peste Marea de Nisip. Pe la miezul nopții, băieții din G.G.C.U. începură să creadă că

toată truda, chiar și străbaterea Lacului de Nisip, meritase din plin să fie suportat, părere la care renunțară a doua zi dimineața, când inevitabila mahmureală le aduse aminte că alcoolul nu e în orice împrejurări o binecuvântare pentru omenire.

Căpitanului Offer i se oferi posibilitatea de a frecventa popota ofițerilor. I se dădu o uniformă curată, un cort rezervat în exclusivitate nevoilor sale și plasat în spatele comandamentului L.R.D.G., o casă arăbească veche, dar confortabilă, cu grădină împrejmuită de ziduri, iar în cele din urmă avu loc în cinstea sa un foarte vesel ospăț. John Offer consumă ca un purcel, bucatele pregătite după datinele localnicilor, însă bău ca un veritabil gentleman, acesta fiind tocmai lucrul așteptat din partea lui de întreaga popotă a ofițerilor. După aceea stătură de vorbă ceasuri întregi, adunați în grădină la lumina lunii, unde un slujitor băștinaș le aducea băuturi reci ori de câte ori era trebuință. Dacă ăsta e războiul, își spuse nu o singură dată Offer, atunci el, unul, e în stare să-l îndure încă lungă vreme.

Dovedind multă politețe, în seara aceea nici unul dintre cei de față nu puse întrebări directe. Nu se rosti nici un „Cine anume ești?"; „Din ce unitate faci parte?"; „Ce planuri ai acum?". Cavalerii de capă și spadă sunt foarte discreți și nu-i interesează nimic din treburile altora.

Cu toate acestea, a doua zi, după cel mai minunat somn din câte își amintea Offer să fi dormit vreodată și după un examen medical făcut de un ofițer medic, însoțit de o droaie de asistenți medicali de acolo, de la Kufra, căpitanul Leslie își manifestă interesul față de G.G.C.U. Offer se întreba dacă în spatele unei atât de delicat manifestată dorințe de a se dumiri nu cumva se ascunde un îndemn primit prin radio de la G.H.Q.

Totul a început în cursul serii. Apucase să cerceteze fugar Kufra și decisese că nu se putea compara cu Siwa — aici era mult prea multă soldățime, pe de o parte, iar pe de alta lipsea ceva din liniștea de la Siwa. Așa că se hotărâse să rămână la răcoarea popotei, dar numai până în clipa când împrejurările vor da prilej Cetei de la Glasshouse să o ia din loc.

Căpitanul Leslie veni la cantină ceva mai târziu în seara aceea și Offer se gândi că celorlalți ofițeri li se șoptise să-i lase singuri, pentru ca Leslie să poată vorbi. La gândul acesta, John Offer zâmbi cu îngăduință. Era pe deplin pregătit pentru orice discuție și se aștepta la o seară în care talentul său actoricesc să se poată desfășura în voie.

Leslie o luă pe departe ca să ajungă la ce îl interesa pe el, fiindcă nu se poate să dai buzna arătând la vedere că ești tare curios să afli lucruri privitoare la treburile altuia. Existau în privința asta anumite orgolii. Se pot obține toate informațiile posibile, dar cu condiția să procedezi abil și să nu pui întrebări prostești ori prea străvezii. De fapt, formula era aceea de a lăsa totdeauna celuilalt portița deschisă, astfel încât, dacă scăpa cumva vreo vorbă, să se poată desfășura nestingherit. Totul era ca interlocutorul să nu fie cu nici un chip, dar cu nici un chip, stânjenit de întrebări directe. Și așa ceva nu s-a întâmplat.

Căpitanul din L.R.D.G. deschise larg o portiță ispititoare. Tehnica deschiderii portiței e simplă. Stai liniștit pe scaun și vorbești despre ale tale, iar dacă celălalt respectă regula, atunci are să scape câte ceva, atât cât vrea el și nu mai mult, despre ale lui. Bineînțeles, secrete militare importante nu trebuie divulgate și nici un ofițer ori adevărat gentleman nu se poate aștepta să i se divulge chestiuni militare ultrasecrete. Oamenii de meserie cunoșteau foarte

bine aceste reguli și cei mai mulți se descurcau bine printre ele.

Căpitanul Leslie vorbi despre aventurile din deșert ale L.R.D.G.-ului și despre misiunile speciale pe care le îndepliniseră. Erau lucruri teribil de interesante, chiar așa cum le expunea Leslie — căci încă una dintre reguli pretindea să vorbești ca despre lucruri obișnuite, să nu faci pe grozavul; asemenea greșeli comiteau numai mitocanii. John Offer își spuse în sinea sa: „Astă seară o să fiu cam mitocan" și o astfel de perspectivă avea darul să-l atâțe. Știa că are să se descurce de minune, fiindcă datorită talentului său actoricesc și puterii de a stăpânii rostirea cuvintelor, avea să spună lucruri uluitoare, lăsând totuși impresia de modestie. John Offer se aștepta la un amuzament de zile mari.

După ce vorbi cu spor o bună bucată de vreme, Leslie se lăsă pe speteaza scaunului și, cu paharul în mână, așteptă să vadă ce are de spus celălalt. „Arde de nerăbdare să afle ce înseamnă G.G.C.U.", își spuse Offer și hotărî să-i dezvăluie — așa, câte ceva.

John Offer își așeză cu mare grijă paharul pe masă, pe urmă aruncă în jur o căutătură furișată, cum face omul când vrea să se asigure că nimeni nu trage cu urechea. Mișcarea era foarte bine executată, scurtă și ascunsă, sugerând că ar fi fost un fel de reflex involuntar ce vroia să treacă neobservat de gazdă. Bineînțeles că Leslie o observă și inima începu să-i bată mai tare când își dădu seama că avea să afle lucruri într-adevăr confidențiale de la acest om plăcut și rafinat în ciuda faptului că avea nasul zdrobit. Dar un adevărat om de nădejde poate întotdeauna să fie recunoscut, iar în privința asta nasurile zdrobite își au și ele rolul când e vorba de stabilirea unei ierarhii.

— Știi, Les — așa îi spuneau căpitanului Leslie toți camarazii săi ofițeri — mie povestea asta de la Siwa

mi-a cam încurcat treburile. Offer făcu să i se citească pe față supărarea, zâmbetul îi dispăru pentru o clipă și riduri de nemulțumire îi apărură în jurul ochilor. Ridică privirile și se uită drept în ochii uriașului ofițer cu bărboi negru care îl asculta cu încordare, dar fără a lăsa ca lucrul acesta să se vadă. Toate planurile mi-au fost date peste cap din pricina unui fleac, în definitiv, murmură el jucându-și de minune rolul.

Zâmbetul voios îi reveni pe buze, efectul fiind crearea imaginii unui om care își pierduse o clipă stăpânirea de sine, dar își revenise imediat.

— Porniseși... Căpitanul Leslie ridică paharul la lumină, în dreptul becului unei lămpi electrice pe care se puteau citi dovezile morții câtorva foarte interesanți fluturi africani. Rostea cuvintele cu cea mai mare delicatețe. Porniseși vreo misiune?

— O mică reprezentație.

— Cu baza la Siwa, era o afirmație fără nimic din stângăcia ce-ar fi constituit-o o întrebare directă.

O ușoară ridicare din umeri. Offer îl prinsese și se pricepea cum să-l joace. Avea de-a face cu un vânat de soi — și ofițer și gentleman. Răspunsul fu un murmur stins, murmur fiindcă trebuia să sugereze o confidență cât mai tainică:

— Ei, nu cine știe ce. Înțelegi, pe-acolo eram doar în trecere. Făcu o pauză și începu să-și rotească paharul știind bine că Leslie îi aștepta cu nerăbdare cuvintelor. Tot murmur, dar încă și mai stins: De fapt, la Derna trebuia să ajung.

De ce tocmai Derna? Offer habar n-avea. Trebuia să spună ceva și Derna îi venise atunci în minte — asta-i tot.

— Derna. Leslie se aplecă în față, jucându-se cu paharul și ochii i se îndreptară aproape speriați către cei ai lui Offer, dar numai pentru o singură clipă, căci numaidecât se lăsară în jos. Fierbințeală mare la

Derna în perioada asta a anului. Apoi, foarte cu grijă, adăugă: Vreau să spun că Rommel acolo și toate celelalte, știi... Și imediat se uită la chipul lui Offer, să-i prindă reacția.

— Rommel? Offer repetă cuvântul cu aceeași atenție și precizie cu care îl rostise Leslie. John Offer uitase că la Derna se afla acum cartierul general al lui Rommel. Nu-i nimic, în cazul când căpitanul Leslie socotea că dăduse peste ceva important, atunci Offer era dispus să-i cânte în strună. Rommel e la Derna? Cred c-a pomenit cineva despre faptul ăsta... — O pauză actoricească. Și câtă influență avea asupra auditoriului o asemenea pauză! — ...când mă aflam la Cairo.

— Aha! Leslie credea că i se spune ceva foarte important și deci foarte secret. Rommel, Derna și cineva care vorbise cu Offer la Cairo. Căpitanul Leslie considera că izbutise să conducă toată discuția după voia lui și cu mare iscusință aruncă nada: Bietul Keyes![1]

Keyes? Offer se întreba: „Cine-o fi Keyes? Și ce legătură o fi având cu discuția noastră?"Continua să joace așa cum pornise.

— Da, bietul Keyes, sărmanul de el, spuse abia auzit, ridică paharul și bău cu solemnitate, lăsând impresia că închină un toast în cinstea cuiva, probabil a unuia care își găsise sfârșitul în cine știe ce triste împrejurări. În seara aceea căpitanul John

[1] Este vorba de Geoffrey Keyes, fiul amiralului flotei *Sir* Roger Keyes, maior în armata britanică. S-a aflat în fruntea unui grup de comando care, în noaptea de 17 noiembrie 1941, a încercat printr-o acțiune foarte îndrăzneață să-l ia prizonier sau să-l ucidă pe feldmareșalul Rommel. Acțiunea a eșuat și maiorul Keyes a căzut la datorie. Înainte de plecarea în acțiune i-a trimis tatălui său o scrisoare în care spunea: „Dacă raidul nostru reușește, înseamnă că Anglia va face un pas înainte, iar acest lucru are imensă importanță, chiar dacă ar fi să-mi aflu în luptă sfârșitul zilelor".

Offer avea inspirație; tot ce făcea se potrivea de minune cu situația.

— Mă întreb ce curs ar fi luat războiul dacă Keyes ar fi pus mâna pe Rommel în noaptea aceea, la Derna? murmură gânditor Leslie și în aceeași clipă lui Offer îi căzu fisa. Prin urmare, era vorba de colonelul Keyes, fiul lui Zeebrugge Keyes[1]. Ucis cu prilejul unei acțiuni de comando asupra cartierului general al lui Rommel de lângă Derna. Asta se petrecuse în vremea când el se afla întemnițat la Glasshouse, dar mai târziu aflase despre toată povestea. Acum Offer știa foarte bine ce se petrece în capul lui Leslie.

Câteva minute privi peste zid silueta palmierului proiectată pe cerul înstelat. Apoi vorbi foarte grijuliu, lăsându-l pe Leslie să vadă că își alege cu multă atenție cuvintele:

— Ar fi putut schimba cu totul cursul războiului în Africa de Nord, doar știi, Les. El este cheia cheilor. Vreau să spun că de s-ar găsi cineva — apăsă ușor pe cuvântul acesta — cineva în stare să-i vină de hac lui Rommel, asta ar face cât o bătălie câștigată, dacă n-ar însemna chiar câștigarea războiului din deșert.

— Adevărat... Și acum înspre Derna te duci? Căpitanul Leslie se uita de data asta drept în ochii lui Offer, iar Glasshouse John privea deschis în ochii victimei sale.

— La Derna ne ducem, zise Offer, lăsând ca o scânteie de aprigă cruzime să-i licărească în ochi. Asta era tot. Nu mai rămânea de adăugat nimic. Căpitanul Leslie mai oftă o dată, apoi se destinse. Acum era încredințat că știe totul.

[1] Amiralul Roger Keyes fusese astfel supranumit ca urmare a îndrăznețelei sale acțiuni, întreprinse în timpul primului război mondial cu scopul de a bloca și distruge baza submarinelor germane de la Ostende, ceea ce a însemnat o teribilă lovitură dată flotei de război germane.

Surâsul cuceritor apăru din nou pe chipul plin de vânătăi, dar și de voioșie al lui Offer. Glasul însă îi rămânea tot stins, așa cum se cuvine pentru mărturisiri dintre cele mai tainice: Să-ți mai spun un singur lucru, bătrâne, dacă s-o găsi vreun mahăr de pe la Cairo să te întrebe despre noi, trimite-l frumușel la plimbare, da? Astea nu-s chestii pe care să le știe multă lume. Sorbi din nou din pahar și veselia iarăși îi apăru în glas. Știi, totul mi se pare de mai mare hazul. Vreau să spun toată secretomania asta. E-un fel de teatru, sau cam așa ceva, dar n-avem încotro și trebuie să respectăm regulile jocului.

— Da... zise Leslie, arătând multă îngăduință pentru astfel de frivolități, însă mai târziu, când se află în mijlocul ofițerilor săi din L.R.D.G., vorbi foarte sobru despre Offer:

— Mai adineauri am stat de vorbă cu el. Flăcău de ispravă. Absolut de mâna-ntâi. Își întoarse privirile către întunericul de afară și nu le mută de acolo în vreme ce continuă, alegându-și și de data asta cu multă grijă cuvintele. Îs porniți la o treabă importantă, băieții ăștia. Ceva al dracului de important, atâta vă pot spune. Îi simțea pe ceilalți sorbindu-i cu sete cuvintele și voia să mai prelungească tensiunea din acele momente. Pe dumnezeul meu că e vorba de ceva grozav. Răsuflă adânc și pe urmă duse paharul la gură, lăsând să se vadă cât de mare îi este admirația, iar în vremea asta camarazii lui mureau de curiozitate să afle mai multe, dar erau gentlemeni prea desăvârșiți ca să pună întrebări.

Și deodată, cu multă vioiciune, schimbă tonul:

— Bineînțeles că nu pot vorbi despre lucruri de astea. E un joc ceva mult prea important ca să putem risca s-ajungă subiect de discuție pe la colțuri. Bine că mi-am adus aminte: dacă se întâmplă să vă pună cineva cine știe ce întrebări despre Offer, trimiteți-l imediat la plimbare, fără vorbă multă. Nici măcar

Marele Cartier General de la Cairo nu e la curent cu chestia asta.

Dacă l-ar fi auzit vorbind astfel, John Offer ar fi fost în culmea fericirii, fiindcă ar fi văzut realizat pe de-a-ntregul tot ce urmărise prin jocul de teatru din seara aceea.

O singură întrebare avu de pus respectuosului auditoriu:

— Ia spune, Les, ai aflat cumva ce însemna G.G.C.U.? Cei de la Cairo par să nu știe nimic.

— Cei de la Cairo nici nu trebuie să știe. Când e vorba de ceva secret, nu poți avea încredere în ștabii cei mari — doar știți bine.

Cu toții, căpitani și locotenenți izbucniră în hohote de râs, râs ce voia să spună că era de neînchipuit cu câtă iuțeală ajungeau câteodată niște neisprăviți în posturi înalte de comandă, în vreme ce tineri temerari și pricepuți își căpătau cu atât de mare încetineală răsplata cuvenită.

Un foarte arătos locotenent din L.R.D.G., Jack Edwardes pe nume, ras la sânge în mijlocul popotei plini de bărbi hirsute îi făcu pe toți să izbucnească în hohote spunând:

— G.G.C.U.? Păi asta-nseamnă *Got Gutsy Come-Uppance*[1], și toți fură de acord că era ceva cu adevărat potrivit pentru John Offer cel cu nasul turtit.

Offer se întoarse la cortul lui și acolo îl găsi pe Weybright care îl aștepta de atâta vreme. Nu vroia decât să-l întrebe dacă are ceva de transmis prin radio; Weybright se plictisea și tare ar fi fost dispus să-și mai facă de lucru cu transmițătorul. Dar cui și ce mesaj să transmită? Amândoi căzură de acord că nu aveau nici un prieten în afara Kufrei și că prin urmare, n-ar fi avut nici un rost să transmită vreun mesaj către lumea din afară, oricât de frumos ar fi

[1] Dați dracului când e la o adică.

izbutit el să-l mestereasă, chiar dacă ar fi fost vorba de cel mai grozav roman.

— Cu cât vom sta mai cuminți aici la Kufra, cu atât mai multă vreme ne vom înfrupta din bucuriile vieții, spuse Offer cu adâncă înțelepciune. Prietene dragă, lasă-l încolo de transmițător. Îi plăcea foarte mult mătăhălosul radiotelegrafist. Din ce îl cunoștea mai bine, avea tot mai profund respect pentru Weybright. Un om cât se poate de dotat din punct de vedere intelectual, deși ura împotriva ierarhiei de vârf a armatei britanice părea uneori patologică.

Weybright tocmai dădea să plece, când Offer îl reținu:

— Tare mi-e teamă, bătrâne, că va trebui să retrag un început de făgăduială făcută în vremea când ne aflam la ananghie.

— Făgăduială? întrebă Art Weybright foarte mirat.

— Nu ții minte că aproape hotărâsem să coborâm pe tărâmul literelor și chiar ai fost destul de neprevăzător ca să pomenești despre romane.

— A, de asta e vorba! Weybright stătea în loc uluit și se întreba ce avea să mai urmeze.

— Nu, prietene, n-am stofă de scriitor. Sunt hotărât să mă întorc la vechea mea îndeletnicire — teatrul!

Destul de intrigat, Weybright se depărtă cu pași domoli. Când pomenise de teatru, chipul ofițerului său comandant păruse iluminat ca de un vis, chipul unui om căzut în extaz. Weybright clătină din cap și dădu totul uitării.

Nu tot așa procedă căpitanul John Offer. Nu trecuse mult de când jucase una dintre cele mai desăvârșite scene de actorie din viața sa; scurtă, ce-i drept, dar tocmai de aceea atât de plăcută. Șirul acela de tăceri, subtilitățile acelea de intonație și mimică, totul cântărit la miligram pentru a face pe cineva să creadă un anume lucru. Și reușise din plin,

într-un chip magnific — în privința asta, Offer nu avea nici cea mai mică îndoială.

— Pe dumnezeul meu, mare actor sunt! — își spuse pe când se întindea pe un pat de campanie pus cu grijă la dispoziția lui de gazdele atât de respectuoase. N-am de gând să-mi irosesc talentul apucându-mă de scris — îl voi închina unei lumi care să merite! Bineînțeles, se gândea la lumea teatrului.

Se cam cherchelise. Cel din urmă gând, un gând tare plăcut, care îi trecu prin cap înainte de a adormi fu acela că Leslie fusese pe deplin convins: Ceata de la Glasshouse pornise la îndeplinirea unei noi misiuni, aceea de a-l răpi sau ucide la Derna pe feldmareșalul Erwin Rommel. De, dacă lui Leslie îi plăcea să creadă așa, n-avea decât. Bietul Keyes — adevărat! Ce om minunat și curajos! Debarcase de pe un submarin în apropiere de Derna și împreună cu oamenii săi luară cu asalt cartierul general al lui Rommel, dar el fusese împușcat. În orice caz, Rommel nu se afla acolo în vremea aceea. Lui Geoffrey Keyes i se acordase V.C.[1] cu titlu postum, John Offer nu dorea nici un fel de V.C., nici cu titlu postum și nici în timpul vieții. Ar fi vrut să ducă doar o viață liniștită, să se gândească bine, mai curând la Siwa...

John Offer dormi somnul liniștit al omului fără de temeri și fără mustrări de conștiință. Totuși, dacă ar fi știut ce-i trecea prin minte la vremea aceea căpitanului Leslie, ar fi avut coșmaruri.

*

Abia la câteva zile discuția lor liniștită și intimă, purtată sub cerul înstelat, căpitanul Leslie îi spuse lui Offer ce anume avea în minte. Glasshouse John se

[1] *Victoria Cross* (Crucea reginei Victoria), înaltă decorație britanică, înființată în 1850 și acordată pentru fapte de bravură deosebite.

bucura cu adevărat de viață, deși se simțea puțin cam cu musca pe căciulă din pricina acelei înșelătorii. Vedea în ochii vestiților și durilor ofițeri din L.R.D.G. cât de mult respect îi poartă. Cu toții acceptaseră de la bun început ideea că Offer se pregătea pentru o faptă extraordinară, ceva atât de important încât până și experimentatul căpitan Leslie trebuia să se mulțumească a-l privi cu respect și admirație, așa că toți se țineau după el și căutau tovărășia căpitanului Offer pentru care nimic nu putea fi prea bun.

Pe Offer treaba asta îl amuza, dar reacționa totdeauna cu sobrietatea ce-i stă oricând bine unui erou întreprinzător.

La vremea potrivită, se duceau cu mașinile lângă terenul de aterizare ca să aștepte sosirea vreunui avion de la Cairo. De obicei, era vorba de un avion de tip Bombay, care nu sosea în fiecare zi, așa că venirea lui constituia un eveniment. Unii dintre ofițeri se duceau de fiecare dată să-l aștepte, cu speranța că doar s-o găsi la bordul lui cineva cunoscut și pe care să-l poată întâmpina cum se cuvine. Indiferent de ce ar fi crezut John Offer în primele zile, Kufra era o fundătură nenorocită, unde nu găseai decât prea multă căldură, prea multe și felurite mirosuri și muște și prea puține de făcut. De aceea, plecarea în misiune era pentru cei mai mulți o binefacere fiindcă oferea prilejul de a părăsi Kufra. Așa că orice chipuri noi, venite cu ispititoare povești despre lucruri petrecute la Cairo sau Alexandria, erau întâmpinate cu nespusă bucurie.

Avioanele Bombay mai aduceau și noi provizii de bere, biscuiți, țigări și bunătăți în cutii de conserve, menite să facă perioadele de lâncezeală de la Kufra aproape suportabile. Se întâmpla să aducă și articole de mare lux: odată, un preafericit și vajnic războinic de birou de la Cairo a izbutit să-și înfierbânte cu whisky atât de rău imaginația încât s-a gândit că

popota lor are mare nevoie de un pian și a dat ordin ca la bordul primului Bombay să se afle asemenea sculă. Ba, odată s-a întâmplat ca vreo câteva infirmiere să fie amatoare de-o scurtă excursie în deșert și și-au petrecut noaptea la popotă — o noapte pe care nimeni n-avea s-o mai uite.

Plini de tot soiul de speranțe s-au dus deci, la prăfosul teren de aterizare și au privit cum se ivește avionul pe albastrul cerului, cum sare ca o capră când ia contact cu terenul și aruncă nori de praf galben ca niște jeturi de abur dintr-un cazan aflat sub presiune. Numai că în ziua aceea vechea mașinărie de cărat mărfuri nu aducea nici un lucru care le-ar fi putut trezi entuziasmul.

Pilotul coborî și cu multă voie bună stătu la palavre cu ei, apoi întrebă dacă e cineva dispus să-l însoțească la întoarcere. Astfel află John Offer că se întâmplau și asemenea lucruri; adică, uneori fie ofițeri, fie alt personal din L.R.D.G. plecau pe tăcute până la Cairo, se destrăbălau o noapte, apoi se întorceau, exact așa cum plecaseră, cu Bombay-ul următor.

— E cam deprimant, murmură Leslie, să te întorci în fundătura asta după ce-ai dat cu nasul prin bombele de la Cairo. Vorbele îi fură însoțite de un gest ce exprima lehamite.

— Ba, drept să-ți spun, mie-mi place foarte mult, zise Offer cu simplitate și era pe deplin sincer. Încă nu ajunsese să simtă față de Kufra aceeași aversiune ca și căpitanul Leslie.

— Ai dreptate, conveni Leslie pe când se întorceau cu pas domol către jeepul cu care veniseră. Când ți-s ochii vlăguiți după săptămâni petrecute în deșert, privelișteа Kufrei îți merge la inimă. Dar pe mine, unul, după câteva zile mă cuprinde din nou neastâmpărul. Înțelegi? Încep să ard de dorul de a porni iar la acțiune.

Offer îi spuse că îl înțelege perfect și că și el e unul care nu poate suferi să stea cu mâinile în sân. „Ești un mincinos nerușinat" își spuse, dar fără umbră de reproș. Cui îi place să pornească în misiune, n-are decât. Cu plictiseala are să se descurce el...

— Mai lâncezim o săptămână și pe urmă, slavă Domnului, pornim la treabă, îi spuse Leslie. Se urcară în jeep. Începem pânda la șosea.

„Pânda la șosea" era poate cea mai strălucită contribuție adusă de L.R.D.G. la efortul de război al aliaților. Câteodată își trimitea oamenii la o mie de mile depărtare, prin locuri ascunse din pustiu aflate în spatele liniilor inamice, de unde, cu binoclurile la ochi, aveau posibilitatea să supravegheze mișcările de trupe ale forțelor Axei pe șoseaua de pe coastele Mediteranei. În felul acesta generalii de la Cairo dispuneau în fiece minut de prețioase informații cu privire la concentrările de forțe inamice, mergând până la ultimul tanc ori car blindat.

Străbătură fără grabă drumul până la popotă. De îndată ce lăsară în urmă terenul deschis al pistei de aterizare și pătrunseră printre palmieri, atmosfera deveni suportabilă, în ciuda arabilor și a animalelor acestora, care țineau cu tot dinadinsul să se slujească de dreptul lor de a merge totdeauna numai prin mijlocul drumului.

— De data asta unde vă duceți? Era o întrebare pe care Offer putea s-o pună, fiindcă „pânda la șosea" dura de prea multă vreme ca să poată constitui un secret pentru cei de la popotă. La Benghazi?

Leslie izbuti cu mare chin să ocolească un bătrân patriarh, amator de sinucidere, ieșit brusc în fața mașinii.

— Mult prea departe ca să putem fi de vreun folos. Nu... La Derna.

Om sensibil, Glasshouse John tresări la auzul acestui cuvânt. Pus în legătură cu discuția lor de mai înainte, în dimineața aceea numele Derna căpăta semnificații deosebite.

— Derna? repetă Offer pe ton nepăsător, ca nu cumva să se trădeze.

— Derna. Viitorul vostru domiciliu, de altminteri, zise Leslie cu șiretenie. Sunt convins că ardeți de nerăbdare să treceți odată la treabă.

Offer îl asigură din toată inima că așa stăteau lucrurile. N-avea încotro. Trebuia să-și joace în continuare rolul deși, de data asta avea un fel de presimțire c-o să regrete amarnic.

— Nu poți amâna prea mult — Rommel n-o să stea la Derna cât lumea. Era, de fapt, o stângăcie din partea lui Leslie să alăture numele feldmareșalului de cel al localității pomenite.

— Sigur că nu. Aș zice că asta îmi complică și mai mult misiunea. Offer luă atunci o mutră plină de îngrijorare. Doamne, ce-ar fi să se mute frontul cine știe unde câtă vreme noi stăm și lenevim pe-aici?

Ca băiat de zahăr ce era, Leslie căuta să-i sară într-ajutor:

— Bătrâne, să știi că-mi dau seama cât de îngrijorat ești. *Da', uite, de ce n-ați veni cu noi?*

Așa începu încurcătura. Vasăzică să plece de la Kufra și să se care cu cei din L.R.D.G. până la Derna? Pentru la ce? se întrebă Offer, uitând de gramatică. Ce-l durea pe el în cot de Rommel și de Derna? Ce de trăsnăi îi mai treceau prin cap și lui Leslie ăsta? Când tot ce-ar fi dorit el, Offer, era să fie lăsat în plata Domnului aici, la Kufra. Numai că trebuia să-și joace rolul, fir-ar ea să fie de treabă! Ce dracu l-o fi apucat să-i înșire lui Leslie toată povestea aceea cu Rommel?!

— De ce n-am veni? întrebă cu glas plin de entuziasm. Păi, ar fi într-adevăr grozav, zău așa! Când

spuneai că plecați? În vremea asta mintea lui Offer căuta cu înfrigurare o soluție.

— Exact peste șapte zile.

— Aha! făcu Offer, strecurându-și în glas o nuanță de regret. Stau și mă gândesc dacă nu cumva e puțin prea devreme. Câțiva dintre oamenii mei cei mai de nădejde au ajuns chiar la capătul puterilor de pe urma luptei și a tuturor necazurilor de la Lacul de Nisip. Înțelegi?

— Sigur că-nțeleg, dar aș pune rămășag că până într-o săptămână toți flăcăii tăi au să se-nzdrăvenească și-abia or s-aștepte să plece la treabă. Ai flăcăi unul și unul, am văzut eu, John.

— Da, s-ar putea să ai dreptate. Offer rosti fraza pe un ton care arăta limpede cât de bucuros s-ar lăsa convins că lucrurile vor ieși bine. Însă în sinea lui își spunea înciudat: „Pe dracu o să mergem cu tine, amice!" Până la sfârșitul săptămânii ăsteia are să găsească el vreo scuză ca să rămână frumușel la Kufra, unde era bine și liniște, și să-l lase pe Rommel să fie împușcat de alt eroul lacom de decorații. Glasshouse John era om cu scaun la cap, iubea viața tihnită și era hotărât să și-o asigure... Îi trecu prin minte gândul ciudat că în cazul când izbutea să rămână la Kufră, ar fi putut să dea o raită pe la Cairo și s-o facă lată.

În realitate, Offer nici nu prea îl luase în serios pe căpitanul Leslie. N-avea cum — de fapt, nici nu se gândea să omoare pe cineva și cu atât mai puțin pe Rommel, iar în cazul ăsta ce naiba puteau să caute ei toți la Derna, ce să facă tocmai acolo? Să străbată o mie de mile de deșert? Și pe urmă? Mintea lui Offer nutrea speranța fără rost că s-ar putea ca Leslie să nu vorbească serios.

Dar Leslie vorbise foarte serios.

Pe măsură ce zilele treceau, Offer devenea din ce în ce mai îngrijorat. Leslie se dovedea incredibil de

hotărât și chiar se apucă să ia fel de fel de măsuri pentru a-i ajuta pe cei din Ceata de la Glasshouse să se pregătească de drum. Le făcu rost numai el știe cum, de încă două Chevroleturi — cei din L.R.D.G. foloseau numai jeepuri — și nu era zi de la Dumnezeu să nu le ofere alte și alte lucruri, cum ar fi merinde, fel de fel de bidoane și de piese de schimb, de care s-ar fi putut să aibă nevoie. Omul se dovedea cum nu se poate mai îndatoritor, iar căpitanul Offer își arăta recunoștința prin mulțumiri cât mai curtenitoare.

Lucrul cel mai dificil și care devenea din ce în ce mai supărător pentru Offer era datoria de a-și juca în continuare subtilul rol asumat. Față de Leslie trebuia să-și arate nerăbdarea de a porni cât mai curând, pentru a-l convinge astfel pe ofițerul din L.R.D.G. că se teme grozav ca nu cumva să ia prea târziu contact cu inamicul, și în același timp să încerce a pregăti condițiile pentru găsirea vreunui pretext de a nu pleca o dată cu el.

Așa de pildă, încearcă marea cu degetul spunându-i lui Leslie că ar fi mai bine ca ei s-o ia înainte și Offer cu oamenii lui să-i ajungă din urmă. Dar Leslie se mulțumi să surâdă îngăduitor. Nimeni nu era în stare să-i ajungă din urmă pe stăpânitorii deșertului o dată porniți la drum.

— Lasă, John, o să mai așteptăm și noi încă două zile, îi spuse Leslie cât se poate de îndatoritor și spulberând cu totul nădejdiile lui Offer. La un drum atât de lung cum e cel până la Derna, nu-i mare lucru să recuperăm două zile.

Apoi, încă o dată, Offer încercă să spună că oamenii săi tot nu se refăcuseră după atât de grelele încercări, dar când căpitanul Leslie îi trecu în revistă împreună cu el, tâlharii arătau așa de zdraveni și înfloritori, încât se văzu silit să renunțe imediat la manevra încercată.

Adevărul e că pe măsură ce se apropia ziua plecării, devenea tot mai sigur că Ceata de la Glasshouse avea să plece împreună cu detașamentul din L.R.D.G. — nu se mai putea găsi nici un fel de pretext. Offer simțea cum îl cuprinde disperarea.

Dar, fie ce-o fi, la Derna tot n-aveau s-ajungă! Și cum adică — atâta cale, cu mult peste o mie de mile îngrozitoare să stea mereu cu capul vârât în gura leului? Ar fi fost prea de tot! Își jură în sinea sa că până la urmă tot are să găsească el un pretext ca să nu plece împreună cu Leslie. El la Kufra rămâne! Și cu toate astea, când nimeni nu s-ar fi așteptat, împrejurările îl făcură să se răzgândească și să vrea bucuros să plece împreună cu oamenii din L.R.D.G. Bucuros? Ei, poate că nu chiar bucuros...

Cu foarte puțin înainte de plecarea în deșert a patrulei lui Leslie, la Kufra se iscă dintr-o dată mare fierbere. În bună parte era vorba doar de zvonuri, dar fiecare știa că în spatele lor se ascund și fapte reale. Se spunea că formații al Forțelor Franceze Libere[1] recuceriseră de la italieni oaza Jalo, aflată la mare distanță spre nord cu Kufra; și că un detașament mixt, din care făceau parte și oamenii din S.A.S.[2] nu de mult plecați de la Kufra, pornise într-o expediție împotriva garnizoanei germane de la Siwa. Se vorbea de asemenea, că forțele aliate pregăteau un viguros atac împotriva lui Rommel și în general se părea că lucrurile aveau din nou să se schimbe de-a lungul țărmului Mediteranei. Asemenea vești erau cu nu se

[1] Formațiunile militare organizate de generalulsCharles de Gaulle, după ce acesta anunțase — în celebru apel adresat francezilor prin postul de radio Londra, la 18 iunie 1940 — că nu recunoaște armistițiul impus de Germania hitleristă și că va continua lupta până la victoria finală.

[2] *Special Air Service.* Formațiuni militare specializate, alcătuite mai ales din parașutiști ai trupelor aliate și care, în cursul celui de al doilea război mondial, au izbutiti să îndeplinească numeroase misiuni deosebit de îndrăznețe în Africa de Nord și în diferite puncte de pe teritoriile de naziști.

poate mai îmbucurătoare pentru o armată care prea multă vreme se simțise înfrântă și pusă în inferioritate.

Alte zvonuri pomeneau însă despre o iminentă inspecție la Kufra a unui ștab din cei mari. Despre asta îi spusese chiar Leslie.

— Din când în când se mai abat și pe aici, John. Dar nu zăbovesc prea îndelung, fiindcă în popotele de la Cairo e mult mai bine decât la noi.

— Și ce dracu caută? — întrebă Offer. Începuse să adulmece primejdia. Știa bine că n-ar fi avut cum da ochii cu un ștab dintre cei mari și să mai și rămână liber.

— Ei, chestii obișnuite. Cică întăresc moralul trupelor, tu nu știi? Să vadă dacă nu cumva s-a moleșit disciplina și dacă ne văscuim bocancii la vreme și așa cum zice la regulament. Adică rahat, dacă-i vorba s-o spunem pe față. Mulțumesc lui Dumnezeu c-o să fim plecați când or sosi de-alde ăștia.

— Da, mărturisi Offer, silindu-se să aibă în glas cât mai multă nerăbdare. Pentru o treabă ca asta merită să-i mulțumești lui Dumnezeu.

Se întoarse la oamenii lui, adânc cufundat în gânduri. Orice ar fi spus căpitanii și locotenenții aceștia din L.R.D.G. despre ștabii de la Cairo, printre aceștia din urmă se aflau minți ascuțite ca briciul.

La lăsarea serii, Offer știa că nu are de ales — fie că le place, fie că nu, trebuiau să o șteargă cât mai curând din Kufra. Lua-i-ar dracu de ștabi! Dar să se ducă la Derna? Asta pentru nimic în lume!

Bine, și dacă nu la Derna, atunci unde? Și în acel moment îi veni o idee stârnită de celelalte zvonuri, cum că Siwa avea să fie recucerită.

Siwa era departe, ce-i drept, dar nu chiar tocmai la două mii de mile, ca Derna. Dacă Siwa avea să fie recucerită, asta i-ar fi convenit de minune. În ciuda

bătăii soră cu moartea pe care o încasase la Siwa, Offer își aducea cu plăcere aminte de locul acela unde se găseau izvoare răcoroase și gâlgâitoare. Și cele câteva luni cât urma să mai dureze războiul din Africa — John Offer era convins că n-are cum să țină mai mult — avea să le petreacă la umbra ocrotitoare a palmierilor grațioși. Are să inventeze el o explicație cât se poate de plauzibilă a prezenței lor acolo, de asta nu se îndoia nici o clipă, așa că până la urmă hotărî că la Siwa trebuie să se ducă.

Bineînțeles că era nevoie să le spună și oamenilor cum stau lucrurile, așa că îi adună în cortul unde mâncau de obicei, ca să le vorbească. Uitându-se la ei cum ședeau aplecați peste mesele grosolane de scânduri întinse pe pari, în atitudini cât se poate de puțin militare, fumând fericiți ca și când n-ar fi avut nici un fel de grijă pe lumea asta, se gândi că în viața lui nu mai văzuse asemenea adunătură de tâlhari și haimanale. Alcătuiau o ceată aleasă pe sprânceană de autentici pușcăriași, și adevărul era că tocmai în pușcărie aveau să sfârșească, dacă el n-o să le poarte de grijă...

Și cu toate astea, John Offer îi iubea din tot sufletul pe unii dintre ei. Câțiva îi erau devotați, o știa bine, și pentru aceștia avea și el tot devotamentul. Nu era însă un sentimental și nu-și făcea nici un fel de iluzii despre mulți dintre acei dezertori din armată. Câțiva dintre ei constituiau un fel de otravă, factori primejdioși, de dezagregare, și dacă ar fi putut scăpa de prezența lor, ar fi făcut-o bucuros. Sibrett, Dodge și Skipper — ăștia erau cei mai înrăiți.

Dintre toți, Sibrett îi era cel mai nesuferit. Fără să fie deosebit de inteligent, dispunea de o viclenie care îl făcea să fie primejdios. Avea o înfățișare foarte dezagreabilă și nu depunea nici cel mai mic efort pentru a arăta altfel — pe scurt, un om totdeauna încruntat și batjocoritor, cu dinții înnegriți de

nicotină, care nu prea stăruia cu spălatul și despre care toată lumea credea că nu stă mult pe gânduri când îi cade ceva de făcut la stânga. Dar asta era situația, trebuia să se descurce cum o știi și cu el și cu cei de teapa lui.

— Oameni buni, am cam intrat la încurcătură. Astfel își începu căpitanul Offer cuvântarea și nu găsi cu cale să-și piardă timpul îndemnându-i să-și țină gura. Socotea că se învățaseră minte în privința asta, după cele ce pățiseră într-o altă împrejurare nu mult prea diferită.

La auzul acestor cuvinte toți tăcură și ciuliră urechile. Când ești fugar, totdeauna iei aminte la cel mai mic semn de primejdie și niciunul dintre ei n-ar fi fost deloc dispus să mai calce pe la Glasshouse.

— În ce mă privește, cu toate că prefer Siwa, aș putea să mai pierd mult și bine vremea pe la Kufra, dar nu trebuie să uităm că războiul e în toi. Făcu semn cu capul spre îndepărtatul țărm al Mediteranei. După cum bine știți, războiele se află sub porunca stabilor cei mari și mie stăbimea asta nu mi-a stat niciodată la inimă, dar unuia dintre ei i-a intrat în cap să vină în inspecție la Kufra peste vreo câteva zile.

Își dădu seama că oamenii nu pricepeau mare lucru, așa că mai insistă pe aceeași temă:

— Tare mi-e teamă că asta ne silește s-o ștergem cât mai repede de la Kufra. Îi pot îmbrobodi pe cei de același grad cu mine, dar să nu ne îmbătăm cu apă rece și să nu ne închipuim că aș putea să duc de nas un general de brigadă. Generalii nu știu de glumă, *ar putea* să-mi pună cine știe ce întrebări încuietoare și-atunci... Nu continuă, însă ridică semnificativ din umeri.

— Să știți, oameni buni, că domnului căpitan din L.R.D.G. i-a intrat în cap cum c-am fi porniți într-o misiune ultrasecretă având drept sarcină să-i venim de hac lui Rommel chiar în cartierul lui general de la

Derna. În momentul acela toți începură să strige. Offer continuă: Și-a făcut toate planurile pornind de la ideea că și noi o să străbatem deșertul împreună cu el. Dar spânzurat să fiu dacă mă duc eu undeva prin apropierea lui Rommel. Nu asta vom face, ci de îndată ce ajungem dincolo de trecătoarea Quattara, am să găsesc vreun pretext ca s-o luăm înspre Siwa, unde în câteva zile trebuie să se afle aliații. Așa stăteau lucrurile, indiferent dacă le venea să creadă sau nu.

Le explică mai amănunțit că era în curs cu uriaș efort de a-i împinge pe nemți îndărăt de-a lungul coastei până dincolo de Benghazi și în același timp de a recuceri spusese că toți trebuie să se pregătească de plecare împreună cu oamenii din L.R.D.G., peste două zile.

Bineînțeles, vestea a fost primită în diverse feluri. Unii dintre cei mai comozi, cum era și Offer, bombăniră la gândul că iar o să înceapă chinul din deșert, dar spre mirarea sa, cei mai mulți păreau să se bucure că în sfârșit, pleacă de acolo.

— Vă place truda și chinul, proștilor, le spuse Offer acestora. Nu v-ajunge ce-ați pățit pe Marea de Nisip?

S-ar fi zis că nu. Erau cu toții tineri și neastâmpărați, iar cele câteva zile petrecute la Kufra fuseseră de ajuns ca să-și refacă puterile și pe urmă să îndure cu greu plictiseala. Se împlinea profeția făcută de sergentul major O'Keefe în urmă cu vreo câteva zile și anume că de îndată ce omul s-a deprins cu viața în deșert, totdeauna are să-i ducă dorul.

„Mi se pare destul de ciudat" își spuse Offer, dar pe urmă își dădu seama că nici pe el nu-l supăra chiar așa de rău plecarea, mai ales dacă avea să se încheie la gingașele izvoare de la Siwa. În orice caz, faptelor de bravură le pusese definitiv capăt.

Plecară din Kufra două zile mai târziu, chiar când soarele stătea să apună. Pentru cei din L.R.D.G. drumul de ocol pe la sud de Marea de Nisip nu punea nici un fel de probleme, iar călătoria din timpul nopții era infinit mai lesnicioasă decât cea de ziuă. De altfel cea mai mare parte din noapte era luminată de lună, terenul se menținea tare și deci înaintau cu mult spor. La un ceas după ce se crăpa de ziuă făceau popas și așezau tabăra. Urma gustarea de dimineață și fiecare primea câte o porție zdravănă de ceai fierbinte și bine îndulcit, apoi întindeau prelatele între camioane și toți, în afară de santinele, se culcau și încercau să atipească, mai ales când dogoarea era în toi. Cei din Ceata de la Glasshouse socoteau că e căldura prea mare, dar drumul nu-i deosebit de greu.

Mai mâncau o dată înspre sfârșitul după-amiezii și pe urmă porneau iar la drum înainte de lăsarea amurgului. Și așa ținu drumul cel lung, zi după zi, iar din pricină că erau împreună cu cei din L.R.D.G., totul li se părea aproape lesnicios și comod. În orice caz, se vedea limpede că oamenii din Ceata de la Glasshouse sunt ostași de nădejde și călîți de greutățile drumului în deșert, căci după străbaterea Mării de Nisip totul li se părea un fel de jucărie.

Jucăria asta își cam pierdu farmecul atunci când începură să se apropie de trecătoarea dintre Marea de Nisip și valea Quattara. Avură de înfruntat câteva cumplite furtuni de nisip. O zi întreagă să stea ghemuiți ca vai de ei sub prelate și cu păturile pe cap, ca să-și apere fețele împotriva nisipului. Ziua următoare începuse bine, dar către amiază vântul porni din nou să mugească și să-i împroaște cu nisip, așa că se văzură siliți să facă iarăși popas. A doua zi lucrurile se petrecură la fel ca în cea precedentă. Asta îi scotea pe toți din fire, punându-le nervii la grele încercări, și ca urmare avură loc unele incidente — bineînțeles cu cei de la Glasshouse.

După cea de a treia zi de furtuni, în răstimp de jumătate de oră, vântul se domoli cu totul, nisipul se așeză pe întinsul pustiului, deșcoperind cerul de un albastru strălucitor și atunci căpitanul Leslie se îndreptă spre locul unde Offer stătea de vorbă cu O'Keefe și cu Weybright.

Leslie se uită în ochii lui Offer și îi făcu semn cu capul, iar Offer înțelese că e vorba despre o invitație la un schimb confidențial de cuvinte. Numaidecât își dădu seama că se întâmplase ceva neplăcut. Se traseră amândoi ceva mai la o parte de ceilalți și atunci Leslie începu să vorbească, având în glas o notă de evidentă indignare:

— Ascultă, bătrâne, îmi dau seama că oamenii tăi nu stau prea bine cu disciplina — nu crezi?

John îl privi drept în ochi și zise:

— Hai, Les, spune-mi ce s-a întâmplat.

Și căpitanul Leslie, ai cărui oameni erau vestiți pentru lipsa lor de disciplină rigidă, vorbi deschis. În ultimele zile se petrecuseră unele incidente pe care nu voia să le prezinte în amănunt, dar care îl nemulțumiseră pe ofițerul din L.R.D.G. În urmă cu câteva minute, însă, avusese loc un fapt ce nu mai putea fi trecut cu vederea.

— Sunt oamenii tăi, John, și nu vreau să mă amestec, dar am socotit că se cuvine să știi.

— Foarte bine ai făcut. Disciplina trebuie păstrată, fiindcă altminteri ne transformăm într-o adunătură de haimanale. Offer rosti cuvintele cu toată convingerea și asta avu darul să-l îmbuneze pe ofițerul furios. Ce Dumnezeu au făcut derbedeii ăștia ai mei de te-au supărat așa de rău?

Căpitanul Leslie zise, clocotind de indignare:

— Acum câteva minute, unul dintre oamenii tăi mi-a spus să mă duc dracului!

— Ce vorbești?! Extraordinar! De data asta Offer nu mai juca teatru. Ce imbecil s-o fi găsit să caute

gâlceavă cu cei din L.R.D.G.? Chestiunea asta trebuia curmată fără întârziere. Căpitanul Leslie era un ofiţer atât de blând şi de omenos încât oricine şi-ar fi dorit să servească în subordinea lui; o asemenea măgărie nu putea fi tolerată.

Se întâmplase să-i ceară unuia din Ceata de la Glasshouse să ridice o lădiţă pe jumătate îngropată de furtuna de nisip şi s-o urce în camion, ca nu cumva s-o uite acolo la plecare.

— Era o lădiţă cu materiale de prim ajutor şi câteva scule. Mai întâi de toate n-ar fi trebuit să fie dată jos din camion.

Leslie mai adăugă apoi că n-are nici cel mai mic motiv de plângere în ce îi priveşte pe cei mai mulţi dintre oamenii lui Offer şi toate necazurile le-a avut mereu cu aceiaşi câţiva indivizi. Spuse de asemenea, că atunci când derbedeul din subordinea lui Offer i-a răspuns cu atâta nerusinare, cei din jurul lui au izbucnit în râsete ce nu arătau veselie, ci dorinţa de a-l jigni pe ofiţer. Într-un cuvânt, astea erau lucrurile care îl indignaseră pe Leslie şi îl făcuseră să vină şi să protesteze în faţa lui Offer.

John Offer îşi scutură cu mâna praful de pe şort şi îi răspunse lui Leslie:

— Am şi nişte derbedei tare înrăiţi, Les, înrăiţi cumplit de tot. Sunt obligat să înghit multe din partea lor, dar o astfel de purtare nu poate fi tolerată. Te rog să-mi spui care anume e vinovatul, ca să-l pun imediat la punct.

Era ferm hotărât s-o facă. Ştia el şi fără să-i mai spună Leslie cine făcuse măgăria şi că atunci când eşti dezertor evadat din puşcărie trebuie să-ţi vezi liniştit de necazurile tale, nu să cauţi cu lumânarea cine ştie ce belea. În sinea sa, era cu adevărat furios. Pentru numele lui Dumnezeu, el îşi pierdea jumătate din timp ca să-i îmbuneze şi să se facă iubit de ceilalţi, iar acum venea un ticălos oarecare ca să-i ridice pe toţi în cap!

Leslie zise făcând semn înspre un camion:

— Acum stau cu ochii pe noi. Ştiu despre ce vorbim.

Derbedeii erau cu toţii strânşi laolaltă. Busker şi Cruiser şedeau sprijiniţi de camion, Sibrett aşezat pe scara acestuia. Skipper în picioare lângă el şi tot pe acolo se afla şi mătăhălosul de Dodge. Veşnic aceeaşi şleahtă de zurbagii ticăloşi, deşi cu Busker şi Cruiser n-ar fi fost greu să te înţelegi, dacă nu s-ar fi lăsat conduşi de nemernicul Sibrett.

— Les, mă duc să pun lucrurile la punct, zise Offer clătinând amărât din cap. Ăştia sunt nişte huligani nerusinaţi. Pleavă, gunoi. Ai să vezi, cu toţii au s-o sfârşească la Glasshouse.

Se îndreptă spre ei, cu pas hotărât. Cei din grup îl văzură şi rânjetele li se lăţiră şi mai mult pe chip. Erau puşi pe harţă, cu nervii aţâţaţi de zilele cu furtună şi gata să izbucnească; Offer îşi dădu seama, dar nici el nu se afla într-o stare de spirit favorabilă îngăduinţei. De altminteri, când e vorba de asemenea haidamaci, îngăduinţa nu te poate duce nicăieri.

Offer se opri în faţa lor şi rămase neclintit, puţin aplecat şi cu capul întins înainte, iar câteva clipe nu rosti nici un cuvânt. Omului îi vine greu să rânjească mult timp — nu trecu multă vreme şi rânjetele deveniră incomode şi începură să se şteargă. Offer le lăsă tot timpul. De fapt fu de ajuns un singur minut de deplină tăcere, iar la capătul acestui minut rânjetele dispăruseră cu totul, deşi asta nu-i făcea să aibă o înfăţişare mai plăcută. Căpitanul Offer câştigase prin priză.

Acum îşi îndreptă privirea spre Sibrett, care şedea pe scara Chevroletului şi sugea din ţigară. Sibrett nici nu se gândi să se ridice în picioare dinaintea comandantului său. Offer îşi plimbă asupra lui privirile pătrunzătoare. Niciodată nu trebuie să te opui unui grup întreg, îl auzise el odată spunând pe un sergent

instructor de la O.C.T.U.[1] Alege unul singur dintre ei și zdrobește-l. Pe urmă, cu ceilalți are să-și fie foarte ușor.

Offer îl alese pe Sibrett. De la distanță, căpitanul Leslie vedea buzele lui Offer mișcându-se și își spuse, enervat: „E prea moale, Offer ăsta. Cu huligani de teapa lor nu faci nimic dacă te porți cu blândețe și încerci cu vorba bună. Aștia trebuie luați tare!" Era dezamăgit. Bunul și blândul John nu era în stare să se descurce cu asemenea haimanale.

Bunul și blândul John spunea, foarte stăpân pe sine:

— Soldat Sibrett, dacă îți închipui că-ți poți îngădui să stai în fund când vorbesc cu tine, atunci să știi că faci o greșeală care s-ar putea să te doară al dracului. Scoală-te în picioare, că de nu, îți rup fălcile acelea împuțite cum i le-am rupt și lui McTone la Siwa.

Desăvârșitul calm cu care Offer își rostea cuvintele făcea ca amenințarea să sune mult mai cumplit decât dacă ar fi fost răcnită. Dar poate că tot atâta spaimă inspira și felul cum își trăgea pe îndelete mâinile din buzunarele șortului, exact la fel cum făcuse atunci la Siwa — scenă adânc întipărită în mintea tuturora. Acum se lovea încet cu pumnul drept în palma stângă — acel pumn drept care țâșnise atunci brusc prin aer și dintr-o singură lovitură sfărâmase falca lui McTone, boxer profesionist.

Numai că atunci, își spunea Offer, avusese pe mână boxul de oțel despre care nimeni nu știa nimic. De data asta însă nu avea decât pielea moale și oasele firave și dacă i-ar fi prins cacialmaua, ticălosul de Sibrett n-ar fi avut mare lucru de suferit. Dar, în schimb, Offer ar fi avut. Ar fi fost un om definitiv

[1] *Officers' Candidates Training Unit* — Școala pregătitoare de ofițeri

lichidat în ochii tuturor acestor derbedei. Ar fi ajuns pe de-a-ntregul la cheremul lui Sibrett.

Cu toate acestea, Offer știa că nu așa se vor petrece lucrurile. Cunoștea oamenii și limitele lor și își dădea seama că își poate îngădui cacialmaua față de un cap de gâscă de teapa lui Sibrett, oricât de ticălos s-ar fi arătat el.

Cu Busker și Cruiser treaba ar fi stat altfel. Dacă l-ar fi amenințat pe oricare dintre acești circari că-i sfărâmă falca, ar fi sărit imediat la bătaie și într-o secundă Offer s-ar fi trezit la pământ. Sibrett însă avea o minte întortocheată, capabilă să prindă repede într-o anumită situație ce are de câștigat sau ce primejdie îl pândește. Nu uitase deloc chipul teribil în care acest căpitan mărunțel îi venise de hac unei matahale ca McTone.

— E nevoie să-ți aduc eu aminte, continuă Offer cu glas abia șoptit, că sunt maestru în arta aceea japoneză numită... Trebui să-și încordeze mintea. Care naiba erau cuvintele inventate de el atunci? —*Hui țui!* Zdrobirea fălcii!

Ce mai cacialma pusese la cale atunci, în dimineața aceea când se afla în crângul de palmieri de la Siwa! Și acum o folosea din nou. Cu toată încrâncenarea ce i se citea pe chip, de fapt, în sinea sa, John Offer râdea. Doamne-Dumnezeule, uite-i că înghit iarăși aceeași gălușcă.

Sibrett o înghițea. Îndoiala începuse să i se strecoare în suflet. Offer o citi pe chipul acela antipatic ce se pleca spre pământ. Lui Sibrett îi pierise toată încrederea în sine. McTone o luase înfiorător pe coajă și Sibrett își dădu brusc seama ce îl așteaptă și nu era deloc dispus să riște ca fiara asta să se repeadă la el și să-i zdrobească și lui maxilarul. Își pierduse repede cumpătul și în chip instinctiv luă poziție de drepți. În chip surprinzător, printr-un fel de

gest reflex, și ceilalți făcură același lucru. Offer, însă, nu se potoli:

— Nu ești numai ticălos, ești și tâmpit. Toți sunteți o adunătură de derbedei împuțiți!

Puțini ofițeri din forțele armate ale majestății sale britanice s-ar fi putut gândi vreodată să se adreseze așa unor O.R.[1], numai că John Offer nici nu era de fapt ofițer și nu-și putea menține autoritatea decât prin tăria personalității sale... și printr-o nimicitoare lovitură în maxilarul unui om, ispravă într-adevăr impresionantă.

— Să nu mai îndrăzniți vreodată să ieșiți din cuvântul căpitanului Leslie! Ați auzit? — strigă atunci cu voce tăioasă. Și în cele din urmă: *Ticăloșilor și împuțiților! Treceți imediat în camioane!*

Pus cu botul pe labe, Sibrett se întoarse și începu să se cațere în camion. Dodge și Skipper cel cu fața boțită se luară numaidecât după el. Matahalele de Busker și Cruiser, oameni cu reacții mai încete, îi urmară după jumătate de secundă. Amândoi erau obișnuiți ca alții să gândească pentru ei și dacă Sibrett ori ceilalți s-ar fi împotrivit, fără îndoială că ei li s-ar fi alăturat. În ciuda încrederii ce o avusese, Offer scoase un oftat de ușurare când îi văzu pe cei doi circari cu membre ca de cauciuc cățărându-se ultimii în Chevrolet.

Căpitanul John Offer se întoarse agale la un Leslie plin de admirație, dar și de mirare. Îi spuse cu glasul său plăcut:

— Les, băiatule, te asigur că n-o să mai ai necazuri cu lichelele mele.

— Trebuie să recunosc că te-ai descurcat bine, John. Nici oamenii mei nu sunt îngeri, dar ai tăi... răspunse Leslie.

---

[1] *Other Ranks* — Corpul soldaților și gradelor inferioare.

— Ei, n-a fost mare lucru. Și pe urmă Offer, vechi ipocrit fiind, spuse ca și cum ar fi vrut mult să se scuze: Mi-e teamă că n-am respectat chiar întru totul litera regulamentului. Știi, Les, de fapt a trebuit să recurg la înjurături! Și lăsă ochii în jos, ca și cum s-ar fi rușinat de purtarea lui nemilitărească.

Leslie izbucni în râs și plecă să-i spună și sergentului despre cele întâmplate:

— Știi, sergent, domnul căpitan Offer și-a înjurat oamenii nedisciplinați!

Întâmplarea a devenit pe urmă una dintre legendele cele mai răspândite la L.R.D.G. și multă vreme ofițerii și subofițerii, când aveau de-a face cu o abatere mai măruntă, îi spuneau vinovatului cu glas cât mai dulce:

— Fii bun și fă așa cum îți spun eu, c-altminteri să știi că te-njur.

În orice caz, toată lumea era de acord: Căpitanul Offer se dovedea a fi cum nu se poate mai iscusit și într-adevăr știa să se poarte cu cei mai înrăiți oameni din trupele neregulate care hoinăreau prin deșert.

*

Detașamentul din L.R.D.G. avea mare bătaie de cap cu receptarea mesajelor radio, mai ales în acele câteva zile cu furtuni de nisip. Toți erau dornici să știe ce se mai petrece pe coastă, unde se dădeau mari bătălii, iar Offer ar fi vrut neapărat să afle cine era acum stăpân la Siwa. N-ar fi fost deloc dispus să se ducă la Siwa cu speranța că oaza se găsește în mâinile aliaților și să trezească dintr-o dată că el și oamenii lui au devenit ținte pentru armele nemților.

Bunul căpitan Leslie, cu barba lui neagră, acum veșnic cenușie din pricina prafului, de când pătrunseseră iarăși în deșertul liban, era grozav de preocupat de succesul misiunii lui Offer.

— Tare aș vrea să aflăm mai multe vești, spunea el de nenumărate ori, realmente foarte îngrijorat, deși

nu de propria lui soartă. Rolul lui în deșert era simplu și îl jucase deseori — să conducă unde trebuia noul detașament însărcinat cu „pânda la șosea" și îndărăt la Kufra pe cei care urmau să fie schimbați.

— Ce îngrozitor ar fi pentru tine, John, dacă l-ar scoate ai noștri pe Rommel din Derna, înainte de-a apuca tu să ajungi acolo.

John Offer recunoștea solemn că îi este groază și măcar să se gândească la asemenea perspectivă.

— Toate strădaniile tale ar însemna doar o pierdere de timp. Arăta cu un gest întinderea nemărginită a deșertului. Trebuie că ești teribil de nerăbdător, bătrâne, iar bătrânul răspundea că el, Leslie, nici nu poate bănui ce se petrece în sufletul său.

Ar fi fost cu neputință ca lui John Offer să-i pese mai puțin de cele ce se petreceau pe coastă; tot ce aștepta el erau vești de la Siwa. Indiferent cu ce s-ar fi ocupat garnizoana de acolo, era limpede că păstrau tăcere totală și nu transmiteau absolut nimic prin radio.

— Înseamnă că ai noștri încă n-au ajuns acolo, tălmăcea căpitanul Leslie, abătut.

„Ar face bine să se grăbească, fiindcă noi n-o să mai stăm mult împreună cu tine, amice", își spunea Offer, dar se ferea să dea glas acestor gânduri. Când convoiul lor de vehicule ajunse la ieșirea din trecătoare, Offer deveni cu adevărat tare nerăbdător. De ce dracu nu transmiteau cei de la Kufra nici o veste despre Siwa! Dacă aveau să se conducă după planul său, în ziua următoare trebuia să născocească un pretext și să se despartă de cei din L.R.D.G.

Offer îi spusese lui Leslie că ultima oară când fuseseră în Siwa, germanii trimiseseră patrule de-a lungul trecătorii.

— După câte spuneau arabii, era vorba de două vehicule de patrulare care supravegheau trecătoarea.

Ar cam trebui să fim cu ochii în patru, să nu dăm peste ei.

Căpitanul Leslie încuviință dând din cap și zise:

— Dacă sunt *Kubelwagen*[1]-uri am face bine să stăm cât mai departe de ele.

Cei din L.R.D.G. puteau să atace orice inamic dacă primeau ordin, dar politica lor de bază era să nu înceapă niciodată o luptă, dacă o puteau evita. Rolul lor în purtarea războiului era mult prea important ca să-și poată permite să se risipească în încăierări mărunte și ceea ce nu trebuia cu nici un chip să se întâmple era să fie abătuți de la îndeplinirea misiunilor prin avarierea prețioaselor vehicule din dotare sau prin rănirea ori uciderea personalului atât de bine instruit și antrenat.

Furtuna de nisip stârnită atunci când pătrunseseră în trecătoare le dădea un ajutor prețios, căci dacă s-ar fi întâmplat să dea peste patrula nemțească, ar fi putut dispare grabnic la adăpostul perdelei dese de nisip. Numai că furtuna nu ținea toată vremea și în perioadele de liniște trebuiau să înainteze cu toată grija.

În cele din urmă, căpitanul Leslie hotărî că nu existau nici un fel de vehicule de patrulare, dar își continuau totuși drumul cu luare-aminte.

— S-ar zice că vehiculele acelea s-au săturat până peste cap de patrulare după ce ai izbutit tu să ieși pe ușa din dos, John.

Foarte posibil, își spuse Offer, dar tot așa de bine s-ar fi putut ca nemții să le retragă, având mare nevoie de ele la Siwa. Oare însemna că începuse atacul împotriva garnizoanei germane de acolo? Gândul acesta constituia o alinare în perioadele cumplite când vântul se abătea cu furie asupra lor și-i

[1] Care armate ușoare

lovea din toate părțile cu nisip care le rodea pielea, intra în ochi și le înfunda nările silindu-i să respire pe gură și să piardă astfel și mai mult din umezeala atât de trebuitoare în asemenea condiții.

De-o vreme călătoreau în timpul zilei, după cum la fel continuau să înainteze uneori și noaptea — totul după cum se prezentau împrejurările. Dacă terenul nu le punea probleme deosebite, își vedeau de drum și după căderea nopții, însă câteodată, când nu era lună, sau se abătea furtuna ori terenul devenea prea periculos ca să te poți descurca pe întuneric, nu mergeau decât ziua.

Trecătoarea bântuită de furtuni au străbătut-o la lumina zilei și cam în amurg au făcut tabăra de noapte, deoarece starea vremii nu le-ar fi îngăduit aventurarea pe întuneric. Dar odată cu căderea nopții se potoli și furtuna, deși Leslie prorocise cu tristețe că îi mai așteptau multe zile grele și de-acum încolo. Se găseau tocmai în vremea *khamsin*[1]-ului, când se știe că furtunile pot să se tot stârnească vreme de cincizeci de zile.

În seara aceea, pe la ceasurile opt, radiotelegrafistul L.R.D.G. își întinse antenele și încercă să vâneze câteva noutăți. Nu se aștepta să poată intra în legătură cu Kufra, fiindcă în vremea din urmă avusese recepție proastă, dar datorită cine știe căror toane ale condițiilor atmosferice, în noaptea aceea recepția se dovedi deosebit de lesnicioasă și radiotelegrafistul prinse o serie de mesaje special destinate lor.

Unul dintre ele anunța că S.A.S. atacase oaza Siwa și repurtase un succes deplin.

[1] Prescurtarea de la arabul *rih al-khamsin* — vântul de cincizeci (de zile). Bate prin regiunile de Sud ale Egiptului, venind dinspre Sahara.

Toată lumea se bucură nespus de vestea asta, dar nimeni n-ar fi putut să-l întreacă pe John Offer. Inima lui înălță osanele în clipa când Leslie îi adusese vestea, fiindcă în ultimele zile Siwa fusese sursa tuturor necazurilor lui Offer. Dacă oaza se afla acum în mâinile aliaților, însemna c-a terminat cu toate grijile. Tot ce-i mai rămânea de făcut era să găsească un pretext cât de plauzibil și să se despartă de cei din L.R.D.G., pornind către Siwa cu toate desfătările ei, atât de departe de câmpurile de bătaie. Dar ce istorie să mai scornească, și încă una care să poată fi luată în serios de căpitanul Leslie?

Ce-i drept, John Offer avea o minte inventivă, numai că împrejurările actuale parcă făceau să-i sece imaginația. Idei după idei i se prindeau prin minte, dar pe toate le îndepărta, una după alta. „Nu ține", își spunea de fiecare dată. Un om ca Leslie, uns cu toate alifiile, nu înghite orice parascovenie.

Astfel de gânduri se fugăreau prin mintea lui Offer în noaptea aceea când ședea împreună cu Leslie, sprijiniți de roata unui camion de-al celor din L.R.D.G. Ce dracu are să-i spună lui Leslie. Cu cât mai târziu avea să fie înfățișat acel pretext, cu atât mai convingător se cuvenea să fie. John Offer, de felul său om vesel și totdeauna optimist, era cam abătut în seara aceea, dar s-ar fi zis că Leslie nu observă nimic neobișnuit în purtarea lui. Când se apucă Offer să joace teatru, o făcea cu mare măiestrie.

Vorbeau despre *Shepheard's*, despre *Groppi's* și alte încântătoare locante din Cairo, un subiect mai toată vremea aflat la ordinea zilei printre oamenii aceștia izolați în mijlocul pustietăților, unde nu prea aveau nici la ce se gândi, nici despre ce vorbi. Offer participa din plin la discuție, în timp ce gândurile îi roiau în jurul propriilor necazuri.

Din când în când, radiotelegrafistul grupului L.R.D.G. venea și prezenta mesajele recepționate. Unele dintre acestea erau adresate altor patrule din L.R.D.G., restul fiind informații generale despre mersul războiului. Se vorbea despre o mare bătălie în jurul Bardiei și despre alungarea forțelor Axei dincolo de Tobruk și Gazala.

— Faine vești, spuse bucuros căpitanul Leslie. Ar trebui să te grăbești, John, altminteri îți zboară păsărica din cuib. Ajunsese să fie atât de convins că Rommel este ținta misiunii lui Offer încât fără să-și dea seama vorbea acum pe față despre treaba asta.

— Da, răspunse Offer și felul cum rostea acest unic cuvânt putea să însemne absolut orice.

Nu mult după aceea, radiotelegrafistul veni cu un alt mesaj. I se comunica lui Leslie să țină cât mai strâns îi stătea în putință legătura cu baza, deoarece s-ar putea ca „pânda la șosea" să fie împinsă la vreun punct de pe coastă aflat mai spre vest, dincolo de Aghelia.

— Asta înseamnă că după socotelile lor o să ajungem până dincolo de Derna și chiar la Benghazi, spuse Leslie cu multă satisfacție. Radiotelegrafistul se afla încă acolo și îl întrebă: Altceva?

— Cred că nimic pentru noi, *sir*. Transmit aproape fără întreruperee un mesaj probabil foarte important „Câinele viclean poposește la alt copac. Întoarcere la bază".

Radiotelegrafistul se uita plin de speranță la căpitanul Leslie. Noapte de noapte mișunau prin văzduh misterioase mesaje radio adresate numeroaselor grupe de gherilă și agenților prieteni aflați pe întinderea deșertului. Era totdeauna pasionant să le asculți și să te minunezi ce înțeles or fi având. „Câinele viclean" părea, în orice caz, deosebit de interesant.

— „Câinele viclean poposește la alt copac", murmură Leslie. Da, bine adus din condei. Cine naiba o fi Câinele viclean?

Pe John Offer, însă, a doua parte a mesajului îl făcu să tresară. „Întoarcere la bază". Tocmai de un asemenea ordin avea el nevoie.

Imaginația lui Offer se puse frenetic în mișcare. În fracțiunea aceea de secundă făcu chiar și ore suplimentare.

— Câinele viclean? făcu el parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ești bun să mai repeți o dată mesajul ăsta? Câștigă astfel o secundă sau cam așa ceva, în care să se poată gândi. Radiotelegrafistul repetă încă o dată mesajul.

— Vai, dumnezeule! Offer plesni din degete ca semn de bine simulată exasperare. Căpitanul Leslie îl privi surprins. Câinele viclean! rosti el cu un glas ce exprima încă și mai profundă exasperare. Câinele viclean!, și de fiece dată când repeta cuvintele dădea frâu liber imaginației sale debrodante pentru a pune ordine în gânduri. Exclamă cu emfază:

— Ei, eu sunt Câinele viclean! În orice caz, misiunea noastră poartă numele de „Operațiunea Câinele viclean".

— Câinele viclean? zise Leslie plesnind și el din degete. Rommel e câinele viclean, nu? Părea cum nu se poate mai încântat de sine pentru faptul că ghicise corect totul, încă de la Kufra.

Offer se ridică în picioare, ca și când necazul i-ar fi fost prea mare ca să-l poată îndura stând jos.

— Of, fir-ar ea a dracului de treabă! Să faci atâta drum și pe urmă să ți se spună că totul a căzut baltă! După cât se poate înțelege, Rommel a întins-o de la Derna și acum mi se dă ordin să mă întorc la bază! Îți poți da seama ce e în sufletul meu?

Căpitanul Leslie putea; în orice caz, asta afirma.

— Ce să-i faci, așa e la război. Te rog să mă crezi că și mie îmi pare rău, s-ajungi așa de aproape de țintă și pe urmă Câinele viclean să treacă la alt copac. Îi plăcea mesajul, și spuse că cineva era înzestrat cu simțul umorului, acolo, la Marele Cartier General din Cairo.

— Ei, acum totul s-a dus pe apa sâmbetei! suspină Offer.

Și Siwa, adorabila Siwa, căzută în mâinile Aliaților. Îi venea tare greu să-și mențină aspectul acela deprimat, și asta numai din pricina bucuriei ce-i clocotea în suflet. Mesajul acela nu putea fi mai dibaci ticluit nici dacă i-ar fi fost special adresat lui. Se întreba cine o fi „Câinele viclean" cel adevărat, cine o primi mesajul și ce anume avea să facă în urma lui. Îndrăcită coincidență ar mai fi dacă Rommel *este* într-adevăr „Câinele viclean" și dacă existența pe întinsul Saharei a unei formații cu misiunea de a-l asasina pe feldmareșal ar fi o realitate, iar mesajul vine acum să-i bage bețe în roate.

Îl privi pe căpitanul Leslie și îi spuse:

— Mi-e teamă, bătrâne, că de acum încolo drumurile noastre se despart. Dar să mă spânzuri și tot n-aș mai fi dispus să fac cale întoarsă până la Kufra — de altminteri nici n-ar avea vreun rost.

— Așa-i... Și încotro ai să te duci? Spre Mersa? Mersa era punctul cel mai apropiat de pe coastă.

— Poate, dar ceva mai târziu. Siwa e la cale de o zi și ceva. Cred că mai întâi acolo o să încercăm s-ajungem. Izvoare cristaline și verdeață umbroasă — se gândea Offer. Poate că la Siwa are să mi se încredințeze o nouă misiune. Ce simplu și frumos se aranjau toate. În clipa următoare, însă, Offer se întreba dacă n-ar fi făcut mai bine să nici nu pomenească despre Siwa.

Se despărțiră curând după revărsatul zorilor, când vântul și începuse să sufle a semn rău și făcându-le

viața grea. Se schimbară nenumărate strângeri de mână, două sticle de rom fură trecute din om în om, apoi căpitanul Leslie porni la drum, ținând-o tot către nord-vest, înspre Derna. El nu primise ordin să-și modifice planurile.

Offer și cei din Ceata de la Glasshouse îi priviră o vreme cum se îndepărtează, ascunși de perdeaua prafului, apoi se întoarse la camioanele lor. Pe când trecea pe lângă ele, Offer băgă de seamă că unul dintre cei cărora le venise rândul să conducă în dimineața aceea era soldatul Sibrett. Fără să știe de ce, ar fi vrut ca nu acesta să fi fost la rând. Un gând ciudat, sau poate o presimțire.

Înainte de plecare le dădu ultimele instrucțiuni:

— O să mergem pe furtuna asta și după câte se arată o s-avem mult de furcă. Era silit să strige ca să se poată face auzit. Pentru numele lui Dumnezeu, sa mențineți permanent contactul unii cu ceilalți. Dacă se rătăcește cineva pe-o vreme ca asta atunci a dat de dracu.

În frunte avea să meargă O'Keefe, singurul care știa cum se cuvine să navigheze pe valurile de nisip ale deșertului.

Se uită la camionul lui O'Keefe, condus de Walker, și-l văzu cum o ia din loc înfruntând vântul șuierător, apoi se urcă și el în camion și se luă după ceilalți. Venise rândul lui Weybright să conducă. Fără parbrize, călătoria asta până la Siwa n-avea să se dovedească deloc floare la ureche.

Vremea se înrăutățea din ce în ce și tot mai des se vedeau siliți să oprească mașinile, ca să nu se piardă unii de alții. De mai multe ori Offer fu pe punctul de a ordona popas și de a face tabără până la trecerea furtunii, numai că toată lumea era nerăbdătoare s-ajungă odată la Siwa și de altminteri nimeni n-ar fi putut spune cât avea să mai dureze furtuna. Atâta

vreme cât puteau să vadă măcar la doi pași, aveau să înainteze.

Se iveau totuși răstimpuri când vântul contenea cu totul, iar oamenii de la Glasshouse își spuneau bucuroși: „Gata. A stat vântul. Siwa, acu sosim la tine!" Dar de fiecare dată cerul senin se întuneca din nou și o altă dezlănțuire de vânt se abătea hăulind pe întinsul deșertului. Deosebit de greu le venea atunci; furtuna de nisip nu sufla cu destulă furie ca să justifice oprirea în loc, dar cu o vizibilitate redusă la treizeci-patruzeci de yarzi nu puteau decât să se târască asemenea melcului. Avură de înfruntat și un vârtej stârnit în vălmășagul furtunii și numai gândul la Siwa îi mai susținea să înainteze pe astfel de vreme câinească.

Trecură două ceasuri. Opriră puțin ca să bea ceva cald, învrednicindu-se cu chiu cu vai să întrețină focurile în vetrele lor speciale, împotriva îndârjirii vântului. Din nou furtuna se potoli și vreme de câteva minute avură vedere deschisă pe mile întregi în toate direcțiile. Curând după aceea, valurile de nisip se rostogoliră iarăși asupra lor, dar până să se întâmple așa, se folosiră de prilej, săriră în camioane și străbătură cu viteză o milă întreagă mai înainte de a-și relua mersul de melc...

În camionul nr. 3, Jimmy Wilborn, flăcău înzestrat cu deosebit talent la spargerea caselor de bani, strigă dintr-o dată, chiar în clipa când norul de praf se abătea iar asupra lor:

— Hehei! Se zărește Siwa!

Nici Offer și nici sergentul său major n-ar fi putut fi de acord cu asemenea afirmație, afară doar de cazul când drumul stabilit de O'Keefe ar fi luat-o dintr-o dată cu totul razna. Până la Siwa mai aveau încă de mers multe ceasuri prin deșert; chiar și în zilele cele mai limpezi ar fi fost cu neputință ca Wilborn să vadă palmierii aceia atât de îndepărtați.

Voioși nevoie mare și neștiutori de eroarea geografică pe care o comiseseră, oamenii din Chevroletul nr. 3 ajunseseră în culmea fericirii. Prin urmare Siwa se afla mai aproape decât crezuseră ei. În curând aveau să dea peste vegetație în stare să-i apere de cel mai cumplit *khamsin* și, oricum, acolo cu siguranță c-au să fie și corturi, iar în jurul ochiurilor de apă au s-o ducă infinit mai bine decât pe întinsul fierbinte al deșertului.

Dar ceva tot văzuse Jimmy Wilborn și nu era vorba nici de o fata morgana, și nici de vreo născocire a imaginației lui înfierbântate. Se vedea o linie întunecată întinsă de-a lungul crestei unei coline înalte situate în fața lor, ceva mai la nord.

Sergentul major O'Keefe porni într-acolo, deși nu se dumirise despre ce e vorba. Vântul se stârni din nou și vizibilitatea deveni foarte proastă, dar continuară să se târască mai departe, cât de repede puteau. Trudindu-se să răzbată cu privirea prin norii de praf, Offer îl văzu într-un răstimp mai potolit pe O'Keefe înaintând cu toată viteza, și-atunci Weybright acceleră și se ținu după el. Pe urmă, Chevroletul lui O'Keefe dispăru în norul de nisip care îl învălui în câteva secunde.

Ceva luminos și scânteietor țâșni din mai multe puncte pe dinaintea ochilor lui Offer. Apoi, cu zgomot puternic, Chevroletul primi o lovitură laterală. Parcă cineva începuse să bată nebunește cu ciocanul în acoperișul cabinei și aproape în același timp izbucni o explozie și rezervorul de benzină sări în aer; mai înainte ca Offer să-și dea seama ce se întâmplă, camionul ardea deja cu furie. Weybright răcni:

— Nemții! Sări!

Îl îmbrânci pe Offer afară din cabină și sări și el prin portiera cea mai apropiată. Căzură amândoi în nisip și fură izbiți de mirosul benzinei aprinse, iar căldura cumplită le pârlea părul.

Amândoi se rostogoliră cât mai departe de vâlvătaie, pe urmă porniră cât mai aplecați să înoate prin nisip ca să se depărteze. Offer avu un moment impresia că și alți oameni se rostogolesc și după aceea o iau la fugă. Văzu de asemenea proiectile trasoare dansând în jurul camionului lor și fugi de acolo în așa fel încât să plaseze epava Chevroletului între el și inamicul nevăzut. Îl pierdu pe Weybright în norii de praf, dar dădu iarăși de el și amândoi o luară la fugă.

O scurtă contenire a vântului și putură vedea mai bine. Offer, îngrozit, fiindcă n-avea nici un fel de apărare împotriva furtunii de nisip, se întoarse cu spatele. Pe linia coamei unei coline se vedeau siluetele unei coloane de vehicule. Mai multe dintre ele deschiseseră foc de mitralieră asupra și în jurul camionului cuprins de flăcări.

Când se întoarse în loc, Offer nu mai dădu cu ochii de Weybright; valurile de praf se rostogoleau în momentul acela atât de dense încât Offer ar fi putut — cum spune zicala — să-și vâre degetele în ochi. Continuă să se împleticească, împiedicându-se de smocuri de iarbă și apucându-se cu mâna de mărăcini țepoși. Nu avea în minte decât un singur gând : acela de a face ca distanța dintre el și cei care se străduiau să-i omoare să devină cât mai mare.

Auzi apropiindu-se duduit de camion. Totul se petrecu în câteva secunde. Din învălmășeala de praf se ivi deodată un Chevrolet și după felul cum mergea își dădu seama că șoferul, cuprins de panică, încerca din răsputeri să scape din ploaia de gloanțe.

Offer făcu semne disperate ca să fie luat în camion. I se păru că aude cum se domolesc bătăile motorului, ca și cum s-ar fi supus frânei. Cabina ajunse în dreptul lui. Offer îl recunoscu pe șofer. Era soldatul Sibrett.

Șoferul se trudi să vadă afară, cu ochii pe jumătate închiși ca să se apere de nisip. Offer se afla la cinci yarzi de el și nu încăpea îndoială că Sibrett îl recunoscuse. Dar nu se opri, ci acceleră și întoarse puțin capul ca să-l mai vadă pe Offer, iar căpitanul deslușì un rânjet pe chipul lui, un rânjet dezgustător, un rânjet încărcat de triumf răutăcios, apoi Chevroletul dispăru în norii de praf.

John Offer se opri în loc, cutremurat de cele petrecute în ultimele câteva clipe. Sibrett îl văzuse, îl recunoscuse și se mulțumise să treacă pe lângă el. „Ticălosul!" își spuse Offer în sinea sa. „Nemernicul și bestia!" Sibrett îi plătea polițele; totuși, se gândea Offer, deși n-ar fi putut spune că îl iubea pe Sibrett cu o iotă mai mult decât își iubea Sibrett comandantul, el, Offer, în asemenea împrejurări, ar fi oprit fără o clipă de ezitare și l-ar fi luat pe celălalt.

Câteva secunde mai târziu auzi din nou duduit de motor, dar de data asta atât de departe că abia putu să-i întrevadă silueta ca pe ceva neclar tocmai la capătul extrem al vizibilității și fără îndoială că șoferul n-avea cum să-l zărească prin norii aceia.

Dintr-o dată John Offer își dădu seama că se află singur în deșert, absolut singur, dacă nu-i poate găsi pe Weybright și pe ceilalți. Totul se petrecuse cu asemenea rapiditate încât nu era încă în stare să-și reorienteze gândurile, ci stătea în loc și se întreba ce-i rămâne de făcut.

Hotărî în cele din urmă că trebuie să meargă vârtos și să ajungă, după câte credea el, cât mai departe de creasta unde se afla inamicul. Nu știa încotro merge și nici la ce i-ar putea folosi mersul ăsta. Fără hrană și fără apă, chiar dacă izbutea să nu mai dea ochii cu inamicul, șansele de scăpare rămâneau cu totul infime. Totuși, omul continuă să meargă atunci când știe că dacă nu face așa, va

începe să fie din nou vânat cu focuri de pușcă și de mitralieră.

Vântul se mai potoli, nisipul porni să se așeze. Și numaidecât, așa cum se întâmplase de atâtea ori, văzduhul se limpezi și atunci.putu să vadă clar până la câteva sute de yarzi împrejur.

O priveliște deprimantă. Art Weybright se afla la vreo optzeci de yarzi depărtare, dar în rest nu se vedea nici țipenie de om. Se mai zăreau câteva mogâldețe zăcând în jurul Chevroletului care încă mai ardea cu furie și Offer înțelese că oamenii lui nu avuseseră grijă să păstreze camionul între ei și mitraliere atunci când fugiseră. Nu se mai vedea nici un alt Chevrolet, ceea ce însemna că cel puțin restul Cetei reușise să scape.

Numai că pe coasta colinei cenușii și acoperite din loc în loc cu smocuri de iarbă săracă se vedeau coborând zeci de vehicule militare de toate felurile. Situația era cu adevărat deznădăjduită. Weybright venea către el, împleticindu-se în nisip. Offer răcni cât putu de tare:

— Ridică mâinile deasupra capului!

Își puse și el mâinile pe creștet și se întoarse cu fața înspre mașinile ce se apropiau. Weybright stătu pe loc și ridică mâinile.

Era o coloană germană. Câteva rapide vehicule de recunoaștere se îndreptară cu mare viteză înspre ei, iar mătăhăloasele transportoare de infanteriști înaintau hurducăindu-se ceva mai în urmă și mai încet. Offer, împietrit în totală nemișcare, se aștepta din clipă în clipă să fie împușcat, dar așa ceva nu se întâmplă. Unul dintre carele de recunoaștere se duse drept la locul unde stătea Weybright, iar celălalt se opri lângă Offer. În câteva clipe căpitanul Offer se trezi înconjurat de tot soiul de mașini și motoare ce făceau un zgomot infernal; din mașini coborâră

mulțime de ostași în K.D.[1]-uri ce băteau în verde, nuanța aceasta fiind singura deosebire dintre ținuta de deșert germană și cea a aliaților.

John Offer era un bărbat care știa să-și stăpânească foarte bine emoțiile. De altminteri, încă pe vremea când mai ducea viață de civil, colegii spuneau că John niciodată nu-și pierde firea și nimeni n-ar izbuti vreodată să-l scoată din pasul său.

În momentele acelea, însă, înconjurat fiind de sute de tineri germani cu înfățișare bătăioasă și toți încărcați de arme pe care păreau a fi gata să le folosească, John Offer află ce înseamnă groaza și poate că lăsă să i se vadă și pe chip ceva din acest simțământ. Era cu totul uluit de propria-i situație. Nici în cele mai înfricoșătoare coșmaruri nu visase vreodată că are să cadă prizonier. Năucit de iuțeala evenimentelor, nu mai era în stare decât să stea înțepenit, cu mâinile deasupra capului, și să transpire de frică.

Un *Oberst* — colonel adică — se dădu jos dintr-un car de recunoaștere și veni înspre el. La început, Offer crezu că e Rommel în persoană, dar pe urmă își spuse că, la fel ca și chinezii, toți nemții cu grad înalt seamănă între ei. Era un bărbat voinic și — cu cizmele lui înalte până la genunchi și prinse cu șireturi — călca într-un fel ce sugera forță neîndurătoare. Se îndreptă direct spre Offer, urmat de un cârd de ofițeri mai mici în grad. Offer văzu de aproape un chip dur și niște ochi pătrunzători și cenușii deasupra unor pomeți proeminenți. Îi pieri tot curajul. *Oberst*-ul arăta formidabil.

— Știi germana? întrebă cu glas aspru și într-o englezească destul de aproximativă.

Offer se smulse din teama paralizantă ce-l cuprinsese. Răspunse cu grabă:

---

[1] *Khaki drill* — uniformă de campanie de culoare kaki.

— Nu. Îmi pare rău, nici măcar o vorbă.

Apoi, ca să-și mascheze zăpăceala și spaima, dădu să se întoarcă spre Weybright, adus alături de el, și era gata să spună: „Dar șoferul meu știe. Vorbește curent în germană". Tăcu însă. Weybright nu scotea nici o vorbă. Foarte bine, n-o să spună nici el nimic. Se întreba însă din ce pricină Weybright nu se grăbea să folosească un asemenea prilej de a intra cât de cât pe sub pielea lor, fiindu-le de folos ca tălmaci.

Imediat în spatele colonelului stătea un căpitan voinic și fioros la înfățișare. Offer îl observă fiindcă din toată atitudinea lui și din felul cum se uita cu ochii abia mijiți la prizonierii britanici, se degaja o ură crâncenă.

Colonelul zise:

— Bine. Cum te cheamă? Ești căpitan, *ja*[1] ?

— Am gradul de căpitan. Numele, John Offer. Căpitanul John Offer. Astea erau toate informațiile pe care se cuvenea ca un prizonier să le dea inamicului.

În clipa aceea căpitanul cel voinic păși înainte. Offer citi pe chipul uscățiv și ars de soare o ură nemărginită. Mirat, îl auzi că spune deodată:

— Ești Glasshouse John, *ja?*

Căpitanul Kurt Braunschweig își vedea visul cu ochii. John Offer căzuse în mâinile lui.

La oaza Siwa, doar cu douăzeci și patru de ceasuri mai înainte, comandantul garnizoanei germane, *Oberst* Franz Schiller, primise ordin de marș. Un mesaj de la cartierul general al lui Afrikakorps de la Derna vorbea despre o ofensivă aliată de-a lungul coastei mediteraneene și despre faptul că armatele Axei erau nevoite să se retragă. Formațiunea care

[1] Da (germ.)

ocupa oaza Siwa nu mai putea rămâne pe loc, pentru că înaintarea inamicului amenința să-i taie retragerea.

Erau aproape gata de plecare, când o formație mixtă aliată, cuprinzând elemente din Forțele Franceze Libere și S.A.S., apăru pe neașteptate la orizont și se pregătea de atac. Comandantul german luă hotărârea înțeleaptă de a nu se angaja în luptă — ce rost ar fi avut să te bați pentru o oază pe care oricum urma s-o părăsești? — și dispuse o retragere organizată, reducându-și astfel pierderile la minimum.

La adăpostul întunericului, colonelul izbuti să-și retragă toate forțele din oază și porni înspre est, ca să ajungă la drumul caravanelor către Mersa. Avea sub comanda sa forțe puternice și nu se temea că ar putea fi înfrânt în vreo luptă în deșert, așa că la două ore după ce părăsise Siwa, dădu ordin de popas peste noapte.

A doua zi dimineața porniră din nou la drum. Era o zi infernală și înaintarea în coloană le era mult stânjenită de furtuna de nisip. În cele din urmă, colonelul Schiller ajunse și el la exasperare și ordonă popas, cu gândul de a rămâne pe loc până ce vremea avea să se îmbunătățească. Așezară tabăra pe coasta mai adăpostită de vânt a unei coline, iar în unul din momentele de ameliorare a vizibilității, santinelele raportară că se văd cinci camioane îndreptându-se spre el. Imediat se dădu alarma și oamenii trecură la posturile lor de luptă.

Furtuna se stârni încă o dată, ascunzând vederii cele cinci camioane. Colonelul nu făcu prostia de a porni în urmărirea lor — asta ar fi putut duce la catastrofă pentru oamenii săi, fiindcă foarte lesne s-ar fi răzleții unii de alții. Se mulțumi să stea pe loc, cu ochii protejați de ochelarii de praf, așteptând și nădăjduind ca detașamentul acela neînsemnat să-și continue drumul și să vină destul de aproape pentru ca oamenii săi să poată intra în acțiune.

Căpitanul Braunschweig veni să se consulte cu superiorul său. Amândoi căzură de acord; camioanele nu puteau fi decât inamice; patrule germane sau italiene n-aveau ce să caute atât de departe de coastă. Şi amândoi se arătară încântaţi la gândul că vor avea prilejul de a nimici o formaţie aliată de gherilă, fiind şi asta un soi de consolare pentru alungarea din oaza Siwa, petrecută abia cu o zi înainte.

Aşa că aşteptară şi se rugară într-o nemţească fără cusur ca inamicul să le cadă în labă; şi s-ar zice că adresantul rugăciunilor s-a dovedit milos în ziua aceea — pentru nemţi cel puţin.

Cu greu s-ar fi putut ca lucrurile să se petreacă mai prielnic pentru colonelul Schiller. Veni din nou un moment când vântul se mai potoli, văzduhul se limpezi puţin, şi la depărtare de două sute de yarzi — poate chiar mai puţin — zăriră trecând convoiul de camioane.

Colonelul avu impresia că unul sau mai multe camioane apucaseră să treacă — nu distinsese decât nişte vagi siluete prin densele perdele de nisip care repede le acoperiseră — dar acum vedea limpede cum unul dintre ele înainta greoi prin nisip.

Numaidecât se deschise foc asupra lui, iar *Spandaus*-urile şi celelalte tipuri de mitraliere numai cu greu ar fi putut să nu-şi atingă ţinta, de la o asemenea distanţă. Aproape imediat avură dovada că nimeriseră în plin, dovadă depusă de explozia rezervorului de benzină. Zăriră câteva siluete sărind din camion, câteva dintre ele pe la spatele camionului, oferind astfel instruiţilor săi mitraliori, ţinte uşor de atins. Colonelul văzu cum siluetele acelea încremenesc în loc, doar după câţiva paşi.

Fuseseră însă, cinci camioane. Încă unul se ivi din norul de praf, dar acesta abia putu fi zărit o clipă şi apoi iar dispăru, parcă azvârlit în lături de cel cuprins

de flăcări. Altceva nu mai văzură din detaşamentul lui Offer.

Succesul îl făcea pe colonel mai îngăduitor. Oricum, în ziua aceea nu era pornit pe uciderl şi considera drept rară şi plăcută distracţie un camion inamic venit să se ofere ca ţintă bravilor săi mitraliori. Mitraliorii îşi făcuseră pe deplin datoria, aşa că ordonă să li se transmită felicitări.

Împreună cu căpitanul se urcară în *Kubelwagen*-urile lor şi se îndreptară către camionul cuprins de flăcări, urmaţi fiind de întreaga formaţie. Erau cadavre de cercetat pentru a vedea dacă nu cumva poartă asupra lor vreun secret militar minor, după cum s-ar fi putut ca flăcările să nu mistuie complet camionul şi să cruţe ceva demn de a fi salvat.

Furtuna de nisip din nou le întunecă vederea, dar după câteva minute, când încă nu apucaseră să ajungă în preajma camionului incendiat, iarăşi se potoli. Germanii văzură pe întinsul deşertului două siluete singuratice şi care păreau să se afle la mare distanţă una de cealaltă. Totuşi, amândoi în acelaşi timp, ridicară mâinile deasupra capului.

Colonelul răcni la oamenii săi şi ordinul îi opri chiar în clipa când îşi încordau degetele ca să apese pe trăgaci. Nici Offer şi nici Weybright n-au ştiut că rămăseseră încă în viaţă datorită unei fracţiuni de secundă — acelui firişor de timp ce desparte ordinul de a nu trage şi zvâcnirea degetelor ce ar fi dezlănţuit o ploaie de foc.

După aceea, carele de recunoaştere trecură în viteză pe lângă camionul incendiat — de îndată ce ajunseră acolo, îşi dădură cu toţii seama că nimic nu mai putea fi salvat şi-i înconjurară pe cei doi britanici complet uluiţi şi îngheţaţi de spaimă. Colonelul îşi săltă ochelarii de praf deasupra cozorocului, coborî din maşină şi se îndreptă către cei doi. Văzu imediat

că avea în fața sa un *Panzergrenadier* și un *Hauptmann* din armata britanică.

La fel cum Offer încerca să aprecieze personalitatea colonelului, și colonelul se trudea să înțeleagă ce fel de om este John Offer. Soldatul de rând nu conta. Văzu că are în față sa un om nu prea înalt de statură, un om cu nasul turtit, după câte s-ar fi zis de pe urma unui accident, și cu toate astea, în ciuda aparenței lui de individ trecut prin ciur și prin dârmon, i se păru că are de-a face cu o fire blândă, un biet flăcău de treabă care se joacă de-a soldații. Fiind militar de meserie, colonelul disprețuia pe orice ostaș amator, din orice armată, cu toate că de fiecare dată, feldmareșalul Rommel îi avertizase să nu subaprecieze soldatul amator britanic.

Colonelul Schiller vorbea puțin englezește, întrucât, asemenea multor ofițeri din armata lui Hitler, primise ordin să petreacă o vacanță în Regatul Unit[1], înainte de izbucnirea inevitabilului război dintre cele două națiuni. Colonelul avusese grijă să dea o raită și prin Franța și Țările de Jos, de fiecare dată însemnându-și în minte orice amănunt ce s-ar fi putut dovedi de folos în cazul când s-ar fi ivit prilejul ca respectivele țări să fie ocupate.

Înainte de toate, nefiind prea sigur de englezeasca lui, întrebă dacă vreunul dintre ei știe nemțește. Cum răspunsul fu din ambele părți negativ, colonelul formulă prima întrebare pusă în mod obișnuit:

— Cum te cheamă?

După ce căpitanul britanic declarase că e John Offer, colonelul fusese surprins de reacția căpitanului. La auzul acelor cuvinte, Braunschweig ieșise în față, tremurând de furie, după câte își putea ușor da seama, ceea ce îl făcu să fie și mai nedumerit.

[1] Denumirea oficială a Marii Britanii (United Kingdom, prescurtat: U.K.).

— Ești Glasshouse John, *ja*?

Colonelul își reveni imediat și se întoarse brusc înspre căpitan, după care îl întrebă pe nemțește:

— Ce-i cu povestea asta? Îl cunoști cumva?

Urmă o scurtă clătinare a capului, ochii lui Braunschweig, ațintiți asupra căpitanului britanic, continuând să ardă de ură. Răspunsul fu dat tot în germană.

Deși auzea cuvintele nemțești cu sunet aspru, Offer nu înțelegea boacă din ce anume se spunea, dar putu să observe reacția pricinuită de cuvintele voinicului căpitan în atitudinea colonelului și a celor aflați destul de aproape ca să poată auzi. De unde până atunci nemții păruseră să aibă o atitudine aproape politicoasă și indiferentă față de prizonieri, acum toți păreau să fie deosebit de nervoși. Toate privirile se ațintiră asupra lui Offer, încărcate de aceeași ură ca și ale lui Braunschweig. Offer le simțea mânia stârnită ca din senin și era pur și simplu consternat.

Chipul colonelului căpătase o expresie amenințătoare. Mânia i se vedea atât de limpede pe față, încât Offer avu convingerea că o să fie lichidat pe loc, impresie aproape confirmată în clipa când colonelul își rezemă mâna pe tocul pistolului. Cei doi ofițeri germani continuau să discute între ei, schimbând fraze scurte și tăioase cu privire la persoana lui Offer.

În momentul acela nici nu mai observau că furtuna de nisip se dezlănțuise din nou. Atenția le era pe de-a întregul captivată de furie, de amintirea acelei teribile tragedii petrecute la Lacul de Nisip. Și iată că se întâmplase ca vinovatul s-ajungă în mâinile lor, și amândoi erau ferm hotărâți să facă totul pentru ca ofițerul britanic să-și ispășească din plin crima comisă împotriva unor bravi soldați germani.

Colonelul ordonă cu glas răstit:

— Luați-i sub pază! Oamenii ăștia nu trebuie cu nici un preț să ne scape. Trebuie duși până în Agheila, unde îi vom da pe mâna SS-iștilor pentru judecată.

La fel cu cei mai mulți ofițeri germani, Schiller îi ura pe cei din S.S., sălbatica armată particulară a lui Hitler, dar acum i se părea că au ajuns să fie și aceia buni la ceva. Dacă acest Glasshouse John — cum îi spunea Braunschweig — era dat pe mâna celor din S.S., atunci au să aibă ei grijă să-și ispășească nelegiuirea în cel mai cumplit mod ce putea fi imaginat. În orice caz, Glasshouse John se dădea drept ofițer și asta, în ochii colonelului, apărea ca o altă crimă cu totul de neiertat. Spuse toate acestea înainte de a se duce să cerceteze camionul cuprins de flăcări și pe soldații din jurul lui.

Cam cu un minut înainte de a fi percheziționați și încătușați, Weybright prezentă un fel de traducere a vorbelor căpitanului:

— *Sir*, auzi Offer glasul stins de lângă el și avu impresia că celălalt vorbește cu gura închisă, fără să miște buzele, așa că înțelepciunea îl îndemnă să nu-și miște capul. Îs porniți rău împotriva noastră. Știu că suntem dezertori și că dumneavoastră nu sunteți căpitan de-adevărat.

— Atunci ce-au așteptat de nu ne-au împușcat pe loc? Offer vorbi tot fără să clintească buzele și fără să-și miște capul spre Weybright.

— V-aduceți aminte de Lacul de Nisip? V-aduceți aminte că am deschis focul asupra lor pe când încercau să-l treacă? Unii dintre ostașii nemții s-au scufundat în nisipul mișcător și n-au putut fi salvați fiindcă i-ați țintuit pe toți la pământ cu foc de mitralieră. Căpitanul neamț jură că ați făcut-o dinadins și chiar ați tras asupra celor înămoliți în nisip.

Offer ar fi vrut să spună: „Nu-i adevărat. Pe căldura aceea înnebunitoare și prin aerul înfierbântat de-abia puteam vedea încotro tragem". Nici vorbă, habar n-avuseseră că existau oameni împotmoliți în nisipul mișcător, altminteri, dac-ar fi bănuit, mai mult ca sigur că ar fi slăbit focul, oricât de fără sens ar fi părut un asemenea fapt în condiții de război.

Pe urmă Weybright spuse tot în șoaptă stinsă câte ceva despre perspectiva de a fi dați pe mâna S.S.-iștilor când aveau să ajungă la Agheila. În clipa aceea un tânăr locotenent răcni cu glas spart:

— Gura! N-aveți voie să vorbiți!

Așa că tăcură și în minutele acelea, stând cu capul în piept ca să se apere împotriva nisipului azvârlit de vânt, Offer cunoscu adâncurile cele mai de nepătruns ale fricii. Oricum, era destul de rău să cazi prizonier, dar vestea că avea să fie dat pe mâinile înspăimântătoarelor formații S.S. ale lui Hitler făcea să-i înghețe sufletul de groază. Fu cuprins de o înfricoșare cumplită și cercetă înfrigurat împrejurimile ca să găsească vreo soluție salvatoare, dar nu exista nici una. Erau înconjurați de o mulțime de ostași tineri, cu înfățișare antipatică, toți înarmați până în dinți și gata să folosească uneltele morții.

Și-atunci John Offer, Offer cel care niciodată nu se pierdea cu firea, își adună toate puterile și își sili mintea să judece cu cumpănire — asta însemnând că se lepăda de frică.

„Trebuie să scăpăm; cu orice preț nu trebuie să ajungem pe mâinile S.S.-iștilor". Dar cum și când? Răspunse mai întâi la prima parte a întrebării. „Acum trebuie să se întâmple treaba asta, repede". De îndată ce ar fi părăsit deșertul și ar fi ajuns în spatele liniilor Axei, scăparea ar fi fost de neconceput. Acum — dar în ce fel? Și dacă ar fi fugit din mâinile nemților acum și aici, pe întinsul deșertului bântuit de furtună, câtă vreme ar fi putut supraviețui fără apă?

Gândurile lui Offer se concentrară o clipă asupra acestei întrebări. Să fugi din captivitate doar ca să mori de sete în chinuri cumplite pe întinsul pustiului nu i se părea o perspectivă mult mai îmbietoare decât aceea de a muri de pe urma torturilor la care i-ar fi supus odioșii S.S.-iști. Încă de pe acum îi era sete și ar fi fost în stare să bea un bidon întreg cu apă, ca să stingă arsurile ce-i pârjoleau gura uscată din pricina fricii. Unii dintre ostașii nemți sorbeau cu desfătare din bidoanele lor.

La o vreme, Offer se gândi: „Îl cunosc pe O'Keefe. Cred că știu cum are să procedeze".

S-ar fi putut ca O'Keefe să nu-și fi dat seama că fuseseră atacați, dar în nici un caz nu putea merge multă vreme fără să se oprească, fiindcă oamenii din camioanele de la coada convoiului începeau să strige de îndată ce pierdeau contactul cu cei din față. Poate că cei din camionul lui Sibrett, ori din cele următoare, care nu putuseră să nu vadă camionul lui incendiat, prinseseră din urmă camionul lui O'Keefe și îi raportaseră despre cele întâmplate. Într-un asemenea caz, ce avea să facă un om cu scaun la cap, cum era O'Keefe?

„Are să se depărteze până la o distanță destul de mare, ca să fie cât mai ferit de primejdie, o milă sau poate chiar două, și pe urmă are să stea în loc și să aștepte potolirea furtunii". Când furtuna s-ar fi potolit, așa cum se întâmpla de obicei după câteva ceasuri, avea să se întoarcă la locul unde se petrecuse atacul, ca să-i culeagă pe eventualii supraviețuitori. Fără îndoială că se vor întoarce să verifice dacă sunt morți și atunci să-i îngroape, în cazul când asta n-o făcuseră nemții.

Prin urmare, dacă era vorba de fugă, ea trebuia încercată acum și aici, ca să poată fi culeși de O'Keefe atunci când condițiile deveneau ceva mai prielnice.

— Uite-i că se întorc, îl auzi pe Weybright șoptind, dar auzi și locotenentul care numaidecât răcni:

— Gura! Nici o vorbă!

Colonelul și căpitanul se întorceau de la rămășițele camionului. Tocmai atunci se apropie de prizonieri un *Feldwebel*[1] cu un bidon cu apă. Era limpede că după socoteala lui trebuia să li se dea și prizonierilor puțină apă, iar locotenentul nu avea nimic împotrivă, dar se dovedi că împotrivă e căpitanul cel voinic. Acesta îl văzu pe ostașul german cum oferă apă prizonierilor și numaidecât răcni o poruncă, iar atunci neamțul făcu imediat stânga-împrejur, luând cu el și bidonul cu apă.

Offer își linse buzele care păreau acum și mai uscate. Oare chinul prin sete să fie o parte din pedeapsa ce li se cuvenea? Bine, atunci cu atât mai mult trebuiau să fugă neîntârziat.

Căpitanul rosti alt ordin și același *Feldwebel* se apropie de ei și cu un capăt de funie subțire, dar tare, legă încheietura dreaptă a lui Offer de cea stângă a lui Weybright. Faptul îl îngrijora teribil pe Offer. Încătușați în felul ăsta, cum ar mai putea să-și coordoneze mișcările ca să scape cu fuga? Și, neavând posibilitatea să vorbească, fie și în șoaptă, cum ar mai fi putut pune la cale un plan comun? Totuși — Dumnezeule-Doamne — își spunea Offer cu disperare, ceva trebuie făcut, acum ori niciodată!

Colonelul dădu un ordin care îi făcu pe toți să alerge spre mașini. Se părea că *Feldwebel*-ul fusese însărcinat cu paza prizonierilor, și după felul cum asculta, stând smirnă, dispozițiile căpitanului care vorbea foarte răstit, Offer înțelese cam ce i se spunea: că e vai de capul lui dacă îi lasă pe prizonieri să scape.

---

[1] Plutonier (germ.).

„Vai de capul lui are să fie", își spuse Offer cu ardoare. Ce putea să-i facă, bietul om avea ghinion. Era păcat de el, dacă te gândeai că avusese de gând să le dea apă.

Prizonierii fură urcați într-un uriaș transportor de trupe, lucru nu prea lesne de făcut de vreme ce erau legați unul de altul, dar în cele din urmă izbutiră. Astfel, se treziră în transportor, la mare înălțime față de pământ. Pe amândouă laturile camionului se aflau bănci de lemn, astfel că panzergrenadirii stăteau față în față, având între ei un morman de raniție rânduite la mijloc. *Feldwebel*-ul se așeză chiar în fața lor — ca să-i poată supraveghea cât mai bine, se gândi Offer. Pe amândouă băncile, soldații nemți stăteau unul lângă altul și față în față, aproape în poziție de drepți și cu armele între genunchi, gata să intre imediat în acțiune.

Furtuna se dezlănțuise din nou cu toată furia, însă colonelul era tare grăbit să ajungă la camarazii lui de pe coastă și să scape odată din iadul deșertului, așa încât coloana se puse imediat în mișcare.

De cum se urniră din loc, pe Offer îl cuprinse iarăși panica. Chiar așa încet cum mergeau, dacă într-un ceas nu izutea să scape din mâinile nemților, însemna că pierde orice șansă de a-l mai găsi pe O'Keefe.

„Acum trebuie făcut ceva!" își spunea Offer într-una, și se gândi că poate încordarea i se citea pe față, fiindcă *Feldwebel*-ul se uita la el cu mare atenție. *„Acum, acum sau niciodată!"* Dar în ce fel? Doamne, oare nu-l socotea toată lumea un om plin de imaginație?!

Pe urmă își spuse că, de fapt panica îi paralizează mințile, așa că din nou făcu un efort să-și potolească nervii încordați la maxim; se liniști și se concentră pe de-a-ntregul asupra situației lor prezente. Concluzia la care ajunse se bizuia pe logica cea mai simplă.

„Ca să scăpăm liberi pe întinsul deșertului, trebuie neapărat să părăsim camionul ăsta. Ceea ce înseamnă că n-avem altceva de făcut decât să sărim din el mai înainte de a-și putea cineva da seama ce-avem de gând să facem".

De îndată ce ar fi atins nisipul, ar fi avut șanse — puține, ce-i drept — de a scăpa de ploaia de gloanțe, acoperiți fiind de furtuna ce era în toi, putând în orice clipă să oblige coloana la efectuarea unui popas. Prin urmare, își spuse Offer, încercarea trebuia făcută atunci când norul de praf era cât mai dens și reducea vizibilitatea la cel mult douăzeci sau treizeci de yarzi.

Transportorul se hurduca, pe teren tare și denivelat, iar Offer își spuse: „Acum e momentul". Dintr-un camion care țopăia într-una nimeni nu putea să țintească așa cum se cuvine. De asemenea, felul cum erau așezați infanteriștii germani venea tot în avantajul prizonierilor, dacă ar fi încercat să scape. Ostașii așezați în fața sa, prin urmare și *Feldwebel*-ul, n-ar fi putut deschide imediat focul din pricina camarazilor așezați pe latura opusă și de fapt toți soldații, indiferent pe ce parte se aflau, trebuiau mai întâi să se scoale în picioare și să facă o întoarcere înainte de a deschide focul. Ținând seama de terenul accidentat și de poziția incomodă a infanteriștilor germani, Offer socoti că s-ar putea să li se ofere șansa câtorva secunde, în cursul cărora să se poată ascunde în dosul perdelelor de praf, mai înainte ca nemții să poată deschide focul.

Nisipul pătrundea înăuntrul transportorului și toți soldații stăteau cu capetele plecate, ca să se apere de biciuirea firișoarelor înțepătoare mânate de vânt. Vizibilitatea era teribil de proastă, dar coloana continua totuși să înainteze în formație strânsă, păstrând între mașini distanță de cel mult cinci yarzi. Offer nu credea că merg cu viteză mai mare de opt

sau cel mult zece mile pe oră, lucru care iarăși venea în ajutorul lor.

„Bine, își spuse el, numai că nu suntem încă pe întinsul deșertului. *Cum facem să ieșim din camion?*" Fir-ar să fie, mare pacoste era funia asta care le înălțuia încheieturile mâinilor! Unde mai pui că nici nu putea să-i șoptească lui Weybright ce planuri pusese la cale.

Probabil că străbătuseră aproape o milă când Offer întrevăzu deodată o cale de scăpare. Totuși mai zăbovi puțin, până când se întâmplă ca odată cu ajungerea pe un teren foarte accidentat, să se întețească și furia furtunii care parcă bântuia mai cumplit decât bântuise vreodată. John Offer trecu imediat la acțiune.

Sări brusc în picioare, trăgându-l după el și pe uluitul Weybright. În aceeași secundă începu să răcnească și să arate într-un loc unde s-ar fi zis că se întâmplase ceva îngrozitor:

— Ia uitați-vă!

Infanteriștii nemți tresăriră, înălțară capetele și se uitară cu încordare încotro arăta degetul prizonierului. Offer își smuci brațul, brațul acela înlănțuit de al lui Weybright. Îl smuci cu forță disperată pe sub bărbia lui Weybright, aruncându-se în același timp, afară din camion. Amândoi se prăvăliră cu capul în jos și picioarele în sus. După toate legile probabilității ar fi urmat ca măcar unul dintre ei să-și frângă gâtul, dar nisipul era foarte afânat și nici unul nu păți nimic.

De îndată ce atinseră pământul, Offer îl prinse în brațe pe Weybright și amândoi se rostogoliră cu furie de câteva ori, apoi Offer sări în picioare trăgând și mâna lui Weybrigth care, înțelegând acum ce se petrece, se ridică și el și unul lângă celălalt o luară la fugă. Zece pași erau de ajuns ca să nu mai poată fi văzuți din transportor. Pe urmă Offer se trânti cu fața

la pământ și Weybright, neputând face nimic după voia lui, se întinse alături. Respira zgomotos și cu greutate, lăsând să se vadă că izbitura de sub bărbie nu rămăsese fără urmări. Auzeau gloanțele șuierând pe deasupra lor. Nemții trăgeau orbește, la nimereală.

După puțin, Offer începu să meargă în patru labe, cât putea mai repede. Îi venea destul de greu, așa cum era legat de Weybright, dar până la urmă și acesta prinse cadența, mișcau mâinile odată și înaintară destul de iute.

Își dădeau seama că merg în josul unei pante și, după vreun minut sau două, Offer se ridică în picioare. Auzeau gloanțele șuierând pe deasupra lor, dar în momentul acela se găseau la adăpostul pantei, așa că o luară la fugă.

Acum Offer coti și continuă fuga împotriva vântului. Nu era modul cel mai lesnicios de a înainta, dar prezenta un avantaj — fără îndoială că nemții săriseră din camioane și se luaseră după ei, deși prea departe nu se puteau duce ca nu cumva să se rătăcească; iar dacă se luau pe urmele lor, vântul potrivnic i-ar fi stânjenit în folosirea armelor. În afară de asta, vântul le slujea și de busolă. În timpul când mergeau înspre Siwa, furtuna le bătuse drept în față; prin urmare, mergând împotriva vântului, însemna că de fapt își continuă drumul și dacă aveau puțin noroc se putea întâmpla să dea peste O'Keefe și ai săi.

Alergarea era teribil de obositoare, căci nisipul le reținea picioarele și deseori se împiedicau de smocuri de iarbă uscată. Nu putură fugi decât vreo cincizeci de yarzi, după care începură să înainteze împleticindu-se, fără cine știe ce spor.

În spatele lor se auzea un adevărat vacarm. Glasuri aspre răcneau cât puteau de tare și din nou izbucni o ploaie de gloanțe trase la nimereală de arme automate. Atunci se trântiră iarăși la pământ, continuând însă să se târâie cu disperare cât mai

repede le stătea în putință. Teama lor cea mare era ca furtuna să nu fie întreruptă de una din perioadele acelea de acalmie și astfel dușmanii să aibă putința de a-i vedea. Dacă i-ar fi zărit la oarecare distanță de mașini, prea departe ca să mai poată spera să-i prindă, nu încăpea nici o îndoială că nemții ar fi început să tragă asupra lor și atunci știau bine că nu le mai rămânea vreo nădejde de scăpare.

Gâfâiau din greu, târându-se cu obrajii biciuiți de nisipul mânat de vânt și plămânii parcă gata să plesnească de frică și din pricina respirației grăbite. Cât de anevoie și încet înaintau și cât de aproape li se părea locul de unde se auzeau glasurile răstite și țăcănitul armelor automate! În fiece clipă ascultau cu încordare șuieratul vântului, convinși fiind că bate din ce în ce mai slab și că văzduhul începe să se limpezească. Pentru prima oară în viața lui, John Offer se ruga lui Dumnezeu să întețească și mai mult cumplitul *khamsin*.

În cele din urmă nu mai fură în stare nici să se târască și amândoi rămaseră întinși cu fața la pământ, cu dureri ascuțite care le săgetau piepturile ce se zbăteau să tragă cu zgomot aerul încărcat de praf. Weybright căzu cel dintâi, mătăhălosul și greoiul Weybright, care nu era făcut pentru fugă, și în cădere îl trase și pe Offer după el. Nici Offer n-ar fi mai putut merge multă vreme. Totuși, ei stătu nemișcat doar câteva secunde, apoi se ridică într-un cot și începu să meșterească la nodul funiei care îi înlănțuia încheietura mâinii de cea a lui Weybright. Se trudi destulă vreme, dar în cele din urmă reuși să se elibereze și funia rămase prinsă de mâna lui Weybright. În vremea asta se mai odihniseră și prinseseră puteri, așa că porniră din nou să se târască în patru labe.

— Să nu ne rătăcim unul de altul, izbuti Offer să spună cu glas sacadat. Trebuie să fim împreună.

Încă se mai auzeau vocile aspre și din când în când rafale de arme automate ce păreau să fie la fel de apropiate. Pe semne că nemții se țin după urmele lor. În cazul acesta, mersul incomod în patru labe nu prea slujea la mare lucru; nemții veneau în fugă și aveau să-i ajungă din urmă. De teama asta, chiar cu riscul de a fi împușcat, Offer se ridică în picioare și porni la fugă. Weybright făcu și el același lucru.

Fugiră ce fugiră, apoi iar merseră la pas, iar fugă, iar pas și furtuna continua să bântuie, oferindu-le acoperire. În cele din urmă își dădură seama că nu mai aud vorbe nemțești și nici focuri de armă. În locul acestora se auziră zgomote de motoare ambalate și de mașini grele ce se pun în mișcare. Era de mirare cât de bine se auzeau sunetele, deși vântul hăulea cu putere.

— Stai mai încet, spuse gâfâit Offer, ducându-și mâna la coaste, unde îl înțepa un junghi îngrozitor. Au renunțat la vânătoare. Auzi? O iau din loc.

Totuși nu prea erau convinși de interpretarea asta dată zgomotelor. S-ar putea să nu fie decât un vicleșug de-al nemților, se gândi Offer, numai o parte din ei să simuleze plecarea și alții să continue pe tăcute urmărirea. Așa că își văzură mai departe de drum tot cu frica-n sân și mereu uitându-se înapoi peste umăr și așteptându-se ca norul de praf să se destrame și să scoată la iveală nemți gata să tabere asupra lor.

Merseră înainte și acum parcă era mai ușor, își recăpătară respirația normală și se liniștiră, ba chiar le venea din ce în ce mai mult să izbucnească în râs. Doamne-Dumnezeule, își spune Offer, întruna, așadar am făcut-o și pe asta! Am șters-o de sub ochii nemților!

Peste un sfert de oră erau încredințați că de acum se află în deplină siguranță. Nu se mai auzea nici zgomot de camioane pornite din loc, nici zvon de

glasuri și nici împușcături. Mamă, mamă, crapă mațele-n ei de ciudă, își spunea Offer, abia reținându-și râsul când se gândea cât de furioși trebuie să fie nemții. Să le scape prizonierii din mână la așa de scurtă vreme după ce fuseseră înhățați! Treaba asta de bună seamă că-i făcea pe *Oberst* și pe *Hauptmann* — mai ales pe *Hauptmann* — să turbeze de furie. Vai de capul nenorocitului de *Feldwebel*, dar fericirea a doi oameni face mai mult decât necazul unuia singur.

Acum, când frica aceea paralizantă trecuse, Offer începu să se gândească la ce aveau de făcut. Tot mai era încredințat că sergentul său major nu va pleca de prin locurile acelea până nu află ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea camion. Asta însemna că are să aștepte pe undeva până s-o mai potoli furtuna ca să se poată convinge că inamicul nu stă la pândă pregătindu-i o ambuscadă, și abia pe urmă să înceapă căutarea.

După ce s-o convinge pe deplin că nu-l paște nici o primejdie, are să se întoarcă la Chevroletul mistuit de flăcări, dar mai mult de atât nu era probabil să facă. Poate o să zăbovească puțin acolo, ca să îngroape morții, și o să cerceteze împrejurimile să vadă dacă mai e vreo urmă de ființă omenească. În cazul când nu vedea nimic, avea să-și reia drumul spre Siwa. Ar fi fost o tragedie dacă el și cu Weybright s-ar fi aflat atunci ascunși în vreo cută a terenului ori prea departe ca să poată fi observați. Prea departe? Offer își mobiliză încă o dată toate puterile și se lepădă de temerile care prea deseori îl copleșiseră în ceasurile din urmă. După câte credea el, nu se aflau la mai mult de o milă de locul unde se găsea scheletul Chevroletului. Dar s-ar fi putut să se înșele. Să fie două mile? Ori poate mai mult? Era foarte greu de apreciat corect, când în toată perioada asta, gândurile i se concentraseră doar asupra găsirii unei soluții salvatoare.

Offer se opri în loc. Era silit să strige aproape în gura mare ca să se facă auzit:

— Trebuie să găsim neapărat Chevroletul!

Nu era bine să stea pe loc și să aștepte potolirea furtunii. Și, în nici un caz nu puteau înfrunta riscul de a nu fi găsiți când sergentul major O'Keefe avea să se întoarcă să-i caute. Weybright, ai cărui ochelari cu ramă metalică trecuseră cu bine prin atâtea grele încercări zise:

— Da' cum naiba să dăm de el, când abia poți vedea la doi pași?

— Trebuie să căutăm urmele de cauciucuri ale coloanei nemțești.

Continuară deci să meargă sub bătaia vântului, fiindcă undeva înspre dreapta lor trebuiau să se afle dârele lăsate de camioanele nemțești.

Înaintau cu trudă. După o vreme, neizbutind să dea de urmele coloanei, începură să-i cuprindă îndoielile. S-ar fi putut ca nisipul purtat de vânt să fi și acoperit dârele, iar ei să fi trecut peste ele fără să-și dea seama. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci puteau să ajungă la multe mile depărtare de Chevrolet.

Gândul acesta era îngrozitor, îi teroriza, iar în cele din urmă se opriră în loc, neștiind ce să mai facă. Li se părea că de ore întregi colindă prin pustiu, însă ceasurile le arătau că era vorba doar de douăzeci de minute. Offer, chiar spuse:

— Ei, ce ne facem acum? Îi era atât de sete încât se gândi că poate tot mai bine ar fi fost la SS-iști decât să ai de îndurat asemenea chinuri, și trebui să facă eforturi extraordinare ca să nu se lase cuprins de panică.

— Dumneavoastră hotărâți, *sir*, răspunse Weybright, foarte simplu. Era un compliment măgulitor, dar Offer ar fi renunțat la el cu multă bucurie. Existau asemenea momente când ar fi fost

fericit ca nu el, ci altcineva să aibă sarcina de a lua hotărârile.

— Bine! Asta le plăcea oamenilor la căpitanul John Offer. Când ajungeau la strâmtoare, totdeauna izbutea să fie la înălțimea situației. La fel se întâmplă și acum:

— Uite ce-o să facem. Mai mergem încă cinci minute în aceeași direcție. Dacă în aceste cinci minute nu dăm peste urmele nemților, ne așezăm frumușel pe nisip și ne hrănim cu speranța că furtuna are să se potolească foarte curând.

Weybright se declară de acord și spuse că nici nu prea vede ce altceva ar putea să facă. Așa că iar o luară la drum, cu capetele în piept, ca să se ferească de vântul încărcat cu nisip care îi bombarda cu o ploaie de proiectile ascuțite ca niște ace. Înaintau la fel de greoi și parcă la fiecare pas se mai topea încă o fărâmă din nădejdea lor de scăpare, în mintea lui Offer stăruind cu încăpățânare vechea zicală cu tigaia și focul[1].

Trecură cinci minute și urmele mult căutate tot nu se arătară. Atunci Offer trișă puțin, fără să-i spună nimic lui Weybright. „Hai să-i mai dăm un minut" — își spuse în sinea sa, și încă un minut luptară cu vântul. La sfârșitul acestuia, văzând că tot n-au dat peste urme, Offer trișă încă o dată și decise să mai adauge unul, acum fiind însă ferm hotărât să se țină de cuvânt.

— Da' lungi sunt cinci minutele ăstea! strigă Weybright.

— Mai avem cincisprezece secunde, spuse Offer după ce se uită la ceas.

Și merseră înainte. Offer se uită din nou la ceas.

[1] Aluzie la zicala englezească *„To jump out of the frying-pan into the fire"* (Sări din tigaie și cazi în foc), echivalentă cu cea românească: „Să cazi din lac în puț"

Trecuseră și ultimele cincisprezece secunde. Deprimat și mort de oboseală, se opri în loc. Nu mai avea nici un rost să continue. Atunci Weybright zise cu glasul plin de uimire:

— Ehei, ia uite-le!

Și într-adevăr dăduseră peste ele, nu încăpea nici o îndoială. Se vedeau deslușit. Exact în ultima secundă ajunseseră la câțiva yarzi de dârele lăsate de camioane.

— Vai, Doamne-Dumnezeule! oftă adânc Offer și pentru a doua oară în ultima jumătate de oră simți cum îl năpădește bucuria. Deodată, uitând de sete și de toate năpastele aduse de vânt, se simțeau fericiți ca și când s-ar fi aflat în deplină siguranță. Dârele acelea îi vor duce îndărăt la Chevrolet. O'Keefe trebuia să vină și el acolo de îndată ce s-o potoli furtuna. Era un gând cum nu se poate mai plăcut și acum porniră la drum cu pas domol, iar vântul tot se inversuna împotriva capetelor proptite în piept umplându-le părul cu nisip.

Până la urmă ajunseră și la Chevrolet. Acolo găsiră și cadavrele a patru dintre oamenii lui Offer. Le luară plăcuțele de identificare și căutară prin buzunarele lor lucruri mai de valoare, dar în afară de ceva mărunțiș nu găsiră nimic ce ar fi putut fi prilej de mângâiere pentru inimile zdrobite ale celor de acasă. Foștii întemnițați de la Glasshouse nu prea au obiceiul să adune asemenea bunuri.

Îi îngropară, treabă care se dovedi destul de lesnicioasă, deși trebuiră să sape doar cu mâinile goale șanțuri în care să așeze trupurile. Totuși era îngrozitor, fiindcă doar cu câteva ceasuri în urmă, oamenii aceștia fuseseră camarazii lor. Asemenea îndeletnicire punea capăt oricărei urme de voie bună, așa că răsuflară ușurați când isprăviră și se putură retrage ceva mai departe de rămășițele încă fumegânde ale Chevroletului.

— Şi-acu ce facem? întrebă Weybright.

— Stăm frumuşel culcaţi şi aşteptăm cu răbdare să se potolească furtuna. Să sperăm că presupunerile mele se adeveresc, că sergentul O'Keefe vine să vadă ce s-a întâmplat şi dă peste noi.

— Şi dacă nu vine?

— Atunci am încurcat-o rău de tot, bineînţeles. Ştiau bine amândoi, că fără apă n-aveau nici o şansă să ajungă pe jos până la Siwa.

— Da' vine el, ai să vezi.

Încrederea lui Offer începu să se cam risipească atunci când văzu că ceasurile trec unul după altul şi furtuna nici gând n-are să se potolească. Înspre sfârşitul după-amiezii setea îi chinuia aşa de cumplit, încât practic, nici nu mai erau în stare să vorbească, deznădejdea pusese cu totul stăpânire pe ei, amândoi ar fi dorit să moară odată şi ştiau că sfârşitul nu mai e departe. Vântul devenise o simplă suflare fierbinte care făcea să li se usuce carnea pe oase şi îi potopea cu un şuvoi continuu de particule ce le izbeau dureros pielea neacoperită. Totuşi, discutară puţin între ei, în momentele acelea de la început, când după ce săpaseră o scobitură în nisip se vârâseră amândoi în ea ca să stea ghemuiţi acolo. Weybright începu cu vorbele:

— Data viitoare când o să vreţi să mă pocniţi în beregată, o să fiţi bun să mă anunţaţi şi pe mine? Şi-acuma mă doare, fir-ar a dracului!

— Chiar aşa am să fac data viitoare, ţi-o promit. Poate că şi nemţii ar fi bucuroşi dacă le-aş spune dinainte ce anume pun la cale.

Discutară astfel la întâmplare câteva minute şi Weybright nu mai contenea să ridice în slăvi iscusinţa lui Offer:

— Credeam că ne-am dus pe copcă, *sir*. Nici măcar nu visam c-o să scăpăm din mâinile lor. Şi când au mai şi spus c-or să ne dea pe mâna

S.S.-ului, atunci — mamă-Doamne — chiar că mi-a îngheţat sângele-n vine!

— Da' n-ai spus că tu ştii nemţeşte. Offer îşi aducea aminte că lucrul ăsta îl mirase, atunci. De ce?

— V-am mai mărturisit odată că tata a fost german din naştere. Offer încuviinţă din cap. Tatăl lui Weybright căzuse prizonier în primul război mondial şi fusese adus în Anglia pentru toată durata războiului. După război nu se mai întorsese în ţara lui şi se însurase cu o englezoaică. Din pricina asta unii pot să mă socotească neamţ şi am auzit că nemţii sunt şi mai neîndurători când le cade în mână câte unul ca mine. Zic că de ce ne-am ridicat împotriva propriei noastre *Vaterland,*[1] cum spun ei. În orice caz, mi-am zis că nu-i nici o afacere să le atrag atenţia asupra mea.

— Şi s-a potrivit al dracului de bine.

— S-a potrivit, încuviinţă Weybright. Dacă n-ar fi înţeles ce vorbeau nemţii că aveau de gând să-i predea S.S.-ului, poate c-ar fi stat liniştiţi în prizonierat, fără să ştie ce-i aşteaptă.

După asta, aproape că n-au mai scos nici o vorbă şi au rămas ghemuiţi în scobitura din nisip, cu braţele ridicate deasupra capetelor, pârjoliţi de sete şi rugându-se fierbinte să se mai potolească furtuna, aşa cum se întâmpla de multe ori în cursul zilei. Dar furtuna nu conteni nici o clipă şi până la urmă se lăsă noaptea, iar atunci ştiură că chinurile lor aveau să mai dureze cel puţin zece ore, până la ivirea zorilor.

În lungile ceasuri de întuneric care treceau atât de încet, suferinţele trupurilor deshidratate sporiră încă. Ştiau că n-o s-o mai poată duce mult. La un anume ceas din noapte, Offer se trezi din picoteală şi îşi dădu seama că în sfârşit vântul contenise. Asta s-ar fi

[1] Patrie (germ.)

cuvenit să-l bucure, dar era mult prea sleit de puteri ca să poată încerca și alt simțământ în afară de disperare. Vântul se oprise. Ei și? Adesea se întâmpla ca *khamșin-ul* să se potolească noaptea doar ca să înceapă cu și mai multă furie la cele dintâi raze de lumină. Liniștea asta nu putea decât să-i păcălească și în nici un caz nu era dispus să se bucure degeaba. Pe măsură ce treceau ceasurile, deznădejdea punea tot mai mult stăpânire pe el și atunci își dădu seama că O'Keefe n-are să se întoarcă. Și el și Weybright se aflau singuri și părăsiți pe întinsul pustiului. Mai bine o moarte grabnică decât să îndure la nesfârșit chinurile astea cumplite, dar cum poate omul să-și pună capăt zilelor cu mâna goală?

Așa îi umblau prin cap crâmpeie de gânduri în intervalele din scurtele, dar binefăcătoarele momente de ațipeală care aduceau mai mult a delir. O geană de lumină cenușie începu să mijească dinspre răsărit. *Și încă o dată vântul își dezlănțui mugetul pe deasupra deșertului.*

Weybright deschisese și el ochii și spuse în șoaptă:

— Am visat că făceam ceai.

Nu era lipsit de haz mătăhălosul și greoiul Weybright. Offer nu mai avea putere să vorbească, dar își spuse în gând: „Parcă simt și eu miros de ceai". Mirosul tare și acrișor al ceaiului fierț în pustiu pe pirostrii. Auzise și el că celor ce mor de sete li se pare că văd fântâni îmbietoare și izvoare cristaline, pe când el, englez get-beget până în ultima clipă a vieții, visa ceai pus la fiert.

Lumina creștea cu iuțeală — cenușie, pe urmă galbenă, apoi portocalie și în sfârșit, roșie aprinsă și arzătoare de îndată ce primele raze se revărsau peste marginea zării. Vântul se întețea din ce în ce și praful începuse curând să se înalțe. Offer nici nu mai încercă să se ridice în picioare. I se părea că nu mai

are destule puteri. Unde să-ți dai sufletul — în scobitura asta!

Tot la ceai dulce și fierbinte se gândea și închipuirea îi era atât de aprinsă, încât simțea în nări mirosul. Asta îl făcu să geamă și în sfârșit să se ridice în capul oaselor, apoi în patru labe și până la urmă să se înalțe în picioare clătinându-se pe fundul scobiturii. Privi în jur și la nici optzeci de yarzi depărtare văzu patru camioane — Chevroleturi — și pe O'Keefe împreună cu oamenii lui luându-și gustarea de dimineață.

După o scurtă vreme de odihnă și o perioadă de bucurie dezlănțuită, timp în care băuseră câtă apă putură înghiți trupurile lor uscate și lacome ca buretele, Offer spuse:

— Vreau să vorbesc cu soldatul Sibrett.

Sergentul major O'Keefe se bucurase nespus când dăduse cu ochii de ei, de altminteri ca și toți ceilalți. Când fusese iarăși în stare să vorbească ceva mai cu ușurință, căpitanul Offer spusese:

— Ajunsesem să cred că v-ați văzut de drum mai departe.

O'Keefe răspunse:

— Nu știam nici noi ce anume ar fi mai bine de făcut. Oamenii își închipuiseră că dacă cei din camionul lui Offer nu fuseseră toți uciși, în mod sigur fuseseră luați prizonieri. Aproape c-am dat cu banul dacă să ne vedem de drum, ori să mai zăbovim pe aici, încheie sergentul major.

Dar nu plecase și rămăsese pe loc. Sergentul major O'Keefe se dovedea un om și jumătate, chiar dacă era în stare să-și iasă din minți când dădea cu ochii de vreunul din Poliția Militară.

— Plecăm înspre Siwa de îndată ce ești gata, sergent major, ordonă Offer. Dar mai înainte, vroia să stea de vorbă cu Sibrett.

Îl aduseră pe Sibrett și după felul cum umbla și cum ținea capul în pământ se vedea limpede că se simțea cu musca pe căciulă. Se opri în fața căpitanului și Offer era gata să-l lovească, atât de tare îl înfuriase purtarea omului ăsta.

Totuși, se stăpâni. O'Keefe stătea alături și se uita la amândoi. Offer vorbi:

— N-ai vrut să oprești și să mă iei și pe mine!

Sibrett făcu ochii mari cât cepele, prefăcându-se a fi nespus de surprins, dar fără a avea curajul să se uite în ochii lui Offer.

— Eu, *sir* ? N-am vrut să opresc? Nu înțeleg nimic, nu știu ce vreți să spuneți.

— Ba înțelegi, soldat Sibrett. Știi foarte bine ce vreau să spun. Ai fi avut putința să mă iei și pe mine după ce nemții mi-au incendiat camionul. Ai trecut pe la câțiva pași de mine, dar n-ai vrut să oprești. Era convins că și ceilalți de teapa lui Sibrett, care călătoreau totdeauna împreună, trebuiau să-și fi dat seama de ce se întâmplase atunci.

— Eu de așa ceva habar n-am, răspunse Sibrett străduindu-se să pună în glas cât mai adâncă indignare. Nici măcar nu v-am zărit.

Offer înțelegea că-și pierde vremea. Formula o acuzație deosebit de gravă, dar nesprijinită de nici o dovadă. Pentru Sibrett era suficient să stăruie în declarație că nici nu-l zărise prin preajma Chevroletului incendiat și căpitanul său nu i-ar fi putut face nimic. Și era evident: Sibrett n-avea să recunoască niciodată că îl lăsase pe John Offer la discreția nemților.

Așa încât căpitanul Offer spuse cu voce aspră:

— Treaba asta n-am s-o uit niciodată!

Sibrett făcu stânga-mprejur. Ce-l irita mai mult decât toate era ușorul zâmbet de triumf de pe fața ticălosului. Sibrett își dădea seama că învinsese. „Îi vin eu de hac nemernicului!" își spuse Offer și cu

toate că ar fi de presupus ca un ofițer să nu poată ajunge niciodată la o asemenea hotărâre, astfel de lucruri se întâmplă nu de puține ori. Pentru ticăloșia comisă, Glasshouse John era gata să bage cuțitul în Sibrett de îndată ce s-ar fi ivit prilejul.

Nu se mai osteni să-i explice uluitului sergent major ce anume se ascundea în spatele acestei scurte convorbiri cu Sibrett. Timpul nu trebuia irosit. căci, vântul — fir-ar el să fie! — se înteția din ce în ce și cu cât mai iute ar fi pornit cu toții spre Siwa, cu atât mai bine ar fi fost pentru ei.

Până la urmă ziua se dovedi mai puțin vrăjmașă decât crezuseră și. înainte de lăsarea nopții pătrunseră în oaza binecunoscută, unde de-abia așteptau să azvârle hainele de pe ei și să se bălăcească prin ochiurile de apă proaspătă de lângă clădirile cam dărăpănate de pe urma ocupații nemțești.

Acolo rămaseră aproape o lună încheiată, și în prima săptămână toți declarară într-un singur glas că pentru nimic în lume n-ar mai accepta să plece dintr-un asemenea colț de rai. În cea de-a doua, încă era bine, dar cam începeau să sufere de plictiseală. În a treia, căpitanul Offer își dădu foarte bine seama că trebuie să întreprindă ceva, fiindcă altminteri or s-ajungă toți niște bieți burtă-verzi arși de soare — cel puțin asta era părerea exprimată de soldatul Charley Crookshank.

John Offer făcu tot ce-i stătea în putință pentru a-i ține pe oameni împreună la Siwa pentru a le mai domoli neastâmpărul, dar numai la trei săptămâni după ce cu chiu cu vai ajunseseră la oază, împrejurările îi obligară să-și strângă în grabă calabalâcul și s-o ia din loc. Aproape în aceeași zi, căpitanului Kurt Braunschweig i se încredință o misiune care avea toate șansele să-l aducă din nou față în față cu căpitanul Offer.

La Cairo se găsea un general-maior foarte diferit de imaginea ştabilor celor mari, făurită şi propagată îndeobşte de ofiţeri subalterni invidioşi. Omul acesta era un tip deosebit de isteţ, totdeauna dornic să afle amănunte şi mai ales să cunoască adevărul adevărat. Pe mâna lui căzuse chestiunea cu acel misterios G.G.C.U., chestiune bizară ce începuse să-l cam calce pe nervi.

— E pur şi simplu o uriaşă gogomănie, spuse el într-o zi în faţa statului său major.

În cursul celui de al doilea război mondial, generalii începuseră să vorbească la fel ca toţi oamenii, ceea ce constituia un progres apreciabil în comparaţie cu flecăreala afectată a ştabilor de pe vremea celui dintâi. Generalul nostru nu pierdea niciodată ocazia de a-şi condimenta vorbirea cu expresiile folosite curent de cei aflaţi în subordinea sa, amănunt ce avea darul de a-l face foarte iubit.

— Uite că deodată răsare ca din pământ un soi de formaţie ce bântuie prin deşert şi repurtează succese deosebite ca formaţie de gherilă — dacă e să dăm crezare rapoartelor trimise — iar noi habar nu avem despre cine e vorba. Nu e admisibil ca asemenea lucru să se petreacă într-o armată demnă de acest nume.

Întregul stat major se văzu nevoit să fie de acord. Se străduiseră din toate puterile să afle de ce unitate depindea acel aşa-numit G.G.C.U. — şi, la urma urmei, ce însemnau iniţialele astea? întreba tot mai insistent generalul — dar s-ar fi zis că nimeni nu-şi dăduse destulă osteneală ca să afle.

— Poate că n-or fi britanici. Ideea asta fu avansată de un căpitan de stat major cu numele de Tansley. Nu m-aş mira să aflăm că sunt francezi de-ai lui De Gaulle, polonezi sau chiar greci.

Ipoteza fu examinată şi după aceea părăsită.

— Cei din L.R.D.G. ar fi menţionat în raport că e vorba de nişte străini, fu argumentul hotărâtor.

— Sigur, bineînţeles. Cei din L.R.D.G., flăcăii ăştia ca din filmele de capă şi spadă, i-au întâlnit şi trebuie să ştie mai multe despre G.G.C.U.

Generalul stătu pe gânduri câteva clipe. Avea îndoielile lui cu privire la rapoartele G.G.C.U. în legătură cu operaţiile desfăşurate împotriva inamicului. Ceva suna fals în rapoartele astea, dar mărturiile formaţiei L.R.D.G. din Kufra confirmau cel puţin una din afirmaţiile lor — era neîndoielnic că izbutiseră să elibereze din ghearele nemţilor patru prizonieri L.R.D.G. şi să-i şi treacă peste Întinsa Mare de Nisip.

— Kufra, exclamă generalul, plesnind din degete. Obişnuia să recurgă deseori la gestul acesta, fiindcă chiar de la începutul carierii observase că e un gest care sugerează energie. Şi se adresă căpitanului Tansley:

— De-acolo o să aflăm noi ceva despre oamenii ăştia. Roger, te urci în primul avion care pleacă la Kufra şi faci acolo toate cercetările. Da?

— Am înţeles, *sir*, răspunse Tansley, foarte bucuros că i se iveşte prilejul unei asemenea călătorii, şi două zile mai târziu era pasager în avionul Bombay şi ateriza cu bine la Kufra.

Acolo avu o lungă şi plină de surpriză discuţie cu un căpitan din L.R.D.G. care se aflase şi el la Kufra, când cei din G.G.C.U. răsăriseră ca din senin. Da, îl cunoscuse pe ofiţerul comandant al formaţiei cu numele ăsta.

— Cine e?

— Căpitanul John Offer. Un om şi jumătate.

Căpitanul Tansley lua note.

— Băiat de ispravă?

— Extraordinar. Doar rareori poţi întâlni asemenea om. Acest comandant de patrulă din L.R.D.G. rămăsese cu o impresie excelentă despre John Offer.

— Îmi aduc aminte că era teribil de pornit împotriva nemților. N-a putut să stea prea mult aici, la Kufra, fiindcă era în misiune.

— Știi cumva ce anume soi de misiune?

Comandantul de patrulă clătină din cap. Pe urmă zise:

— Tony Leslie s-ar putea totuși să știe. Tansley îl privi întrebător.

— Căpitanul Leslie, unul dintre comandanții noștri de patrulă. A plecat odată cu oamenii lui Offer. Leslie s-a dus să schimbe un detașament de „pândă la șosea".

— Și unde-o fi acum? Aș vrea să vorbesc cu el.

Căpitanul din L.R.D.G. trebui să se consulte cu radiotelegrafistul lor, iar după aceea se întoarse cu răspunsul:

— După ultimele date, Leslie se îndreaptă către Derna. Acum ar trebui să se găsească foarte aproape de țintă.

Tansley îl întrebă pe radiotelegrafist:

— Poți lua contact cu el prin radio?

Radiotelegrafistul încuviință din cap:

— Da, *sir*. După câte îmi dau seama, avem condiții foarte bune și urmează să luăm legătura cu domnul căpitan astă-seară, la opt.

— La opt sunt aici. Te rog să-mi faci legătura cu dânsul. Condițiile atmosferice se arătau foarte prielnice în seara aceea, așa că radiotelegrafistul stabili ușor legătura cu căpitanul Leslie și avu loc un deosebit de interesant schimb de mesaje. Da, Offer mersese împreună cu el înspre nord, dar se despărțiseră în momentul când misiunea lui Offer fusese contramandată.

— Aha! făcu Tansley, străduindu-se să nu-și arate uimirea și scrise imediat un alt mesaj:

— Știți în ce fel de misiune pornise Offer?

Apoi așteptă cu nerăbdare ca radiotelegrafistul din depărtare să bată răspunsul care nu întârzie:

— Da. Se îndrepta spre Derna unde trebuia să facă ceva în legătură cu Rommel. Nu știu sigur, dacă să-l omoare, ori să-l răpească.

Lui Tansley nu-i venea să creadă, era complet uluit. La G.H.Q. nu se știa nimic despre o asemenea operație. Trimise alt mesaj:

— Cine a contramandat misiunea? Unde s-a primit ordinul?

— Nu știu nimic. Dincolo de trecătoarea Quattara, Offer a primit prin radio un mesaj care ordona contramandarea operației. Offer părea tare amărât din pricina asta.

Urmă alt mesaj:

— La despărțire, v-a spus încotro are de gând să se îndrepte?

Răspunsul:

— Spre Siwa. Și fără să fie întrebat, bărbosul comandant de patrulă din L.R.D.G. adăugă:

— Excepțional ofițer pentru deșert, Offer.

— S-ar zice că toată lumea îl apreciază pe căpitanul John Offer, spuse căpitanul Tansley, întorcându-se către celălalt ofițer din L.R.D.G. aflat alături de el. Excepțional, nu?

— Într-adevăr, excepțional. Se părea că în rândul ofițerilor din L.R.D.G. exista un consens general în a-l elogia pe John Offer, iar asta însemna că trecuse cu brio cel mai greu examen posibil.

— Nici nu s-ar fi putut altfel, continuă ofițerul. Niciodată în viața mea n-am mai întâlnit asemenea adunătură de oameni duri.

— Păreau duri și scandalagii?

— V-am spus că de când sunt n-am mai văzut astfel de indivizi. O asemenea declarație, în deșert, însemna mare lucru. Dar Offer îi ținea în mână ca pe niște mieluși.

Tansley se ridică zicând:

— Foarte interesant. Da — gândi Tanley — interesant, dar și neplăcut. O operație pusă la cale împotriva persoanei lui Rommel fără știrea celor de la Cairo? Continuă:

— Aș vrea să-l cunosc și eu pe omul ăsta. Înseamnă că mă așteaptă un zbor până la Siwa.

Dar mai întâi, trebuia să se întoarcă la Cairo, fiindcă altminteri îi sărea mustarul generalului. Tansley râse în sinea lui. Bătrânului oricum avea să-i sară mustarul, când o afla noutățile. Rommel... Doamne-Dumnezeule!

— Cum, se duceau să-i vină de hac lui Rommel? Generalului nu-i venea să-și creadă auzului.

— Ce fel de vorbă-i asta, cine le-a încredințat o asemenea misiune? Se pune la cale o treabă atât de importantă, cum e un asasinat și noi nu știm nimic? Nu putem îngădui să-i treacă oricui prin cap că poate da o fugă și să împuște generalii inamici. Gândul ăsta îl îngrozea pe general.

— Trebuie neapărat să aflăm ce se ascunde în spatele unei asemenea năzdrăvănii.

Pentru început, luară legătura cu Evidența și cerură date privitoare la toți ofițerii care ar purta numele de John Offer. Evidența raportă că în Orientul Mijlociu nu exista nici un ofițer cu numele ăsta.

Generalul-maior își ieșea din ce în ce mai mult din sărite: „Fir-ar să fie, cum e cu putință așa ceva? Există o formație armată care bântuie prin deșert și noi nu știm despre cine e vorba, iar ofițerul ei comandant nu figurează în evidențele noastre".

Se adresară atunci Evidenței Ministerului de Război de la Londra, de unde aflară că în întreaga armată britanică nu există decât trei ofițeri cu numele Offer, dar pe nici unul dintre ei nu-l cheamă John. Numai unul singur avea gradul de căpitan și se trudea din greu pentru câștigarea războiului lucrând în cadrul serviciilor poștale ale armatei.

Generalul se săturase până în gât de toată istoria asta. Îi spuse căpitanului Tansley:

— Chiar dacă se află la Siwa, marțafoiul ăsta de Offer nu răspunde la mesajele noastre radio. Ia-l pe nepregătite. De îndată ce pleacă un avion înspre Siwa, te urci în el. Ai înțeles?.

— Înțeles, domnule general.

Peste numai câteva zile un avion își lua zborul spre oaza cea îndepărtată, iar la bordul lui se afla și căpitanul Tansley. Avea să fie un zbor prin multele goluri de aer de deasupra deșertului, dar pe căpitan amănuntul acesta îl lăsa rece. Nu se gândea decât la faptul că în curând urma să dea ochii cu acea formație de gherilă care părea să nu aibă nici un fel de statut militar legal.

Bărboiul negru al căpitanului Leslie apăru într-o bună dimineață la Siwa, în zori, la capătul unei întregi nopți petrecute în marș. Pe John Offer îl găsi la popotă, unde sta liniștit și sorbea cuminte din pahar. Se simpatizau mult unul pe altul și amândoi fură bucuroși să se reîntâlnească, așa că se așezară și începură a depăna la istorii.

Nu trecu mult totuși, și Leslie îi spuse pe neașteptate:

— John, să știi că cei de la Cairo sunt foarte interesați de soarta ta.

— Zău? Offer se arătă nespus de mirat și mirarea lui era reală, deși nu chiar atât de mare pe cât lăsa el să se vadă. Avea impresia că plasa începe să se strângă în jurul lor, fiindcă în ultimele două nopți cei de la Cairo încercaseră prin radio să intre în legătură cu el, chemându-l special, cu indicarea expresă a gradului și numelui. Vasăzică îi aflaseră și numele, își spusese în clipa când Weybright venise discret și-i dăduse de veste. Îl cam neliniștea faptul ăsta și-l și

nedumerea, fiindcă nu pricepea deloc cum de izbutiseră până la urmă să dea de el.

— Foarte interesați. G.H.Q. de la Cairo a discutat cu mine acum vreo două-trei seri. Se arătau dornici să afle cât mai multe despre tine.

Vasăzică asta era explicația.

— Și le-ai spus?

— Sigur, bineînțeles că le-am spus. De ce le-aș fi ascuns ceva? Căpitanul Leslie îl privea mirat la culme pe ofițerul acesta de soarta căruia cei de la Cairo păreau atât de interesați. John, erai *într-adevăr* plecat în misiune ca să-l iei de guler pe Rommel, nu?

— Păi, doar te aflai de față când acțiunea a fost contramandată. Radiotelegrafistul tău a recepționat mesajul, ce, nu-ți mai aduci aminte?

— Ba da. Lucrurile păreau perfect clarificate. John, s-ar zice că la Cairo nimeni nu știe nimic despre soarta ta. Nu crezi c-ar trebui să faci ceva în privința asta?

— Sigur că da. Nu înțeleg ce i-o fi apucat de-mi poartă atâta grijă. La noapte am să vorbesc cu ei prin radio.

— Sunt convins c-au să aprecieze cum se cuvine dovada asta de disciplină. Căpitanul își aminti ceva și adăugă:

— De altminteri, cei de la Cairo oricum au să trimită cu avionul un ofițer de stat major să ia legătura cu tine. Zilele astea trebuie să sosească. Veștile din urmă le aflase Leslie dintr-un mesaj în care i se spunea ce se mai petrece pe la Kufra.

— Ăștia pierd timpul de pomană, zise John Offer ridicându-se lenevos de pe scaun. N-aveau decât să mă întrebe și le-aș fi dat toate informațiile.

Vorbele astea îl nedumeriră tare de tot pe Leslie. Cum adică? Cei de la Cairo nu încercaseră să stabilească legătura prin radio cu Offer?

— Ne vedem mai târziu, Tony, încheie Offer conversația.

Ajuns din nou înapoi la El Agheila, în golful Benghazi, feldmareșalul Rommel nu prea era în apele lui. Liniile de comunicație ale forțelor aflate sub comanda sa se dovediseră mult prea lungi, și în condițiile în care jumătate din materialele ce îi erau trimise via Italia se pierdeau pe drum nimicite de R.A.F.[1] și de *Royal Navy*[2], nu mai putuse face față atacurilor aliate de dincolo de Sollum. Și Rommel nu era un general care să accepte cu inima ușoară retragerea.

Încă un lucru îl înfuria, anume — acțiunile S.A.S.-ului britanic, care efectiv îl scoteau din fire. Niște bande care aveau nerușinata îndrăzneală de a acționa mult în spatele liniilor frontului german, pricinuind pierderi foarte grele, în special aviației sale. De nenumărate ori, formațiuni din S.A.S. veniseră de pe întinsul deșertului, la adăpostul nopții, și îi atacaseră aerodromurile. Numai în ultimele zece zile incendiaseră șaizeci de avioane prețioase pe trei dintre pistele sale de aterizare cu greu încropite în deșert. Asta echivala cu milioane de mărci transformate în fum și cu pierderea unor mijloace de luptă de prima mână, tocmai în momentul când avea cea mai mare nevoie de ele. Nu se mulțumiseră numai cu atât, ci organizaseră numeroase ambuscade împotriva transporturilor de provizii, atacaseră ateliere de reparații izolate sau poziții, tot izolate, de amplasare a apărării antiaeriene, ajungând să sufere pierderi grele.

— Trebuie să punem capăt activității acestor formații, spuse Rommel, adresându-se unui grup de ofițeri. Ne pricinuiesc pierderi mai teribile decât o

---

[1] *Royal Air Force* — Forțele aeriene regale, denumirea oficială a aviației militare britanice.

[2] Marina regală, denumirea oficială a flotei de război britanice.

poate face o întreagă divizie inamică în cursul unei bătălii. Prea multă vreme le-am îngăduit să-şi facă de cap. Ei sunt stăpânii deşertului şi nu noi. După ce-şi duc la capăt acţiunile atât de dăunătoare pentru forţele noastre, se retrag în deşert şi până acum nu i-am urmărit cu suficientă energie.

Domnilor, situaţia trebuie fundamental schimbată. De acum încolo, aceste formaţii trebuie urmărite cu toată forţa de care dispunem — şi până la capăt. Cu orice preţ, trebuie să le arătăm că nu-şi pot îngădui să atace aerodromurile şi coloanele noastre de aprovizionare, iar după aceea să fugă nepedepsiţi. Trebuie urmăriţi până când sunt ajunşi din urmă şi lichidaţi fără cruţare.

Începând cu următorul atac al formaţiilor S.A.S., toate forţele disponibile din *Luftwaffe*[1] vor intra imediat în acţiune cu misiunea de a face orice pentru a-i descoperi pe fugari. Oricum, o activitate aeriană intensă le va stânjeni mult posibilităţile de manevrare în deşert, silindu-i să rămână imobilizaţi în ascunzători pe tot întinsul zilei.

În acelaşi timp, voi trece la organizarea unui grup operativ special ce va avea misiunea de a-i urmări pe aceşti banditi. Acest grup va fi aeropurtat, la nevoie, în regiunile unde se vor semnala acţiuni ale formaţiilor S.A.S. În cazul când descoperă asemenea formaţiuni inamice, forţele aeriene le vor semnala grupului operativ, care va intra imediat în acţiune. Dacă aşa ceva nu se va întâmpla, grupul special va trebui să ia contact cu formaţiile inamice luându-se după urmele lăsate de acestea în deşert. Într-un fel sau altul, asemenea formaţii trebuie nimicite pentru a da o lecţie şi altor eventuali amatori de astfel de isprăvi.

---

[1] Aviaţia militară hitleristă.

Era limpede că feldmareşalul Rommel luase o hotărâre de nestrămutat. Un ofiţer de stat major fu însărcinat cu organizarea grupului operativ special. Acest ofiţer, un colonel, căută din capul locului pe cineva cu experienţă în ce priveşte condiţiile de viaţă şi de ducere a războiului în deşert, dar îşi dădu repede seama că dispune de foarte puţini asemenea oameni. În cele din urmă se opri la un căpitan de infanterie care de curând pătrunsese în Sahara mai adânc decât orice alt ofiţer german. Căpitanul acesta părea deosebit de dornic să pornească în urmărirea acelor formaţii inamice parcă alcătuite din năluci, ca şi cum ar fi avut o socoteală de încheiat cu ei şi le-ar fi purtat o ură deosebit de aprinsă. Era un bărbat înalt, voinic şi cu înfăţişare impozantă, aşa încât colonelul de stat major socotea că făcuse o alegere fericită.

Astfel ajunse *Hauptmann* Braunschweig comandant al grupului operativ de pedepsire. În curs de o săptămână recrută voluntarii de care avea nevoie şi fu dotat cu tot echipamentul necesar. Apoi îşi stabili postul de comandă la un aerodrom de la sud de Agheila şi aşteptă ca şoricelul să intre tiptil în capcană.

Cu pas domol, căpitanul John Offer ieşi de la popota ofiţerilor sub soarele dogoritor al acelei dimineţi luminoase şi trebui să-şi folosească întreaga stăpânire de sine ca să n-o ia la fugă şi să-şi adune oamenii.

„Am rupt cuiul!" îşi spunea în sinea sa, cu nervii încordaţi la culme. „Fir-ar a dracului de treabă, nu mai putem rămâne aici!" Continua să meargă fără a da la iveală nici cel mai slab semn de grabă şi se îndrepta către locul unde era încartiruită Ceata de la Glasshouse, mintea fiindu-i tot timpul torturată doar

de un singur gând: „Unde dracu ne-am putea duce?" Sahara se cam micșorase. De valea Nilului nici vorbă nu putea fi. De la Kufra trebuiseră să fugă și ar fi fost foarte riscant să reapară acolo, iar acum se dovedea că nici la Siwa nu mai pot rămâne. Ce-i drept, mai existau și alte oaze, cum ar fi fost Kharga sau Farafra, dar acestea erau foarte deseori vizitate de formații din S.A.S., L.R.D.G. și alți rătăcitori prin pustiu.

Offer nu-și făcea iluzii în privința viitorului. Când el și oamenii săi aveau s-o șteargă de la Siwa, după cum în mod sigur urma să se întâmple, se va stârni o zarvă teribilă. Oamenii de treabă nu spală putina când prind de veste că Marele Cartier General de la Cairo vrea să stea de vorbă cu ei.

De îndată ce ajunse la locul de încartiruire, se îndreptă direct spre cortul lui. Ordonanța și șoferul său, căruia toată lumea îi zicea Mutră-de-rodie, din pricina gurii mari pline cu dinți mărunței, se afla acolo și meșterea ceva la o tunică de-a lui Offer. Mare figură era și „Mutriță" ăsta! Totuși, stătuseră împreună în aceeași celulă de la Sharafim, și asta crease între ei o legătură trainică.

— Dă fuga și cheamă-l pe sergentul major, îi spuse Offer.

Mutriță plecă în pas alergător. Numaidecât fața prelungă roșie și asudată a sergentului major Angus O'Keefe apăru în cort.

— M-ați chemat, *sir*?

— Da, fir-ar să fie. Dacă nu scoți acum din mânecă o soluție de retragere, ne-am dus pe copcă, s-a zis cu noi!

O'Keefe ascultă întreaga poveste. „Vasăzică o luăm din loc!" Gândul ăsta îl bucura. Își arătă mulțumirea printr-un zâmbet larg ce scoase la vedere strungăreața mare lăsată de dintele lipsă. Sergentul major O'Keefe făcea parte din tagma acelor oameni

cam trăsniți care iubesc deșertul și le place să se chinuie pe întinderile lui ori de câte ori au prilejul.

— Dacă nu plecăm, prietene, repede și degrabă, ne trezim la Glasshouse.

— Păi, atunci să ne topim, *sir*.

Veșnic nesupusul deținut O'Keffe nu era deloc dispus să se întoarcă la temuta Glasshouse, dacă exista cea mai mică șansă de scăpare. Cu două prilejuri, imposibil de uitat vreodată, zbirii de la Glasshouse îl făcuseră să trăiască zile cumplite în celulele de pedeapsă.

— Un ofițer de stat major de la Cairo se pregătește să vină până aici doar ca să stea puțin de vorbă cu mine. Poate cădea în orice moment și trebuie să nu ne găsească aici când o sosi. Întrebarea e: de-aici, încotro ne ducem?

În chestiunile astea O'Keefe era un adevărat expert. Până atunci niciodată nu rămăsese de căruță. Offer întinse harta pe o ladă de ceai care-i servea drept birou și așteptă cu încredere.

— Egiptul nu intră în discuție. În partea asta a Libiei nu mai putem rămâne. Atunci — înseamnă că în momentul de față numai în locul ăsta ne putem duce.

Degetul sergentului major se propti pe un punct al hărții. Offer se uită într-acolo și i se păru că e vorba de un loc de pe coastă în apropiere de Circe. Dar când O'Keefe ridică degetul, Offer își dădu seama că acoperise cuvintele Jebel el Akhdar.

Jebel? se gândi Offer. Jebel înseamnă munte, nu-i așa? Ținutului aceluia toată lumea îi spunea doar Jebel. Iar Akhdar înseamnă, în arabă, „verde".

— Azi dimineață s-a spus la radio că trupele aliate au pătruns ieri în Benghazi, iar Rommel s-a retras pe vechile lui linii întărite de la Agheila. Asta înseamnă că Jebelul e în mâinile noastre, așa că putem trage o fugă până acolo în toată siguranța.

Se părea că totul e în regulă.

— Şi cum e pe-acolo, pe la Jebel?

— E frumos. Prin unele locuri poţi să crezi c-ai ajuns îndărăt acasă, în Anglia. Sunt munţi înalţi şi noaptea e destul de frig încât trebuie să faci focul. Câteva sătuleţe, mulţi pomi roditori şi sumedenie de izvoare şi pârâiaşe.

— După câte spui tu, pare să fie un loc la fel de ospitalier ca şi Siwa.

O'Keefe clătină din cap. Era om al deşertului şi cu toate că descrisese atât de frumos locurile acelea, pentru el nu puteau fi la fel de ispititoare ca Sahara.

— O să fim în spatele liniilor noastre, sergent major. Offer se gândea de unde au să ia ei hrana şi echipamentul ce aveau să le facă trebuinţă.

Sergentul major nu luă în seamă întrebarea, ca şi cum nici n-ar fi meritat să capete răspuns, şi spuse repezit:

— Lăsaţi-o baltă cu de-al de astea. Depozitele avansate de alimente nu sunt cine ştie ce păzite. Ne putem servi de-acolo fără multă bătaie de cap.

John Offer era convins acum. De altminteri, ce altă soluţie mai puteau găsi în situaţia dată? Ori la Jebel, ori nicăieri altundeva.

— Adună oamenii. Avem de discutat.

Aşa că oamenii fură chemaţi din locurile unde şedeau la odihnă şi se strânseră la un loc, unii încă uzi, fiindcă stătuseră lungiţi în undele răcoritoare ale vreunui ochi de apă. Offer le explică foarte atent în ce situaţie se aflau şi hotărârea lui de a porni la drum către munţii aceia îndepărtaţi. Toţi păreau a fi în culmea entuziasmului. Pentru firile acestea veşnic neastâmpărate, mişcarea era la fel de necesară ca şi intervalele când stăteau la umbră şi nu aveau absolut nimic de făcut. Probabil că mai mult decât orice îi ispitea gândul că aveau să petreacă zile răcoroase pe coastele muntelui.

— Vasăzică toţi sunteţi de acord? Răspunsul fu un cor de încuviinţări. Bine. Înainte de a începe să ne strângem lucrurile şi s-o ştergem de aici, mai are cineva de pus vreo întrebare?

Da, avea. Soldatul Charley Crookshank, unul dintre cei câţiva foşti boxeri care împodobeau ceata lor. Offer se întrebase dacă nu cumva exista vreo legătură şi vreo explicaţie convingătoare a faptului că atât de mulţi boxeri ajung la pârnaie.

— *Sir,* n-am putea şi noi încerca să dăm lovitura la un aerodrom ori la vreo coloană de aprovizionare, aşa cum fac cei din S.A.S.?

Offer înţelese că vecinii lor din oază, oameni din temutul S.A.S., petrecuseră ceasuri întregi la câte o bere şi le povestiseră despre isprăvile lor din spatele liniilor inamice. Era limpede că cei din ceata lui fuseseră adânc impresionaţi de poveştile lor şi ardeau de nerăbdare să se ia la întrecere cu lăudăroşii ăştia din S.A.S.

Offer suspină din adânc. Năzdrăvanii lui aşteptau cu înfrigurare să pornească în acţiune, fără ca măcar o clipă să-i treacă vreunuia prin minte că s-ar putea cumva întâmpla să fie grav rănit, mânat cu turma într-un lagăr de prizonieri, ori chiar ucis. Venise timpul să le vorbească pe faţă despre ce îi aşteaptă.

— Vreau să vă spun deschis cum stau lucrurile. De acum încolo vom şi hăituiţi chiar de ai noştri, dar să nu vă legănaţi cumva cu iluzia că a cădea în mâinile inamicului ar însemna să stai binişor la adăpost pe toată durata războiului.

Pentru prima oară le vorbi deschis despre situaţia specială în care se aflau — aceea de ţintă nr. 1 a urii întregului Afrikakorps:

— Nemţii sunt convinşi că ne-am purtat bestial atunci, pe Lacul de Nisip. Dacă cineva dintre noi cade în ghearele lor, atunci doar bunul Dumnezeu îi mai poate veni în ajutor şi Dumnezeu nu prea are

cine știe ce trecere la S.S.-iști, de asta vă pot asigura. Ei, acum mai vreți să organizăm cine știe ce isprăvi?

Offer ar fi fost dispus să pornească la acțiune, dacă oamenii i-ar fi cerut să-i conducă, dar cu oricât entuziasm ar fi privit el războiul de gherilă, înflăcărarea îi era imediat potolită de amintirea vremii când căzuse în mâinile inamicului. Și acum se mai trezea din visuri îngrozitoare în care se făcea că e torturat de S.S.-iști, deși chipurile bestiale ce i se arătau erau cele ale zbirilor de la Glasshouse din Sharafim.

Ezitarea a durat foarte puțin, apoi năzdrăvanii lui strigară într-un glas că fără îndoială doresc să pornească la acțiune. Offer îi privi cu căldură și simpatie:

— Nătărăilor! Bine, treceți la facerea bagajelor. Pornim în grabă mare.

Oamenii dădură fuga să-și strângă cele câteva lucrușoare ce alcătuiau întregul lor avut. Bidoanele fură umplute cu apă și benzină și toate bunurile existente în aprovizionarea lor fură rânduite în camioane. O'Keefe ciupi de ici de colo lucrurile care îl interesau și izbutea să le facă la stânga, apoi veni la volanul unui Dodge de trei tone, chiar camionul reparat de secția M.T.[1] a nemților, după ce formațiile L.R.D.G. evacuaseră Siwa, cu cel puțin șase săptămâni în urmă. O adevărată comoară era camionul ăsta, deși mai încet și mai greu manevrabil decât Chevroletele. Le dădea oamenilor lui Offer posibilitatea de a călători mai puțin înghesuiți, un lucru demn de luat în seamă când aveau de cărat și foarte mult echipament și aprovizionare.

Părăsiră Siwa pe tăcute, cu mare grijă să nu se bage de seamă că ei o șterg, la vremea când cei din S.A.S. și alții își făceau siesta, și se purtau de parcă

[1] *Mecanized Transport* — Transporturi mecanizate.

s-ar fi dus la petrecere, așteptând cu înfrigurare încercările unei noi raite prin deșert, oricât de crâncene aveau să se dovedească ele.

Când căpitanul Leslie se trezi dintr-un foarte întremător somn, fu nespus de mirat să afle că Offer și ai lui se repeziseră pe neașteptate să-și strângă corturile și să plece.

— Unde s-a dus? întrebă el, nevenindu-i să creadă că o asemenea întâmplare e de domeniul posibilului.

— Îmi vine să cred că misiunea lui a redevenit pe neașteptate actuală, deși nu tot la Derna, spuse un ofițer din S.A.S. care îl întâlnise pe Offer chiar în momentul plecării, iar Glasshouse John îi îndrugase ceva cam confuz și amestecat în legătură cu plecarea.

Leslie deschise gura pregătindu-se să spună. „Da' ce-o să facă maharul ăla de la Cairo, care se pregătește să vină încoace tocmai ca să stea de vorbă cu el?" Avu însă grijă să și-o închidă la timp. Ce-i trebuia lui să se amestece între G.H.Q. și misiunile speciale, ultrasecrete? În armată, regula că nu se cuvine să te amesteci unde nu-ți fierbe oala își dovedise de multă vreme temeinicia, dar avea senzația că în lucrurile astea e totuși ceva cât se poate de ciudat.

*

Veselia Cetei de la Glasshouse continuă și după ce, plecând din umbroasele cotloane ale oazei, ajunseră sub bătaia arzătoarelor raze de soare. La toate celelalte, veneau să se adauge și veștile captate de Weybright la radio în seara dinainte. Portul Benghazi era acum deschis pentru vasele aliaților, se spunea, iar întăririle și aprovizionarea curgeau gârlă în oraș.

Seara, stând la taifas cu prilejul ultimei căni de ceai din ziua aceea, toată lumea era de acord că e

vorba de începutul sfârșitului forțelor Axei din Africa de nord. John Offer însuși — deși el s-ar fi cuvenit să judece lucrurile mai temeinic — era de aceeași părere și făcu și el pronosticuri privitoare la cât ar fi putut să mai dureze războiul din deșert. El credea, totuși, că va mai ține încă vreo șase luni, pe câtă vreme ceilalți considerau că e vorba doar de două-trei săptămâni.

Câteva nopți la rând merseră noaptea, la lumina lunii, făcând popas în timpul zilei, dar după ce ajunseră pe un teren foarte accidentat, unde aveai nevoie de lumină clară ca să te poți descurca fără riscuri, începură din nou să înainteze numai ziua.

În cele din urmă veni și ceasul când la marginea cea mai depărtată a zării se ivi o dună albă.

— Îs nori, spuse O'Keefe, care mai fusese prin locurile acelea. Acolo-i coasta, și probabil că plouă.

Pe măsură ce înaintau cu spor înspre nord, li se părea că albul acela suie tot mai mult în înaltul cerului și își dădură seama că sunt într-adevăr nori de ploaie. În starea în care se aflau ei, aproape scorojiți după lungul drum pe întinsul pustiului, priveliștea îi umplea de bucurie. Începură să viseze cu ochii deschiși și nu vorbeau decât despre desfătarea de a sta în picioare, gol pușcă, lăsând apa rece a ploii să curgă în valuri peste tine.

În seara aceea așezară tabăra undeva la răsărit de Agedabia, de unde nu mai aveau decât vreo sută de mile până la Jebel. O'Keefe era încredințat că distanța asta aveau s-o străbată în două zile, deși parcă-și aducea aminte că în fața lor se afla și o porțiune de teren foarte anevoios.

De fapt, însă, mintea sergentului major O'Keefe rumega alte gânduri. Despre ele îi vorbi căpitanului său chiar în seara aceea. Aduse vorba foarte pe ocolite și trebui să treacă destulă vreme până ce John Offer, cu mintea lui ageră, să-și dea seama că urmărește să ajungă la un lucru anume.

— Chestia asta cu Benghazi e o veste de zile mari. Offer recunoscu deschis că așa este. O'Keefe sorbi din cană cât mai pe îndelete, apoi continuă:

— E grozav la Benghazi. Oraș mare, foarte civilizat. La tot pasul întâlnești magazine mari și dichisite, bulevarde largi cât toate zilele. Sunt și niște baruri de mai mare dragul și să vedeți dumneavoastră cum arată fufele italience! Mamă, ce mai muieri! Nicăieri în lume nu mi-a fost dat să văd fufe mai trăsnitoare!

Și îi trase înainte lăudând de mama focului deliciile ce le erau rezervate de orașul Benghazi și de nemaipomenitele sale femei, până când, în cele din urmă, lui Offer îi căzu fisa și atunci îi aruncă priviri destul de severe. Nemaiștiind ce să născocească, O'Keefe tăcu o vreme și, plin de speranță, rămase în așteptare.

Offer i-o spuse-n față:

— Unde vrei s-ajungi, sergent major? Vorbește deschis.

Intimidat, O'Keefe ezită un moment, după care mărturisi ce avea pe suflet:

— Haideți să mergem la Jebel trecând prin Benghazi. O noapte petrecută la Benghazi are să le prindă tare bine băieților. Ce ziceți, *sir?* Numai o noapte. O să fim în deplină siguranță, că tot orașul colcăie de soldați din Armata a Opta[1] și nimeni n-o să aibă vreme să-și bată capul cu noi.

— Asta-i adevărat, recunoscu Offer și Benghazi dintr-o dată deveni pentru el o irezistibilă ispită. Întâi și întâi, era mai aproape decât Jebel. La Benghazi poate ar reuși să găsească un pat într-un hotel și astfel să se bucure de deliciile unei băi și ale unor cearșafuri curate și răcoroase. O'Keefe avea dreptate:

[1] Denumirea oficială a forțelor britanice angajate în ostilitățile din Africa de Nord.

nimeni nu şi-ar fi pierdut vremea să-i ia în seamă pe haidamacii lui. Fără nici o îndoială că prin oraş mişunau zeci de mii de ostaşi care probabil nu arătau mult mai bine decât cei din ceata lui. Da, puteau face un scurt popas la Benghazi.

— Bătrâne, cred c-ai avut o idee grozavă. O noapte în oraş, la Benghazi, nu ne poate dăuna cu nimic. Apoi, cu glas mai aspru:

— Da' numai o noapte — atât!

Sergentul său major se declară cu entuziasm întru totul de acord şi fugi numaidecât să ducă oamenilor vestea cea mare. Offer auzi corul de glasuri răguşite salutând cu frenezie noutatea, iar pe urmă, hărmălaia în care se întreceau să spună dinainte cum anume se va desfăta fiecare în acea noapte fermecată petrecută la Benghazi. Îşi spuse în gând: „O să le cam iasă untul femeilor pân-or ajunge să-i sature pe derbedeii ăştia".

Schimbarea planurilor aducea după sine şi o modificare de itinerar. O'Keefe trase pe hartă o linie care îi arăta lui Offer unde anume trebuiau să ajungă la coastă, undeva aproape de un cătun arab cu numele de Soluch.

— De-aici e şosea pe cinste pe malurile golfului şi-odată ieşiţi la ea, ajungem la Benghazi cât ai zice peşte.

Trecuse binişor de amiază şi ei se aflau încă la mare distanţă de coastă — la cel puţin douăzeci de mile — fiindcă dăduseră peste o întindere de teren plină de râpe şi văioage şi de nenumărate ori fuseseră siliţi s-o ia îndărăt ca să caute cale de trecere. Li se rupea inima.

Mai rămânea totuşi ceva îmbucurător: se apropiau de ploaie. Mormanul de nori de deasupra coastei se îngroşase mereu şi acum acoperea tot cerul înspre nord, iar din când în când se întâmpla ca un norişor răzleţ să ajungă destul de departe deasupra pustiului

ca să le poată stropi trupurile goale cu câte o bură trecătoare.

În cele din urmă, cam pe la ceasurile patru, ajunseră în locurile unde ploua fără contenire. Ploua cu găleata şi o vreme ca asta le plăcu grozav. După un timp, însă, nu le mai plăcu chiar atât de tare, fiindcă începuseră să dârdâie, le amorţeau buricele degetelor şi toate lucrurile din camioane erau leoarcă de apă. În noaptea aceea nimeni n-avea să se simtă prea bine sub pătură.

Cel mai rău dintre toate era că pământul roşiatic se transformase în nămol şi camioanele alunecau sau începeau să patineze cu roţile în gol. Totuşi, scăpaseră de râpe şi văioage şi de bine de rău izbuteau să-şi continue drumul. Dar ce rost avea să meargă mai departe, începu Offer să se întrebe, dacă ploaia nu dădea nici un semn că are de gând să se oprească? Hotărî că de se întâmplă cumva să dea de vreun adăpost — o peşteră, de pildă — atunci să nu meargă mai departe în ziua aceea. Ducă-se dracului locantele de la Benghazi — o noapte, puteau să mai aştepte.

Acum mergeau având grijă în primul rând să se uite după vreun adăpost, dar nu se ivea nimic. Îi mai necăjea şi ploaia care parcă le întindea un văl dinaintea ochilor ca să nu poată vedea la mai mult de cincizeci de yarzi. Asta nu-i împiedica să-şi continue drumul, dar îi împiedica să vadă vreo peşteră.

Către căderea nopţii, pe toţi începură să-i ia grijile. Terenul rămânea mereu întins ca-n palmă, aşa că nici vorbă nu putea fi să-şi găsească undeva vreun ascunziş. Toţi se săturaseră de înaintarea asta monotonă, sufereau de frig şi li se făcuse foame, dar nu dădeau peste nici un loc prielnic pentru popas. N-aveau încotro şi trebuiau să meargă tot înainte prin nămolul roşiatic, iar lui Offer nu-i surâdea de fel perspectiva de a aşeza tabără pe întuneric.

În cele din urmă monotonia întinsului neted luă sfârșit. O uriașă mogâldeață întunecată începu să se contureze printre pânzele ploii către dreapta lor și parcă începea să se zărească și o alta, ceva mai departe. Offer crezu că e vorba de o îngrămădire de stânci. Gândindu-se că acolo ar fi avut mai multe șanse de a găsi ceva potrivit cu nevoile lor, îi spuse artileristului Wilborn, aflat atunci la volan, să schimbe direcția.

Camionul o luă puțin spre dreapta și aproape imediat mogâldeața căpătă contururi precise. Era un avion.

— Doamne-Dumnezeule, *sir!* exclamă Wilborn. Ia uitați-vă!

Nici Offer nu era, însă, mai puțin uluit. Dăduseră prin urmare peste un bombardier și celelalte camioane veneau după ei. Speranța explodă în inimile tuturor. Dăduseră la nimereală peste un aerodrom aliat și adăpostul dimpreună cu haleala îi așteptau gata pregătite...

Wilborn vorbi din nou, dar de data asta cu glas sugrumat:

— Doamne-Dumnezeule... svastica!

Nici nu mai era nevoie s-o spună cu glas tare. Căpitanul Offer o văzuse și el zugrăvită pe coada avionului aflat acolo, după cum zărise și crucea germană de pe fuselaj. Auzea din spate glasurile nerăbdătoare și pline de bucurie ale oamenilor. Deschise portiera și le strigă:

— Gura, nătărăilor! Vreți să murim cu toții aicea?

Săracii, erau de fapt niște neștiutori rătăciți într-o lume cuprinsă de vâltorile războiului. Auziseră la radio că armatele Axei sunt urmărite de-a lungul coastei, aflaseră despre ocuparea orașului Benghazi și despre faptul că Rommel își stabilise cartierul general la El Agheila. Neexperiența ajutată de flăcările speranțelor îi făcuseră să creadă că liniile

germane se află acum la Agheila. Nici Offer și nici sergentul său major nu avuseseră în vedere că generalii moderni au obiceiul să dirijeze operațiunile rămânând departe în spatele frontului. Ce-i drept, unii generali de mâna întâi, cum era Rommel, se duceau și direct pe front ca să conducă bătăliile din chiar locurile unde era focul mai crâncen, dar și în asemenea cazuri, de îndată ce lucrurile se decideau într-un fel sau în altul, se întorceau grabnic în locurile unde statele lor majore luau toate măsurile pentru asigurarea aprovizionării și reechipării unităților angajate în luptă.

John Offer și-ar fi putut găsi o justificare în faptul că el fusese instruit și promovat ofițer la *Royal Army Service Corps*[1], unde generalii din vremurile noastre și năravurile lor nu prea se bucurau de atenție. Ceva mai târziu, cu puțin noroc și cu ajutorul unei discuții confidențiale, ajunsese ofițer însărcinat cu festivitățile în regiunea Ierusalimului, ceea ce iarăși îl făcuse să rămână străin de amănuntele ducerii războiului. Totuși, era un om deștept, și s-ar fi cuvenit să nu judece lucrurile cu atâta ușurință.

Sergentul major O'Keefe avea mai multă experiență de front, dar strict limitată — operațiunile de gherilă întreprinse de oamenii din L.R.D.G. Asta, însă, nu prea-i dădea posibilitatea să știe, oricât de major ar fi fost, cum anume lucrează ofițerii neluptători din statele majore aflate departe în spatele frontului, unde nu trebuiau să se teamă că au să fie ajunși din urmă și luați prizonieri de către inamic. Generalii aveau nevoie să se sfătuiască deseori cu asemenea ofițeri și cartierele generale se aflau totdeauna acolo unde se găseau și ei.

[1] Serviciile auxiliare ale armatei.

Zile întregi merseseră în spatele liniilor inamice, dar din fericire fără s-o ştie. Nici chiar acum nu se aflau pe linia frontului inamic, care se găsea atunci la vreo zece mile mai la vest de Benghazi. Orbecăind în neştiinţă, ajunseseră la un aerodrom improvizat în deşert, unul dintre cele câteva aflate prin locurile acelea, şi numai vălurile ploii ce nu mai contenea îl împiedicase pe inamic să-i vadă.

Era vorba de un aerodrom italian, dar pe el se găseau câteva *Ju 88*[1] şi personalul german redus la număr necesar pentru întreţinerea lor. Ofiţerul comandant al acestui aşa-zis aerodrom ca vai de capul lui cunoştea perfect toate amănuntele privitoare la S.A.S. şi raidurile nimicitoare împotriva unor asemenea aerodromuri, dar nu prea le lua în serios. Cei din S.A.S. obişnuiau de regulă, să atace aerodromurile aflate mult în spatele frontului şi ofiţerul italian îşi făcea probabil socoteala că, aflându-se foarte aproape de front, e, într-un fel, mai protejat.

De fapt, singura lui teamă era să nu fie surprins de armatele aliate în cazul când acestea aveau să facă din nou o rapidă manevră de înaintare. Ca urmare, îşi dispusese gărzile în cuiburi de mitralieră bine întărite pe latura dinspre Benghazi a aerodromului, lăsând celelalte laturi fără gardă stabilă şi bine întărită. Se mulţumise cu pază mobilă, alcătuită din doi soldaţi italieni puşi să patruleze continuu pe marginile pistei de aterizare. În noaptea aceea amândoi se retrăseseră în cortul corpului de gardă, unde împreună cu veselul comandant al gărzii se îndeletniceau cu o sticlă de Chianti, siguri fiind că nu-i nimeni nebun să vină şi să se lege de avioanele de pe aerodromul lor pe-o asemenea ploaie cu băşici.

[1] Junkers 88, avion german cunoscut şi sub numele de Stuka.

La un sfert de milă de aerodrom, un uluit grup de comando îşi aduna vehiculele unul lângă celălalt. Nu mai rămânea mult până la căderea nopţii, dar lumina era încă destul de limpede şi cu toţii se uitau miraţi la bombardierul german cu aspect înfricoşător. Fiecare avea mâna încleştată pe armă, ridicase piedica şi stătea gata să pornească la acţiune.

Offer fu singurul care coborî din camion. Rămase pe loc, cu şuvoaiele de apă curgându-i pe trup, şi tocmai se pregătea să spună, neştiind nici el cum să procedeze într-o astfel de situaţie cu totul neaşteptată: „Ei, acuma ce dracu facem?", când o şoaptă răguşită se auzi dintr-un camion şi îi puse exact aceeaşi întrebare.

Răspunsul lui Offer fu unul foarte simplu:

— Dumnezeu ştie!

Tot în şoaptă, aceeaşi voce răguşită continuă:

— Haideţi să-i învăţăm minte pe împuţiţii ăştia!

Din toate camioanele izbucniră glasuri încurajatoare. John Offer nu izbutea de fel să înţeleagă apriga pornire a derbedeilor săi împotriva inamicului. Din nou se arătau grozav de nerăbdători să năvălească asupra duşmanului, deşi nu încăpea îndoială că în felul acesta atrăgeau asupra lor mânia lui neiertătoare.

Hotărârea fu luată fulgerător. John Offer îşi spuse: „Ce-o fi tatii i-o fi şi mamei". Probabil că oricum aveau să aibă de furcă încercând să se furişeze pe acolo, fie că încercau, fie că nu încercau să atace prin surprindere avioanele astea.

— E-n regulă! În seara asta ne câştigăm pâinea cu sudoarea frunţii!

Dar dacă se hotărau să atace aerodromul, trebuiau să se gândească mai întâi cu grijă ce aveau de făcut. În aceeaşi clipă cercetă cu atenţie lumina zilei. Ar fi avut nevoie de vreo douăzeci de minute răgaz să poată fugi de la faţa locului, fiindcă după aceea

întunericul le-ar fi sărit într-ajutor. Din ce se gândea mai mult, își dădea tot mai bine seama că în cazul când ar fi pus la cale dinainte o asemenea ispravă, n-ar fi putut alege un moment mai potrivit sau o vreme mai prielnică. „Bafta ageamiului", — își spuse Offer. Imediat se adresă celorlalți:

— Operația trebuie să dureze cel mult trei minute. Încă de la început țintiți în rezervoarele de benzină. Asta era principala regulă respectată de cei din S.A.S. Chiar dacă nu iau foc imediat, nu pierdeți vremea. Când mă vedeți că mă întorc și o iau la fugă, veniți după mine, ați înțeles? Cel mai important lucru e să nu ne răzlețim unii de alții. Ai ceva de spus, sergent major?

O'Keefe avea, într-adevăr, ceva de spus. Asemenea ispravă era treaba la care se pricepea el cel mai bine.

— Imediat după aceea ar trebui să ne îndreptăm direct înspre deșert, *sir*. Dacă o ținem înainte în aceeași direcție, riscăm să dăm peste posturi inamice. Ploaia asta vine dinspre mare. Dacă avem grijă să ne bată totdeauna din spate, înseamnă că mergem bine, înspre inima deșertului. După ce se lasă întunericul putem aprinde și farurile — pe-o vreme ca asta nu se țin ei mult timp pe urmele noastre.

Sergentul major lăsa impresia că vorbește despre cine știe ce fleacuri. Toți ceilalți se simțeau îmbărbătați de nepăsarea lui și acum nimeni nu mai mormăia de ciudă că n-are să petreacă noaptea aceea la Benghazi. Întreagă ziua următoare n-aveau altceva de făcut decât să dea ocol punctelor ocupate de inamic și să se strecoare în Benghazi.

Poate și din pricină că ciuliseră cu atâta încordare urechile la cele povestite de oamenii din S.A.S. — experți în materie — își începură acțiunea ca niște adevărați veterani. Camionul lui Offer se afla în frunte. În spate, prelatele fuseseră luate de pe

mitraliere. Când ajunse la treizeci de yarzi distanță de Junkersuri, mitraliera de pe camionul lui Offer deschise foc susținut.

Liniștea serii fu brusc sfâșiată de zgomotul infernal al armelor cu tragere rapidă. Zgomotul era atât de puternic încât îți lua auzul și te izbea parcă din toate părțile, dar dacă acesta era efectul produs asupra trăgătorilor, nu e greu de închipuit ce efect avea asupra inamicului ascuns pe undeva sub ploaia neîntreruptă.

Căpitanul Offer scoase capul pe geam și urmări în voie trasorul care se înfipse în pântecele avionului. Dar focul totuși nu izbucni. Nu era nimic, în urma sa se aflau alți trăgători gata să-l împroaște cu gloanțe și poate că ei aveau să nimerească în rezervorul de benzină. Offer continuă înaintarea, un alt Junkers își arătă silueta, mitraliera intră din nou în funcțiune și din nou incendiul nu izbucni. Auzea în spatele său foc continuu de mitraliere și aproape imediat lumina înșelătoare a amurgului începu să se limpezească. Primul Junkers reacționă la trasorul unui alt mitralior și într-o clipă fu cuprins de flăcări uriașe.

John Offer auzi strigăte de bucurie și el însuși fu cât pe ce să salute succesul cu un strigăt, dar era îngrijorat, fiindcă bănuia că de-abia de acum încolo începe greul. Artileristul Wilborn silea camionul să alerge cu toată viteza de care era capabil, așa că săreau și se zdruncinau de mama focului, ceea ce nu prea îl ajuta pe mitraliorul din spate să țintească precis.

Apăru din ceață un al treilea avion — de data asta, nu părea să fie tot un Junkers — dar Offer nici nu se gândi să piardă vremea și să se lămurească. Trasorul țâșni pe țeava armei lui și parcă îl văzu cum sfâșie pântecul moale al avionului și se înfige adânc înăuntru. Trecu doar o clipă și o lumină mare inundă împrejurimile, iar limbi uriașe de flacără fumegândă

izbucniră din corpul avionului. Offer văzu cum interiorul fuselajului se luminează dintr-o dată, se sperie și răcni:

— Mergi drept înainte! Cu toată viteza!

Artileristul Wilborn se lăsă cu pieptul peste volan și începură să se depărteze și mai repede de avionul cuprins de flăcări. Era și timpul. Avionul explodă. Suflul exploziei zgudui camionul și îi aruncă pe cei din spate în toate părțile.

Parcă într-o singură clipă împrejurimile deveniră numai zgomot și lumină. O nouă explozie, și unul dintre avioanele pe lângă care trecuseră sări în aer. Flăcările se înălțau acum la sute de picioare deasupra pământului, încununate de fum negru de benzină. Simțeau curentul puternic provocat de flăcările uriașe care sorbeau aerul înspre ele și abia îndurau fierbințeala cumplită ce le pârlea bărbile și sprâncenele și trăgeau pe nări mirosul părului ce aproape le luase foc.

Porniseră la această acțiune de sabotaj împinși de nerăbdare și cu oarecare ușurință, fără îndoială sub impulsul momentului, dar nici unul dintre ei nu se așteptase să obțină asemenea rezultate. Pentru cei mai mulți, fuseseră cele mai uluitoare clipe din existența de până atunci și era un adevărat miracol că nici unul dintre ei nu-și pierduse acolo viața.

Camionul lui Offer descrise un cerc larg ca să scape din raza dogorii, însoțit de o ploaie de resturi de avion arzând, aruncate de forța exploziilor. În spate, oamenii se vedeau siliți să le azvârle cât mai repede din camion, fără să ia seama la flăcări, ca nu cumva să ia foc și camionul lor.

Aerodromul se transformase acum într-o mare de lumină. Era atât de puternică, încât în ciuda ploii și a vălurilor ei, puteau zări alte siluete de avioane. Fără ordin, din proprie inițiativă, Wilborn răsuci volanul și astfel sili camionul să alerge pe o linie paralelă cu

șirul de bombardiere. În același timp, avu grijă să se mențină la distanță suficient de mare de avioanele care urmau să fie obiectul viitoarelor salve de mitralieră.

Tot fără să aștepte ordin, mitraliorii lui Offer deschiseră focul asupra unui al patrulea bombardier și trasorul se înfipse în pântecele lui, deși fără rezultate grabnice și la fel de spectaculoase. Bombardierul luă foc, totuși, și nimeni nu se îndoia că focul avea să se întindă și să-l mistuie, iar la urma urmelor, asta conta.

Căpitanul Offer se aplecă afară din cabină și se uită în urmă. Văzu că și celelalte camioane ocoleau locul incendiului și veneau la șir în urma lui, împrăștând cu ploaie de gloanțe tot ce vedeau, indiferent dacă ardea sau nu ardea. Offer numără avioanele rămase în urmă și văzu că patru erau în flăcări. Unul dintre ele explodă chiar când se uita el și avu ocazia să admire jocul de artificii al sfărâmăturilor aprinse, azvârlite în înaltul cerului.

Se întoarse apoi și privi înainte. Alt avion. Mitralierele, însă, tăceau — probabil vreo defecțiune ușor de reparat. Dar n-avea importanță, or să se îngrijească de el ceilalți — își spuse Offer. Mitralierele rămâneau tot mute când trecură duduind pe lângă alte două aparate așezate unul lângă altul, de data asta tot bombardiere, dar prinseră din nou glas trăgând asupra celui de a opta victime, care totuși se încăpățână să nu ia foc.

A noua fu repede cuprinsă de flăcări. Mitraliorii din celelalte camione își făceau și ei din plin datoria.

Corturi. Conturate destul de vag în lumina răspândită de avionele cuprinse de vâlvătăi și Offer desluși siluete alergând care încotro, iar atunci înțelese că era timpul să se retragă. Încă o privire aruncată în urmă îi arătă că toate cele nouă avioane fuseseră cuprinse de flăcări. De fapt numai opt

ardeau, dar și cel de al noulea nu mai era bun de nimic. Însemna că lucraseră cu spor — dacă aveau să scape cu pielea negăurită.

De undeva dintre corturi se trăgea asupra lor.

— Fă la stânga! La stânga! strigă Offer și Wilborn smuci voinicește volanul și se depărtară de cel de al nouălea avion, trecând la adăpostul celorlalte aflate pe aerodrom. Offer văzu că și restul camioanelor se ține după el, trecând în mare viteză pe lângă avioanele incendiate. Probabil că-i pârjolește dogoarea, își spuse Offer, și încă n-au scăpat de primejdie. Într-adevăr, imediat în urma ultimului camion din coloană, încă un bombardier sări în aer.

Își continuară goana, mergând aproape în linie dreaptă pe întinsul neted al deșertului, străduindu-se din răsputeri să se depărteze cât mai mult de aerodromul inamic. Italienii rămași în urmă izbutiseră să pună mâna pe o mitralieră și gloanțe trasoare începură să zboare neliniștitor de aproape de camionul lui Offer, dar peste câteva secunde mitraliera inamică încetă să mai tragă. Probabil că vreo altă mitralieră îi venise de hac.

Își continuară goana cu toată viteza pe care o puteau atinge camioanele și pe măsură ce se îndepărtau, lumina răspândită de flăcări se împuțina. Pe cât de puternică era lumina lăsată în urmă, pe atât de compactă părea întunecimea în care se afundau. Offer văzu lumina unor faruri venind pe aproape de camionul lui și ghici că O'Keefe hotărâse să înfrunte primejdia de a goni alături de ei. Wilborn schimbă viteza fără să scoată o vorbă. Obiectivul lor principal era acum acela de a se îndepărta cât mai mult, fiindcă foarte curând regiunea unde se aflau avea să se dovedească nu prea sănătoasă.

Își continuară astfel goana prin întunecime și se vedea limpede că pe măsură ce se îndepărtau de coastă, ploaia devenea din ce în ce mai domoală.

Merseră întins toată noaptea și se opriră numai de nevoie, de două ori, pentru pene de cauciuc și în mai multe rânduri ca să remorcheze vreun camion ghinionist, împotmolit în nămol. Pierdură însă o mulțime de timp cu ocolirea locurilor pe unde ar fi fost cu neputință să treacă.

Până la urmă, pe la două dimineața, scăpară definitiv de ploaie și pătrunseră pe locuri care, se vedea bine, nu mai cunoscuseră demult ce înseamnă umezeala. Cerul se înseninâ, lăsând stelele să strălucească în voie, semn că în sfârșit, ajunseseră din nou acasă la ei, adică pe întinsul scorojit al deșertului.

În zori, Offer făcu socoteala că se afla la vreo treizeci sau patruzeci de mile de aerodrom. Puțin înainte de răsăritul soarelui dădu ordin de oprire și atunci oamenii lui, înfrigurați și morți de oboseală, coborâră greoi din camioane și aprinseră focurile.

O'Keefe se prezentă imediat în fața căpitanului. Offer știa că vine pretextând c-ar vrea să primească ordine, dar în realitate ca să-i dea sfaturi. Așa că îl întrebă de-a dreptul:

— Ei, și-acum ce facem?

Se așezară alături pe pământul rece și se uitară la soarele care se înălță încet deasupra zării. Primele raze calde fură întâmpinate ca o adevărată binecuvântare. În sfârșit, simțeau că pot să se odihnească și nu mai era mult până să se simtă într-adevăr bine. Sergentul major spuse la o vreme:

— Cel mai potrivit lucru ar fi să stăm pitiți undeva pe timpul zilei.

— Crezi c-au să trimită avioane să ne caute?

— De asta sunt mai mult decât sigur, *sir*. Oricum, n-ar avea nici un rost să riscăm. Și-așa suntem frânți de oboseală și o perioadă de repaos nu ne-ar prinde rău deloc.

Offer încuviință din cap:

— Tare mi-ar fi plăcut să ne putem depărta și mai mult de aerodrom, îți spun drept. Au să-i cam apuce toți dracii de dimineață când or vedea ce-am lăsat în urma noastră.

Offer era încă uluit de cât de lesne merseseră lucrurile. Nu-i venea să creadă că o mână de oameni și cu atât de puține strădanii pot realiza doar în câteva minute asemenea ispravă. Toată noaptea îi stăruiseră în minte incendiile avioanelor care explodau aruncând până în înaltul cerului sfărâmături cuprinse de flăcări. E-atât de ușor să distrugi — dar ce altceva înseamnă războiul?

În timpul nopții, zgâlțâit în toate părțile, John Offer cugetase îndelung și adânc asupra situației, iar urmarea fu că îl chemă pe Weybright la el.

— Dacă izbutești, cât timp stăm aici, transmite un mesaj. Dacă nu acum, măcar în cursul nopții. Și imediat dictă următorul cuprins al mesajului: „Acțiune cu deplin succes împotriva unui aerodrom inamic SE[1] Soluch. 9 bombardiere distruse la sol".

Apoi, fără cea mai mică ezitare, indică semnătura: „Căpitan John Offer, o/c[2] G.G.C.U."

Niciodată n-a înțeles prea bine de ce procedase așa. Probabil că fără să-și dea seama încerca să-și adune la activ o serie de fapte ce ar fi pledat în favoarea lui, dacă ar fi avut vreodată ghinionul să fie înhățat și judecat pentru dezertare și multe alte încălcări ale regulamentelor militare. N-aveai de unde ști când s-ar fi putut ivi prilejul să folosești astfel de isprăvi pentru a-ți ușura situația.

După un scurt popas pentru o gustare alcătuită din ceai și hrană rece, având din nou deasupra capului cerul ca de sticlă, micul convoi porni din nou la drum, dar nu înaintă prea mult. După cel mult o

[1] *South-East* — la sud-est de...
[2] *Officer Commanding* — Ofițer comandant al...

milă de drum, sergentul major O'Keefe zări teren pietros și conduse coloana într-acolo. De-acum nu mai era nevoie să șteargă urmele; nu lăsau după ei nici un semn. Mai merseseră hurducându-se din greu încă vreo două mile, apoi dădură de un teren cu neputință de străbătut, fiindcă era tot numai râpe și steiuri de stâncă. Nici n-ar fi putut să-și dorească ceva mai prielnic. Peste cinci minute, după ce își acoperiseră camioanele cu plase de camuflaj, nimeni nu i-ar fi putut observa de la o distanță mai mare de cincizeci de yarzi.

Nenumăratele avioane trecură în ziua aceea pe deasupra lor, fără ca vreunul să zăbovească măcar o clipă. Dar mai târziu, către începutul după-amiezii, un avion italian de recunoaștere păru a fi foarte interesat de locul unde se aflau ei. Nu izbutea să-i vadă, însă se învârti mult pe acolo, mai întâi la oarecare distanță, apoi mult mai pe aproape și părând că vrea să cerceteze cu atenție terenul.

— Caută urmele noastre, zise nepăsător O'Keefe, urmărind de sub plasă circuitul pe care se învârtea mereu avionul. Nu-i nimic, n-are ce să vadă

În cele din urmă, avionul se îndepărtă și dis-, ăru. Pe la patru după-amiază, O'Keefe propuse să pornească și ei, cu orice risc, ca să se mai poată folosi de ceva din lumina zilei. Terenul era pe acolo prea păcătos ca să încerci să-l străbați noaptea. În afară de asta, avea convingerea că alte avioane de recunoaștere n-au să mai vină în căutarea lor.

— Ăștia se lasă repede păguboși, repetă O'Keefe o vorbă pe care obișnuia s-o spună deseori.

Și astfel, convoiul, încă stăpânit de bucuria succesului avut în noaptea trecută și atras de perspectiva desfătărilor care îi așteptau în orașul apropiat, porni să ocolească înspre nord până fură convinși că au depășit punctele de rezistență inamice, apoi cotiră înspre vest, către coastă și către Benghazi.

Primul semnal de intrare în acțiune a Grupului Operativ Special de Pedepsire comandat de căpitanul Braunschweig veni deci de la Soluch, în seara aceea ploioasă. Și se dovedi o experiență descurajatoare.

Căpitanul își puse oamenii în stare de alarmă și porni în cea mai mare viteză pe șoseaua de pe coastă, cu direcția Soluch. Pe marginile golfului șoseaua era în foarte bună stare, însă nu se putea înainta cu mare viteză din cauza aglomerației create de trupele germane și italiene ce se retrăgeau înspre Agheila. Ploaia aceea cu găleata nu le venea nici în ajutor, iar în multe puncte șoseaua era inundată și poliția militară germană trimitea vehiculele pe căi de ocolire groaznic de noroioase pe unde aproape toate camioanele se împotmoleau.

Grupul Operativ ajunse la aerodromul de lângă Soluch abia după miezul nopții, și asta doar fiindcă se conduseră după focurile care încă ardeau. Ploaia se mai domolise și în cele din urmă conteni cu totul, lăsând pentru câteva ceasuri cerul oglindă și dându-le speranța că vor putea trimite avioane de recunoaștere îndată ce se va crăpa de ziuă.

Totuși, spre marele necaz al germanilor, în revărsat de zori din nou se năpustiră dinspre mare nori grei care potopiră câmpia de pe întinsul coastei. Pe asemenea vreme n-avea nici un rost să trimită avioane de recunoaștere, i se spuse căpitanului Braunschweig, fiindcă n-aveau cum să facă observații exacte la sol. Astfel încât căpitanul și grupul său se văzură nevoiți să lâncezească pe lângă niște corturi prăpădite și pline de mirosul efectelor îmbuibate de apă, să piardă acolo ceasuri la rând fără să poată lua nici o măsură de urmărire a inamicului.

Pentru Braunschweig situația era deosebit de neplăcută. Dorea din tot sufletul ca prima sa ieșire în misiune să fie cât se poate de spectaculoasă, și iată-l

stând țintuit aici ca o curcă plouată. Mai exista o pricină a nerăbdării lui cu greu ascunse, ce se arăta din când în când prin bruște izbucniri de furie în tot cursul acelor ceasuri de ploaie necurmată. În afară de căpitanul Braunschweig, nimeni nu se îndoia nici o clipă că este vorba de o ispravă a celor din S.A.S.; doar căpitanul rămânea convins în adâncul sufletului său că nimeni altul, decât pseudo-căpitanul cu chipul stâlcit, John Offer, poate fi tartorul responsabil de o asemenea lovitură. De altminteri și mai târziu, în toate misiunile la îndeplinirea cărora avea să pornească, niciodată nu-i pierise din cap această idee fixă — pretutindeni i se părea că vede mâna acelui individ întâlnit cândva prin apropiere de Siwa, și niciodată nu se gândea la cei din S.A.S.

Ura acerbă împotriva acelui om pe care îl luaseră cândva prizonier, dar izbutise aproape imediat să-i păcălească și să le scape, devenise un fel de obsesie a căpitanului Braunschweig. N-avea să-și găsească astâmpăr până nu va pune mâna pe criminalul vinovat de oribila moarte a oamenilor săi înghițiți de nisipurile mișcătoare, își repeta mereu în sinea sa și furia îi sporea continuu în vreme ce ploaia îl țintuia locului, reducându-l la neputință în preajma acelei piste de aterizare transformate în nămol.

Nu mult după trecerea amiezii, norii se risipiră pe neașteptate și soarele începu să-și reverse dogoarea. Numaidecât în jurul pistei de aterizare se iscă o activitate febrilă. Toate avioanele disponibile porniră în căutarea urmelor lăsate de sabotori. Pe aerodrom nu rămaseră decât oameni care așteptau, cu mai multă sau mai puțină nerăbdare, vești despre cei căutați cu atâta îndârjire, dar ceasurile treceau unul după altul, și nimic nu venea.

Și dintr-o dată se iscă agitație. Comandantul stației de transmisiuni, un italian foarte arătos, îi înmână lui Braunschweig un mesaj, spunându-i:

– *Herr Hauptmann,* unul dintre piloții noștri au identificat urme pe întinsul deșertului. S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu cei care ne-au atacat în seara trecută, dar pilotul continuă să le cerceteze cu atenție.

Fără întârziere fixară pe hartă pozițiile, în vreme ce oamenii de sub comanda lui Braunschweig se și urcau în camioane. Coloana se puse imediat în mișcare, străduindu-se să înainteze cu toată viteza și să mențină permanent legătura prin radio cu aerodromul. Peste zece minute primiră un mesaj descurajator. Urmele se pierdeau pe un teren pietros. Pilotul continua să cerceteze atent împrejurimile, dar nu prea era optimist. Raporta că din nefericire configurația terenului oferea condiții ideale de camuflaj pentru inamic și o verificare detaliată n-ar fi putút fi făcută decât la sol.

Amănuntul acesta dădu mari speranțe Grupului Operativ și ca urmare își continuă cu toată viteza zgomotoasa înaintare pe întinsul deșertului. Le trebui câtva timp până să dea de urmele camioanelor, iar de îndată ce le văzură, inima căpitanului Braunschweig începu să bată mai cu putere. Fără îndoială că era vorba de camioane britanice. Se aflau deci pe urmele ticăloșilor care atacaseră aerodromul și încă o dată în mintea lui Braunschweig apăru figura lui John Offer și simți cum furia îi clocotește în piept.

Coloana înainta cu toată viteza de care erau în stare, numai că imensele transportoare se dovedeau greoaie și nu le îngăduiau să înainteze după cum ar fi vrut. Dar chiar și așa, nu mult mai târziu de ceasurile patru după-amiaza, ajunseră la locul unde începea terenul pietros și urmele britanicilor nu se mai arătau, dar însemna că au încă destulă vreme ca să caute cu de-amănuntul. Privind pe întinsul terenului acela accidentat, Braunschweig își spuse cu furie: „Sunt

pe-aici, pe-aici pe undeva trebuie să fie. Îi găsesc eu".

Numai că nu izbuti să dea de ei. Nu mai găsiră nici un fel de urme lăsate de mașini, deși panzergrenadirii coborâți din camioane stabiliră un loc unde fără îndoială făcuseră popas chiar în ziua aceea. Acum, însă, erau de mult plecați.

Neastâmpărul lui O'Keefe îi ajutase să scape doar cu ceva mai mult de un ceas înainte. Voioși nevoie mare și cu totul neștiutori de primejdia care îi pândise, năzdrăvanii din Ceata de la Glasshouse își continuau drumul prin noapte.

La căderea întunericului, Braunschweig ordonă încetarea căutărilor. A doua zi se întoarseră la El Agheila și acolo un căpitan adânc măcinat de furie întocmi un raport îndeajuns de interesant ca să merite a fi înaintat feldmareșalului Rommel.

„S.A.S.-ul ori alte formații autoare ale atacului n-au să poată dispune întotdeauna de o ploaie abundentă în stare să le ascundă mișcările și retragerea în deșert după îndeplinirea acțiunii. Dar este limpede că pentru a putea lupta cu succes împotriva unor formații inamice atât de puternice și iscusite, Grupul Operativ Special de Pedepsire trebuie să dispună de maximă mobilitate. Îmi îngădui deci să propun ca el să fie redus numericește, fără ca prin aceasta să-i scadă puterea de foc, și mai ales, să fie dotat cu propriile-i mijloace de transport aerian până la locul unde vor fi descoperite urmele."

Braunschweig trecea apoi la descrierea amănunțită a însușirilor personalului și dotării de care avea nevoie. După opinia lui, greoaiele transportoare de infanterie se dovedeau a nu fi bune la nimic. Știa că Marele Cartier dispune de un număr de *Kubelwagen*-uri și cerea să fie dotat cu șase asemenea vehicule. Se hotărâse să aleagă *Kubelwagen*-uri (produse de uzinele Volkswagen)

pentru că erau excelente vehicule de patrulare, cu blindaj capabil să reziste focului mitralierelor ușoare, și deosebit de rezistente. Puteau să meargă cu peste cincizeci de mile pe oră, erau înzestrate cu duble mitraliere și puteau fi ușor îmbarcate pe un Ju 52[1]. Braunschweig expunea calcule detaliate și ajungea la concluzia că pentru operațiuni la mică distanță — până la o sută de mile — două aparate Ju 52 ar fi fost suficiente pentru asigurarea mobilității Grupului Operativ.

Furios din pricina pierderii celor nouă avioane deosebit de prețioase pentru el în acele momente, Rommel îi acordă căpitanului Braunschweig tot ce ceruse. *Kubelwagen*-urile solicitate se aflară la dispoziția lui în mai puțin de un ceas și două avioane Ju 52 primiră imediat ordin să treacă sub comanda căpitanului Braunschweig de îndată ce acesta va considera necesar.

După ce se îndeplinirā toate acestea, căpitanul Braunschweig așteptă încrâncenat ca șoricelul să-și apropie iar botișorul de capcană. Era pe deplin încredințat că de acum încolo îndrăznețiii atacatori ai punctelor din spatele frontului aveau să regrete amarnic faptele săvârșite până atunci. Căpitanul Roger Tansley se întorsese de la Siwa la Cairo însuflețit de acea satisfacție pe care o simt totdeauna ofițerii tineri când au prilej să-și uluiască superiorii. Se duse neîntârziat la biroul generalului maior, unde fu întâmpinat cu un glas răstit:

— Ei? Ai lămurit toate chestiile? Vorbe rostite cu grabă și nerăbdare, pentru ca celălalt să vadă limpede că are de-a face cu un general, deci cu un om foarte ocupat.

— Mi-e teamă că nu prea *sir*, spuse Tansley cu multă voioșie. Nu știu în ce fel, dar tipul a prins de

[1]Junkers 52, avioane de transport.

veste și a șters-o de la Siwa doar cu câteva ceasuri înainte de sosirea mea.

— Cum așa? zise generalul făcând ochii mari ca semn că a revenit cu picioarele pe pământ. Ce poveste mai e și asta? Cum adică, avem de-a face cu o armată fantomă? Și ce înseamnă că „a prins de veste"? De unde? Și încotro a plecat?

— N-a fost ceva intenționat, *sir*. N-a fost avertizat cu bună știință. Un ofițer din L.R.D.G., cu care vorbisem mai înainte i-a spus din întâmplare lui Offer că vreau neapărat să stau de vorbă cu el. Leslie — ofițerul din L.R.D.G. — i-a pomenit despre istoria asta la vremea când toată lumea își făcea siesta și numai cu un ceas ori două înainte ca Offer și oamenii lui să-și ia frumușel tălpășița, iar de-atunci nu mai știe nimeni nimic de soarta lor.

Generalul se uită lung la căpitanul Tansley și parcă nu-i venea să-și creadă urechilor. După o vreme, se sculă în picioare și spuse iritat:

— Asta întrece orice închipuire! Ce-o fi în capul trăsnitului ăluia? Își închipuie că poate cutreiera prin deșert fără știrea autorităților militare?!

— De asta nu putem fi siguri, *sir*. Până în cele din urmă s-ar putea să aflăm că e pornit într-o misiune ultrasecretă încredințată de cine știe cine...

— Termină cu de-al de astea, Roger. Am verificat la toate unitățile și la toate formațiile și nimeni nu știe de Offer și de ai lui. După câte am eu impresia, omul lucrează de capul său și duce războiul așa cum i se năzare. Orice-ar fi, asemenea lucruri nu pot fi îngăduite. Pentru nimic în lume nu putem admite o gogomănie ca asta! Unde-am ajunge, dacă fiecare s-ar purta la război după cum îl duce pe el capul? Ce-ai vrea s-ajungem, generali fără armată?

În felul său, avea și acest general maior oarecare simț al umorului. Adevărul era că începea și el să vadă latura comică a întregii povești și se gândea ca

ar putea-o folosi ca un excepțional subiect de baliverne la popotă. Totuși, asta nu-l putea face să renunțe la dorința de a-l pune odată pentru totdeauna la locul său pe acest misterios căpitan John Offer.

— La ce anume vă gândiți, domnule general?

— Poate că n-ar fi rău să încercăm o altfel de tactică. Realitatea e că nu ne putem ține după urma fiecărui ofițer cu numele de John Offer...

— S-ar putea prea bine ca ăsta să nu fie numele lui adevărat, *sir*.

— Pentru moment, fiindcă nu avem altă soluție, să presupunem că e numele adevărat. Să începem din nou cercetările, dar lărgindu-le încă și mai mult sfera de cuprindere. Vreau să fie cercetată situația fiecărui om cu numele de Offer, fie John, fie oricum altfel, care figurează în evidențele armatelor din Orientul Mijlociu. Treci la treabă, băiete, fără întârziere și fără nici o ezitare, iar mâine aștept să văd ce ai de raportat.

În felul acesta generalul îi acorda lui Tansley un termen cu neputință de respectat — asemenea obiceiuri fiind una din pricinile pentru care ajunsese general — însă Tansley își întinse cercetările pe răstimp de două zile. Transmise în primul rând un mesaj către toate unitățile din subordine și în același timp se adresă Evidenței. Mesajele trimise unităților în subordine avură drept rezultat cel mai rapid și mai neașteptat răspuns cu putință.

La *H.M. Field Prison*[1] de lângă Canalul de Apă Dulce, comandantul închisorii, maiorul Adam Tulloch, tocmai se pregătea să dea deoparte mesajul, ca să fie îndosariat, când își aduse aminte că numele

[1] *His Majesty's Field Prison* - Închisoarea de campanie a Majestății sale. Este vorba de cumplita închisoare în care fuseseră întemnițați și de unde izbutiseră să evadeze John Offer și câțiva dintre oamenii săi.

acela parcă îi spunea ceva. Plutonierul lui major, Fry, se găsea alături de el și încă purta pe chip amintirile ultimei răzmerițe din închisoare, petrecută cu trei luni în urmă. Tulloch îi întinse peste birou mesajul primit. La Glasshouse, lui Tulloch i se spunea Himmler și ce-i drept, făcea tot ce era omenește posibil ca să-și merite porecla.

— Offer? întrebă el. Nu cumva am avut noi aici cu câtăva vreme în urmă un client cu numele ăsta?

Fry îl ținea bine minte:

— Da, așa e. Da... unul care arăta a pește. Parcă actor, în viața civilă. După cât îl ducea mintea pe Fry, nu putea fi decât sau pește, sau homosexual. Ăla care a pus la cale răzmeriția din pavilionul de pedeapsă, nu v-aduceți aminte?

— Ba da. Tulloch își aducea acum bine aminte. Din chestia de atunci a cam ieșit cu mutra făcută zob. Amândoi surâdeau foarte mulțumiți de ei înșiși, fiindcă la Glasshouse, Dreptatea totdeauna trebuie să triumfe și Dreptatea era întotdeauna de partea gardienilor. Ce dracu or fi având cu împuțitul ăsta? Apoi, fără întârziere, îl chemă la telefon pe căpitanul Tansley de la G.H.Q. din Cairo.

Tansley se arătă foarte interesat și porni imediat către Canal. După ce se prezentă comandantului închisorii, îl întrebă:

— Vă rog să-mi spuneți absolut tot ce știți despre acest fost deținut al dumneavoastră — soldatul John Offer. Mai întâi — cum arată?

Maiorul Tulloch îl chemă pe plutonierul major Fry ca să-i dea o mână de ajutor, fiindcă acesta știa mai multe de vreme ce avea de-a face zilnic cu deținuții. Și împreună îi dădură căpitanului Tansley răspuns la toate întrebările.

— Cum arată? Tulloch și Fry căzură pe gânduri. De statură mijlocie, păr negru... Dar Fry spuse că nu, nu negru, ci castaniu. Merge cu pas săltat, adăugă

Fry, însă Tulloch furniză un semn distinctiv mult mai demn de atenție: Are nasul sfărâmat, e aproape turtit. De la un accident pe care l-a suferit aici. A căzut pe scări, sau cam așa ceva.

Căpitanul Tansley își spuse: „Începe să devină interesant". Descrierea corespundea cu cea făcută de căpitanul Leslie din L.R.D.G., acolo, la Siwa. Îi întrebă pe cei doi:

— Altceva ce mai știți despre el?

Se dovedi că nu era nevoie să recurgă la fișier, deoarece plutonierul major Fry avea memorie bună și ținea minte amănuntele. El îi răspunse căpitanului Tansley:

— În civilie a fost actor. A făcut și școala pregătitoare și a ieșit ofițer, da' a fost degradat nu mai știu bine din ce pricină, parcă sustragere de bunuri ale armatei, după câte îmi aduc aminte.

Tansley întrebă cu încordare:

— Cum adică? Offer a fost ofițer? Căpitan, cumva?

Dar Fry clătină din cap:

— Nu, *sir*. Cred că a fost locotenent.

Tansley fu cam dezamăgit până ce îi veni în gând: „Dacă s-a făcut cu de la sine putere ofițer, nimic nu-l împiedica să se și înalțe în grad". Acum era convins că dăduse de urma celui căutat. Mai puse o întrebare:

— Și când a plecat de la Sharafim, unde a fost repartizat?

Pentru aflarea răspunsului cuvenit fu nevoie să-l cheme pe furierul de alături, să aducă registrul. Trecând cu degetul peste pagini, maiorul Tulloch dădu de numele lui John Offer și află data eliberării. Se vedea acolo și semnătura comandantului escortei care îl dusese pe Offer la noua lui unitate. Mult mai important pentru momentul acela era că menționase și numărul regimentului unde fusese repartizat.

Pe deplin satisfăcut, Tansley se ridică în picioare. Lucrurile se limpeziseră. Ăsta era omul căutat — dacă nu cumva aveau să dea de un John Offer la unitatea unde fusese trimis.

Nu dădură. Nu fu greu de aflat că John Offer se plictisise repede de noii săi camarazi și preferase să devină A.W.O.L.[1] Căpitanul Tansley se întoarse la general cu un noian de informații. Generalul își ieși din fire și începu să strige:

— Ticălosul dracului! Dezertează, își alcătuiește propria lui ceată de cavaleri de capă și spadă și pornește la război împotriva lui Rommel! Și încă mai este și fost deținut de la Glasshouse, asta-i culmea! După care izbucni în râs, fiindcă situația se dovedea prea din cale afară de scandaloasă ca să poată fi privită cu gravitate.

Tansley zise:

— În orice caz, *sir*, se pare că e un ofițer deosebit de înzestrat.

— Crezi? De, o fi căpătat ceva experiență, da'... numai două trese, totuși... Și cine a spus că e atât de înzestrat? Generalul terminase cu râsul.

— Toți cei care l-au cunoscut, răspunse scurt Tansley. Căpitanul Leslie — știți, cel din L.R.D.G. — spune că în viața lui n-a mai văzut o ceată de oameni atât de duri cum sunt cei din banda lui Offer. Zicea că pentru nimic în lume n-ar vrea să-i aibă sub comanda sa, și totuși Offer pare să-i stăpânească pe deplin. Cum scoate un cuvânt, chiar și cel mai înrăit i se supune. Leslie îmi povestea o istorie plină de haz, cum că într-o zi l-ar fi înjurat pe unul, lucru care lui Leslie îi luase piuitul... Dar generalul nu era dispus să asculte snoave.

Pe neașteptate, primiră și alte informații. Generalul întrebase într-un rând:

— De pe unde și-o fi adunat omul ăsta ceata de haidamaci? Doar nu-s chiar puțini — sunt vreo treizeci!

---

[1] *Absent without leave* — absent fără permisie (ilegal), adică dezertor.

Tansley avu inspirația să telefoneze în mai multe locuri, printre care și la Sharafim, unde vorbi cu maiorul Tulloch. Ce vroia el de la maior era să capete o listă a oamenilor eliberați de la Glasshouse cam în perioada când isprăvise Offer de ispășit pedeapsa. După ce întreaga listă fu dictată la telefon, maiorul Tulloch întrebă, ros de curiozitate:

— Da' ce-i cu toată povestea asta? De ce vă interesează așa de mult omulețul ăsta?

Tansley îi răspunse:

— Există un tip care se dă drept căpitanul John Offer și care și-a organizat cu de la sine putere un grup de comando și duce război pe cont propriu împotriva lui Rommel. Și cum noi nu suntem de acord cu războaiele duse pe cont propriu, vrem să punem mâna pe el.

— Aha, înțeleg, făcu maiorul Tulloch, dar de fapt aveau să treacă vreo câteva ceasuri până să-i cadă fisa.

În timpul ăsta, căpitanul Tansley lua legătura prin telefon cu Poliția Militară. De acolo află că mai mulți indivizi aflați pe lista foștilor deținuți de la Glasshouse erau dați și ei dezertori. Ciudat părea faptul că parcă toți intraseră deodată în pământ. De obicei, când cineva dezerta pe valea Nilului, n-apuca să se bucure prea multă vreme de libertate.

— Nu-s cine știe câte locuri unde să se poată ascunde, îi spuse cel de la Poliția Militară. Există doar câteva baruri și taverne pe care le ținem sub strictă supraveghere.

Căpitanul Tansley se prezentă în fața generalului și își expuse ultimele teorii:

— *Sir*, după câte cred eu, ceata lui Offer e alcătuită din foști tovarăși de detenție de la Glasshouse.

— Dacă ai să-mi mai spui multe despre omul ăsta, are să-nceapă să-mi fie drag.

Peste nu mai mult de un ceas, Tansley era din nou în stare să-i furnizeze generalului date suplimentare.

La câtăva vreme după ce aflase de la Tansley despre rolul jucat de Offer în ducerea războiului, maiorul Tulloch bea un păhărel la cantina subofițerilor. De obicei trecea pe acolo ca să tragă un whisky zdravăn împreună cu corpul de subofițeri, după ce aceștia îi încuiau pe deținuți în celulele unde aveau să-și petreacă noaptea. În seara de atunci îi ținea tovărășie la băut plutonierul major Fry, și în vreme ce dădeau de dușcă paharele, Tulloch îi povesti lui Fry despre Offer și ceata lui de foști deținuți de la Glasshouse.

În vreme ce îi povestea pe larg despre cele aflate, se întrerupse deodată brusc, fulgerat de un gând care tocmai îi trecuse prin minte. Când începu din nou să vorbească, avea glasul sugrumat:

— Ei, fir-ar să fie a dracului, Jack, cum de nu m-am gândit mai înainte?

Pe bună dreptate, plutonierul Fry întrebă mirat:

— Ce-ați spus?

— Împuțitul ăla de Offer! Și-a alcătuit o formație de comando. Jakc, îți mai aduci aminte cum a fost la răzmeriță? Ziua când fiarele acelea ne-au atact pe neprevăzute?

Plutonierul major Fry n-ar fi putut să uite toată viața, ziua aceea. Era ziua care n-avea să se șteargă niciodată din istoria închisorii, ziua când o formație de comando înarmată până în dinți luase cu asalt închisoarea, îi asmuțise pe deținuți împotriva gardienilor, stâlciseră în bătăi pe oricine purta uniformă de paznic și pe urmă parcă se topiseră în văzduh, luând cu ei și pe deținuții cu condamnări mai grele.

Din ziua aceea, la Sharafim nu se mai aflase nimic despre formația de comando sau despre vreunul

dintre evadați și nu putuseră obține nici cel mai mărunt indiciu cu privire la identitatea lor. Pentru maiorul Tulloch și oamenii din subordinea sa fusese în multe privințe o experiență dureroasă. Mulți au trebuit să fie internați în spital; Tulloch, scoțianul de fier, încasase o bătaie soră cu moartea, dar oricât de mult suferise, avusese totuși tăria să nu se lase nici măcar zărit de vreun M.O.[1] Cu toate astea, amintirea acelei zile îngrozitoare încă îi mai amăra sufletul, fiindcă tot mai însemna o pată neagră pe memoriul său. Cu prilejul anchetei întreprinse după aceea, fusese sever admonestat pentru slăbiciunea dovedită de corpul de gardă care cedase prea ușor în fața invadatorilor.

— Ca și când unui om în toate mințile i s-ar fi putut năzări vreodată c-o să se găsească cineva să intre cu sila la Glasshouse, îi șușotise Tulloch plutonierului major după încheierea anchetei.

Oricum ar fi, fusese bătut măr și avusese de îndurat din partea superiorilor mustări și reproșuri ce încă mai făceau să-i sângereze sufletul. Dorința lui cea mai fierbinte era ca într-o bună zi să-i aibă din nou la cheremul său pe ticăloșii aceia dimineața, când ieșeau la numărătoare. Fiindcă maiorul Adam Tulloch nu știuse și n-avea să știe niciodată ce e mila!

În toate acele luni care trecuseră de atunci, Tulloch trăise cu nădejdea că cineva și în vreun fel oarecare se va dovedi capabil să facă măcar unele presupuneri cu privire la identitatea răufăcătorilor. Acum, pe neașteptate, însuși maiorul Tulloch era cel care avea unele bănuieli suficient de întemeiate.

— Jack, el a fost, peștele acela pipernicit de Offer! Tu nu-ți dai seama?

[1] *Medical officer* - ofițer medic (medic militar).

Plutonierul major Fry își dădea foarte bine seama, mai ales că încasase și el o bătaie la fel de cruntă, așa că în clipa aceea ședea acolo lăsând să-i curgă din gură toate cuvintele spurcate, împins de furie până aproape de pragul nebuniei. Doi oamnei care nu știuseră niciodată ce-i îndurarea începură atunci să pună la cale ce trebuia făcut în cazul când ticăloșii aveau să le cadă din nou în gheare. Acum, dacă aflaseră despre cine e vorba, nu prea mai încăpea nici o îndoială că așa avea să se întâmple.

Maiorul Tulloch îl chemă la telefon pe căpitanul Tansley și îi comunică ultimele noutăți. Tansley se grăbi să raporteze generalului. Cu totul descumpănit, generalul întrebă:

— Cum? Offer a atacat închisoarea de la Sharafim?

Tansley încuviință din cap:

— Da. Și imediat s-a repezit pe urmele lui Rommel, *sir*, spuse ca și când din spirit sportiv ar fi vrut să pună o vorbă bună în favoarea lui Offer.

Dar generalul nu-l luă în seamă.

— Individul ăsta e primejdios. Neapărat trebuie să punem mâna pe el. Știi ce ai de făcut. Dă ordin să fie căutat pretutindeni — da' de unde naiba să începem?

Cu multă curtenie, așa-zisul căpitan Offer îi trimise generalului adresa aproape exactă. Când i se prezentă mesajul, generalul exclamă:

— Ei, fir-ar să fie! Băieții ăștia par să facă treabă, nu glumă! Nouă avioane! Numai să putem verifica!

Peste câteva ceasuri, formațiile aliate de recunoaștere raportară că într-adevăr pe un aerodrom improvizat de lângă Soluch se află opt avioane mistuite de flăcări și un al nouălea pare a fi grav avariat.

Dar mai înainte de sosirea la Cairo a acestui mesaj, generalul apucase să spună:

— Pun rămășag zece contra unu că în momentul de față ceata lui Offer se află la Benghazi și își face acolo de cap. După un atât de lung marș prin deșert, nu le mai stă gândul decât la fufe și la bere rece, iar pentru astea, Benghazi e un loc cum nu se poate mai potrivit. Ia imediat legătura cu M.P.-[1]ul, Roger; spune-le să se concentreze asupra orașului. Ai să vezi ce repede ne cade vânatu-n plasă.

Râdea înfundat în clipa când Tansley ieșea din birou și-și freca bărbia gândindu-se cu admirație: „Ce bine-ar fi s-avem în armată mai multe detașamente cum e ăsta a lui Offer", și pentru prima dată îi dădu prin minte că poate nu tratau situația în chipul cel mai potrivit.

Veseli și fără să bănuiască nimic despre cursa ce li se pregătea, cei din Ceata de la Glasshouse pătrunseră în Benghazi puțin după ceasurile zece dimineața. Orașul avea o înfățișare de adevărat balsam pentru ochi hămesiți — mai ales pentru ochi care, deși deprinși cu deșertul, ard totuși de nerăbdare să mai admire și altfel de priveliști.

Arăta încântător în ziua aceea. Nu prea se vedeau urme de bombe — adică se vedeau din plin, dar numai în port — și totul în jur părea strălucitor, plin de viață și de voioșie. La început li se înfățișară în fața ochilor case frumoase și bulevarde invadate de verdeață, dar nu peste multă vreme dădură de centrul comercial și de baruri, cinematografe și restaurante nespus de îmbietoare.

Pe străzi se vedea fel de fel de lume îmbrăcată civil, mulți în costume arăbești, dar cel puțin tot pe-atâția în veșminte europene, iar unele dintre siluetele astea îi făceau pe cei din spatele camioanelor să șuiere prelung și să arunce chemări

[1] *Military Police* — Poliția militară.

ispititoare. Printre acestea din urmă se numărau mai ales femeile îmbrăcate în rochii de vară și dintr-astea păreau să fie cu miile — italience, franțuzoaice, grecoaice și de multe alte neamuri adunate în orașul cosmopolit. Ființe sănătoase, cu șolduri rotunde, cele mai multe cu păr bogat și negru, dar din când în când apărea fără greș și câte o blondă. Bărbații păreau să nu se mai poată stăpâni — căci, dacă nu puneau la socoteală chipurile acoperite de văluri întâlnite prin oaze — erau primele siluete femeiești pe care le zăreau de trei luni încoace.

John Offer ședea lângă șofer și privea la cele din jur cu înfrigurare la fel ca oamenii lui. Poate chiar cu una mai mare. Era un om mult mai deprins cu huzururile vieții decât bună parte din tovarășii săi, poate și fiindcă era binișor mai în vârstă, și cu toate că izbutea să facă față vieții din deșert și tuturor asprimilor ei, o făcea fără vreo desfătare deosebită. Ce bine ar fi fost să fi putut sta toată vremea la Benghazi! Acum privea cu încântare lumea civilizată din jur și prin minune îi alergau aceleași gânduri privind posibilitățile ce i se deschideau în față; aceleași planuri legate în primul rând, de cele ce aveau să se petreacă la așternut.

Gălăgia făcută de oamenii lui, șuierăturile și chemările mai mult sau mai puțin hazoase, nu-l nelinișteau deloc. Bineînțeles că la Benghazi erau și civili, dar numărul lor nici nu se putea compara cu cel al militarilor din Armata a Opta. Dacă oamenii săi arătau neîngrijiți și nebărbieriți, nici voioșii războinici îngrămădiți în dimineața aceea pe trotuarele portului arab nu arătau mult mai bine. Împânziseră orașul cu zecile de mii, oameni aflați într-o bine meritată permisie după luni de zile de lupte crâncene. Ca și cei din Ceata de la Glasshouse, mai toți veniseră acolo s-o facă lată, să mai schimbe hrana cazonă obișnuită, să bea la bere câtă încăpea în ei și pe

urmă, dacă aveau și un dram de noroc, să termine în tovărășia unei femei drăguțe și îndatoritoare, de preferință în altă parte decât în bordelurile arăbești.

Negustorii din Benghazi erau în culmea fericirii și îi întâmpinau cu multă bucurie pe nenumăratii musterii cu buzunarele doldora de solda pe ultimele luni și gata să cumpere tot ce vedeau, chiar și la prețuri mult crescute ca urmare a războiului. Nici femeilor — după câte s-ar fi zis — nu le displăcea prea mult să se vadă dintr-o dată centrul de atracție al atâtor atenții, chiar dacă uneori s-ar fi putut spune că sunt prea gălăgioase.

„Nu, își spuse John Offer cu toată convingerea, în îmbulzeala asta îngrozitoare nimeni n-are să-i poată observa pe cei din Ceata de la Glasshouse." După cum spusese și O'Keefe, Benghazi era un loc unde se puteau de minune ascunde fără ca nimeni să-și dea vreodată seama. Îi trecu prin cap chiar că ar putea prelungi popasul și să nu stea în oraș doar o singură noapte, dar imediat se răzgândi și își spuse că hotărârea dintâi trebuie să rămână nestrămutată. Își cunoștea oamenii. Dacă ar fi zăbovit mai mult în orașul plin de tot soiul de ispite, ar fi însemnat să-și pună la prea grele încercări ceata de derbedei și fără îndoială că vreunul dintre ei ar fi dat de bucluc. S-ar putea ca și o singură noapte să se dovedească a fi prea mult.

Ajunseră într-o piață mare, unde se afla primăria. Aici parcă printre zeci de alte vehicule ale armatei și tot aici John Offer le achită soldele punând în mâna fiecăruia câte zece lire, mult prea de ajuns pentru un chiolhan de o singură noapte. Le atrase atenția să nu cumva să intre în vreun bucluc — vorbe-n vânt, bineînțeles — și să se afle lângă mașini la zece dimineața a doua zi, gata să plece imediat înspre Jebel.

— Câtă vreme om sta acolo, o să putem mai des petrece câte o noapte la Benghazi, le făgădui John Offer, și oamenii se împrăștiară ca potârnichile, dornici să se înfrupte din desfătările orașului, chiar și la ceasul acela al dimineții.

O'Keefe rămase astfel singur cu căpitanul. Offer îi dădu sergentului major treizeci de lire, ca un fel de răsplată pentru răspunderile rangului pe care îl purta.

— Ce zici, sergent major, ai să te descurci bine și singur? îl întrebă Offer.

Strungăreața lui O'Keffe se arătă într-un rânjet ca de lup:

— Am mai trecut eu pe-aici, *sir*. Dac-o fi fost fată cuminte, înseamnă că micuța trebuie să aibă ea vreo presimțire, și-acuma se pregătește să mă întâmpine. Zmeoaică la pat *sir*, zmeoaică, nu alta!

— Te invidiez, sergent major!, iar acesta înălță ochii cu modestie, ca și când n-ar fi vrut să se fălească prea tare cu vreo grozavă ispravă amoroasă.

John Offer pipăi ultimele bancnote din cele 2 000 de lire, furate de la un birou de plăți al Canalului. Vezi, să fii cu ochii în patru, auzi? Am cam rămas fără bani. O să trebuiască să facem iar o vizită la un birou de plăți, c-altminteri nimeni n-o să mai aibă de unde-și primi solda.

Cu asta se despărțiră. Offer porni în căutarea unui hotel. Bineînțeles, începu cu cele mai luxoase — cu vestitul Berenice — dar acolo nu izbuti să facă rost de cameră. În cele din urmă reuși să găsească unul oarecum pe plac, mic, dar curat și cu serviciu de mâna întâi, proprietate a unei franțuzoaice tinerele, destul de ispititoare, mai ales pentru că nu punea cine știe ce probleme, neavând bărbat. Offer hotărî s-o dea gata cu papagalul, ceva mai târziu în noapte.

Deocamdată, ce-și dorea mai mult era un duș, iar după aceea să se refacă datorită unui somn adânc de câteva ceasuri bune între cearșafuri albe și curate. Abia pe urmă avea să vadă în ce măsură merita Benghazi onoarea admirației sale, și tare bănuia că o merita din plin.

Așa că în ceasurile toride ale după-amiezii dormi pe săturate, pe urmă făcu încă un duș, după care însăși drăguța doamnă proprietăreasă îi servi cafeaua cu cornuri cu unt și stătu îndelungată vreme în cadrul ușii, foarte bine dispusă, râzând cât o ținea gura și stâlcind de mai mare dragul limba englezească.

„Merge treaba ca pe roate", își spuse Offer îmbrăcându-se pe îndelete. Citise în încântătorii ochi ai franțuzoaicei că îi sunt îndrituite toate nădejdiile. Acum avea tot timpul să viziteze în tihnă orașul și să se bucure în toată voia, fără a mai fi nevoit să-și măsoare trecerea la femei cu aceea a ofițerilor din Armata a Opta.

Porni să hoinărească pe străzi, încântat să vadă din nou reclame și firme luminate cu neon, autobuze gonind pe străzi, să asculte tonomatele ce cântau șlagărele cele mai la modă prin cafenelele expuse aproape cu totul la vedere. Cercetă cu multă seriozitate cum arăta catedrala orașului, se mai uită prin câteva bănci să vadă nu cumva pe acolo ar fi mai lesne de ciupit din buzunarele Majestății Sale decât pe la niște birouri de platâ, apoi se îndreptă înspre port și privi îndelung clădirile și vapoarele distruse de bombe.

În mai multe cafenele — numai dintre cele bune — sorbi lenevos citronadă cu sifon din pahare înalte și parcă mai răcoroase, ori bău excelente cafele franțuzești turnate chiar la masa lui din niște aparate foarte arătoase și strălucitoare și mâncă nenumărate prăjituri — niciodată nu mai ajungea să se satureze de dulciuri! Își petrecu ziua într-adevăr după voia inimii. Nu simțea deloc nevoia vreunei tovărășii până târziu în noapte, când după toate semnele, n-avea să ducă lipsă de așa ceva. Cu bună știință, nu se atinse de alcool până după apusul soarelui.

Odată cu căderea serii se stârni dinspre mare și o briză ce făcea viața să pară mult mai plăcută, iar

atunci se așeză să mănânce gospodărește la un restaurant excelent — ce-i drept, și cam scump — pe o vastă terasă ce dădea într-o piață străjuită de copaci. Pretutindeni împrejur, printre frunzele copacilor, se zăreau ispititoare cafenele cu mese rânduite chiar pe trotuar și printre care se vânzoleau niște fete să le bei într-un pahar cu apă și nu rareori ostași teribil de arătoși. Dintr-o grădină-restaurant, aflată nu prea departe, se auzeau melodiile line intonate de o orchestră compusă doar din trei instrumente, peste care domina franțuzescul acordeon, și care erau încununate de un glas limpede de tenor ce lăsă să se vadă că este în stare să interpreteze cântece de dragoste în mai multe limbi.

Împăcat cu restul lumii, căpitanul John Offer își acordă favoarea unei excelente mese compusă din cinci feluri însoțite de un Pernod ca *apéritif*, o sticlă de excelent vin roșu localnic și în cele din urmă, un pahar de coniac menit să-i sporească și mai mult, la plecare, voia bună.

John Offer hotărî să nu se întoarcă prea târziu la hotel. Avea de gând să cumpere o sticlă de coniac și s-o invite pe franțuzoaică la un păhărel în camera lui, și tare mirat ar fi fost dacă, folosindu-se și de ajutorul coniacului, în zece minute n-ar fi reușit s-o convingă pe cucoană.

Era totuși cam devreme să se întoarcă la hotel — doamna proprietăreasă avea să fie, bineînțeles, ocupată cu tot felul de treburi până mult mai târziu — așa că, mai înainte de a cumpăra sticla de coniac, Offer se decise să dea o raită prin cele mai bune baruri ale orașului.

Se îndreptă direct înspre Berenice. Barul de-acolo era ticsit de ofițeri de toate gradele și de multe neamuri. Femei erau foarte puține și ar fi preferat să se afle într-un loc cu mai puțini militari, dar luă totuși loc la o măsuță și cu gândurile aiurea comandă un whisky cu sifon care, spre surprinderea lui, îi fu adus imediat.

Cam peste un sfert de ceas, Offer văzu că în local intră un ofițer îmbrăcat în uniforma Poliției Militare. Era un locotenent aflat de bună seamă în misiune, fiindcă nici măcar nu încercă să-i scoată șapca de pe cap.

În bar se aflau și ofițeri mult mai înalți în grad decât locotenentul, dar uniforma Poliției Militare îi impresiona vizibil pe absolut toți. Mulți îl urmăriră atent cu privirea, dar cât mai discret, să nu se bage de seamă.

„Cu de-al de-ăștia nimeni nu vrea să aibă de-a face", își zise Offer în sinea lui. Oriunde apărea vreunul din M.P., toți păreau adânc cufundați în gânduri.

Uniforma îl ridica pe tânărul locotenent mai presus de ceilalți; n-avea nevoie să fie obedient față de nimeni și deci nu era. Offer îl urmări cu privirea cum trece cu pași rari prin toată încăperea și privește drept în față pe fiecare, fără să-i pese măcar de tresărirea unora mai înalți în grad. Dintr-o dată John Offer își dădu seama că ofițerul acela căuta cu deosebită luare-aminte pe cineva anume și își spuse că tare bine ar fi făcut să nimerească în alt bar. Acum era prea târziu ca să plece, și cu nervii extrem de încordați îl urmări pe locotenentul care dădea roată barului.

La un moment dat ajunse la masa lui și se opri. Offer văzu un chip de pe care orice urmă de simțământ omenesc părea să fi fost ștearsă — un chip cu totul impasibil, masca oficială a meseriei locotenentului. Ochii cenușii și pătrunzători îl scrutau cu atenție. Continuară să-l privească neclintiți cam o jumătate de minut, atât de stăruitor încât John Offer simți cum ceilalți încep să se întoarcă spre el și să-l cerceteze pe furiș.

În mod obișnuit și-ar fi păstrat pe deplin firea și cu un gest amabil, ar fi spus foarte vesel: „Luați loc

Sunteți invitatul meu. Ce vreți să beți?" Dar de data asta ochii aceia cu priviri neîndurătoare, chipul fără nici o expresie și uniforma ca scoasă din cutie aveau asupra organelor lui de vorbire un efect paralizant. Nu fu în stare decât să rămână nemișcat și să se uite drept în ochii locotenentului, știind că arată ca un vinovat... vinovat de ce?

Lovitura veni pe neașteptate:

— Domnul căpitan Offer?

Ca într-o fulgerare, John Offer se smulse din încremenire. Vasăzică un ofițer din M.P. îi cunoaște numele! În mintea lui parcă un clopot uriaș scotea dangăt de primejdie, dar și acum izbuti să facă față situației.

— Poftim? întrebă făcând din cap o mișcare bruscă ce exprima în același timp și surprindere și nedumerire. Privirile celuilalt păreau priponite de nasul lui turtit.

— Sunteți domnul căpitan John Offer. Era o declarație limpede, făcută cu toată convingerea; locotenentul ăsta din M.P. nu umbla pe ocolite.

Offer se destinse. Juca un teatru de mare clasă:

— Îmi pare rău, bătrâne, ai greșit adresa.

Locotenentul nu se dădu bătut:

— Numele dumneavoastră?

Tăios, rapid, ca să nu lase victimei timp de gândire și de pus la cale cine știe ce tertipuri. Dar și Offer reacționă cu aceeași iuțeală:

— Raeburn. Robin Raeburn. În glas îi apăru deodată o notă de iritare, firească pentru cineva care începea a se plictisi de asemenea nerozii. Robin Raeburn — vechiul pseudonim sub care apăruse cândva pe scenă Căpitanul Robin Raeburn din Corpul Sanitar Operativ.

Locotenentul din M.P. nu era om să se lase îmbrobodit cu snoave răsuflate.

— Pot să văd și eu vreun act de identitate?

Imediat mâna lui Offer se duse la buzunarul din stânga al tunicii. La stânga se aflau actele lui Raeburn și cele ale Grupului sanitar Operativ (Compania de câmp), contrafăcute foarte grijuliu la Cairo cu luni de zile înainte; în cel din dreapta se găseau actele de identitate ale lui John Offer și ale formației *Glasshouse Gang Commando Unit*, toate acum convingător de uzate și mânjite de sudoare. Le întinse peste masă, luând o mutră cât mai încruntată, ca să arate cât îl înfurie această umilire făcută în public. Locotenentul luă documentele Grupului Sanitar Operativ (Compania de câmp). Grozavă fusese ideea asta a lui Offer din prima perioadă de după dezertare. După câte știa el, nu exista nicăieri nici un fel de grup sanitar operativ, dar actele aveau ștampile bine imprimate și numele suna foarte familiar în auzul oricui. Abia după aceea, când Grupul Sanitar își pierduse utilitatea, Offer pusese pe picioare G.G.C.U.-ul și întocmise documentele necesare pentru o asemenea formație.

Chipul locotenentului nu-și schimbă în nici un fel expresia în vreme ce cerceta actele. Peste puțin le restitui spunând doar: „Mulțumesc". Nici cea mai mică scuză pentru deranjul pricinuit; așa se purtau totdeauna cei din M.P.

Offer puse hârtiile la loc în buzunarul tunicii și își roti cu răceală privirile prin încăpere. Toată lumea își luă ochii de la el. Afișând aparențele nepăsării și siguranței de sine, Offer sorbi tacticos din pahar, însă cu coada ochiului supraveghea fiece gest al locotenentului.

Acesta isprăvi cu cercetarea întregii săli, dar Offer putu să vadă că în pragul ușii, la plecare, se oprise și se mai uitase o dată înspre el, lăsând să i se citească limpede pe chip că nu e pe de-a întregul mulțumit.

„Trebuie s-o întind urgent de aici" își spuse Offer și peste cinci minute se ridică în picioare și plecă

având grija să iasă pe o ușă laterală, nu cumva să riște ca bănuitorul ofițer să-l aștepte la ieșire pentru a mai putea să schimbe o vorbă cu el.

Era lac de sudoare și abia se stăpânea să n-o rupă la fugă. Doamne-Dumnezeule, asta încercare — să stai față în față cu un copoi care dintr-o dată îți rostește numele! Complet nedumerit, se întreba: „Cum naiba e cu putință?" Cum de-au fost în stare cei de la Cairo să-l dibuiască chiar în localul acela și chiar în cea dintâi noapte petrecută la Benghazi? Avea în fața ochilor imaginea înfricoșătoare a unei mâini lungi care, fără umbră de îndurare, se întinde o mie de mile peste deșert numai pentru ca pe urmă să se aplece și să-l înhațe. Gândul acesta îi dădea fiori și îi crea o stare de groază. I se uscase gura, dar de data asta nu era uscăciune pricinuită de dogoarea deșertului.

Trebui să facă eforturi uriașe ca să nu se lase copleșit de panică, dar și de data asta reuși să se calmeze spunându-și: „Dacă-mi pierd acum capul, n-am nimic de câștigat", însă în seara aceea n-avea să mai calce cu nici un preț prin vreun alt local public.

Își zise în gând: „Pentru mine, acuma, cel mai sigur loc e hotelul", numai că nici ăsta n-avea să mai fie multă vreme, dacă bănuitorul locotenent și-o trimite oamenii să-și bage nasul prin registrele hotelurilor. Pe viitor va trebui să se treacă sub alt nume, niciodată cu cel adevărat. Iar a doua zi trebuia cu orice preț să fugă din Benghazi cât îl țineau picioarele și să stea cu toții cuminți la Jebel, până se mai liniștea lucrurile. Se ruga lui Dumnezeu ca oamenii lui să nu dea de vreun bucluc, ori să-i ia gura pe dinainte și ca a doua zi dimineața, la ceasurile zece, să nu fie nici un post fix de poliție proțăpit lângă camioanele lor din piața cea mare.

Dintr-un bar micuț cumpără o sticlă de coniac bun. Când ajunse înapoi la hotel, își potolise nervii

de-a binelea. Proprietăreasa cea vioaie îl întâmpină numaidecât cu un zâmbet cuceritor și încântătoare gângureli. S-a simțit *M'sieur*[1] bine la Benghazi? A luat *M'sieur* masa, sau dorește ceva de băut?

M'sieur se arătă foarte curtenitor față de doamna proprietăreasă, se întrecu în complimente peste complimente și îi spuse că mâncase excelent, dar că mult mai bine s-ar fi simțit dacă ar fi avut norocul să fie întovărășit de cineva, fără să lase nici o umbră de îndoială asupra identității acelui „cineva". Doamna proprietăreasă deveni cât se poate de zglobie, începu să bată des din pleoape și etală toate acele semnale de „vino-ncoa" pe care în anumite împrejurări atât de bine se pricep să se lanseze femeile.

Când Offer îi spuse că ar vrea să facă un duș și că da, e cam însetat, se oferi imediat să facă o cafea și — o, nu, nu face nimic, nu e nici un deranj — bineînțeles că are să i-o aducă chiar dumneaei.

Peste cincisprezece minute, când se auzi un discret ciocănit în ușă, John Offer era îmbăiat și n-avea pe el decât halatul de baie. Ținea în mână paharul de coniac și ce-ar fi putut fi mai firesc decât s-o poftească și pe doamna să bea un păhărel? Așa că doamna închise ușa în urma sa, băură împreună coniacul, și nu după prea multă vreme se hârjoneau împreună în pat, uitând cu totul de cafeaua care de mult începuse să se răcească.

*

A doua zi de dimineață, cu mult înainte de ora zece, căpitanul Offer făcu de la mare distanță o atentă recunoaștere a pieței. Nu era el omul să-și facă singur griji fără rost, așa că de îndată ce se convinse cu proprii lui ochi că pe rază de un sfert de

[1] Domnul (fr.).

milă în jurul primăriei nu se vede picior de M.P., alungă orice grijă și se duse întins la camioane să-și aștepte oamenii.

Începură să sosească încă dinainte de ora zece, cei foarte voioși mai devreme, cei cu ochii umflați și cu mersul cam împleticit din pricina mahmurelii aproape în ultimul minut. Adevărul e că au fost și unii care au cam întârziat să se prezinte la raport, însă lui Offer îi trecuse în asemenea măsură spaima de cu o seară înainte, încât nu se sinchisi și așteptă cu răbdare.

Printre cei întârziați se numărau Sibrett, Dodge, Bannister, Skipper și încă vreo câțiva dintre cei pe care nu-i prea avea la inimă. Dacă ar fi fost vorba numai de ăștia, Offer s-ar fi simțit tentat să plece fără ei, fiindcă bucuros s-ar fi lipsit de asemenea zurbagii, dar din păcate și unii dintre oamenii de ispravă — Walker și chiar sergentul major — se numărau printre întârziați.

În cele din urmă ieșiră din oraș avându-l în capul coloanei pe istovitul, dar încântatul sergent major O'Keefe. Nu după multă vreme pătrunseră printre colinele de la poalele Jebelului și se dovedi că locurile erau chiar așa cum le descrisese O'Keefe, adică de-a dreptul încântătoare.

Neprețuitul O'Keefe arătă că știe să se descurce foarte bine și aici. Pe vremea când făcea parte din L.R.D.G., trebuiseră să se ascundă câteva săptămâni în Jebel, așa că știa multe despre locurile astea. Căpitanul Offer avea din ce în ce mai mult respect pentru câte putea și câte știa fostul ostaș din L.R.D.G.; fără el, grupul său de comando nici nu ar fi putut exista în deșert.

Ceasuri la rând trecură prin văi bogate și roditoare, acoperite cu arbori de citrice și de rodii, cu copaci înalți, verdeață viguroasă și căsuțe noi, cochete și albe — mult mai arătoase decât

cocioabele arabilor — ridicate de *colonizzatore*[1] italieni, și cu toate că ar fi putut fi considerați drept inamici, civilii italieni îi întâmpinau cu zâmbete de voie bună. Chiar și după ce ieșiră de pe văi și urcară pe munții răcoroși și golași, împrejurimile erau tot pline de verdeață și de priveliști ce mângâiau ochiul. Nu urcară multă vreme. Sergentul major găsi curând drumeagul ce ducea către un pâlc de copaci bine întipărit în memorie, în jurul căruia vegetația era bogată și un izvor susura generos — acesta fiind locul unde aveau să așeze tabără. Cu toții coborâră din camioane și se uitară în jur. La înălțimea aceea, unde soarele își revărsa din belșug razele asupra lor, dar aerul rămânea încântător de răcoros, nu se putea să nu te simți bine. Nici c-ar fi putut găsi loc de tabără mai prielnic.

Așa că în locul acela așezară tabăra, îndeletnicire care mai că nu cerea timp, deoarece corturi n-aveau de ridicat și nici prea multe lucruri de rânduit. Mai târziu, O'Keefe le-a arătat cum să taie crengi din copaci, să le înfigă în pământ și să le lege vârfurile alcătuind astfel ceva ce semăna cu o căpiță de fân și pe care o puteau acoperi cu prelate sau cu mușchi ori iarbă.

— Pe-aicea plouă de rupe pământul, le spuse el. O să vedeți voi ce bine au să vă prindă niște adăposturi de astea.

Cam pe la vremea când sfârșeau prânzul — jalnică masă, după bunătățile înșirate dinainte în seara trecută — își dădură seama că localnicii i-au descoperit. Unul dintre ei își înălță privirea, văzu trei arabi care cercetau tabăra stând în picioare pe o înălțime din apropiere și numaidecât se repezi să pună mâna pe armă. O'Keefe îl observă, înțelese

[1] Coloniști (ital.).

imediat despre ce este vorba, și îi smulse arma din mână, spunându-i:

— Fii cuminte, amice. Cu localnicii trebuie să te împrietenești, nu să tragi cu pușca în ei.

Le făcu arabilor semne prietenești cu mâna și pe urmă porni înspre ei fluturând deasupra capului un pachet de țigări. Îl văzură toți pe O'Keefe cum ajunge la ei și li se păru că e primit cu toată prietenia, iar după o vreme în care începuseră să discute mai mult prin limbajul semnelor, cei trei arabi plecară parcă în mare grabă. O'Keefe se întoarse îndărăt și arăta foarte mulțumit de sine.

— Cam peste un ceas o s-avem ouă cu zecile și fructe câte or să încapă în noi. Le-am spus să ne facă112 rost și de ceva pui de găină și de azi încolo au să vină în fiecare zi să vadă ce ne mai trebuie — câtă vreme o s-avem țigări să le dăm în schimb.

Toți s-au înveselit auzind că s-ar putea să mănânce găină proaspătă deși, din principiu, unii nu erau prea încântați.

— Crezi că mai suntem în siguranță dacă arabii știu exact locul unde ne aflăm? îl întrebă ceva mai târziu John Offer.

— Dacă suntem în siguranță? întrebă la rândul său O'Keefe cu vădită uimire. De băștinașii guralivi trebuie să te ferești numai când te afli în regiuni stăpânite de inamic. Atunci se cuvine să-ți fie teamă ca nu cumva să te trădeze vreunul. Dar acum, când regiunea e ocupată de armatele noastre? Dacă ne purtăm cât se poate de firesc și ne mai și împrietenim cu ei, au să-și închipuie că facem probabil niște manevre militare pe-aici prin munți și nimeni n-are să se ostenească măcar s-aducă vorba despre noi.

Totul părea cum nu se poate mai firesc. Așa că se bucurară și începură să citească fără grijă jurnalele aduse de la Benghazi. Erau numai jurnale englezești, vechi de câteva săptămâni, dar asta nu însemna c-ar fi fost mai puțin bine venite.

Către seară, în aceeași zi, o mulțime de arabi, printre care de data asta se numărau și copii, se apropiară de tabăra lor. Sergentul major O'Keefe le făcu prietenește semn cu mâna și după aceea, foarte bucuroși, dădură năvală în tabără ca să-și ofere produsele. Căpitanul înțelese numaidecât ce urmărea O'Keefe: să arate că totul este la vedere, astfel încât nimeni să n-aibă ce bănui.

În scurtă vreme toți fură îndestulați cu fructe proaspete de toate felurile, de la pepeni până la struguri, iar bucătarii din tabără începură să trebăluiască de zor cu câteva găini pentru a pregăti masa de seară. Mâncarea bună are să-i facă fericiți pe oameni pentru o vreme, se gândea Offer, dar cât anume va dura vremea asta?

Îi trecea prin minte să se întoarcă în deșert și să organizeze împotriva nemților un raid în stilul S.A.S-ului. Năzdrăvanii lui erau dornici de acțiune, mai cu seamă după succesul obținut la aerodromul de lângă Soluch. Sigur că erau acțiuni foarte primejdioase, dar ceva oricum trebuiau să facă.

Weybright venea în sus pe coastă, către coliba pe care de bine de rău și-o încropise Offer, și părea foarte agitat. Avea în mână un ziar, unul londonez, se vedea bine, și încă dintre cele importante.

— Ia uitați-vă puțin aici, *sir*! spuse Weybright și prin ochelarii cu rame metalice ochii îi scânteiau de bucurie. Toată lumea vorbește de noi!

Era vorba de ziarul *Observer* din Londra. Articolul care îl făcuse pe Weybright atât de bucuros avea titlul scris cu litere de-o șchioapă: FOȘTI DEȚINUȚI IAU CU ASALT O ÎNCHISOARE DIN *M.E.*[1] Offer tresări dintr-o dată și continuă să citească înfrigurat:

„Dând dovadă de o nemaipomenită îndrăzneală, un mic grup de comando alcătuit, după câte se presupune, din britanici, a luat de curând cu asalt închisoarea militară de la Sharafim, pe Canalul de Apă Dulce, lichidând orice rezistență a corpului de gardă. În foarte drastic cenzuratul cotidian de limbă engleză *Egyptian Mail* nici măcar nu se pomenește de acest incident, iar G.H.Q. de la Cairo se arată deosebit de rezervat în această privință; s-ar părea însă că, oricât de exagerate ar fi zvonurile, una dintre cele mai cutezătoare operații de comando s-a desfășurat cu deplin succes — *împotriva* autorităților militare britanice.

[1] *Middle East* — Orientul mijlociu.

După câte se spune — și în Orientul Mijlociu e de notorietate publică — o acțiune fulgerătoare la care au participat vreo duzină de oameni mascați s-a desfășurat în primele ceasuri ale dimineții, când corpul de gardă a fost luat prin surprindere și dezarmat, iar închisoarea devastată.

Grupul de comando, înarmat după câte se spune cu pistoale mitralieră Thompson, și-a unit forțele cu cele ale deținuților răsculați și împreună s-au răfuit cu gardienii și întreg personalul închisorii — cunoscuți sub numele generic de «zbiri» — pe care i-au maltratat în mod grav. Se spune că însuși comandantul închisorii a fost târât afară din birou și crâncen bătut.

Se știe că cel mai înfiorător lucru din această groaznică închisoare este așa-numitul «Loc de plimbare», o născocire ce îi face să îngălbenească chiar și pe cei mai duri dintre foștii deținuți, în clipa când li se pomenește de ea. Pe scurt, «Locul de plimbare» este o uriașă movilă de nisip ridicată în incinta închisorii și pe care deținuții sunt puși să o urce și să o coboare în fugă cu saci de nisip în spinare. Este pe de-a întregul vorba de o tortură inumană născocită de un sadic și apoi perpetuată prin voia unor oameni de un sadism nu mai puțin bestial".

Offer fluieră ușurel când citi toate astea. „Groaznică închisoare"... „tortură inumană"... „născocită de un sadic", iată câteva expresii interesante și semnificative.

Se uită repede la semnătură „De la corespondentul nostru din Cairo, Hugh Atherton". Atherton? Offer își încruntă sprâncenele. Numele îi era cunoscut. În vremea cât fusese ofițer cu sarcini de protocol la Ierusalim — cea mai fericită perioadă din viața lui — îi cunoscuse pe aproape toți ziariștii care trecuseră pe acolo. Era convins că numele de Atherton îi spune ceva... Și deodată își aduse aminte. Atherton, un tip cam bătrâior, trecut de cincizeci. Înalt, slăbănog și veșnic pe chip cu același surâs cam disprețuitor. Își amintea de el cu multă plăcere.

Offer citi mai departe, captivat de acest reportaj de unde se vedea că pentru prima oară se găsește un om în stare să ia partea celor din Glasshose. În legătură cu răzmerița, reporterul luase legătura și cu ofițerul comandant al închisorilor militare din Orientul Mijlociu. Câtă osteneală trebuie să-și fi dat generalul ca să-i astupe gura ziaristului, își spuse Offer, râzând în sinea lui. Imediat dădu, însă, peste o frază la care nu se aștepta:

„Actualmente umblă vorba că toți deținuții, indiferent dacă au luat sau nu parte la răzmeriță, au fost pedepsiți cu încă douăzeci de zile de închisoare".

— Ticăloșii! mormăi Offer. Vai, Doamne, cum trebuie să se fi purtat zbirii cu deținuții reduși din nou la tăcere!

Dar articolul mai cuprindea și alte amănunte cu privire la închisorile militare, date cu totul surprinzătoare pentru Offer:

„Vorbesc în deplină cunoștință de cauză, citi Offer mai departe și din nou fluieră ușurel. În timpul primului război mondial am ispășit și eu o pedeapsă într-o faimoasă închisoare militară de campanie, cea

mai cumplită dintre toate, aceea de la Al Sheereh, de lângă Alexandria. Toți deținuții zic la fel, dar eu nu făcusem într-adevăr nici cea mai mică greșeală..."

Un băiat de nouăsprezece ani și o bestie de sergent dintre ostașii cărora le venise rândul să facă de santinelă. Era noapte și sergentul încerca un anumit lucru, soldatul se împotrivea din răsputeri și — dintr-o dată — accidentul! O zvâcnitură bruscă a capului și marginea ascuțită a căștii lui Atherton lovise și sfărâmase nasul agresorului. Sânge mult, rană deschisă, lucruri care nu se puteau ascunde, iar sergentul jurase că Atherton sărise pe neașteptate asupra lui și nu exista nici un fel de altă dovadă în afară de spusele fiecăruia.

„Când am ieșit de la Al Sheereh — scria mai departe în articol — eram un ostaș înrăit, uram de moarte autoritățile militare și armata în care eram chemat să slujesc".

După asemenea declarații, Atherton n-avea nici o șansă să ajungă cel mai agreat corespondent de război din Orientul Mijlociu.

„Nu afirm nici o clipă că toți cei ajunși în închisorile militare ar fi victime ale unor erori judiciare și n-ar avea nimic de-a face cu ticăloșia. Lucrul pe care vreau să-l afirm cu toată hotărârea este că nici o națiune nu poate pretinde că se numără printre popoarele civilizate ale omenirii, dacă îngăduie ca asemenea sisteme de pedepsire să-și continue existența. Se pot găsi multe alte metode de a întări disciplina fără a zdrobi demnitatea unor astfel de flăcăi în floarea tinereții — fie ei chiar vinovați de abateri mărunte — și de a-i transforma cu forța în elemente dușmănoase față de societate.

Declar cu toată răspunderea că în închisorile militare adevărații criminali sunt acei oameni care încearcă să treacă prin greul războiului călărind pe suferințele altora — mă refer în mod deschis la «zbiri»

și la mai-marii lor mergând până la scaunul cel mai înalt. Nimeni n-a putut rămâne imun față de forța de desfigurare a unui asemenea sistem. Foarte mulți dintre cei cunoscuți de mine erau de fapt ultimii oameni cărora s-ar fi căzut să le fie dată puterea de a hotărî asupra soartei semenilor lor, aproape toți fiind oameni schilodiți sufletește, sadici și mult mai potriviți ca subiecte de studiu într-un azil de alienați mintali, decât ca făpturi însărcinate cu privegherea asupra evoluției și educației unor deținuți."

John Offer lăsă ziarul din mână și se linse pe buze. Doamne-Dumnezeule, asta era mare minune — un ziar care să aibă îndrăzneala de a publica astfel de lucruri — mai ales pe vreme de război. Și lumea nici n-are să-l ia în seamă — își spuse Offer — închipuindu-și că asemenea treburi nu se pot întâmpla, totul fiind doar o gogoașă răsuflată.

Dar în realitate se întâmplau. Și reporterul acesta, după atâta amar de ani, nu putea să uite așa cum și el, Offer, n-ar fi putut vreodată uita. Își spuse în sinea sa:

„Tare bucuros aș fi să te mai pot întâlni cândva, Atherton, bătrânelule." Nu era puțin lucru pentru cineva să scrie despre asemenea blestemății și să mai și recunoască deschis că stătuse cândva la închisoare, fie ea și o închisoare militară.

Două nopți mai târziu, un Weybright foarte neliniștit și chiar înfricoșat veni să-i facă o nouă surpriză. Era vorba de un mesaj primit direct de la Cairo. Un mesaj transmis cu regularitate, la aceeași oră, în ultimele șapte zile. Nu încăpea nici o îndoială că îi era în mod deschis adresat lui Offer. Mesajul spunea:

„Către căpitanul John Offer. Sunteți chemat de urgență la G.H.Q. din Cairo. Urmează a vi se încredința o misiune cu totul specială. Vu se garantează imunitatea și libertatea absolută de a vă

întoarce oricând la unitatea dumneavoastră de comando. La Benghazi vi se asigură absolută prioritate la zborurile înspre Cairo."

Semna: „Căpitan Roger Tansley".

•

Există oarecare adevăr în zicala că cine se aseamănă se adună. Adevărul acesta se aplică tot atât de bine la generali ca și la necuvântătoare, iar la Cairo deseori ștabii cei mari se întâlneau nu numai pentru ședințe, ci și, din când în când, la reuniuni prietenești. Se înțelege de la sine că și în asemenea prilejuri tot de-ale lor vorbeau, oricât de întâmplătoare ar fi fost întâlnirea, fiindcă mințile militarilor de rang înalt nu prea sunt interesate de alte treburi.

La o astfel de reuniune — unde nu se bea decât gin cu suc de roșii, sucuri de toate felurile sau cel mult whisky cu sifon — generalul maior se pomeni într-o bună zi că vine vorba despre Sharafim și despre fantomaticul grup de comando al lui John Offer.

— E de necrezut, spuse unul dintre generali, tocmai când își ducea paharul la gură. Cineva care se face singur căpitan, pune la cale o răzmeriță la Glasshouse din Sharafim, iar după aceea pornește cu trista-n băț și umblă prin deșert pe unde-i place.

— Cu traista-n băț zici? În chip foarte ciudat, generalul maior începuse în ultimele zile să-i cam ia apărarea lui Offer, ca și cum l-ar fi considerat protejatul său. N-aș prea spune, mai ales după cele întâmplate pe la Kufra și pe la Siwa și de altminteri ar trebui să știi că e unul dintre puținii oameni din lume care au reușit să traverseze cu bine Întinsa Mare de Nisip. Mă îndoiesc dacă înșiși beduinii au încercat vreodată să facă asemenea ispravă.

Față de alți generali, generalul nostru maior nu prea avea obiceiul să vorbească despre cele

întâmplate în sectorul său de activitate; asemenea chestiuni rămâneau strict rezervate pentru a-i lăsa cu gura căscată pe cei aflați în subordine.

— După câte se pare, departe de-a umbla cu traista-n băț, în vremea din urmă și-a folosit timpul cu deosebit succes. A avut ciocniri cu garnizoana germană de la Siwa, de unde a eliberat patru prizonieri, a zădărnicit, cu pierderi destul de grele pentru inamic, planurile de urmărire ale unui detașament german — și asta chiar pe întinsul Mării de Nisip — și foarte de curând a distrus la sol nouă bombardiere inamice, așa cum numai cei din S.A.S. sunt în stare să facă.

Generalul celălalt, ditamai general locotenent, se înverșună numaidecât, umflându-se în pene, când auzi vorbele astea:

— Nu vreau să știu ce isprăvi a făcut nefericitul tău. Mustață tunsă scurt și vorbă foarte tăioasă avea generalul:

— Ar trebui prins neîntârziat și aruncat din nou în închisoare, pentru tot restul vieții!

— Întrebarea e de unde să-l luăm. Generalul maior era puțin cam iritat. De altminteri generalii locotenenți niciodată nu pierd ocazia să-i scoată din sărite pe generalii puțin mai mici în grad decât ei. Ultimele știri spuneau că Offer s-ar afla în Benghazi, dar cine ar putea spune unde se află în momentul de față? Poate la o mie de mile depărtare sau poate chiar aici, pe Burkha Street. Burkha Street era cartierul bordelurilor.

Căpitanul Tansley îi furnizase informația privitoare la identificarea lui Offer în Benghazi.

— Atunci de ce dracu nu l-au arestat? răcnise generalul.

— Fiindcă ofițerul din M.P. — un locotenent — s-a lăsat păcălit cu un nume fals și cu niște hârtii contrafăcute ale unui presupus grup sanitar operativ.

Locotenentului nu i-a mai ieșit din minte chestia cu acel Grup Sanitar Operativ și a verificat la comandament. A aflat, bineînțeles, că nu există nici o asemenea unitate, s-a repezit imediat să pună mâna pe cel căutat, dar pasărea zburase din cuib.

— De unde știi că era Offer? Ar fi putut fi oricare alt dezertor.

Tansley zâmbi cu oarecare superioritate nu prea vădită:

— S-a legitimat cu hârtiile unui anume Robin Raeburn.

— Ei și, ce-i cu asta?

— Este pseudonimul de actor al lui Offer. E limpede, nu credeți?

Da, era limpede.

Generalul cel umflat în pene găsi de cuviință să-și pigmenteze glasul cu o doză de nerăbdare:

— Și ce vrei să spui, adică? Întreaga armată britanică nu e în stare să găsească un singur om?

Generalul maior nu pierdu ocazia să i-o întoarcă, la rândul său, făcând pe grozavul:

— Din întâmplare, acum nu mă prea ostenesc să pun mâna pe el. În loc de asta, l-am invitat să vină să stăm puțin de vorbă.

— Bancurile își au și ele rostul lor, Toby. Acum nu e cazul, spuse puțin mustrător generalul mai mare în grad, însă de data asta cel mai mic se arătă sigur de sine.

— Ia să ne gândim, ce folos avem dacă îl silim pe omul ăsta să stea ascuns sau îl băgăm la pârnaie pe toată viața? Fără să aștepte răspuns urmă mai departe:

— Nu sporim cu nimic eforturile noastre de război. Dar omul ăsta — și el și tâlharii din ceata lui — se pricep de minune la treburi de care avem noi nevoie. Au dovedit-o din plin. Atunci de ce nu i-am folosi?

Ştabul cel mai mare vorbi foarte lămurit, aşa fel ca mai târziu, dacă va fi cumva nevoie, să poată spune pe bună dreptate că el niciodată nu fusese de acord cu asemenea drăcovenii:

— N-aş putea afirma că îţi dai prea bine seama de ce anume vorbeşti, Toby. S-ar putea crede că, după opinia ta, o mână de pungaşi şi criminali ar fi în vreun fel mai folositori decât nişte adevăraţi ostaşi! Ultimele cuvinte le rosti cu voce mai răstită, doar cu un decibel mai jos de o adevărată mustrare.

— Nu mai buni decât — încuviinţă generalul maior — ci în loc de... la să ne gândim... Asta era vorba lui obişnuită, când voia să capteze atenţia auditoriului. S-a ivit o sarcină extrem de importantă pe care cineva trebuie neapărat s-o ducă la îndeplinire. Toată lumea zice că într-o zi, două îl zvârlim pe Rommel afară din Africa, dar noi ştim că am ajuns la capătul puterilor. Liniile noastre de comunicaţie au devenit primejdios de lungi, în vreme ce ale lui s-au scurtat — acum el este în avantaj. Ştim bine că permanent primeşte prin Italia întăriri în tancuri, tunuri şi oameni şi tot atât de bine mai ştim că e doar o chestiune de timp până să ne gonească încă o dată din Benghazi.

Devenise chiar plictisitor ca în răstimp de câteva luni, iar să ocupi şi iar să evacuezi diferite localităţi după ce aruncai în fântâni toată sarea de care dispuneai, cu scopul de a face apa de nebăut pentru cei ce aveau să vină după tine.

— la să ne gândim: cât are să ne poată izgoni, dacă n-o să mai dispună de ulei şi de benzină? Cu multă îndrăzneală se uită adânc în ochii superiorului. Ca să recunoaştem ce-i al lui, generalul locotenent nu mai umbla de data asta cu nici un fel de ascunzişuri. Mintea lui de militar trecuse imediat la o atentă evaluare a situaţiei şi îşi dădu seama că celălalt urmăreşte un plan bine stabilit.

— Dă-i drumul, ordonă el. Spune ce ai de spus.

— Rommel construieşte acum la Agheila imense depozite de benzină adusă cu cisterne italiene de la Tripoli. Vreau să alcătuiesc un grup de comando căruia să-i încredinţez misiunea de a ajunge la depozitele astea şi de-a le arunca în aer, încheie simplu generalul maior.

Generalul mai înalt în grad spuse:

— E o idee demnă de toată atenţia. Şi cum te-ai gândit să procedezi, Toby?

— Să mă slujesc de Offer şi de Ceata lui de la Glasshouse.

Urmă o pauză scurtă, în care lucrurile fură cântărite atent şi cu grijă. Apoi:

— De ce tocmai Offer?

— Fiindcă de el ne putem lipsi fără nici o pagubă.

— Aha! În capul generalului locotenent începuse să se facă lumină.

— Să ştiţi, Offer ăsta e un tip cu totul fantastic. Vă spun drept că am început să-l admir. Îndrăzneala lui nu cunoaşte margini şi e de o inventivitate incredibilă. Şi-apoi, cu toţii par să se descurce nemaipomenit de bine în condiţiile din pustiu. În cazul ăsta, de ce să ne mai trudim atâta să-i prindem, la ce paştele... Urmă iar o scurtă pauză. Ştia că generalului mai mare în grad nu-i plac înjurăturile, de parcă o vorbă mai în doi peri ar fi putut în vreun fel micşora posibilităţile cuiva de a-l ucide pe inamic. Ce rost are să-i aruncăm să putrezească în puşcărie şi să devină o povară pentru toată lumea, inclusiv pentru contribuabilul nostru britanic? De ce să nu-i lăsăm să-şi câştige pâinea ca toţi ceilalţi soldaţi?

— Vasăzică te gândeşti să-l trimiţi să dea lovitura la depozitele de benzină ale lui Rommel? Grea misiune!

— Offer ar putea fi în stare s-o îndeplinească. Omul ăsta e înzestrat cu o minte într-adevăr ascuţită.

— Să ştii că sunt păzite mai straşnic decât bijuteriile coroanei. Şi asta înseamnă ceva cu totul

colosal, amândoi o știau. Chiar dacă realizând imposibilul ar izbuti să pătrundă acolo, de scăpat n-are cum să mai scape cu viață.

— Tocmai de asta, recunoscu deschis generalul maior, l-am ales pe Offer pentru misiunea de care vorbesc. Sunt de acord cu dumneavoastră. De ce să sacrificăm o formație S.A.S. pentru o misiune echivalentă cu sinuciderea? În cazul când Offer reușește să pătrundă acolo și să-și îndeplinească misiunea iar apoi își pierde viața în încercarea de a fugi, înseamnă că și-a adus contribuția la efortul de război și n-are să mai constituie o primejdie pentru nici o închisoare militară.

Ștabul mai mare în grad spuse aproape cu căldură:

— E foarte bine, Toby. Ai judecat lucrurile foarte înțelept. Dar cum Dumnezeu ai să-l poți convinge să primească o asemenea misiune?

Generalul maior vorbi cu atâta ură și înverșunare încât de data asta începu să arate a om adevărat:

— Mai întâi am să fac să-i înghețe oasele de frică, am să revărs asupra lui toate spaimele iadului! Și după ce îl dau gata, are să se agațe de misiunea încredințată cum se gată înecatul de pai.

— Sper să izbutești, Toby. Din toată inima sper să ai dreptate. Și zici că l-ai invitat să vină la tine?

— În ultima săptămână i-am trimis zilnic câte un mesaj special. I-am promis că n-are să fie arestat dacă face o călătorie până la Cairo și am de gând să mă țin de cuvânt.

— N-are să vie, zise morocănos generalul cel mare. Doar spui că tipul nu e un dobitoc. Dacă nu-i, atunci ce l-ar putea face să aibă încredere în tine?

John Offer deveni foarte agitat. Situația era destul de stranie: primea mereu mesaje din partea unui om de care n-auzise niciodată până atunci. Tocmai din

pricina asta, deși instinctul parcă îi spunea că e vorba de o cursă, continua să se gândească într-una la acel mesaj. De mult avea senzația că plasa se strânge în jurul său și acum ajunsese în situația de a se agăța și de-un fir de pai.

Îi știau numele și poate și pe al câtorva dintre oamenii săi; felul cum locotenentul din M.P. se uitase cu atenție la toată lumea din barul hotelului Berenice dovedea că dispuneau și de o destul de amănunțită descriere a înfățișării lui. Existau clipe când lui Offer parcă îi trecea un sloi de gheață pe șira spinării. Își dădea seama că până la urmă neiertătoarea armată avea să pună mâna pe ei, iar atunci...

La primirea celui de al șaptelea semnal, nervii lui John Offer cedară, exact așa cum prorocise iscusitul general maior, adresându-se aghiotantului său:

— Roger, băiatule, transmite-l în continuare. Până în cele din urmă peștele începe să crape de curiozitate și nu poate să nu muște din nadă.

Căpitanul Offer discută despre toate astea cu sergentul său major; trebuia neapărat s-o facă, de vreme ce O'Keefe avea să preia comanda în timpul absenței sale. La discuție participă și Weybright care, oricum, era la curent cu starea lucrurilor.

Offer zise:

— Nu cred c-am să lipsesc mai mult de trei zile.

Cu un cinism a cărui sursă se afla în lunga lui experiență de ostaș, O'Keefe spuse deschis:

— Au să vă-nșire mațele pe funie. Asta nu-i decât o capcană.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar n-am de gând să cad în ea ca prostul. Avea în cap un plan menit să-l pună în afară de orice primejdie. Mâine plecăm. Mă duceți până la aeroport. Cât lipsesc eu, nu îngăduiți nimănui să părăsească tabăra. N-avea nici o încredere în podoabele din subordinea sa.

În noaptea aceea își rase mustața. A doua zi de dimineață, înainte de a se urca în camion, îl cheamă

pe arabul Ward, agentul sanitar din ceata lor, și îi spuse:

— Te rog să-mi lipești pe nas o bucată zdravănă de leucoplast.

În câteva minute, agentul își îndeplini cu îndemânare misiunea. Și astfel, cu mijloacele cele mai simple, fostul actor izbuti să se deghizeze. Dacă se întâmpla cumva ca pe aeroportul de la Benghazi să se afle cineva dornic să dea ochii cu un căpitan mustăcios și cu nasul turtit, putea să se uite de câte ori vrea la căpitanul ăsta ras complet și cu nasul ascuns de bandaj gros.

O'Keefe dădu glas admirației față de izbutita travestire:

— Acuma nimeni nu vă mai poate recunoaște, *sir*. Apoi dădu cu piciorul în șiștar, adăugând: eu zic că așa sunteți mult mai arătos.

Offer se gândise și la alte amănunte privind deghizarea care, după câte socotea el, trebuie să fie fără cusur. Îi venise pe neașteptate o idee și îl chemase imediat pe Mutră-de-rodie, ordonanța, mare și pasionat colecționar de fel de fel de fleacuri, printre care se numărau și boxurile. Mutriță avea în colecțiile lui tot soiul de insigne și, bineînțeles, multe dintre cele care i-ar fi prins bine lui Offer. Căpitanul le folosi cu toată încrederea, așa fel că nici să nu mai fie nevoie să-și schimbe gradul. După aceea O'Keefe, cu inima încă tare îndoită, îl conduse până la aeroportul intens bombardat de la Benghazi, unde își luară rămas bun, prilej cu care Offer avu plăcerea să vadă cât de mult îi regretă O'Keefe plecarea.

Oricât ar fi fost el de încântat de felul cum izbutise să se deghizeze, căpitanul Offer simți totuși un imens gol în stomac atunci când trebui să se strecoare prin mulțime ca să ajungă la clădirea de beton cam dărăpănată unde trebuiau să se prezinte pasagerii. Nici prin minte nu-i trecea să se înfățișeze sub

numele de John Offer, căpitanul căruia i se rezervase prioritate absolută pentru zborul spre Cairo. Avea să ajungă la Cairo pe socoteala lui proprie și sub noua identitate pe care și-o asumase, iar la misteriosul căpitan Roger Tansley n-avea să se prezinte decât după ce își va fi luat toate măsurile de siguranță. De multă vreme învățase că atunci când ai de-a face cu militarii, nu trebuie să fii niciodată încrezător.

Era cu ochii în patru și văzu mai mulți oameni din M.P. umblând de colo-colo prin încăperea plină de tot felul de militari. Nu se îndoia nici o clipă că pentru el veniseră. Ca să-l aresteze? Probabil că nu, dacă îl vedeau că vrea să ia avionul pentru Cairo. Dar fără discuție ca să-l urmărească pas cu pas pentru cazul când i-ar fi trecut prin cap să se folosească de libertatea acordată pentru a ajunge la Cairo și acolo să-și piardă urma în mulțime, scăpând astfel din orașul Benghazi, devenit dintr-o dată prea nesigur pentru el. Da, da, au să încerce să-l identifice aici și pe urmă să nu-l mai scape din ochi.

Treaba lor, își spuse Offer iritat, dar n-aveau să dea de el chiar atât de dimineață; apoi se destinse și își luă locul în inevitabila coadă formată dinaintea unei mese improvizate pe pari și în dosul căreia ședeau doi ofițeri din R.A.F., piloți amândoi, punând mereu întrebări și mânuind mormane de hârtii. Mare agitație pe aeroportul ăsta din Benghazi, acum, după ce din nou își schimbase stăpânii.

Când îi veni rândul, Offer-actorul zise sigur de sine:

— Căpitanul Tansley, medic militar.

Dacă ar fi fost de față, Tansley ar fi rămas trăsnit. Era încă un amănunt al travestiului pus la cale în noaptea trecută. Doctorii se aflau totdeauna mai presus de ceilalți muritori; nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să suspecteze pe un slujitor al lui Esculap. Ca medic militar avea să fie imediat întâmpinat cu

grijă și respect, fiindcă muritorii de rând totdeauna se înclină instinctiv în fața științei doftoricești. Așa se întâmplă și de data asta.

Offer adoptă tonul acela sigur de sine care lasă să se vadă încă din capul locului că solicitantului nici prin cap nu-i trece că s-ar putea cumva să nu capete ce dorește.

— Nu am ordin de servici, bătrâne, dar trebuie să ajung neapărat astăzi la Spitalul Principal de la Cairo. Acolo au să aibă loc niște demonstrații cu o nouă metodă de tratare a fracturilor nesudate, și doar știi bine câte necazuri avem pe aici cu rănile cangrenoase.

Și „știi bine..." Flatează pe cineva spunându-i că se pricepe la cine știe ce, și ți-ai asigurat imediat toată simpatia lui. Bietul tinerel din R.A.F. n-avea nici o șansă să scape de vicleșugurile demult verificate ale lui Offer. Nici măcar nu se gândi să încerce obișnuitul: „Îmi pare foarte rău, *sir*, dar nu mai avem nici măcar un singur loc liber. E o coadă de o milă întreagă de solicitanți care nu au nici măcar prioritate de ordinea a doua..."

Un doctor. Probleme medicale de cea mai mare urgență. Cangrene. N-avu încotro.

— Vă aranjez eu, dom' doctor. Știți, nu prea e cușer ce fac eu, da' pentru dumneavoastră...

— Mulțumesc foarte mult, zise Offer, având însă grijă să păstreze tonul unui om care nu primește decât ceea ce știa că i se cuvine. Da' poimâine trebuie să fiu neapărat îndărăt. Îmi puteți aranja ceva? Am o mulțime de operații programate pentru poimâine.

Și totul s-a rezolvat. Pilotul era fericit că are prilejul să îndatoreze un doctor. Se uită cu milă la nasul lui acoperit de plasture.

— Înseamnă că ați luat parte și la lupte, domnule doctor, nu?

Offer îi răspunse, șoptindu-i la ureche, în mare taină:

— Nu, slavă domnului! Am căzut într-o nenorocită de groapă.

Asta îl făcu pe P.O.[1] să râdă cu haz, dar un haz nu batjocoritor, ci plin de simpatie — i se păru lui Offer. De câte ori cei mari — și doctorii erau niște mari mai mărunți — cad în nas, toată lumea se prăpădește de râs. Ofițerul tocmai își termina orele de serviciu.

— Mai aveți un ceas de așteptat, dom' doctor. Vă rog, faceți-mi plăcerea, sunteți invitatul meu să luăm una mică la popotă.

— E cam prea devreme, protestă Offer triumfător, dar avu grijă să se lase ușor convins. La popotă avea să se afle mult mai în siguranță decât în sala aceea mare, deși acum parcă nu-i mai păsa de nimic.

La ieșirea din sala zgomotoasă și cam zgâlțâită de bombe trebuiră să treacă printre o pereche de ostași în uniforma Poliției Militare care aproape că nici nu-i luară în seamă pe cei doi, Offer și ofițerul din R.A.F., cufundați fiind într-o conversație foarte amicală. Numai că Offer, ca din întâmplare și fără să dea vreo importanță gestului, răspunse în treacăt la salutul unuia dintre ei. După cum spusese un general maior de la G.H.Q. din Cairo, Offer avea într-adevăr tupeu.

Așa se făcu deci că doctorul Roger Tansley se urcă în avionul de Cairo, iar tânărul ofițer pilot raportă că nici un ofițer cu numele de John Offer, căpitan, nu se prezentase în ziua aceea ca să folosească locul rezervat anume pentru el de cele mai înalte autorități ale forțelor militare din Orientul Mijlociu.

A fost o călătorie teribil de plicticoasă, așezat pe unul dintre scaunele metalice înșirate de o parte și de alta ale avionului de transport, față în față cu ceilalți

[1] *Pilot officer*, pilot cu grad de ofițer.

călători și având la mijloc tot felul de bagaje cuprinzând multe și de toate. Li s-au oferit fiecăruia pachete cu sandvișuri și termosuri cu ceai și cu cafea, dar să stai patru ceasuri încheiate înțepenit în loc i se păru proaspătului căpitan Roger Tansley o treabă mult mai chinuitoare decât traversarea Întinsei Mări de Nisip. Totuși, în cele din urmă, aterizară pe aeroportul Heliopolis de la Cairo.

Aici, primul gând al lui Offer fu să facă o vizită unui vechi prieten aflat în cartierul băștinașilor — bineînțeles cu totul interzis militarilor, dar Offer niciodată nu lua în seamă semnalizatoarele de felul ăsta. Avea mai ales nevoie de noi acte de identitate. Nici vorbă nu mai putea fi să se dea din nou drept Robin Raeburn din Grupul Sanitar Operativ (Compania de intervenție) și cu atâția copoi asmuțiți pe urmele lui nu-i prea convenea nici să se înfățișeze drept mult doritul căpitan John Offer.

Începuse să-i placă de minune corpul sanitar. Nu era rău deloc să te dai drept doctor, ba se părea că-i chiar foarte bine. Se gândea că n-ar avea decât de câștigat rămânând căpitanul Roger Tansley din R.A.M.C.[1] și se întâmplă ca prietenul lui falsificatorul să-i făgăduiască acte autentice, livrabile peste douăzeci și patru de ore. Ca să fie mai sigur, își comandă încă două rânduri de acte de identitate.

Nici măcar după asta, Offer nu se aventură prin preajma Marelui Cartier General de la Cairo. Petrecu o seară cât se poate de plăcută la Cairo, luând masa — bineînțeles — la Shepheard's înconjurat numai de ștabi dintre cei mari, iar în dimineața imediat următoare îi făcu o vizită lui Hugh Atherton.

John Offer bănuia că omul lui trebuie să se găsească pe la Unitatea Purtătoare de Cuvânt a

[1] *Royal Army Medical Corps* — Corpul medical al armatei regale, denumire oficială a serviciilor sanitare ale armatei britanice.

Armatei, ca civil și plătit tot de ziarul al cărui corespondent era, însă înveșmântat în uniforma verde-aurie a corespondenților de război, fiindcă ștabilor nu le plăcea să aibă de-a face cu civili pe front. Corespondenții aceștia de război își aveau clubul lor, iar Offer știa unde anume se află. Dacă avea să dea acolo și peste Hugh Atherton — asta era altă problemă. După toate probabilitățile, Atherton se afla atunci pe la Benghazi și umbla după ceva cât mai senzațional. Dar tot foarte bine s-ar fi putut să mai zăbovească pe-aici, pe la Cairo.

Și-așa era. În ziua aceea Offer avea baftă. Atherton nu se găsea la Benghazi, fiind țintuit la pat de un acces de malarie, boală contractată în India cu un an în urmă. O zi să mai fi trecut, îi spuse Atherton, și-ar fi trebuit să-l caute pe noile câmpuri de bătălie.

Offer îl găsi stând foarte comod instalat într-un fotoliu de răchită, pe balconul ce dădea către bulevardul Solomon Pașa. Îl recunoscu de cum dădu cu ochii de el și își spuse că tipul arată groaznic de slăbit. Fără nici un fel de introducere se așeză în fața lui, zâmbi și cât mai pe îndelete își scoase leucoplastul de pe nas.

Tot fără grabă, Atherton se smulse din gândurile lui, se uită lung la Offer, încruntă din sprâncene și zise:

— A, ia te uită. Stai, cum îți zice? Ray, sau cam așa ceva, Raymond?

— Raeburn, spuse Offer, venindu-i în ajutor. La vremea când îl cunoscuse pe Atherton se slujea de pseudonimul său de actor, fiindcă și atunci John Offer era căutat peste tot de Poliția Militară. Robin Raeburn.

— Așa... Da... mormăi Atherton cu ochii fixați pe însemnul de pe tunica celuilalt și arătându-și pe față mirarea. Habar n-aveam, Robin, că ești doctor de meserie.

— Da' de unde. Nu sunt. Față de Atherton, Offer nu avea de gând să ascundă nimic. Ăsta-i doar un travesti, bătrâne. Toți râioșii din M.P. din Africa mă caută de mama focului. Acum pot să-ți spun că numele meu adevărat e Offer — John Offer.

Foarte tacticos, Atherton își trase picioarele slăbănoage și se înălță în fotoliu. Gestul lăsa să se vadă că parcă e tare obosit, dar oricum, nu trăda nici un fel de surpriză. Se vedea bine că e vorba doar de un ziarist care presimte că are să audă o poveste pasionantă.

— Da' de ce te caută? Atherton parcă avea impresia că-și amintește de un scandal în legătură cu Raeburn. Ceva cu un proces la Curtea marțială, și oare nu cumva și atunci se ascunsese sub un nume fals?

Actorul din el îl determina pe Offer să prezinte situația în mod cât mai dramatic cu putință:

— Îți amintești de isoria aceea cu o formațiune de comando care a dat o raită pe la Glasshouse, la Sharafim? Nu de mult ai scris un articol privitor la chestia asta.

Atherton încuviință din cap. Acum ajunsese să fie teribil de încordat; simțea din instinct că trebuie să se aștepte la o poveste mănoasă, de zile mari.

— Ei, Hugh, amice, eu sunt cel care am conceput toată operația asta și am condus-o personal pe teren.

Corespondentul lui *Observer* rămase după aceea mult timp încremenit, uitându-se lung la chipul plin de zâmbet al lui Offer. Apoi, dintr-o dată, începu să vorbească și cele spuse de el erau departe de a corespunde cu poziția oficialităților:

— În cazul ăsta te rog să primești toate felicitările mele. Tot ce-mi mai rămâne să te rog e ca într-o bună zi să faci același lucru și la Al Sheereh.

În sfârșit, John Offer se destinse. Își dădea seama că îl cucerise pe Atherton de partea sa. Spuse, fără urmă de patimă:

— Îngăduie-mi să-ți spun totul de-a fir a păr și să încep cu începutul.

Așa și făcu. Depănă întreaga istorie, și în felul său, Offer era un om profund cinstit. Nu încercă nici o singură clipă să tragă spuza pe turta sa ori a tovarășilor săi, ci înfățișă lucrurile simplu, așa cum le vedea el. În cele din urmă se străduí să facă un rezumat al situației, din punctul lui de vedere și cu vorbele proprii.

— Am ieșit din întregul angrenaj al armatei și mi-e cu neputință să mă mai încadrez din nou în el. Nu vreau să-mi caut justificări. Am împărțit celor care aveau neapărată trebuință bunuri aflate în depozite militare — recunosc. Dar nu aveam nici o clipă impresia că aș comite un furt. N-aș fi luat nici un capăt de ață din bunurile dumitale, să zicem. Ba, chiar simțeam o satisfacție grozavă când puteam să le dau o mână de ajutor și o bucățică de pâine semenilor mei ajunși la ananghie. E destul de greu să te stăpânești când ai ocazia să faci pe grozavul. Înțelegi, Hugh?

Atherton îi răspunse cu glas blând:

— Bine, dar recunoști că ai făcut o greșeală. Nu crezi că greșelile trebuie plătite?

Offer era gata să spună: „Da, dar trebuie oare să plătești un preț chiar atât de ridicat? Merită asemenea «greșeli» să atragă după ele consecințe chiar atât de inumane? Și la urma urmelor sunt de vreun folos armatei?" Dar ce rost ar fi avut să-i spună asemenea lucruri lui Atherton, care oricum era din capul locului cu totul de partea lui. Se mulțumi deci să ofteze din adânc și să continue:

— Bineînțeles! Și cu asta închise discuția și trecu de-a dreptul la adevăratul motiv care îl făcuse să-l caute pe Atherton: Hugh, am venit să-ți cer ajutorul!

— Am impresia că-ți este grozav de necesar! Hugh Atherton știa să fie și foarte tăios.

— Cineva din G.H.Q. vrea să stea de vorbă cu

mine, Glasshouse John, în legătură cu o misiune absolut excepțională. Văzu atunci că Atherton se arată vădit surprins în fața unei asemenea mărturisiri. Am aflat printr-un mesaj radiofonic în care mi se cerea să mă prezint la ei și mi se promitea totala imunitate în cazul când o fac. Numai că eu sunt un om ciudat, Hugh, un om foarte neîncrezător; am învățat pe propria mea piele că nu e bine să te bizui pe făgăduielile făcute în armată. Oare e vorba de vreo cursă, de o cale mai lesnicioasă pentru a mă arunca din nou în Glasshouse? Știu că ar fi capabili și de asemenea manevre.

— N-aș fi chiar sigur, îi răspunse Atherton în timp ce se uita la mesajul scris cu creionul de către Offer. Mi se pare că nu e lipsit de o notă de sinceritate.

— Și eu tot la fel am zis. În orice caz, am venit la tine să semnez o poliță de asigurare. Vroiam să știi că răspund unei chemări a G.H.Q-ului și răspunzând acestei chemări mă duc la ei. Dacă pe urmă se întâmplă să auzi că am fost târât în fața Curții marțiale pentru o lungă listă de crime și delicte, ori aruncat fără multă vorbă îndărăt în Glasshouse, te-aș ruga să faci tapaj în jurul acestei întâmplări.

— Crezi că ți-ar ajuta la ceva? întrebă Atherton, lăsând să se vadă cât este de sceptic. N-are să fie prea târziu, dacă mai înainte apucă să te arunce în închisoare?

— Altceva mai bun nu mi-a venit în minte, recunoscu deschis John Offer. Oricum, dacă știu că presa cunoaște situația, au să procedeze mai cu mănuși.

— Cred că totul are să fie în regulă, spuse Atherton, citind încă o dată mesajul. Avem de-a face cu o situație într-adevăr neobișnuită, Robin...

— John...

— John. Chestia asta cu misiunea extraordinară mi se pare mie că spune foarte multe...

Pe urmă s-au sfătuit mai îndelung. De mult dorea Atherton o chestiune mai deosebită pentru ziarul al cărui corespondent era și iată că pe neașteptate i se ivea una. Ar fi fost foarte mulțumit dacă ar fi putut obține un fel de exclusivitate pentru cele ce aveau să se întâmple mai târziu.

— Ești tot ce-și poate visa mai frumos un adevărat ziarist, îi spuse el lui Offer. Indiferent de ce o să faci de-acum înainte, ai toți sorții să te afli în miezul unor întâmplări senzaționale. Ți-aș fi recunoscător dacă în privința asta mi-ai acorda o oarecare prioritate.

— Neapărat am s-o fac... Ce-ar fi să scriem împreună o carte?

Om practic, Offer și întrevedea o posibilitate de a scoate bani.

— Numai că, înainte de a publica, ar trebui să ieși de la Glasshouse, îi spuse Atherton și pe Offer îl trecură fiorii. Se despărțiră, după ce aranjară o nouă întâlnire peste patru ceasuri. Dacă Offer nu s-ar fi prezentat la întâlnire, Atherton avea să-și contramandeze zborul spre Benghazi și să înceapă cercetări asidue.

*

În preajma Marelui Cartier General, Offer ezită destulă vreme și privi lumea din jur cu ochii unuia care se așteaptă ca în scurtă vreme să-și piardă libertatea. Încă mai purta uniforma de căpitan, dar însemnele de medic militar nu mai erau la vedere, ci stăteau frumușel în buzunarul lui. Își spunea că nu e nevoie ca G.H.Q-ul să știe mai mult decât se cuvine. În cele din urmă, sfidător aproape, urcă scările largi ale vechii clădiri și pătrunse înăuntru. Avea impresia că se află tot pe aeroportul din Benghazi, atât de multă lume intra și ieșea din încăperi, lume stearsă, oarecare și toți cu înfățișări cam neîngrijite.

John Offer, fost pușcăriaș, dezertor din armată, îmbrăcat într-o uniformă la care nu avea drept legal, om căutat pentru nenumărate încălcări grave ale regulamentelor militare, se văzu dintr-o dată tratat la G.H.Q., ca V.I.P.[1], de îndată ce spuse cine este. Cu timpul, numele său ajunsese faimos, isprăvile probabil că îi fuseseră mult umflate cu țeava, iar împrejurările datorită cărora se afla acum la G.H.Q. erau atât de neobișnuite încât justificau din plin curiozitatea vie a tuturor.

Ofițeri cu rang chiar mai înalt decât cel de colonel socoteau că au de ce să iasă iute din birourile lor ce păreau aproape goale, dar să se înfățișeze cu hârtii menite să dovedească limpede cât de ocupați sunt și să justifice graba cu care dădeau buzna în holul unde aștepta Offer. El înțelegea bine de ce se întâmplă toate astea și rămânea complet impasibil, dar situația începea să-l cam calce pe nervi. Dacă n-ar fi existat aura de zvonuri și țesătura de întâmplări care făceau acum din el un om de vază, nici unul dintre ei nu l-ar fi învrednicit nici măcar cu o privire, ba chiar ar fi fost în stare să-l calce în picioare fără să ezite o clipă...

Tânărul și fățosul căpitanul Roger Tansley coborî în hol și se prezentă ceremonios celui care nu de mult fusese el însuși căpitanul Roger Tansley. Ochii ferchezuitului ofițer străluciră ciudat când își opriră privirile asupra lui Offer.

— Trebuie să vă declar că pentru noi e o mare surpriză. Nu v-ați folosit la Benghazi de calitatea dumneavoastră de V.I.P.

Cu toată amabilitatea de care era capabil, Offer răspunse:

[1] *Very Important Person* — Persoană foarte de vază.

— Nu. Aveți dreptate. Prea multă lume abia aștepta să mă vadă că procedez exact așa cum e de așteptat.

La vorbele acestea Tansley se încruntă puțin, ca un om prins cu mâța-n sac și care se simte vinovat. Dar imediat zâmbetul îi reapăru pe buze, aproape la fel de degajat ca și al lui John Offer.

— Atunci cum ați ajuns aici?

Vroia să-l tragă de limbă, dar Offer își dădu numaidecât seama.

— Călare pe cămilă. Groaznic de încet, știți...

Tansley o lăsă baltă și îl conduse către biroul generalului maior. Offer dădu acolo cu ochii de un bărbat voinic, ciolănos, cam în vârstă — cum sunt toți generalii — cu sprâncene stufoase și totuși, surprinzător, nu chiar atât de fioros pe cât s-ar fi așteptat el. Generalul maior îi făcu semn cu mâna să ia loc și dovedi că e pornit să se poarte cu toată curățenia, ceea ce îl surprinse foarte mult pe căpitanul Tansley, care se aștepta la cu totul altceva. Oricum însă, fiind vorba de un general, trebuia să-i moaie oasele celui din fața sa întocmind o listă a gravelor acuzații ce i se aduceau:

— Offer, trebuie să-ți mulțumesc că ai dat curs invitației mele, dar încă de la bun început lucrurile trebuie să fie limpezi. Ești un om fugit din armată — un dezertor. Te-ai făcut vinovat de numeroase încălcări ale regulamentelor militare de care într-o bună zi va trebui neapărat să dai seama. Cea mai gravă dintre ele este — de departe — asaltul organizat împotriva închisorii de la Sharafim.

Când auzi aceste cuvinte, lui Offer îi zvâcni inima. Cum, Dumnezeule, și pe asta o știau? Și încă ce mai știau despre el?

— Trebuie să-ți comunic că în momentul de față juriștii noștri cercetează cu atenție întreg dosarul, fiindcă ați recurs la arme — îți dai seama — și în timp

de război o asemenea faptă constituie, probabil, înaltă trădare. Știi cum se pedepsește înalta trădare?

Întrebarea izbucnise cu furie și pentru o clipă orice urmă de curtenie dispăru, iar privirile generalului deveniră tăioase. Pe Offer îl cuprinse o clipă deznădejdea, însă își reveni repede. Cu mult curaj îi făcu față bărbatului acela mai voinic și mai bătrân decât el:

— Nu vreți cumva să-mi spuneți acum că m-ați invitat la dumneavoastră ca să dau socoteală în fața unei acuzații de înaltă trădare și că urmează să fiu arestat?

Capul acela imens și acoperit de păr cărunt se clătină încet:

— Nu. Eu când promit cuiva imunitate, nu obișnuiesc să mă joc cu vorbe în vânt.

John Offer se liniști și nu-i rămase decât să spere că suspinul de ușurare nu fusese auzit de ceilalți.

— Atunci ce anume doriți de la mine?

— Offer, am ajuns cu toții într-o mare încurcătură. Prin „cu toții" înțeleg întreaga armată britanică angajată în operațiile din Africa de Nord. Uite, ce am să-ți spun acum constituie un secret militar de cea mai mare importanță, și aș dori să-ți dai cuvântul că în nici o împrejurare n-ai să-l divulgi nimănui.

Offer își recăpătă imediat liniștea.

— Bineînțeles, domnule general.

Generalul își ridică privirile pe deasupra lui Offer și răcni:

— Roger!

Offer întoarse capul și văzu cu mirare că în tot acest timp căpitanul Tansley stătuse foarte tăcut pe un fotoliu din spatele lui. Nu era însă nimic de mirare, căci nu s-ar fi putut ca un general să stea singur de vorbă cu un infractor vestit pentru apucăturile sale violente.

— Adu-mi hârțoagele!

— Am înțeles, domnule general.

Hârțoagele se dovediră a fi un morman de dosare de unde mai multe hârtii ieșeau mult în afară. În vreme ce Tansley le întindea pe biroul imens al generalului, șeful cel mare găsi timp să-i arate altceva neobișnuitului său vizitator. Se ridică în picioare, luă un băț de lângă birou și se îndreptă către o uriașă hartă a Libiei atârnată pe perete. Bățul lovi de mai multe ori pe un loc unde scria El Agheila, într-o cotitură imensă unde scria „Golful Benghazi" și care înainte de sosirea britanicilor acolo purtase numele „Golful Sidra".

— Offer, știi ce anume se află aici? întrebă generalul. Foarte grijuliu, Offer clătină din cap.

— Aici se găsește Cartierul General al feldmareșalului Rommel. Aici se află baza cea mai importantă a inamicului. Și aici trebuie să ajungi tu, *soldat* — asta fiind o foarte neplăcută menționare a gradului inferior deținut efectiv de Offer — și aici trebuie să duci tu la bun sfârșit o acțiune importantă pentru țară și pentru rege, ca să te mai speli puțin de câte mari păcate ai fost în stare să comiți împotriva lor.

Offer nu-și pierdu de fel cumpătul. Avea o vagă impresie că începe să priceapă încotro vrea să bată, pe departe, generalul. Nota aceea de umor din glasul său trebuia reținută și folosită...

— Și ce-ați dori să aranjez eu cu Rommel?

— Să-i distrugi depozitele de benzină. Generalul vorbea simplu, de parcă ar fi vorbit despre vremea de-afară. Se reașeză în fotoliu și desfășură pe masă un șir de fotografii aeriene mari cât toate zilele. Benzina este regele războiului din deșert. Dacă îi distrugem depozitele de benzină, e ca și cum i-am distruge tancurile. Fără benzină, o armată modernă e neputincioasă și nu mai are cum să lupte.

— Eu credeam că povestea cu Rommel se apropie de sfârșit.

Ziarele susțineau sus și tare că în cel mult trei luni, Rommel avea să fie cu totul alungat din Africa. Generalul făcu un gest care vădea iritare și continuă:

— Să nu crezi în balivernele astea. Toate rapoartele serviciilor noastre de informații vorbesc despre o continuă și masivă întărire a forțelor Axei. În orice zi s-ar putea să pornească din nou la atac și atunci va trebui să ne retragem, fie și numai pentru a ne scurta liniile de comunicație.

Se întoarse iarăși la harta de pe perete:

— Iată de ce benzina are atât de mare importanță. Aprovizionarea armatei lui Rommel se face prin Italia, Sicilia și portul Tripoli. Știu bine că între Tripoli și El Agheila sunt nu mai puțin de vreo patru sute și cincizeci de mile, dar sunt șosele foarte bune și problemele lor nici de departe nu se pot comporta cu problemele noastre de aprovizionare. Principala noastră cale de aprovizionare se întinde de-a lungul Nilului și baza se află la aproape o mie de mile depărtare. Pentru fiecare milă de deșert pe care trebuie să-ți transporți oameni, tunuri, tancuri și toate cele trebuitoare unei întregi armate este nevoie de mai multă și tot mai multă benzină. Mai mult decât atât, bineînțeles, fiecare articol din aprovizionarea noastră trebuie transportat dând ocol Capului Bunei Speranțe, iar asta înseamnă încă douăsprezece mii de mile străbătute de vase care și ele consumă benzină. Compară asta cu cele două sute de mile ale drumului prin Sicilia.

Întoarse capul și-l privi drept în ochi pe Offer:

— Am izbutit oare să te fac să înțelegi importanța vitală a benzinei în războiul pe care-l purtăm, ori la atât de pronunțate înclinații criminale se adaugă și o oarecare slăbiciune de minte?

Offer răspunse foarte simplu:

— Dacă n-aș fi știut-o mai dinainte, în mod sigur m-ați fi convins.

Nu-l folosea pe *sir*. De vreme ce nu mai făcea parte din cadrele armatei, nu era nevoie să se poarte respectuos cu generalii.

— Ei, Roger, se pare că am făcut unele progrese. Generalul aruncă bățul pe birou, apoi se reașeză în fotoliu și desfășură fotografiile, zicând: Toată benzina de care dispune Rommel trece prin Tripoli, iar de aici este transportată cu cisternele la un mare depozit de lângă Agheila. Vino să vezi.

Fotografiile aeriene trebuie totdeauna explicate celor neinițiați. Generalul se arătă îndatoritor față de Offer:

— Aici are Rommel un întreg sistem de rezervoare, dintre care bună parte sunt subterane și protejate cu ziduri de beton. Le-a moștenit de la italieni, de pe vremea când lui Mussolini îi intrase în cap ideea unui mare imperiu în nordul Africii.

Offer vedea limpede siluetele acelea ca niște capsule grupate cinci câte cinci și dispuse la întâmplare. Făcu socoteala că, în total, erau mai mult de douăzeci de rezervoare imense.

— Și benzina depozitată aici tot nu-i este suficientă. În momentul de față Rommel dispune de o armată de peste o jumătate de milion de oameni, dacă-i punem la socoteală și pe italieni. Ca să poată pune în mișcare o asemenea armată, are nevoie de încă mult mai multă benzină. Generalul arătă cu degetul alte forme de pe fotografii. Astea de-aici par să fie depozite de benzină. Improvizate, bineînțeles, butoaie de câte patruzeci de galloane[1] și, probabil, în zeci de mii de canistre. Pe-aici, pretutindeni este numai benzină. Dacă izbutim să distrugem depozitele

[1] Un *gallon* = 4,54 l.

astea, înseamnă că inamicul nu se mai poate mișca din loc și că noi am putea dispune de răgazul necesar ca să ne consolidăm pozițiile de la Benghazi în vederea unei noi ofensive de-a lungul coastei.

Offer căzu pe gânduri și zise:

— Eu aș socoti că pentru asemenea treabă mult mai potrivite ar fi niște bombardiere.

Generalul clătină însă din cap și răspunse:

— Agheila dispune de o apărare antiaeriană de-a dreptul formidabilă și principala noastră bază de bombardiere se găsește tocmai la El Adem. Asta înseamna vreo cinci sute de mile de El Agheila. *Luftwaffe* a fost masiv întărită în cursul lunii trecute și plecarea în misiune a bombardierelor noastre îi este semnalată încă de la decolare. Din clipa când se dă alarma, avioanele de vânătoare ale lui Rommel încep să bâzâie prin aer ca roiurile de albine. Au astfel timp suficient să se ridice la înălțime și să le vină cu ușurință de hac bombardierelor noastre. Nu, mi se dau toate asigurările că greutăți insurmontabile se ridică în fața unei operațiuni aeriene. Bineînțeles, însă, că și R.A.F. are să încerce.

— Iar dumneavoastreă ați vrea ca un om — adică eu — să dea o fugă până acolo și să le arunce în aer. Offer îl lăsa pe general să vadă limpede că o asemenea idee i se părea de tot hazul.

— Da, vreau, iar dumneata ai s-o faci fiindcă n-ai încotro. Generalul spunea lucrurilor pe nume.

— Dar mai dispuneți de multe alte grupuri de comando, oameni fără teamă și fără prihană. De ce ne-ați ales tocmai pe noi?

Generalul se gândi o vreme, cumpănind răspunsul.

— Fiindcă dumneata ai dovedit că ai un stil original de lucru care mie mi s-a părut foarte interesant. Ca să poți ajunge la depozitele astea, e nevoie de o imaginație deosebit de fecundă și nu sunt sigur că dispunem de așa ceva, chiar printre

bravele noastre formațiuni S.A.S. Am eu o bănuială, Offer; ceva stăruie de-o vreme în mintea mea și îmi spune că dacă ai putea fi silit să treci la acțiune, ai scorni cine știe ce truc și simplu, și ingenios în stare să-ți ofere posibilitatea de a realiza o ispravă ca asta. Nu știu exact ce anume a făcut să-mi răsară în minte asemenea idee — probabil e vreo trăsnaie de-a mea, dar... Ei, asta-i situația și suntem obligați să încercăm orice mijloace imaginabile.

„Vreți să spuneți că ați discutat cu cei din S.A.S., și v-au spus că nu e ceva de domeniul posibilului", își zise Offer în mintea lui. Apoi cu glas tare:

— Și dacă izbutim totuși să realizăm o asemenea minune, noi cu ce ne alegem? Cu o grațiere regală pentru vina de a-i fi ciomăgit pe zbiri și de-a fi dezertat din armată?

Generalul se încruntă și răspunse:

— Eu nu-ți făgăduiesc nimic. Într-un fel tot trebuie să ispășești nelegiurile comise în armată. Dar...

„Da, gândi Offer. Ne reduci patruzeci de ani din pedeapsă și nu ne mai rămân decât cincizeci de ispășit în Glasshouse." Avea impresia că începe să priceapă.

— Nu fac nici un fel de promisiune. Îți spun numai că v-ați ușura foarte mult situația, și dumneata și oamenii dumitale, dacă ați contribui ceva mai substanțial la efortul de război.

— Și dacă nu contribuim?

— N-o să uităm nici o singură clipă că v-am oferit o șansă și că ne-ați refuzat. O să vă urmărim fără cruțare. Dacă îți închipui că după ce dezertezi poți scăpa la infinit de pedeapsă, înseamnă că nu ești chiar întreg la minte. Vorbea acum pe un ton dur, un ton ce nu admitea replică. Nu exagerez deloc, Offer, când îți spun că probabil vom putea dovedi că te-ai făcut vinovat de înaltă trădare. În țara noastră, înalta trădare e una dintre cele mai grave crime. Nicăieri în

lumea asta nu te-ai putea afla la adăpost de pedeapsă. Ai să-ți găsești moartea, Offer, și dumneata și oamenii dumitale, fiindcă o să vă hăituim fără nici o clipă de răgaz și îți declar că nu voi ezita să dau ordin ca sentința să fie executată.

Offer se uita la sprâncenele acelea stufoase și încruntate și își spunea: „Nu, n-ai ezita nici un singur moment". Moartea nu înseamnă mare lucru pentru generali, afară de cazul când e vorba de propria lor moarte.

Pe urmă vorbi, cu glas mult mai liniștit decât era el de fapt.

— Nu-i chiar așa de simplu ce ne propuneți dumneavoastră. Înseamnă să ieșim în plin deșert, să ne strecurăm printre gărzile lor — și îmi închipui c-or să fie gărzi, nu glumă — să ne îndeplinim misiunea în ciuda opoziției inamicului și pe urmă... Offer făcu o pauză uitându-se fix la chipul masiv al generalului. Apoi continuă, cu glas mult mai scăzut:

— Să găsim și o cale de ieșit din Agheila.

Generalul încuviință încet din cap, fără să ocolească măcar o clipă privirile pătrunzătoare ale lui Offer, care știa bine că și respectuos tăcutul Tansley îl supraveghează la fel de atent. Făcând pauză între cuvinte, Offer spuse:

— Nimeni nu va izbuti să fugă viu de acolo, după ce ar reuși să arunce în aer depozitele.

— E una dintre pricinile pentru care prefer să te folosesc pe dumneata și oamenii dumitale, în loc să încredințez celor din S.A.S. misiunea asta extrem de importantă.

— Înțeleg.

John Offer se lăsă gânditor pe speteaza scaunului.

— Ați vorbit foarte deschis. Ne propuneți o misiunea echivalentă cu sinuciderea. Nu credeți c-aș fi un nătărău dacă aș accepta-o? N-ar fi mult mai bine pentru mine... pentru noi... să ne continuăm fuga

și să ne bucurăm de viață, chiar dacă viața asta ar mai dura foarte puțin?

— S-ar putea.

— Atunci de ce vă mai pierdeți timpul? Știați dinainte răspunsul.

Generalul se răsturnă în fotoliu și mâna lui mare începu să se joace cu bățul aflat pe masă.

— Crezi că-l știu? Și dumneata îl știi?

Era om isteț, generalul ăsta; o dovedea și acum, deși nici unul dintre auditorii săi nu înțelegea unde vrea să ajungă. În loc să continue discuția pe același făgaș, împinse peste masă un desen către Offer.

— Uită-te aici. Este o hartă a regiunii Aghelia făcută după ultimele fotografii aeriene. După cum vezi, instalațiile petroliere se găsesc chiar în centrul întregului sistem defensiv — atât de vital e petrolul pentru Rommel. Aici sunt — și degetul se așeză din nou pe hartă — și nu mă îndoiesc că numeroase gărzi speciale stau postate în jurul lor zi și noapte. De jur împrejurul localității El Agheila se întind mai multe linii defensive, fără să mai punem la socoteală bateriile antiaeriene de 88 de milimetri. Aici e o linie de fortificații și se poate observa că sunt legate între ele printr-un sistem de tranșee. Ce nu izbutim să observăm pe hartă sunt barajele de sârmă ghimpată, dar putem fi siguri că se întind pe o adâncime de cel puțin treizeci de picioare.

Ceva mai departe... — degetul descrie o nouă linie pe hartă — se află un alt dispozitiv de apărare. Dinții balaurului. Un sistem antitanc ridicat din beton. Aici se poate vedea unde și-au instalat bateriile de artilerie, în jurul marginilor orașului, la fel de puternice în partea de vest ca și în părțile celelalte. S-ar putea spune cu siguranță că pe o rază de cinci sau chiar zece mile în jurul instalațiilor petroliere nu-i cu putință să faci vreo mișcare fără să fii reperat.

Şi totuşi, crezi c-ar fi cineva în stare să se strecoare până acolo şi s-arunce o bombă în benzina lui Rommel? Generalul văzu că Offer se gândeşte cu încordare şi îşi dădu seama că până aici avusese succes deplin. Reuşise să pună în faţa lui Offer o anumită problemă, şi când omul îşi pune probleme, înseamnă că începe să alerge după soluţii. Generalul ştia că asta trebuia să vină de la sine, fiindcă altminteri nici un om nu poate fi împins să caute rezolvarea unor probleme aparent insolubile.

— Ştii, Offer, toată istoria militară nu-i decât un lung şir de lucruri imposibil de realizat şi de oameni care s-au străduit să le facă posibile şi au reuşit. Teoretic vorbind, o formaţie de infanterie n-are nici o şansă să scape din faţa unei grupări de mitraliere, şi totuşi, uneori mai scapă — într-un fel sau altul, unii reuşesc să supravieţuiască. Tot teoretic, un baraj rulant de artilerie ar trebui să lichideze orice urmă de viaţă aflată în calea sa şi totuşi, cu mijloace foarte simple, de pildă, săpând tranşee cât mai înguste, izbutesc să rămână în viaţă destui oameni ca să poată face prea costisitoare înaintarea inamicului.

— Vreţi să spuneţi că deşi operaţia asta pare imposibilă, dumneavoastră credeţi că cineva ar putea să găsească o cale de a o duce la bun sfârşit?

— Fără îndoială. Aş pune prinsoare că, în cazul când s-ar cunoaşte bine amănuntele, s-ar putea găsi zeci de soluţii acestei probleme. Toată chestia e să găseşti o duzină de oameni înzestraţi cu destulă imaginaţie ca să le poată iscodi. Eu nu cunosc decât unul singur — dumneata. Şi, bineînţeles, nici de dumneata nu pot fi întru totul sigur.

— Şi, pe urmă, eu pot fi sacrificat fără ca asta să însemne vreo pierdere, spuse Offer la fel pe faţă.

— Totuşi, chestiunea începea să-l pasioneze. Porni să studieze mai atent harta, urmărind cu degetul căile de acces şi de ieşire şi imaginându-şi

barierele aşezate din loc în loc, clădirile corpurilor de gardă şi cele pentru supravegherea drumurilor. Spuse:

— Aţi uitat să pomeniţi despre câmpurile de mine. Nu sunt însemnate pe hartă, dar fără îndoială că trebuie să existe.

— Credeam că de treaba asta nu te mai îndoieşti, zise generalul şi Tansley aprecie cum se cuvine un umor atât de sec.

— Nici o pisică n-ar putea să se strecoare pe acolo, răspunse Offer zvârlind de-o parte harta.

— Numai că n-am putea găsi nicăieri o pisică înzestrată cu inteligenţa şi diabolica imaginaţie de care ai dat dumneata dovadă. „Ori de uluitorul dumitale curaj", ar fi putut adăuga generalul.

Discuţia continuă pe aceeaşi linie vreme de două ceasuri încheiate. Mereu reveneau la hărţi şi la fotografiile aeriene, iar când Offer exclamă: „Asta-i sinucidere curată!", generalul îi răspunse sec: „Dacă nu încerci să te gândeşti serios la o soluţie, dau ordin să fii împuşcat!"

Cam în stadiul acesta ajunseră discuţiile şi se părea că Offer e gata să muşte din nadă, fiindcă întrebă dacă poate să ia cu el planul întocmit după fotografiile luate din avion. Generalul clătină din cap şi îi răspunse că putea să-l cerceteze din nou la comandamentul de campanie de la Benghazi, dacă era interesat, fiindcă planul acesta nu se putea să lipsească de la sediul G.H.Q. Luă o hârtie cu antet şi zise:

— Dar ca să-l studiezi, trebuie să ai o anumită împuternicire — pentru o clipă ochii i se ridicară de pe hârtia pe care scria ceva — după cum nu ţi-ar prinde rău nici o dovadă scrisă că eşti apărat de arestare.

Offer înţelese că generalul e hotărât să joace corect. Luă hârtia cu antetul G.H.Q. şi citi: „Căpitanul

John Offer este însărcinat de mine cu o misiune specială. Ordon tuturor organelor militare să nu ia nici o măsură ce l-ar putea împiedica în îndeplinirea misiunii și să-i acorde tot sprijinul necesar". Semna însuși generalul, cât mai citeț era în stare. Adăugă verbal:

— Altfel nu am cum spune că nu trebuie să fii arestat. Dacă-mi raportezi că misiunea te interesează, iau îndată legătura cu M.P.

După asta, generalul îl luă pe Offer într-o încăpere uriașă unde ștabii cei mari obișnuiau să se adune ca să-și bea păhărelul de dimineață și îl prezentă cu fală celorlalți, ca și cum ar fi fost un veritabil trofeu de război. Nu exista unul să nu fi auzit de John Offer și toți se arătau dornici să-l cunoască pe acest om care înscrisese o pagină deosebită în istoria militară.

— „Autorul loviturii de la Sharafim" îl prezentă generalul, adăugând și alte date cu totul inutile.

Generalul comandant spuse încruntat:

— Asta nu e o faptă cu care să te poți mândri!

Dar generalul maior se arătă hotărât să-și ocrotească mai departe protejatul, zicând:

— Ei, o să mai vedem noi, deocamdată nu știu ce s-ar putea spune, dar drept e, că de câte ori mă gândesc la închisoarea aceea mă trec fiorii. Nu prea aduce a secolul douăzeci...

Offer îl privi lung. Generalul acesta era un om în stare să te uluiască de-a dreptul.

— Și colonelul Thorbury? întrebă cineva cu vădită ironie. Thorbury fusese prins de deținuți cu prilejul răzmeriței de la Sharafim și nu-i fusese deloc moale.

— Thorbury? întrebă generalul maior cu glas ca de gheață. Mi-ar fi greu să spun că-mi pare rău pentru ce-a pățit atunci. Niciodată nu mi-a plăcut omul ăla.

N-ar fi fost exclus ca unora dintre ofițerii subalterni să le fi plăcut Thorbury, dar pentru un om

cu minte ceva mai ageră și cu spirit de observație nu era greu să vadă cu cine aveau într-adevăr de-a face. Un murmur aprobator însoți vorbele generalului maior.

N-a fost o primire prea călduroasă și lui John Offer nu i-a făcut plăcere ostilitatea aceea politicoasă față de prezența lui. Când părăsiră încăperea, Offer spuse:

— După ce am trecut printre ăștia, pătrunderea în El Aghelia nu mi se mai pare chiar așa de primejdioasă.

— Știam că până la urmă ai să primești misiunea încredințată.

— Glumiți, probabil!

Dar realitatea e că John Offer devenise foarte preocupat de problema ce i se punea în față, în momentul când ieși iarăși în bătaia soarelui arzător de la Cairo. Stătu o vreme în loc și clipi des până să-și obișnuiască ochii cu lumina aceea puternică și abia atunci își dădu seama sub ce presiune nervoasă se aflase în ultimele câteva ceașuri, oricât de mult se străduise el să facă pe grozavul. Permanent îi stăruise în minte viermele îndoielii, teama de o înșelătorie și teama că niciodată nu va mai putea să părăsească liber clădirea G.H.Q.-ului de la Cairo. Totuși, iată-l acum liber pe străzile orașului — și simțea cum inima îi plesnește de bucurie.

O luă către cartierele locuite de băștinași, dar gândurile i se învârteau tot în jurul gazdelor de care abia se despărțise. Ce-i drept, jucaseră cinstit, dar ce propuneau ei era ceva de-a dreptul ridicol. Cum și-or fi putut închipui că are să se vâre într-o chestiune ca asta — să se ducă la moarte sigură? Era prea de tot. Bineînțeles că fuseseră dinainte convinși de refuzul lui.

Vasăzică, își spunea în sinea lui, nu încape îndoială că au și pus pe cineva să mă urmărească,

așa fel ca de îndată ce devine limpede că răspunsul meu e „nu", să știe de unde anume mă pot lua ca din oală. Fraier trebuie să mă mai creadă, gândi nu fără a face oarecare haz.

În această stare de spirit trecu pe bulevardele din centrul orașului Cairo, arătându-se din ce în ce mai interesat de vitrinele magazinelor la modă. Mereu se oprea ca și cum le-ar fi cercetat cu cea mai mare luare-aminte, dar de fiecare dată se plasa în așa fel ca să poată vedea ce anume se reflectă în ele. Dacă cel pus să nu-l scape din ochi era băiat de meserie și cât de cât priceput, atunci avea să-l urmărească de pe trotuarul celălalt. În cazul când ar fi fost vorba de un ageamiu, avea să se țină la câțiva pași în urma lui, pe aceeași parte a străzii.

După ce se opri de câteva ori și cercetă vitrinele cu toată atenția cuvenită, observă un tip care se ținea mereu după coada lui. Pe același trotuar — deci ageamiu. Și din nou se veseli în sinea sa. Flăcăul era îmbrăcat în haine civile, dar foarte pus la punct — se vedea cât de colo că e britanic. Păr blond creț și tuns scurt, obrajii strălucitori îmbujorați chiar și sub bătaia acelui soare arzător, și cu o ținută atât de țeapănă că se vedea de la o poștă militarul ascuns sub haine civile.

Offer îl cercetă pe furiș, dar cu toată atenția. Tânăr, energic și fără îndoială isteț. Grad mărunt, desigur. Dar nu prea descurcăreț, cu toată înfățișarea lui inteligentă. Tipul clasic al ofițerului de carieră care n-avea să treacă de gradul de locotenent-colonel, hotărî Offer, dar nu trebuie uitat că în clipele acelea era cam pornit împotriva corpului ofițeresc britanic. Și cu toate astea, generalul maior îi stârnise toată admirația.

După ce se convinsese că într-adevăr era urmărit, Offer se îndreptă către cartierele mărginașe ale orașului, locuite de băștinași. Era cel mai simplu

mijloc de a scăpa de un urmăritor, oricine ar fi fost el. Fără îndoială, că flăcăul avea să se țină pe urmele lui — fiindcă, așa cum s-ar putea spune, datoria e datorie — iar Offer îl conduse acolo unde îi venea lui mai la îndemână și abia pe urmă se hotărî să pună lucrurile la punct.

Dintr-o dată, John Offer făcu dreapta-mprejur și porni cu pas iute pe strada îngustă și plină de lume. Îl văzu imediat pe urmăritor și își dădu seama că cel puțin pentru acel moment nu știa cum să se descurce în noua situație. În clipa când Offer se apropie de el, tânărul se prefăcu că habar n-are de nimic și că-și vede înainte de drum.

— *Mizkin!* răcnea Offer, scuturându-și brațele ca ieșit din minți — acesta fiind cuvantul îndeobște folosit de cerșetorii arabi și însemnând „îndurați-vă". Apoi: *Ye-la! Imși! Igori! Ruh!*, toate având drept semnificație cererea ca toată lumea să se dea cât mai repede la o parte din calea lui. Și pe urmă: „Tinerelule, mâncate-ar mama, ce, credeai că nu te-am văzut?" Apoi, fără pauză: *Felus mafis!*, adică pe cea mai verde limbă soldățească: „am rămas fără nici un ban!" — dar pe cine interesau amănunte dintr-astea?

Egipteanul e din fire un om totdeauna torturat de curiozitate. Dar lăsând la o parte treaba asta, oricum, în orice colț de lume, să vezi dintr-o dată un ofițer britanic în uniformă sărind asupra unui civil englez și strigându-i că nu mai are un ban de buzunar și trebuie să se milostivească de el, fără îndoială, că ar fi atras atenția celor din jur. Bineînțeles că așa se petrecu și acum. Într-o clipă, toți civilii egipteni aflați pe o rază de câteva sute de yarzi împrejur alergară cu inima la gură să vadă ce se întâmplă acolo. Imediat, cei doi englezi fură înghesuiți într-o mare de localnici cu tichii sau fesuri pe cap, cu ochii cât cepele și morți de curiozitate să vadă ce se întâmplă între cei doi „domni".

Offer citi limpede deznădejdea de pe chipul tânărului, dar fu neîndurător. Se aplecă înspre el și îi spuse:

— Acuma, locotenente, vezi cum faci să ieși din îmbulzeala asta și comunică-i generalului că într-adevăr m-a dezamăgit.

Pe urmă se întoarse și își croi drum prin mulțime, dar cum arăta ca un om cât se poate de vesel și bine dispus, nimeni nu se legă de el. În schimb, când englezul cel bățos dădu să se ia pe urmele lui, mulțimea curioșilor îi aținu calea și începu să-l potopească imediat cu fel de fel de întrebări. Până în cele din urmă izbuti să scape din strânsoare, dar era prea târziu.

Când sărmanul locotenent ajunse să raporteze generalului cum se descurcase Offer și izbutise să scape de sub urmărire, acesta din urmă începu să râdă încetișor, nu prea bine dispus, și-i spuse ofițerului său adjutant:

— S-ar zice că omul ăsta e în stare, totuși, să facă treaba de care avem noi atâta nevoie. E dat dracului Offer al nostru. E chiar păcat că trebuie să înfunde pușcăria... dacă nu mai rău.

•

Actele de identitate îi erau gata. Treabă înfăptuită cu înaltă artă. „Mă simt parcă alt om", își spuse Offer în clipa când ajunsese să dispună de trei identități diferite, fiecare plasată în alt buzunar. Apoi, cu deplină încredere, porni în căutarea ziaristului. Se așezară într-un colț mai ferit și acesta întrebă:

— Ia zi, despre ce fel de misiune e vorba?

— Până am ajuns aici m-am tot gândit și răzgândit. Tare ciudată situație! Sunt un dezertor, căutat de întreaga armată a Majestății Sale, dar fiindcă generalul mi-a cerut să nu suflu un cuvânt, uite că nu-ți pot spune.

Atherton îi răspunde că asta îl privește personal și nu încercă deloc să-l tragă de limbă. Întrebă doar:

— Și ai de gând s-o primești?

Offer răspunse, clătinând din cap:

— Nu. Dacă e vorba de sinucidere curată, nu. Mă crezi chiar așa de fraier, Hugh?

— Dar dacă ți s-o părea că există ceva șanse de scăpare — dacă intră în joc inspirația aceea despre care zici că pomenea generalul, atunci o primești? Da?

— Dacă mi s-o părea că este omenește posibil să scapi cu viață — poate. Lăsa limpede să se vadă că nu vrea să-și ia nici un fel de angajament. Pe urmă se ridică în picioare și zise:

— Mâine plec înapoi la Benghazi.

Trebuia să-mi mai cumpere un leucoplast; pe Heliopolis și la Benghazi fără îndoială că aveau să se uite după el. Se gândea să-și cumpere și un baston, unul dintr-acelea grele, cu îmbrăcăminte de cauciuc în vârf, cum se dă la ieșirea din spital. Un ghemotoc de hârtie vârât într-una din încălțări îl putea foarte bine scuti de a o mai face pe șchiopul, dându-i în același timp posibilitatea să păsească mai firesc. Nici un polițist din toată lumea asta nu s-ar gândi să se lege de un medic militar, după câte se părea abia ieșit din spital.

— Și la Benghazi unde te-aș putea găsi?

Offer îi dădu imediat numele acelui hotel micuț:

— Proprietăreasa hotelului e o admiratoare de-a mea, spuse el cu modestie. Din întâmplare e singura persoană din Benghazi care mă cunoaște sub numele de Offer. Dar asta îl făcu să cadă pe gânduri. De îndată ce avea s-o întâlnească din nou trebuia s-o convingă neapărat să-l treacă în registru sub alt nume. O s-o convingă ușor, în privința asta Offer nu-și făcea griji; îi plăcuse noaptea petrecută

împreună și-i spusese că de-abia aștepta alte clipe la fel de desfătătoare. Așa că adăugă: De, franțuzoaică get-beget.

— În Libia...? întrebă mirat ziaristul.

— E măritată cu un italian. Când am intrat noi în Benghazi, l-a cuprins spaima și s-a refugiat la Tripoli, lăsând-o pe ea să se descurce cum o știi. Și se descurcă de mai mare dragul...

— Bagă de seamă, fii atent să nu se întoarcă italianul și să vadă cât de bine îi încălzești culcușul, în preveni Atherton.

După care își luă rămas bun, amândoi fiind foarte dornici să păstreze prietenia.

Cea de-a doua noapte petrecută de John Offer la Cairo fu cât se poate de plăcută. Ce-i drept, n-a rămas credincios întru totul noii iubite lăsate la Benghazi. Nu de alta, dar o infirmieră dintr-un spital de la Cairo avea mare slăbiciune pentru doctori, mai ales pentru cei răniți pe câmpul de luptă, așa că răspunse cu entuziasm celui dintâi zâmbet îmbietor al doctorului cu plasture pe nas.

— Asta s-a întâmplat sub focul inamicului, îi spuse el cu multă modestie. Trebuia să mă duc și să-i administrez o doză de morfină unui rănit de-al nostru. M-a lovit în picior nu știu ce dracu, tocmai când eram pornit la a treia ieșire de felul ăsta și uite ce-am pățit.

Fetei i se umeziră ochii de admirație pentru un gest de un asemenea eroism. Ce altceva ar fi putut face, sărmana, decât să-i susțină până la pat pașii foarte șovăitori.

— N-a fost nevoie să mergem mai departe, îi spuse Offer lui Atherton a doua zi, abia stăpânindu-și râsul. Și pe urmă, îți dai seama, n-a fost nevoie de multă putere de convingere. De altminteri, biata fată nici nu era cu gândul la altceva. Dar i-am spus: Angela, dragostea mea cea mare, n-am decât o

singură rugăminte față de tine. Dacă e să împărțim cu bucurie ultimele ceasuri pe care le mai petrec la Cairo, nu vreau să mai rostim nici o vorbă în legătură cu meseria noastră.

Fata îi făgăduise să-l asculte. Bineînțeles, atunci ar fi fost în stare să-i făgăduiască orice. Și astfel, cunoștințele de specialitate ale lui Offer nu fură de fel puse la încercare în noaptea aceea.

*

O'Keefe îl întâmpină pe medicul șchiop pe aeroportul de la Benghazi și se arătă foarte mirat de bastonul purtat de acesta. Află că superiorul său făcuse o călătorie fără cine știe ce peripeții, cu mulțime de polițiști care căutau un ofițer cu nasul turtit, dar că în clipa de față era atât de sigur de sine, că nici nu-i mai păsa de ei.

Pe drum, sergentul major îi spuse că avuseseră oarecare bătaie de cap în tabără, cât timp fusese el plecat.

— Da, și anume cu ce? întrebă Offer, pe când își scotea din gheată ghemotocul de hârtie cu toate că-și închipuia cam despre ce ar putea fi vorba.

— Unii dintre băieți voiau neapărat să mai petreacă o noapte la Benghazi, li se făcuse lehamite să tot stea aici în tabără. Își cam ieșiseră din fire, asta aș putea să spun.

— Zi-le pe nume. Ia s-auzim? întrebă Offer, deși era sigur c-ar fi putut el singur da răspuns pe loc.

— Sibrett, Skipper, Dodge, Cruiser și Busker, începu O'Keefe ca și când ar fi intonat un fel de litanie. Dar de data asta nu-l pomeni și pe Bannister. De ticăloșii ăștia se poate lipsi fără nici o pagubă, își zicea Offer deși, la drept vorbind, pentru Cruiser și Busker parcă avea el un soi de slăbiciune. Împărțiseră la Sharafim aceeași celulă, iar lucrul acesta, oricât de firav și neconsistent ar fi părut,

reprezenta totuși o legătură sufletească între el și ceilalți — cu toate că amândoi erau niște ticăloși fără pereche. Din păcate, trebuiseră să stea cu mâinile încrucișate în acele câteva zile și asta îi dăduse lui Sibrett răgaz să-și cam facă de cap, dar era convins că șleahta lui poate fi fără prea mare greutate stăpânită de îndată ce aveau să înceapă necazurile.

— Și s-au dus?

— Nu.

Asta era partea interesantă. Dintr-o dată toți ceilalți se ridicaseră împotriva gălăgiosului și scandalagiului de Sibrett, strigându-i să-și închidă odată pliscul și să-și scoată din minte gândul c-are să se ducă la Benghazi câtă vreme lipsește căpitanul. Și O'Keefe adăugă:

— Toți ziceau că nici prin gând nu le trece să-și asume riscul de a mai trece odată prin ce trecuseră. Nimeni nu uitase ce ni s-a întâmplat la Siwa din pricina lui McTone.

Era un fapt încurajator. Offer se simțea stăpân pe situație. După toate aparențele, cei mai mulți dintre oamenii săi erau pe deplin credincioși.

— Dar și dumneata te-ai putea descurca bine cu ei, nu, sergent major?

Om cinstit, O'Keefe își mărturisi deschis îndoielile:

— Sunt oameni duri, *sir*. Dacă le intră ceva în cap, nu mai stau ei să se uite la tresele de pe mâneca unuia sau altuia, spuse sergentul major bătându-se cu mâna peste tresele de pe mânecă. *Dumneavoastră* îi puteți ține în frâu, dar eu nu prea sunt sigur că aș izbuti să mă fac într-adevăr ascultat.

Când pătrunseră în tabără, chiar la căderea nopții, avură senzația că se întorceau acasă. Pretutindeni se desfășurau treburile obișnuite pentru ceasul acela: bucătarii își vedeau de-ale lor pe lângă foc, oamenii umblau de colo-colo cu gamele și oale în mâini, iar câțiva se jucau cu proaspăta lor mascotă care — cine

știe de unde — se pripășise la ei în tabără. Era vorba de un purceluș rotofei în jurul căruia se făcea mare tărăboi și s-ar fi zis că întru deplina desfătare a guițașului. Offer băgă de seamă că pe spinarea lui trandafirie fuseseră încropite niște desene cam deocheate, iar drept guler i se pictaseră niște făloase galoane de sergent major.

— Păcătoșii! zise O'Keefe, însă plin de voie bună.

Toți băieții îi zâmbeau lui Offer, arătând că sunt într-adevăr bucuroși să-l vadă din nou în mijlocul lor, și asta îl făcu să-și dea pe loc seama că avea față de ei anumite răspunderi de la care nu i-ar fi fost cu nici un chip îngăduit să se sustragă. După masa de seară, adunați în jurul focului de tabără, fiindcă prin locurile acelea de pe înaltul munților se lăsa un frig groaznic, cu toții îl ascultară pe John Offer, în timp ce comandantul îi punea la curent cu ultimele date asupra situației. Și Offer începu astfel:

— O vreme am fost plecat din mijlocul vostru și nimeni dintre voi nu știe pe unde am umblat. Ei, aflați că m-am repezit până la Cairo, pe cheltuiala Majestății Sale.

Uluială generală.

— Mai mult decât atât, m-am dus acolo dând urmare invitației unui general maior și am fost oaspetele său la Cartierul General.

Nimeni nu-l credea. De altminteri, cum ședea acolo, în adâncul munților, nici lui Offer nu prea-i venea să dea crezare vorbelor rostite de el însuși. Marele Cartier General... propunerea privitoare la o misiunea echivalentă cu sinuciderea... și în buzunarul său un ordin ce le garanta imunitatea pe o anumită perioadă. Și Angela — unde mai pui — Angela! Angela cu ochii ei imenși copleșiți de adorație și cu inegalabila-i pricepere la îngrijirea celor răniți. Vai, Doamne, oare de ce nu era cu putință ca fermecătoarea Angela să-i stea la căpătâi aici, în munții aceștia încântători!

— Vă spun adevărul, insistă Offer, încercând astfel să pună capăt rumorii iscate printre ascultători.

Avea de gând să le spună absolut tot, fără să le ascundă nimic în afară de faptul că asaltul asupra închisorii de la Sharafim continua încă să fie considerat un act de trădare pasibil de pedeapsa cu moartea pentru toți cei ce luaseră parte la acțiune. N-ar fi avut nici un rost să-i tulbure și cu asemenea treburi.

— Marele Cartier General a ținut să stea de vorbă cu mine, fiindcă cei de acolo aveau să-mi prezinte o propunere. Ca să vă spun pe scurt, ne consideră niște formații de comando de cea mai înaltă eficiență.

Oare ce-ar fi fost în capul celor de la G.H.Q. dacă ar fi știut că nu puține dintre isprăvile puse pe seama celor din Ceata de la Glasshouse erau pur și simplu povești de adormit copiii?

— Mi-au cerut să accept o misiune care după câte cred ei, e limpede, nici măcar cei din S.A.S. n-ar fi în stare s-o ducă la bun sfârșit.

— Și noi cu ce ne-am alege din treaba asta?

Întrebarea și-o puneau cu toții și era mai mult decât firească din partea unor oameni atât de neîncrezători în făgăduielile Armatei.

— Până la urmă chiar că nu știu cum o să se aleagă, le spuse Offer cu toată sinceritatea. Fără îndoială, putem fi siguri că de-om izbuti, o asemenea ispravă are să pledeze puternic în favoarea noastră, dar cât anume are să cântărească asta pusă în balanță cu dezertarea și atacul împotriva Sharafimului — e cu neputință de spus precis.

— Oricum, ceva tot are să însemne!

Vorbise Palfreyman, fost secretar într-un birou de avocatură. Avea glas repezit și energic. Mai erau și alții, asemenea lui Palfreyman, îngrijorați de situația lor și temători de viitorul neguros care ar fi putut să însemne veșnică fugă și fereală din fața Poliției Militare. Asemenea lui gândea, de pildă, flăcăul acela din Devonshire — Tulger — băiat tare de ispravă și care, după sfânta dreptate și înainte de toate, s-ar fi cuvenit să nu fie niciodată azvârlit în Glasshouse.

— Ceva tot are să însemne, încuviință Offer, dându-și în același timp seama că cei mai mulți dintre oamenii aflați în jurul său nu erau în stare să vadă în viitor și dincolo de ziua de mâine.

— Ce vrea să zică aia imunitate pe o anumită perioadă?

Se vedea limpede că întrebarea stăruie în mintea fiecăruia și încă de pe acum toți sunt gata să primească oricât de puțin li s-ar oferi în cadrul acestui târg.

— Imunitate pe o anumită perioadă? Adică o vreme n-are să se lege nimeni de noi, dacă ne angajăm să ducem la îndeplinire misiunea încredințată. Până atunci încă nimeni nu întrebase despre ce fel de misiune era vorba. Offer continuă:

— Asta înseamnă că putem așeza tabăra pe aproape de Benghazi și putem s-o facem lată în fiece seară, fără ca zdrahonii din M.P. să aibă curajul să se lege de noi.

Asta chiar că le luă piuitul. Offer văzu cum dintr-o dată li se luminează chipurile. Unii dintre ei nici nu și-ar fi putut dori mai mult. Să te poți așeza cu temei la un chef în lege, fără să-ți pese de nimic, și să-i poți rânji în nas oricărui împuțit de polițai căruia i s-ar năzări să se ia de tine!

— S-a făcut! strigă în culmea fericirii Charley Crookshank cel cu fața boțită.

— Nu s-a făcut nimic! rosti Offer cu toată hotărârea. Nu mai încăpea îndoială că nu se luase încă nici o decizie. Ridică energic mâna, făcându-i astfel pe toți să tacă, și adăugă:

— Ce ne propun ei este departe de a fi o jucărie...

— Și ce anume vor?

În fine, cineva formula întrebarea hotărâtoare. Bineînțeles, Weybright era cel care vorbise.

— Nu vă spun nimic! Rosti vorbele acestea cu fermitatea de mai înainte. Cum s-ar fi putut să le vorbească despre misiunea proiectată și pe urmă să le dea drumul la chiolhanuri? Nici nu s-ar fi sfârșit bine cea dintâi noapte de chef și jumătate din Benghazi ar fi aflat ce se punea la cale. Deocamdată nu vă spun nici o vorbă. O să aflați totul, dar numai în cazul când eu hotărăsc că merită să ne înhămăm la o belea ca asta. Atunci am să vă spun totul, până în cele mai mici amănunte, iar în cazul când cuiva dintre voi ceva n-are să-i fie pe plac, va avea toată libertatea să se dea deoparte. Nu-i mai cinstit așa?

Era cum nu se poate mai cinstit. După care le mai spuse și alte vești bune, încheind:

— Nu înseamnă însă că nu ne putem înfrupta puțin din plăcintă. Ideea asta îi venise pe când se afla în avionul Dakota și zbura înspre apus. Trebuie să studiez cu atenție propunerea lor. Pentru așa ceva am nevoie să accept invitația de a mă duce la comandamentul operațional ca să cercetez hărțile și toate informațiile lor confidențiale. Asta înseamnă că va trebui să mă duc la comandament în fiecare zi — și urmă, dând într-adevăr lovitura cea mare — lucru care nu se poate întâmpla decât cu condiția să ni se asigure imunitatea pe o anumită perioadă. Prin urmare, până când iau eu hotărârea, al vostru e Benghazi!

Strigăte de bucurie nestăpânită izbucniră dintr-o dată și mulți începură să țopăie de mama focului, căci toți cei de față erau bărbați tineri, viguroși și plini de viață, iar acum nu mai aveau nici un motiv să nu se dezlănțuie. John Offer adăugă încă vreo câteva cuvinte ce avură darul să stârnească un nou val de entuziasm:

— Și să n-aveți nici o grijă, băieți. Chiar dacă până la urmă am să refuz misiunea, o să mă îngrijesc eu ca toate cercetările astea să dureze cât mai multă vreme. S-ar putea foarte bine să ne facem de cap la Benghazi vreo câteva săptămâni.

*

După aceea, tabăra din Jebel avu viață scurtă. Ce-i drept, era frumos acolo, un adevărat colț de rai, și vreme de două săptămâni se bucuraseră din plin de climatul încântător al munților. Dar cu toate astea, nu exista om să nu ardă de nerăbdare s-ajungă cât mai degrabă pe străzile aglomerate și urât mirositoare ale orașului din apropiere. Acolo se aflau femei și soldații tineri sunt oricând gata să renunțe la cele mai încântătoare priveliști din natură dacă în schimb se pot bucura de câteva minute petrecute în tovărășia unei fete drăgăstoase.

Ridicară tabăra a doua zi dis-de-dimineață, iar cele câteva camioane încărcate cu soldați tare veseli și tare gălăgioși care coborau pe coastele Jebelului purtau, fără urmă de îndoială, pe cei mai fericiți războinici de pe tot întinsul Africii. De îndată ce pătrunseră în oraș, cum treceau pe lângă vreun polițist săreau în picioare și începeau să strige ca în copilărie: „Am zis piua! Am zis piua!"

La sud de Benghazi se afla o vastă porțiune de teren rezervată pentru tabere și unde se putea face rost de toate cele trebuitoare — alimente, apă și chiar bere egipteană — așa că pe acolo ridicară câteva corturi și-și așezară noul lor sălaș. John Offer plecă imediat să ia legătura cu Biroul de Informații al Comandamentului din Benghazi. Trebui să se prezinte unui colonel Easterham, al cărui nume mic era demodatul Joseph și care nu putea suferi familiarul Joe.

Easterham știa absolut totul despre Offer. Era un bărbat voinic și inteligent și îl întâmpină fără cea mai mică reținere, deși știa bine cu cine are de-a face. Offer începu:

— Am ordin să vă raportez dumneavoastră hotărârea ce-o voi lua în legătură cu o anumită misiune. Deocamdată vă pot spune că aș vrea să-mi iau toate măsurile și să studiez problema cât mai în profunzime. Asta nu înseamnă că-mi asum sarcina de a primi acea misiune, ci doar că vreau să o cercetez mai îndeaproape pentru a vedea dacă merită să fie luată în considerație.

— Vă declar sincer că procedați cât se poate de înțelept, zise Easterham arborând un zâmbet deloc lipsit de căldură. Offer pricepu pe dată că avea să se înțeleagă de minune cu vlăjganul acela. Ca să vă spun drept, v-aș fi considerat un mare nătărău dacă ați fi acceptat o astfel de misiune fără să analizați temeinic situația?

— O socotiți deosebit de dificilă?

Easterham mărturisi deschis:

— Nu-mi pot închipui omul în stare s-o ducă la bun sfârșit.

Oricum, era bine. Ceata de la Glasshouse avea în cel mai rău caz prilej să se bucure de un mult dorit răgaz.

— Vă propun să cercetăm împreună toate informațiile primite în vremea din urmă de la Agheila.

Nu prea exista mare lucru în afară de fotografiile luate din avion și, bineînțeles, de rapoartele L.R.D.G. primite de la vestita și neprețuita lor „pândă la șosea" aflată în acel moment undeva între Agheila și Tripoli. Offer și colonelul le cercetară pe fiecare în parte, le discutară îndelung, dar fără să ajungă la vreun rezultat. Se despărțiră abia în ceasurile târzii ale după-amiezii.

Oarecum descurajat, Offer se gândea: „S-ar zice că nu există nici o soluție. Totuși, într-o bună zi am să mă duc să iscodesc eu însumi pe la Agheila, să văd dacă nu-mi vine vreo idee. În cazul ăsta am să cer să mi se dea și niște jeepuri."

Noile vehicule cu care fuseseră dotați cei din S.A.S. îl impresionaseră în mod cu totul deosebit, fiindcă pentru condițiile din deșert erau mult mai potrivite decât camioanele. Vorbise despre asta cu colonelul, care nu-i făgăduise nimic, dar îi spusese că probabil s-ar putea aranja ceva.

Doar puțini oameni din Ceața de la Glasshouse au petrecut noaptea aceea în corturi. O'Keefe o ștersese din tabără printre cei dintâi și se dusese s-o întâlnească pe prietena lui cea vioaie și jucăușă, iar Offer, de data asta căpitan de artilerie după câte arătau însemnele uniformei, se grăbi să se ducă și să glumească în voie cu o anume franțuzoaică, patroană de hotel. În drum agonisi și câteva sticle de băutură, fiindcă n-avea de ce să se grăbească prea din cale-afară, iar asemenea povară îl făcea să se simtă om cu dare de mână și plin de încredere în viață, asta fiind starea cea mai potrivită în care se cuvine să te duci la o cucoană despărțită de bărbat prin două puternice armate.

Cucoana îl întâmpină cu neprefăcută bucurie și se grăbi să-i ducă ea însăși cafeaua în cameră, după cum și el nu zăbovi de fel să profite de situație, deși era încă destul de devreme și însemna că din păcate cafeaua avea iarăși să se răcească.

Ceva mai târziu luă masa împreună cu cuconița, care se dovedi foarte pricepută la gătit, iar după aceea îi povesti pe îndelete că data trecută se aflase într-o misiune de spionaj și lucrase sub un nume fals, adevăratul lui nume fiind Roger Tansley. Deși se afla într-o încartiruire atât de plăcută, Offer vroia neapărat să nu se folosească de numele lui veritabil. N-avea de

unde ști când anume va dori din nou să găsească adăpost plăcut pentru o noapte, mai cu seamă dacă până atunci va trebui să reia viața de fugar. Cuconița asta franțuzoaică putea să ia sau să nu ia de bune poveștile lui — franțuzoaicele nu pot fi tot atât de ușor păcălite ca generalii maiori sau colonelii din serviciile de informații — dar atâta vreme cât simpaticul ofițer britanic făcea treabă bună și pe placul ei, puțin îi păsa cum anume îl cheamă.

În fiecare zi, Offer se prezenta la Biroul de Informații al Comandamentului și tot zilnic trecea și pe la sediul Poliției Militare ca să scoată din încurcătură pe vreunul dintre oamenii săi, dacă se nimerise cumva să dea de bucluc în noaptea dinainte. De data asta se întâmplă însă ca sergentul major O'Keefe, în ciuda urii lui feroce împotriva Poliției Militare, să nu dea niciodată de necaz. Toată vremea arăta voios și bine dispus; asta din pricină că iubita lui nu era numai nebunatică, ci și o bucătăreasă desăvârșită.

La barăcile Poliției Militare, căpitanul John Offer devenea deseori obiect de zeflemea răutăcioasă. „Iar cu unul dintre derbedeii ăia!" mormăiau când venea el să-l caute pe câte un arestat care nu-și pierduse de fel voia bună, deși era de cele mai multe ori plin de umflături și vânătăi și fusese băgat la răcoare. „Ce mai e și aia imunitate pe anume perioadă? Ce-ți fi voi, sfinții apostoli?"

Offer se prefăcea jignit și-i punea totdeauna la punct cu vreo câteva cuvinte magice:

— Suntem într-o misiune cu totul specială și nu vă este îngăduit să-l rețineți.

— Bine, atunci îndepliniți-vă misiunea, spuneau de obicei polițiștii, și căutați-vă de aici. Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Numai că Offer n-avea de ce să se grăbească. Povestea asta, pe măsură ce se lungea, devenea tot

mai plăcută. Nici interminabilele discuții cu Easterham și alți ofițeri din serviciul de informații și contrainformații nu izbuteau să aducă vreo rază de nădejde. Zi după zi luau de la capăt aceleași chestiuni, examinau posibilitățile de acțiune, plecând de fiecare dată de la altă ipoteză de lucru, și mereu ajungeau la aceeași încheiere: era vorba de o sarcină cu neputință de realizat.

Până la urmă, colonelul Easterham se văzu obligat să declare ceea ce Offer spusese cu mult înainte:

— Nu e cu putință de alcătuit un plan cu șanse de realizare pornind doar de la fotografiile luate din avion. Trebuie neapărat întreprinsă o acțiune de recunoaștere la fața locului și pe care s-o conduci personal. Dar, după tonul cu care vorbea, se putea ghici limpede că socotea chiar și o astfel de acțiune dinainte sortită eșecului.

John Offer, omul acesta făcut pentru viață tihnită și îndestulată, nu era de fel dispus să se despartă de desfătările oferite de un oraș ca Benghazi. Cu toate acestea, nu se putea să întindă povestea la infinit, iar pe de altă parte, unii de teapa neastâmpăratului O'Keffe începuseră să vorbească despre o raită prin deșert ca despre o acțiune menită să le refacă forțele. Ba, se mai aflau câte unii care începeau să se plictisească de îndeplinirea mereu și mereu a acelorași isprăvi încheiate de fiecare dată cu mahmureală și greață. Mai toți se arătau dornici de o treabă serioasă.

Astfel, cum altă soluție n-ar fi putut găsi, în afara aceleia de reîncepere a existenței de fugari, Offer ceru să i se pună la dispoziție șapte jeepuri, sperând cu toată tăria că un asemenea lucru n-avea să se realizeze prea devreme. Totuși — minunea minunilor — peste nu mai mult de patru zile fu chemat să ia în primire vehiculele cerute.

Căpitanul Offer își adună din nou toți oamenii și le spuse:

— Băieți, zilele de zaiafet și huzureală s-au terminat. Cel puțin pentru o vreme. Am primit misiunea de a porni într-o incursiune în deșert. Încă nu vă pot spune care este sarcina noastră de căpetenie, ci doar că nu m-am angajat încă s-o ducem la îndeplinire și că deocamdată, plecăm în recunoașterea terenului. Asta era tot ce trebuiau să știe oamenii. Continuă:

— Vom pătrunde totuși adânc în spatele liniilor inamice, așa că nu pornesc în misiune decât voluntari.

Nu fără o anumită nădejde se uită să vadă cum reacționează cei care îi dădeau lui bătaie de cap: Sibrett, Dodge și mai ales Skipper cel cu mutră nesuferită, dar nici unul dintre ei nu dădea semne că ar șovăi să ia parte la acțiune. Ceva mai târziu, Offer îl chemă deoparte pe Sibrett și îi spuse de la obraz:

— Dacă nu vreți, nu e neapărat nevoie să mergeți și voi.

Cu alte cuvinte, îi mărturisea aproape deschis că ar fi bucuros dacă cei trei ar prefera să nu ia parte la acțiune. Sibrett însă îi răspunse, cu ochi încărcați de ură:

— De ce să nu mergem? Credeți cumva că ne e frică?

Căpitanul Offer întrerupse discuția, complet dezamăgit. Sibrett ăsta era departe de a fi prost. Probabil că judecase temeinic situația și pusese totul la cale de mai înainte. Ce s-ar fi ales de el dacă s-ar fi despărțit de grupul condus de Offer? Cel puțin pentru o vreme, oamenii lui Offer n-aveau de înfruntat primejdia arestării. Dacă s-ar fi desprins din grupul lor, Poliția Militară l-ar fi înhățat numaidecât și pe dată s-ar fi trezit aruncat în Glasshouse, fără să se mai aștepte verdictul vreunei Curți marțiale. Offer

dovedise că este în stare să-i apere pe toți de ghearele apucătoare ale Poliției Militare și probabil, Sibrett simțea instinctiv că rămânând singur și bizuindu-se numai pe propriile sale resurse n-ar fi mai avut nici o șansă de scăpare. Și ce era valabil pentru Sibrett era în egală măsură valabil și pentru nesuferiții săi acoliți.

Offer nu se gândi însă nici o clipă să scape de Cruiser și de Busker. La urma urmelor, oricât de ticăloși ar fi fost aceștia, simpla lor forță animalică s-ar fi putut dovedi la un moment dat de neprețuit. De ei avea într-adevăr nevoie.

Plecară din Benghazi în zorii unei anumite zile, convoi de șapte jeepuri nou nouțe, care înaintau cu o grabă de te apuca râsul. Era altă viață, fiindcă jucăriile astea americănești cu adevărat încântătoare puteau fi luate pe sus dacă s-ar fi întâmplat să se împotmolească în nisip. Fuseseră concepute de minți mai mult decât ascuțite, și-ai fi putut jura că erau anume alcătuite pentru a face față condițiilor din deșert.

Franțuzoaica lui Offer se arătase cu totul de neconsolat din pricina plecării lui. Nu, nu putea să primească nici un ban de la el. (Ce bine-i când ești iubit, își zicea în sinea lui pușlamaua). Dar când anume are să se reîntoarcă? Nici nu mai putea concepe viața fără iubitul ei *Ro-geair!* Plânsese din belșug, iar la despărțire ridicase tot hotelul în picioare cu văicărelile și bocetele ei. Și niciodată vreun alt brav războinic nu fusese atât de răsfățat ca bravul nostru căpitan Offer. De altminteri, s-ar fi zis că și pentru cei mai mulți dintre bravii aflați în subordinea sa, despărțirile nu se petrecuseră în condiții chiar foarte deosebite.

O'Keefe era cel care fixase itinerariul și mergea în fruntea convoiului. Ceea ce fusese cândva o

adunătură de nepricepuți în ale deșertului se dovedi de data asta a fi un grup de comando strâns unit și cum nu se poate mai bine antrenat pentru a face față tuturor vitregiilor războiului din deșert. Mai mult decât atât, în primul rând conta faptul că păreau a fi obișnuiți cu acele condiții grele care nu cu mult înainte păreau gata să-i răpună și cărora de data asta parcă nici nu le mai acordau atenție.

Mai mult de o zi întreagă merseră de-a dreptul către sud, pătrunzând în adâncul deșertului. Pe urmă, O'Keefe schimbă direcția de marș înspre vest, așa fel încât într-a treia zi le dădu veste că au ajuns în dreptul Cartierului General al lui Rommel de la El Agheila. Atunci sergentul major și căpitanul avură o consfătuire asupra unei hărți proaspăt tipărită a deșertului. După aceea hotărâră să meargă mai departe în aceeași direcție și să se apropie de Agheila venind dinspre Tripoli. Socoteau că în felul acesta micșorează riscul de a întâlni formații inamice, așa că motoarele începură iarăși să duduie și jeepurile porniră mai departe pe întinsul deșertului.

În dimineața următoare își stabiliră baza din deșert. Aleseră una dintre numeroasele văi care despicau întinderea de teren arid. Se hotărâră la acea vale anume, fiindcă prezenta marele avantaj de a fi mărginită de un perete înalt și masiv de stâncă, atât de înclinat încât la nevoie toate cele șapte jeepuri ar fi putut fi adăpostite la poalele lui. Veșnic temător de vreun atac aerian, O'Keefe spuse că nici nu și-ar fi putut imagina un loc mai prielnic. Cinci dintre jeepuri fură trase la adăpost și acoperite totuși cu plasele de camuflaj. Celelalte două aveau să-și vadă mai departe de drum.

Când veni vorba să aleagă echipajele, Offer își dădu seama că, fără să știe de ce, alegea tocmai veterani din Ceata de la Glasshouse. Într-adevăr,

chiar că nu-și dădea seama de ce procedează așa. De pildă, erau mulți oameni mai voinici și mai ageri decât ordonanța lui transformată în șofer, Mutră-de-rodie, și cu toate astea în momentul respectiv îi spusese lui Mutriță: „Treci la volan", fără să stea o clipă pe gânduri.

Proaspătul său sergent, Eddie Walker, cel mai credincios și mai devotat dintre toți, bineînțeles că nu putea lipsi. El conducea al doilea jeep. Namilele de Cruiser și Busker urcară alături de Walker, iar Offer îi spuse lui Charley Crookshank să urce în jeepul condus de Mutriță. Mai era nevoie de încă un om pentru fiecare mașină, echipajul complet trebuind să fie alcătuit din câte patru ostași. Cei din urmă aveau să mânuiască puștile mitraliere, și Offer alese pe Lashley australianul pentru jeepul său și pe Jimmy Wilborn pentru cel condus de Walker.

O'Keefe stăruise foarte mult în privința puștilor mitraliere Bren. De îndată ce aflase că urmează să primească jeepurile cerute, devenise neînduplecat și mereu aducea vorba despre montarea mitralierelor Brèn pe ele și mereu îi spunea lui Offer:

— Ce Vickers? Ce Lewis[1]? Astea au făcut parale pe vremea primului război mondial! Dacă vă oferă vechituri dintr-astea, *sir*, spuneți-le să și le păstreze sănătoși. De vreme ce avem jeepuri, neapărat trebuie să ne dea și cele mai bune puști mitraliere Bren, *sir*, cu nici un chip să nu primiți altceva decât puști mitraliere Bren!

Pus în gardă și de sfatul acesta, căpitanul Offer refuză să fie dotat cu vechituri și până la urmă se întoarse triumfător la detașament, aducând cu sine mitraliere Bren. Cu multă grijă, cu dragoste parcă, sergentul-major O'Keefe se ocupă de montarea fiecăreia în parte, iar când sfârși treaba se arătă atât

[1] Tipuri de mitraliere britanice.

de fericit, încât ai fi putut crede că făcuse din jeepuri niște unelte cărora nici un fel de arme inamice nu le-ar mai fi putut face vreun rău.

Cele două jeepuri merseră toată noaptea, Offer având intenția de a ajunge la șoseaua de pe coastă într-un punct situat la vreo zece mile de Agheila, cum veneai dinspre Tripoli. Drumul nu fu prea greu pe cea mai mare parte a sa și nu de multe ori avură de furcă din pricina acelor obstacole neașteptate cum ar fi, adânciturile greu de prevăzut pe întinderea câmpiei dinspre coastă, sau tot atât de puțin previzibile mormane uriașe de stânci urâcioase.

Cu mult înainte de ivirea zorilor ajunseră să zărească șoseaua. Încă de pe când se aflau la mai bine de zece mile depărtare, începură să distingă lumini ce se târau domol pe linia zării și își dădură seama că nu sunt altceva decât faruri. Erau camuflate, bineînțeles, dar camioanele n-aveau cum circula noaptea fără nici un fel de lumină și chiar și cel mai desăvârșit camuflaj tot lăsa să se vadă câte ceva din razele farurilor.

Curând după ce zăriseră acele lumini din depărtare, Offer dădu ordin de oprire. Știa de la biroul de informații că la vest de Agheila se aflau întinse mlaștini sărate și n-avea deloc chef să se împotmolească în vreuna din ele. Așa că se uitară o vreme, apoi se înfășurară în pături, fericiți că le pot folosi ca pavăză împotriva frigului pătrunzător al nopții, și dormiră atât de fără griji, încât nimeni nu și-ar fi putut închipui că se aflau la mai mult de două sute de mile în spatele liniilor inamice.

Caraula din vremea zorilor îl trezi pe Offer de cum începu să se crape de ziuă. Pentru el gustarea de dimineață era gata pregătită și căpitanul o savură pe îndelete, privind cum lumina dimineții se limpezește și lumea începe din nou să-și recapete contururile cunoscute. Poziția lor părea să fie destul de bine

aleasă, fiindcă nicăieri nu se zărea vreo clădire sau vreun semn de viață. Se aflau pe o câmpie întinsă, mărginită departe către nord-est de câteva coline mărunte, iar între locul unde se găseau și marginile orizontului se zărea doar o pată albicioasă care nu putea să fie altceva decât El Agheila.

Offer hotărî să se îndrepte către colinele acelea mărunte — mai degrabă doar niște dune, se părea, atât de micuțe arătau — și să vadă ce șanse îi pot oferi. Oricum, nu încăpea îndoială că un anume avantaj tot prezentau — se găseau cu vreo două mile mai aproape de oraș. Nu le trebui mult ca să ajungă la ele, dar rămaseră cu totul dezamăgiți, fiindcă nu era vorba decât de o întindere de teren acoperită cu ondulații cărora doar cu greu le-ai fi putut da numele de coline. Urcând cu grijă, Offer și Walker ajunseră pe creastă. Nu se zărea nimic de partea cealaltă. Amândoi răsuflară ușurați și-și scoaseră binoclurile.

Își dădură însă seama că instrumentele astea nu le pot fi de vreun ajutor. Ce-i drept, le ofereau posibilitatea să vadă clădirile din Agheila surprinzător de aproape, dar Offer ar fi avut nevoie să se afle la mult mai mare înălțime, ca să poată cerceta cum trebuie terenul din împrejurimile orașului.

Necazul era că pozițiile defensive moderne sunt departe de a fi masive și ușor de observat. Altminteri, n-ar folosi la nimic, se gândea Offer. Totul trebuia să fie ascuns în pământ și camuflat, își zicea în vreme ce-și plimba încetișor binoclul pe întinderile cafenii ori cenușii, totdeauna pârjolite de soare, din jurul orașului Agheila. Parcă ar fi putut distinge totuși unele semne de întărituri. În cele din urmă avu impresia că identifică semne de cazemate ori alt fel de fortificații, dar cu greu ar fi putut fi sigur.

Sârmă ghimpată se vedea, se vedea limpede. Atât de multă sârmă ghimpată era întinsă în jurul orașului, încât Offer avea impresia că nici măcar un dihor n-ar

fi putut trece prin ea fără să-și zdrelească blana, dacă n-ar fi fost doar piele și oase. Altceva aproape că nu se zărea, în afara acelor dese și adânci întăriturí de sârmă ghimpată, dar asta parcă în chip forțat te împingea cu gândul la masivitatea fortificațiilor nelăsate la vedere.

Offer părăsi orice gând de a se strecura printre firele de sârmă ghimpată, de a ajunge astfel la depozitele de benzină aflate pe vasta întindere împrejmuită de ele și de a le arunca în aer cu câteva grenade de mână, ba încă și sub nasul gărzilor nemțești și italiene care fără îndoială, că mișunau pe acolo — așa ceva ar fi fost adevărată nebunie. Bine, dar dacă a te strecura printre sârme nu era ceva demn de luat în seamă pentru o minte întreagă, atunci cum s-ar fi putut ajunge la depozite? Prin parașutare? La adăpostul întunericului nopții? Dar dacă te lași acolo cu parașuta, cum mai *ieși* din viesparul o dată stârnit? Offer nu era dispus să ia în considerație nici un soi de plan care nu ar fi prevăzut și salvarea atacatorilor, după îndeplinirea misiunii. În orice caz, parașutarea nu era vrednică de luat în seamă și rămânea convins că dacă ar încerca-o, ar pleca din capul locului cu sentimentul înfrângerii.

Toată ziua și-o petrecură colindând regiunea de la sud și de la vest de Agheila. După o vreme, un anumit lucru începu să stârnească nedumerirea lui Offer: cum se făcea că nici un binoclu aflat în depărtare nu izbutise să identifice vreo urmă de-a lor și să-i acorde interesul cuvenit, ieșind de-a valma din oraș și venind să vadă cam despre ce e vorba. Dacă s-ar fi întâmplat așa — își spunea Offer — n-ar fi avut cu toții altă soluție decât s-o rupă la fugă și să-i lase pe nemți să scoată limba alergând pe urmele lor, fiindcă în deșert nimeni nu s-ar fi putut măsura cu ei.

Tabăra de noapte o făcură tot pe câmpie, cât mai departe de oraș, și după un foarte savuros ospăț

alcătuit din conserve americane și încheiat cu smochine tot din conserve americane — avuseseră grijă la Benghazi să se aprovizioneze cum trebuie — Offer se trase la o parte și începu să cugete asupra situației în care se găseau. Îl scotea din fire faptul că irosise o zi întreagă fără să realizeze nimic, fără să facă barem un pas înainte.

În clipele acelea, Offer era cu totul descumpănit, dar nu-și da deloc seama de treaba asta. În fond, era un om preocupat înainte de toate și mai presus de orice de propriile interese. Datorită celor petrecute în viața sa, ajunsese să urască amarnic armata britanică și tot ce-ar fi avut vreo legătură cu ea, deși recunoștea că el era cel dintâi vinovat. Fiind pe deplin conștient că nu este cu nimic obligat față de uniforma pe care o purta, simțea totuși, că pe undeva trișează și că ar fi un lucru murdar dacă nu s-ar sili să pună umărul la efortul de război al țării în care se născuse.

Și totuși, iată-l acum stând cu spatele rezemat de roata unui jeep, înconjurat de întunericul din ce în ce mai adânc al nopții, cu sprâncenele încruntate ca semn de descurajare, fiindcă nu găsea o cale de a putea obține dreptul la recunoștința celor de la Cairo, distrugând rezervoarele de petrol ale lui Rommel.

Offer era om cu minte ageră și ingenioasă, care se simțea parcă obligat să rezolve problemele ce i se iveau în cale. În povestea asta intrase cu inima ușoară, folosindu-se de ea în primul rând ca să poată petrece după pofta inimii la Benghazi, însă cu timpul, chestiunea începuse să-l preocupe și să-l intereseze din ce în ce mai mult. În clipa aceea, stând acolo atât de aproape și totuși atât de departe de Agheila, se simțea nedreptățit, frustrat de faptul că nu poate să se apropie suficient de mult ca să poată cerceta punctele slabe ale taberei. Avea sentimentul că e învins. Rătăciseră o zi întreagă și nu izbutiseră să

realizeze nimic. Mai grav decât atât, nu-şi putea da seama ce anume ar fi de făcut, în afară de un eventual zbor cu un avion de vânătoare pe deasupra taberei, ca să poată studia terenul cu proprii săi ochi. Şi nici asta n-ar fi fost vreo scofală, îşi spunea el cu dezgust. În orice caz, trebuiau să ajungă la tabără înaintând pe teren.

Între timp, răceala din ce în ce mai pătrunzătoare a nopţii îi sili pe toţi să se vâre sub pături. Mintea lui Offer, obişnuită să judece cu logică strânsă, ajunse totuşi la o soluţie parţială a problemei care îl preocupa. De la o asemenea depărtare era absolut cu neputinţă să poată afla ceva. Prin urmare, trebuiau să se apropie şi mai mult de ţintă. Hotărî să se scoale şi să se ducă să cerceteze mai îndeaproape.

*

Căpitanul Kurt Braunschweig stătea împreună cu trupele consemnate în cazărmi douăzeci şi patru de ore pe zi, şi nu s-ar putea spune că era încântat de felul cum mergeau lucrurile. Om energic şi dornic de acţiune, primise cu satisfacţie noua lui misiune atât de promiţătoare, dar până acum nu se petrecuse nici un eveniment în stare să-i ofere posibilitatea de a dovedi ce poate. Britanicii se arătau uluitor de cuminţi.

Totuşi, aşteptarea îşi produse efectele obişnuite. Nu era el omul să păstreze multă vreme ura în suflet, şi cu toate că încă mai păstra în minte cumplitele întâmplări din regiunea nisipurilor mişcătoare, dorinţa lui de răzbunare se risipise în bună parte şi începuse să-l cam dea uitării pe Glasshouse John. Fără îndoială însă că flacăra urii avea să se aprindă din nou, dacă se întâmpla cumva să mai dea ochii cu el. Chiar acum blestema în toate felurile nevoia de a tăia frunză câinilor aici la Agheila, când foarte bine s-ar fi putut să se afle pe front împreună cu tot regimentul.

Ca să mai scape de simţământul acela de inutilitate, uriaşul căpitan Braunschweig hotărî brusc organizarea unei teme dificile pe întinsul deşertului. Avea să-şi întărească şi să-şi pregătească oamenii pentru ca atunci când vor porni la hăituirea duşmanului în deşert să fie bine antrenaţi şi în excelentă condiţie fizică. Urmau să păstreze permanent legătura prin radio cu Cartierul General al lui Afrikakorps din Aghelia, aşa încât dacă ar fi fost nevoie de el, în câteva ceasuri ar fi putut porni în misiune.

*

Cele două jeepuri ale lui Offer se apropiară cu temeritate până la o milă distanţă de şosea şi se ascunseră cu grijă în spatele unor tufişuri de mărăcini dintr-aceia cu ţepi înfricoşători, din care obişnuiesc să mănânce cămilele. Walker veni lângă Offer. Îi plăcea să stea împreună cu el. Şi amândoi începură să cerceteze cu binoclurile traficul intens de pe şosea.

Şoseaua fusese construită din ordinul lui Mussolini. Dictatorul italian luase hotărârea de a construi o asemenea şosea ce se întindea de la Tunis şi până la graniţa egipteană, pe distanţă de o mie de mile, ca un prim pas în pregătirea edificării imperiului său african. Era o şosea excelentă, cu borne aşezate la fiecare kilometru şi având încrustate pe ele binecunoscutele mănunchiuri de nuiele cu securea la mijloc, adică fasciile, însemnul putredului şi sălbaticului regim fascist. Mussolini, Broscoiul din Mlaştinile Pontine[1], plănuise s-o prelungească până

[1] Mlaştinile Pontine erau o vastă regiune (cca. 1500 km²) din Latium care, deşi în Antichitate fusese deosebit de mănoasă, în vremurile moderne ajunsese cu totul neproductivă şi insalubră. A fost asanată în 1928, dar Mussolini a făcut în jurul acestei acţiuni un asemenea tapaj propagandistic încât şi-a atras porecla batjocoritoare folosită în text.

la Nil, și chiar își procurase un cal alb, special dresat ca să-i poarte cu falâ în spinare trupul mărunt, mătăhălos și de sus până jos acoperit cu decorații, atunci când avea să-și facă intrarea triumfală în Cairo. Din nenorocire, o mică armată de britanici refuzase și luaseră prizonieri peste o jumătate de milion de italieni, așa încât Hitler, cu tot disprețul pentru partenerul său mai mărunțel, se văzuse silit să-l trimită pe Rommel și al său Afrikakorps ca să-l scoată din încurcătură.

Stratul superior al șoselei, niciodată finisat cum se cuvine aici, la Aghelia, începuse să se crape și să se scufunde sub povara greutății imense a vehiculelor militare ce o străbăteau mereu. Offer fu adânc impresionat de necurmatul fluviu de vehicule ce curgea aproape într-o singură direcție; către noua linie a frontului.

Lungi transportoare de tancuri se târau fără contenire înspre oraș, mergând numai pe banda de pe margine, așa cum le obligau cele opt mile pe oră cu care înaintau. Tunuri autopropulsate — vestitele și atât de mobilele tunuri de 88' — se vedeau zvâcnind mândru pe lângă tancuri. Vehicule blindate treceau în șiruri repezi, ca niște stoluri de păsări; care de luptă treceau în goană zdrăngănind, purtătoare de mitraliere, aruncătoare de flăcări, vehicule de patrulare și altele pe care nu le putură identifica. Dar mai numeroase decât toate erau vehiculele de aprovizionare. Aproape bară în bară, goneau înainte pe șoseaua de pe coastă, camion după camion, greu încărcate cu alimente și benzină, cu muniții și oameni.

„Mare fierbere trebuie să fie acum în port la Tripoli", se gândi Offer. Zări deodată un convoi de cisterne petroliere ce aveau încă pe ele însemnele italiene și înaintau greoi pe șoseaua aglomerată.

„Niciodată nu ne-am aflat mai aproape de benzina lui Rommel", își continuă el gândurile.

La mare depărtare pe șoseaua cea dreaptă, către oraș, unde exista o curbă menită să ocolească niște terenuri mlăștinoase, Offer zări vag o clădire în stil de canton. Chiar folosind din plin binoclurile, din pricina depărtării foarte mari era cu neputință să spui ce anume se petrecea acolo. Puteau totuși să-și dea seama că înainte de a ajunge la canton, șirul de vehicule se întindea pe o milă sau chiar mai bine, ceea ce ar fi putut să însemne că acolo avea loc o foarte riguroasă verificare a traficului.

În cele din urmă, Offer își vârî binoclul îndărât în toc, zicând:

— Ne pierdem vremea, Eddie. Nu putem afla nimic, dacă ne uităm de la o asemenea depărtare.

Ar fi fost nevoie să se apropie și mai mult. Offer privi din nou șoseaua și-și spuse în gând: „Și de ce nu?" Chiar dacă s-ar fi aflat pe urmele lor, acesta era ultimul loc unde inamicul s-ar putea gândi să-i caute; și la urma urmei, nu aflaseră mai nimic. Iar o treabă scandalos de îndrăzneață trebuie totdeauna dusă până la capăt.

— Hai, mergem lângă șosea!

Intenționau să se oprească doar la marginea șoselei și atât aproape de canton, încât să poată vedea și în oraș, deși numai Dumnezeu ar fi putut spune ce folos aveau să tragă de aici. Vorbele rostite de colonelul Easterham cu aproape trei săptămâni în urmă i se păreau în momentul acela cum nu se poate mai întemeiate. Blestemata asta de treabă era imposibil de realizat.

— O să stăm cu capota ridicată, ca și cum am fi în pană.

Asta avea să fie explicația simplă și convingătoare a faptului că trăseseră pe marginea șoselei. Ce să caute două jeepuri englezești la două sute de mile

depărtare de linia frontului și de grosul armatei lor? Nimeni n-avea vreme să le acorde lor vreo atenție. Numai în ultimul ceas, Offer văzuse câteva jeepuri britanice gonind către vest, spre Tripoli, pradă de război repusă în funcțiune de ofițeri de-ai Axei încântați de asemenea trofee. În această privință, te lua jalea când vedeai cât de multe Leylanduri, Scammelluri, A.E.C-uri, Chevroleturi și Forduri se aflau pe șosea și făceau treabă pentru fasciști. Offer văzu chiar și o stingheră cisternă petrolieră Shell, vopsită în binecunoscutul roșu și auriu, gonind cu mare viteză, acum goală, dar grăbită s-aducă benzină de la Tripoli.

Așa că cele două jeepuri înaintară țopăind pe un fel de câmpie nu chiar așa de netedă cum arăta de departe și se îndreptară către un punct de pe șosea aflat la mai puțin de o milă depărtare de canton. În exact același moment, la Agheila, căpitanul Braunschweig ordona plecarea în patrulare.

Având mai întâi grijă să-și scoată de pe epoleți însemnele gradului, Offer merse în chipul cel mai firesc și mai aproape de șosea și parcă la vreo treizeci de yarzi. Erau atât de aproape, încât distingeau limpede chipurile șoferilor italieni cu brațe rotunde și îmbrăcați în tricouri de piele — căci ei conduceau cele mai multe camioane — ca și pe ale observatorilor cu uriași ochelari de praf stând țepeni deasupra motorizatelor blindate. Era copleșitor și în primele momente se cutremurară când își dădură seama că se aflau doar la un pas de inamic, că-i vedeau de aproape armele și puterea și își dădeau seama cât de numeroși sunt, dar realizară isprava remarcabilă de a nu se lăsa nici o clipă să se observe că s-ar uita la coloanele lor.

Uriașul Busker și tovarășul său de jeep, Cruiser, ridicară o capotă și puseră mâna pe câteva chei cu care nu făcură absolut nimic altceva decât că le

mânuiră din când în când, în gol, ca să creeze impresia că ar fi niște mecanici ce nu-și mai văd capul de treabă. Offer nu vedea nici un motiv să nu facă totul pentru ca răstimpul petrecut acolo să fie cât mai plăcut și-i spuse lui Walker c-au să ia o gustare. Era un lucru care nu putea să pară decât foarte firesc. Mutriță scoase recipientul pentru făcut focul și, ajutat fiind de Lashley, anunță că are să facă o mâncare *pukka* și numaidecât începu să trebăluiască de zor cu un deschizător de conserve. Chiar și câteva cutii de conserve americănești, eventual găsite mai târziu, nu puteau constitui nici un indiciu, fiindcă cele dintâi succese repurtate de Rommel în Libia i-au adus pe tavă cantități uriașe de alimente englezești și americane. Din aceeași pricină, contribuabilul britanic a susținut efortul de război al Axei cu asemenea cantități de cămăși și șorturi K.D., capturate de nemți la Tobruk, încât ai fi zis că jumătate din armata germană e îmbrăcată cu ele.

Într-o vreme când toată lumea era îmbrăcată în uniformă, uneori devenea greu de spus despre fiecare în uniforma cărei armate este îmbrăcat.

John Offer însuși spori firescul situației luând în mână o lopată și îndreptându-se cu toată hotărârea către un pâlc de mărăcini aflat la vreo patruzeci de yarzi depărtare. Dar, ajuns în dosul mărăcinilor, azvârli lopata și își scoase binoclul. Numaidecât îl îndreptă înspre canton. După un scurt moment, părăsi cantonul și-și mută încet privirile către ce se găsea ceva mai departe.

Pe întindere de o milă în interiorul perimetrului înconjurat de sârmă ghimpată nu se afla nimic în afară de un loc întins, acoperit cu praf și de coaja pământului pârjolit de soare, deși Offer n-ar fi refuzat dacă cineva i-ar fi propus să pună prinsoare cu el, că sigur acolo se aflau tranșee unde se ascundeau amplasamente camuflate de tunuri antitanc, cuiburi

de mitralieră și posturi de observație ferite cu cât mai mare grijă, de unde oamenii cu ocheane supraveghează atent împrejurimile și poate chiar în clipa aceea prezența lui în spatele tufișului le-a atras atenția.

Dincolo de întinderea asta de o milă, unde s-ar fi zis că nu se află nimic, se vedeau câteva colibe sărace, obișnuitele cocioabe arăbești din jurul celor mai multe orașe, după care veneau clădirile mai arătoase, pătrate, albe și italienești la înfățișare, așa cum stăteau sub dogoarea soarelui. Erau ridicate pe o coastă de colină și se desfășurau șir după șir, deși în chip neregulat, iar Offer își spuse că asta reprezintă un imens avantaj pentru el. Însemna că depozitele de benzină nu se aflau în nici un caz în oraș.

Binoclul său reveni la suprafața de teren și la șoseaua dintre canton și primele clădiri. Aici s-ar fi părut că se petrece ceva nou, fiindcă văzu cum coloana de mașini se desparte, unele mergând înainte către Agheila, altele — cel puțin toate vehiculele de luptă — apucând într-o direcție perpendiculară pe șosea. Prin urmare, era sigur că taberele militare se aflau pe la marginile orașului.

Ceva îi atrase atenția către locul unde șoselele se despărțeau. Mai întâi veni o cisternă de benzină care o apucă la dreapta. După ce cisterna trecu, văzu un indicator înalt acoperit cu felurite indicații. Asta îl interesă și se apucă să le cerceteze pe fiecare și fără întârziere îi sări în ochi cuvântul OLIO. Petrol, de asta era absolut sigur. Offer învățase italienește în tinerețea lui, pe când dorea să ajungă cântăreț de operă. Nădejdea îi fusese spulberată de pierderea vocii de adolescent, foarte admirată la corul bisericesc. Acum mai rămăsese foarte puțin din italieneasca lui, însă *Olio* e un cuvânt greu de uitat.

Sub OLIO se afla un alt cuvânt, scris tot cu litere mari. Părea să fie DEPOSITO, și își spuse în sinea sa:

„Pun rămășag că asta înseamnă depozit". Depozit de petrol. Trebuie să mai fie și alte indicatoare, ghici el, menite să marcheze prin tabere drumul către depozitul de benzină.

„Tot ce-mi rămâne de făcut e să urmez indicatoarele". Parcă ar fi fost vorba de stația de metrou din piața Piccadilly. Da, însă mai înainte de asta era nevoie să treacă de garda de la canton, și s-ar putea foarte bine să mai fie și altele pe șoseaua către taberele militare.

Apoi începu să cerceteze cu atenție cantonul. Garda era alcătuită din nemți. Binoclul îi aducea atât de aproape, încât le vedea buzele mișcându-se când înălțau capetele și vorbeau cu șoferii din cabinele înalte. Lucrau cu foarte, foarte multă strășnicie, examinau cu toată atenția documentele înainte de a le înapoia, toate vehiculele fiind obligate să se oprească, chiar cele de comandament cu aspect deosebit de impunător. Singurele exceptate erau cisternele de petrol. Acestora doar li se făcea semn cu mâna să treacă în cât mai mare grabă.

Căpitanul Brauschweig și formația lui de *Kubelwagens,* acele atât de manevrabile odrasle ale uzinelor Volkswagen, apărură în lentilele binoclului lui Offer chiar în clipa când se hotărâse să se întoarcă la jeepurile lui. Grupul Operativ German din Deșert fu oprit la canton, vigilența fiind la fel de strașnică față de vehiculele ce ieșeau din oraș ca și față de cele ce pătrundeau în el. Avea să treacă ceva timp până când căpitanul neamț să ajungă în dreptul jeepurilor ocupate de cei din Ceata de la Glasshouse.

Offer se întoarse la marginea șoselei călcând prin nisipul afânat și fierbinte. Se simțea obosit, parcă sfârșit de dogoarea soarelui venită după frigul crâncen al nopții, iar mușchii parcă își pierduseră orice vigoare. Recunoștea simptomele. Era

descurajat, strivit sub povara unei puternice impresii de eșec și eforturi zadarnice. Nu făcea altceva decât să-și piardă vremea aici și tânjea s-ajungă cât mai degrabă înapoi la Benghazi.

Se gândea cu jind la balcoanele umbroase, la mesele așezate afară la răcoare, la zâmbitorii chelneri arabi purtători de pahare înalte pline cu băuturi drese cu sifon și cuburi de gheață, la forfota veselă și înmiresmatele cafele servite prin cafenelele de pe acele ispititoare străduțe înguste din cartierul comercial. Și se mai gândea la fermecătoarea lui franțuzoaică, la graba și bucuria cu care venea alături de el în pat și la desfătările manevrelor de noapte desfășurate în moliciunea și prospețimea cearșafurilor.

„Ne pierdem vremea ca niște dobitoci, gândi el ieșindu-și din fire. Dacă vor să ajungă la rezervoarele acelea, să folosească bombardierele." Ar fi prea costisitor și prea puțin sigur, spusese colonelul Easterham, dar îți sărea în ochi de la distanță că nu exista altă cale de a ajunge la acele rezervoare de petrol.

Se așeză la locul lui în jeep și primi cu recunoștință o cană de ceai tare, cazon. Fiind lipsă de zahăr la Benghazi pe vremea aceea, Mutriță turnase în el jumătate dintr-o cutie de gem de zmeură. Era o adevărată aventură să bei asemenea licoare, căci trebuia să reții între dinți sâmburii de zmeură și să scuipi frunzele de ceai.

Cruiser își arătă fața mare și lătăreață pe după capota ridicată și întrebă cu glas plângăreț:

— Cât mai stăm, *sir*?

John Offer își scoase dintre buze mucul de țigară. Era uimitor cât de mult putea să ridice moralul cuiva reîntâlnirea cu lucruri cunoscute.

— Nu mai stăm mult. Jumătate de ceas.

Sau mai mult, dacă se întâmpla cumva să observe ceva ce i s-ar fi părut cât de cât interesant pentru el. Reluă supravegherea zgomotosului trafic ce se îndrepta către cantonul în dreptul căruia coloana părea să se fi lungit mai mult decât oricând.

Tocmai atunci căpitanului Braunschweig i se dădea liberă trecere.

Mintea lui Offer frământa în continuare aceleași vechi gânduri. Posibilitatea de a trece prin gardul de sârmă ghimpată nu există nicăieri, de jur împrejurul orașului, și oricine ar izbuti să găsească un truc pentru a trece dincolo de cantonul de gardă ar fi într-adevăr cineva. Și cantonul era străjuit de gardă germană... ei nu-l aveau decât pe Weybright care vorbea nemțește, iar Offer se îndoia că nemțeasca lui ar putea trece drept autentică. Și dacă îndoiala asta s-ar fi dovedit neîntemeiată? În orice caz, ce-or fi fost hârtiile acelea pe care le arătau șoferii? Nu, șoseaua nu putea sluji drept cale de pătrundere în Agheila.

Patrula căpitanului Braunschweig înainta pe șosea apropiindu-se cu viteză din ce în ce mai mare de locul unde se aflau cele două jeepuri.

Pe Offer continuau să-l frământe gândurile: „Dacă cei din R.A.F. spun că nu pot ajunge la depozite pe calea aerului, iar eu afirm că nu se poate ajunge acolo pe-o cale de uscat, înseamnă că nu mai rămâne decât o singură soluție."

Pe mare. Poate că, la urma urmei, marea era singura cale pe unde se putea pătrunde în Agheila. Dacă așa stăteau lucrurile, puteau să-și mute gândul de la el. John Offer nu era marinar. Iată deci unde ajunsese: pus în fața unei probleme insolubile; dar din momentul când le spunea celor de la Cairo toate acestea, devenea din nou un om hăituit. Numai că de data asta se știa cine e omul care trebuie înhățat și astfel lațul se strângea în jurul lui și alor săi, iar șansele de a rămâne în libertate apăreau drastic reduse.

Privi din nou înspre șosea. Până acum nu văzuse care blindate mergând în direcția asta, adică spre Tripoli.

În acel moment căpitanul Kurt Braunschweig trecea prin dreptul lui Offer. Avea ochii ațintiți asupra jeepurilor și se gândea: „Până și jeepurile americane pot avea defecțiuni tehnice". Îi plăceau mult jeepurile — pentru scurt timp condusese și el unul — dar nu putea pricepe din ce motiv le preferaseră britanicii pentru treburile din deșert. El, ca neamț bine instruit ce se află, avea mult mai multă încredere în blindaje, chiar ușoare, ca ale *Kubelwogen*-urilor, și în puterea de foc a mitralierelor.

Imediat își îndreptă atenția asupra celui aflat la volan. Braunchweig se găsea doar la patruzeci de yarzi depărtare de jeepuri. Fața celui de la volan se întoarse dintr-o dată, brusc, ca și cum s-ar fi speriat de un glas neașteptat ce răsunase alături. Lângă jeep stătea un bărbat care avea pe cap o pălărie neozeelandeză cu boruri largi. El, Braunschweig, avusese una la fel, agonisită pe undeva pe la Sidi Resegh, dar nu fusese dispus s-o poarte, așa cum făceau mulți camarazi de-ai săi, deși i se spusese că e plăcută la pipăit și ține răcoare la cap. Braunschweig o păstra ca amintire și avea de gând s-o atârne în biroul lui de-acasă, după ce Wehrmacht-ul avea să obțină victoria finală.

Braunschweig văzu pentru o clipă fața celui aflat la volanul jeepului.

Cineva întrebă:

— Ce faceți voi aici?

Întrebarea venea de la depărtare de un yard și fusese rostită într-o englezească nu chiar londoneză. Surpriza provocată de acel glas străin îl făcu pe John Offer să tresară și să se întoarcă brusc, într-o clipă. Îi sărise inima tocmai în gură, iar gura îi devenise într-o

fracțiune de secundă la fel de uscată ca deșertul libian întins în spatele său. Crusier auzi și el glasul și apăru de după capota ridicată și cu pumnii strânși, gata să intre în acțiune, iar Walker, cum stătea rezemat de jeep, se întoarse deodată dând să pună mâna pe pistolul mitralieră.

John Offer își dădu seama că are în fața sa un tip cu o față uscățivă și bronzată peste care se înălța o pălărie neozeelandeză. Tipul avea ochi cenușii și îl privea cu multă voioșie.

— Stați domol, vorbi acesta ușor tărăgănat. Sunt din L.R.D.G. N-aveți nimic de băut, băieți?

Le trebuiră câteva secunde ca să-și revină de pe urma șocului. Ca și cum nici nu i-ar fi păsat de ce se petrece în lume, un camion Fiat venise până în spatele lor. Și cu aceeași nepăsare, neozeelandezul se strecurase tiptil acolo unde stătea Offer, cu întreaga atenție concentrată asupra fgrfgtei de la canton. Mutriță aduse ceai. Tovarășul neozeelandezului, având pe cap boneta țuguiată a celor din Afrikakorps, veni și el într-acolo. Făceau parte dintr-o patrulă L.R.D.G. neozeelandeză aflată în misiune de „pândă la șosea" într-un punct situat la douăzeci de mile de acolo, înspre Tripoli.

John Offer avea de pus două întrebări care îi exprimau uimirea. Cea dintâi era:

— Ce naiba căutați aici?

Căci umblau ca la plimbare, în plină zi, la cam o milă depărtare de Cartierul General al lui Rommel.

Neozeelandezul ridică din umeri:

— Ne-am zis că treaba asta are să ne priască.

Mai târziu spuse că rareori se întâmpla să-și asume astfel de riscuri, dar voiseră să cerceteze ce se mai întâmplă prin preajma orașului, și dacă nu cumva apar lucruri noi — cum ar fi noi poziții anti-tanc, de pildă — ce-ar fi trebuit raportate la Cairo. Nu stau la pândă doar ca să vadă ce se întâmplă pe șoseaua de la Tripoli, câteodată mai pleacă și în recunoaștere.

— Şi cum v-aţi dat seama că suntem din armata britanică? Oare după jeepuri? Poate totuşi după uniforme, cu toate că astăzi le poartă şi foarte mulţi ostaşi din trupele Axei?

Neozeelandezul ridică iarăşi din umeri:

— N-aş putea să spun. Dar se vedea de la o poştă.

S-ar fi putut să fie ceva din felul cum stăteau aşezaţi ori se mişcau, sau poate după gesturi. Era un lucru nedefinibil, dar imediat sesizabil de către unul din aceeaşi tagmă.

Căpitanul Braunschweig mânase mai departe fiindcă tot ce văzuse nu era decât un chip ce se întorsese repede într-o parte. Dacă n-ar fi intervenit marea surpriză provocată tocmai la timp de întrebarea neozeelandezului, căpitanul Brauschweig şi John Offer s-ar fi trezit deodată că se uită unul la altul de la patruzeci de yarzi depărtare, şi Kurt Braunschweig l-ar fi recunoscut pe Offer din prima clipă.

După ce înaintară cinci mile pe şosea, *Kabelwagens*-urile o părăsiră şi o luară pe întinsul deşertului. Deşi nu avea intenţia să se depărteze prea mult de Cartierul General al Afrikakorps-ului, căpitanul Braunschweig dorea totuşi să-şi supună formaţia unui cât mai minuţios exerciţiu în pustiu. Aveau să meargă paralel cu şoseaua de pe coastă, le spuse el celor doi *Feldwebel*-i ai săi, cam vreo sută de kilometri, apoi aveau să se întoarcă pe un traseu paralel cu primul, dar împins mai adânc în deşert. Urmau să facă marşuri forţate, atât de zi, cât şi de noapte. Trebuia să fie ceva cât mai asemănător cu adevăratele acţiuni de luptă.

Neozeelandezul n-avea de spus multe lucruri interesante pentru ceilalţi. Pânda la şosea era groaznic de plictisitoare, îi încredinţă el, dar teribil de importantă, mai ales în momentul de faţă, când curg

întruna convoaiele de aprovizionare ale lui Rommel. Raportul trimis în fiecare noapte la Cairo de către „pânda la şosea" trebuie să fie un fel de mană cerească pentru planificatorii de la Comandamentul Orientului Mijlociu.

El nu vedea pentru nimeni nici o umbră de şansă de a putea pătrunde în Agheila, îi spuse lui Offer, când acesta îl întrebă. Şi altminteri, ce se mai întâmplă pe şoseaua dinspre Tripoli? întrebă atunci Offer. După câte înţelegea, nu putea scoate nimic folositor pentru misiunea lui. La vreo treizeci de mile de acolo se afla un fel de aşezare inamică, un Punct de Regie — aşa o numeau cei cu „pânda la şosea". Adică un post unde maşinile erau alimentate şi unde oamenii se aprovizionau ori chiar făceau acolo uneori popas de noapte. Nu părea a fi ceva prea ispititor, şi Offer nu vedea de ce ajutor ar putea fi aceştia la împlinirea planurilor lui. Planurile lui? N-avea nici un fel de plan, se gândi, şi fu surprins cât de mult îl necăjea treaba asta, ca şi cum el însuşi ar fi dorit acum să pătrundă dincolo de gardul de sârmă ghimpată.

— Da' ce te interesează dacă se poate pătrunde în Agheila? întrebă neozeelandezul, şi în aceeaşi răsuflare adăugă: da' nu mă priveşte; nici nu te-ntreb. Apoi rosti un singur cuvânt: Petrol.

— Îmi pare bine că nu m-ai întrebat, zise Offer. S-ar fi putut să mă pui în încurcătură. Deşteptu băieţi, L.R.D.G.-iştii ăştia, îşi spuse Offer în gând.

Nu după mult se despărţiră, căci neozeelandezul îl preveni pe Offer că nu e bine să zăbovească prea mult, fiindcă exista pe şosea o patrulă italiană despre care nu puteai şti când anume trece şi care putea să devină bănuitoare. Aşa că Offer părăsi şi el locurile acelea, mergând iarăşi ferit printre dune, ajungând din ce în ce mai aproape de perimetrul îngrădit, de data asta pe teren accidentat şi fără să mai afle ceva ce i-ar fi putut fi de folos.

A doua zi tot pe acolo hoinăriră și din nou fiecare ceas trecu fără să aducă nimic de folos, adevărată pierdere de vreme, și Offer își dădu seama că cel puțin tot așa de bine ar face dacă s-ar întoarce la O'Keefe și cei rămași împreună cu el. Totuși, parcă ceva îl îndemna să mai zăbovească amărându-se pe acolo, ca șoarecele care se tot învârte în jurul cașcavalului fără a îndrăzni să-și împingă nasul prea aproape.

Hotărî ca ziua următoare să fie ultima petrecută de ei acolo, veste întâmpinată cu strigăte aproape zeflemitoare la cina din seara aceea. Și de data asta își asumă riscul de a parca în apropiere de șosea și iarăși cercetă cantonul, orașul de dincolo și întinderea scorojită dintre ele. Și din nou totul părea a fi pierdere de vreme. Fără documente, niciodată și cu nici un chip n-ar putea să-i păcălească pe cei de la canton, și chiar dacă li s-ar face rost de acte, oare era nemțeasca lui Weybright destul de bună ca să-i poată trece dincolo de straja acelor cerberi atât de aprigi?

— Ei, ducă-se dracului toată istoria asta, spuse în cele din urmă, deși din voia lui zăbovise atâta, până se făcuse târziu după-amiaza. E-o tâmpenie să tot stăm și să tăiem frunză la câini. Haideți, așezăm tabără de noapte și cum ne sculăm mâine dimineață o întindem îndărăt la băieți.

După aceea aveau să se întoarcă la Benghazi și să petreacă o vreme cum nu s-a mai văzut petrecere pe lumea asta, iar pe urmă, Offer trebuia să se ducă la Easterham și să raporteze că dăduse greș. Atunci avea să se încheie temporara lor imunitate. Începea o nouă rătăcire prin deșert. Nu s-ar fi putut spune că îi aștepta chiar cel mai strălucit viitor.

Așa că se depărtară puțin de șosea și așezară tabără pentru noapte.

Căpitanul Braunschweig își supusese oamenii la eforturi extenuante. Străbătuseră cu imense greutăți vreo trei sute de kilometri epuizanți, căutând dinadins terenurile cele mai dificile pentru a pune la încercare atât oamenii, cât și mașinile și atât unii, cât și celelalte reușiseră cu bine. O parte a acestui exercițiu se desfășurase în perioadele cele mai fierbinți ale zilei; alteori înaintaseră pe întuneric, în nopți friguroase, și nimeni n-ar fi putut spune care anume parte fusese mai cumplită.

În cele din urmă, în drumul spre est, coloana de *Kubelwagens* dăduse peste urmele foarte lămurite ale jeepurilor lui Offer. Trecuseră însă peste ele fără să le poată observa, fiindcă asta se întâmplase în cursul unuia dintre marșurile de noapte.

Pentru oamenii lui Offer a fost o cină veselă. Dimineața aveau să se afle alături de cei rămași cu O'Keefe. Peste două zile, ochii le vor luci din nou la Benghazi. Acolo să te ții băutură și să te ții fete, își spuneau toți unul altuia; uitaseră cât de mult se plictisiseră de băutură și de fete și cum ei înșiși — aibă-i Dumnezeu în pază — căutaseră scăparea de plictiseală într-o raită pe întinsul deșertului. Acum deșertul devenise plictisitor, iar Benghazi păcatul cel dulce și plin de ispite.

Numai Offer nu știa ce-i voia bună. Încă nu îl apăsau grijile în ce privește viitorul, cel de după Benghazi, dar era abătut fiindcă nu-i plăcea să accepte insuccesul. Știa că amărăciunea avea să-l țină sub stăpânire zile întregi, pentru că așa fusese el alcătuit, și chiar și acum gândurile i se întorceau mereu la Agheila și la sistemul ei defensiv de nepătruns, la cantonul de acolo în fața căruia așteptau răbdătoare șiruri lungi de vehicule.

Se înfășurară în pătură și prin somn i se arătară nesfârșite coloane cu materiale de război ale Axei — tunuri și tancuri, și camioane, și cisterne... Cisterne. O cisternă Shell apărea gonind pe marginea orizontului gândurilor sale din acea noapte. Era goală cisterna și mergea ca limba clopotului.

Și când se sculă a doua zi dimineața, știa cum are să poată pătrunde în oraș...

O'Keefe fu grozav de bucuros să-i vadă întorcându-se cu bine. Avusese necazuri. În lipsa comandantului, așteptarea nu fusese o jucărie. Se aflau într-o vale uscată, pe o întindere scrijelită de alte văi uscate, pe unde nu exista nici cel mai firav firișor de iarbă, nici măcar un tufiș de mărăcinele cămilei, nimic nu putuse supraviețui în asemenea uscăciune. Pentru cei lăsați pe loc, viața fusese cum nu se poate mai vitregă: chiar și străbaterea deșertului se dovedea floare la ureche pe lângă viața de aici.

N-aveau mai nimic de făcut. Câte un om ședea la un punct de observație vreme de numai un ceas, și cum erau atât de mulți, nu le venea fiecăruia rândul decât o singură dată pe zi. În restul timpului hoinăreau prin valea cea uscată, fără riscul de a se putea rătăci, fiindcă n-aveau unde, așa că marea parte a timpului și-o petreceau la umbra malului înalt, stând întinși pe spate și încercând să-și amorțească mintea, pentru ca timpul să treacă fără ca ei să-l mai ia în seamă. Toți încercaseră vicleșugul ăsta, dar nici unuia nu-i izbutise.

Chiar întins la umbră, îți era prea cald și credeai că-ți ieși din minți. Puținul aer care circula prin văile astea era supraîncălzit. Praful nu se mai așeza niciodată, nici el, chiar în zilele când, după câte s-ar fi zis, nu bătea vântul. Oricât ar fi stat întins pe jos ca să scapi de el, tot nu izbuteai să faci nimic, fiindcă se înălța singur și-ți pătrundea în nări, iar Weybright

zicea că are un miros care îi dădea senzația că-i curge sânge din nas. Nu era nimic de făcut, și omul nu se simte bine când se vede neputincios.

Mulți dintre ei ar fi tratat situația cu acea ciudată filozofie a îndelung-răbdătorului servitor britanic, dar în mai orice adunătură de oameni se găsește totdeauna câte un plângăcios și un astfel de ins creează tensiune între ceilalți.

Chiar a doua zi după plecarea grupului condus de Offer, Sibrett începuse să se jeluiască față de sergentul major. Pentru Sibrett nu exista situație de care să nu se poată plânge. „Și cât mai stăm să ne chinuim aici, don' sergent?" fusese plângerea lui cea dintâi. Apoi devenise cu fiecare zi tot mai nesuferit.

Cel mai grav lucru era că semăna îndoiala în cugetul camarazilor săi, treabă pe care nici un ostaș de ispravă n-ar fi în stare s-o facă vreodată. Începuse să se certe cu cei care îi stăteau împotrivă, tema principală fiind motivul pentru care așteptau acolo. Cine putea să garanteze că ceata plecată cu Offer nu fusese demult nimicită de nemți? Dacă așa stăteau lucrurile, era limpede că își pierd vremea de pomană în blestemata asta de gaură și că ar trebui să plece neîntârziat. Ba mai mult, dacă nemții sau italienii au pus laba pe Offer, fără îndoială că aveau să se ia pe urmele jeepurilor lui, și ce mutră de idioți ar face dacă dintr-o dată s-ar trezi cu nemții și italienii năpustindu-se asupra lor în valea asta nenorocită. Căuta să creeze impresia că în orice caz el niciodată nu avusese prea mare încredere în iscusința lui Offer de a se feri de primejdii.

„Împuțită situație" era îndelung repetata expresie a îngrijorării lui și câțiva dintre oameni își declarară indignarea împotriva lui Sibrett, care o ținea lanț cu ipotezele sale pesimiste. Unii, care în mod normal ar fi fost capabili să înfrunte plictiseala, își pierdură cumpătul din pricina lui și nu mai erau în stare să se

stăpânească. Ba cu timpul, din cauza asta, pe măsură ce zilele treceau și Offer nu se mai întorcea, oamenii aceștia mai slabi din fire se alăturară și ei lui Sibrett și începură să-și dea pe față neliniștea.

Până la urmă, sergentul-major se răsti la ei:

— Hai, să v-auzim! Ce-aveți de zis? Vă văicăriți, le spuse pe ton iritat, dar nu faceți nici o propunere clară și fermă de acțiune, potrivită pentru situația noastră. Vreți cumva să spuneți că a venit vremea să plecăm și pe căpitan să-l părăsim ca niște lași, lăsându-l în voia sorții!

Bineînțeles că asta voiau, dar omul nu arată pe față astfel de gânduri murdare. Caută să le strecoare în mintea unuia mai mare decât el, sperând că acesta va acționa în locul lui. Însă mai marele, întruchipat în cazul acesta de un foarte devotat sergent-major, le spuse scurt:

— Nu ne mișcăm de-aici fără el, așa că să terminați cu văicărelile. De altminteri, ce înseamnă cinci zile?

— E mult prea mult pentru o acțiune de recunoaștere, spuse Sibrett, continuând cu alte comentarii agresive și fără să se stăpânească. Nici nu încape îndoială că i s-a întâmplat ceva, e destul de prostănac ca să se bage singur la apă.

— Taci din gură, îi răspunse sergentul major. Mâine are să sosească, sunt gata să pariez.

Știa că Offer are apă și hrană doar pentru o singură săptămână. Dacă trăia și era liber, n-avea să mai întârzie mult.

De fapt, John Offer sosi în mijlocul lor la mai puțin de două ceasuri după răsăritul soarelui. În cel dintâi moment prielnic avu o discuție însuflețită cu sergentul major. Începu prin a-i spune că ținta misiunii lor era nimicirea rezervelor de petrol ale lui Rommel, iar sarcina lui aceea de a întocmi un plan care să nu însemne curată sinucidere.

— După cum știi și dumneata, sergent-major, când este vorba de asemenea operații, orice idee care nu e absurd de simplă nu face două parale. Trebuie să iscodești un plan atât de ridicol în totala lui simplicitate, încât să-ți vină să-ți dai picioare în fund că nu te-ai gândit la el mai devreme. În ce mă privește, dacă planul ar avea oricât de mici complicații, nu l-aș lua în seamă nici măcar o clipă. Sunt hotărât să ies din isprava asta cu pielea neciupită.

Ideea privind mijlocul de a pătrunde în Agheila fără a trezi nici un fel de bănuieli luase naștere în mintea lui Offer în chip inconștient încă de când, ajuns în spatele tufișului de mărăcini, lăsase jos lopata și își îndreptase binoclul către cantonul de gardă al nemților. Cu toate astea, trebuiseră să vină visurile dintr-o noapte pentru a aduce ideea în cercul conștiinței.

— Gândul la fapte eroice despre strecurarea târâș printre firele de sârmă ghimpată poți să-l dai uitării. Locurile pe unde nu se află posturi de apărare și mitraliere, fii sigur că sunt înțesate cu mine. În cazul când dăm la o parte ipoteza unei debarcări și pe cea a unei lansări cu parașutele, nu ne rămâne decât șoseaua, dacă vrem să pătrundem în Agheila. Am dreptate?

— Aveți, încuviință O'Keffe, care ajunsese acum să aibă atâta încredere în posibilitățile bărbatului mai scund decât el, încât asculta cu luare-aminte, fiind dinainte convins că Offer găsise soluția.

— Dacă vrem să trecem de cantonul de gardă de pe șosea — și Offer îi spuse cât de severi și vigilenți se arătau gardienii — n-o s-o putem face decât prin șiretenie; totuși, va trebui ca lucrurile să se petreacă în văzul tuturor, fiindcă avem nevoie de cel puțin un vehicul, și cum facem să trecem prin postul de control?

În legătură cu această problemă dăduse roade marea forță creatoare a imaginației lui Offer. Undeva într-un colț al minții lui stătea în așteptare o amintire. Un lung șir de vehicule militare, strâns acolo pentru verificarea și controlul efectuat de garda de la canton, și o cisternă încărcată, căreia i se făcea semn să treacă mai repede.

— Cisternele sunt singurele vehicule care trec pe la canton fără a fi obligate să prezinte vreo hârtie. Aș pune prinsoare că și la ieșire lucrurile se petrec la fel.

Cisternele erau totdeauna teribil de grăbite. Offer își amintea de felul cum cisterna aceea Shell trecuse cu mare viteză pe șosea înspre Tripoli, gonită de permanenta foame a armatei, care avea stringentă nevoie ca benzina să fie transportată de la tancurile petroliere din Tripoli la depozitele de la Agheila.

Ochii sergentului major străluceau. Își mărturisi admirația:

— Pe Dumnezeul meu, *sir*, aveți o idee formidabilă! Și gândul îi sări numaidecât la perspectivele practice. Tot ce vă trebuie acum e o cisternă și suntem ca și în Agheila. Pentru el, om instruit în cadrul L.R.D.G.-ului, șterpelirea unei cisterne era un simplu joc de copii.

O dată pătrunși înăuntrul terenului îngrădit cu sârmă ghimpată, aveau să dea de indicatoare în stare să-i îndrume pe calea cea mai lesnicioasă direct la ținta lor — depozitul de benzină. Cum aveau să iasă de acolo?

— Dacă apucăm o cisternă goală, s-ar putea să ne strecurăm pe la canton fără nici un fel de probleme.

Când Offer le comunică oamenilor că acceptase misiunea, se arătară cu toții de acord cu planul; plictiseala și lipsurile îi făcuseră din nou nerăbdători, așa că poate nici unul dintre ei nu se gândi la primejdiile ce le aveau de înfruntat aceia care urmau să pătrundă până la depozite.

În realitate, faptul acesta dădea naștere unor probleme și stârnea multe animozități printre oameni. Toată lumea cerea cu glas tare și cu hotărâre să fie alături de Offer când avea să treacă prin întăriturile de la Agheila, însă el nu dorea să fie însoțit la isprava asta decât de încă trei. Stabilise că îi vor trebui două cisterne, una încărcată cu benzină și alta goală, dar și aceasta din urmă trebuia ca la intrare să pară încărcată. I-ar trebui deci patru oameni, cu el cu tot: un șofer și însoțitorul pe fiecare cisternă. Mai avea însă nevoie și de alt personal care să-i ducă și să-i aducă îndărăt cu jeepurile, iar asta însemna încă doi oameni pentru fiecare dintre cele două jeepuri. Opt cu totul, exact atâția cât fuseseră și în proaspăta misiune de recunoaștere. Unul dintre ei trebuia să fie Tiffy Jones cu lada sa de scule.

Căpitanul Offer n-avea să folosească de data asta aceleași echipaje. Weybright cu nemțeasca lui, urma să-l însoțească pe el și să conducă cisterna încărcată.

— Sergent-major, mi-ar conveni ca dumneata să conduci cisterna cea goală.

O'Keefe fu în culmea fericirii. Dacă n-ar fi luat parte la acțiunea asta, ar fi fost un om amărât și umilit. O'Keefe-ii de pe lumea asta, gândi Offer, sunt puțin cam țâcniți: veșnic în goană după primejdii și aventură, oricât de vecine cu moartea ar fi acestea. Dar voia să-l aibă pe O'Keefe pentru cea de-a doua cisternă fiindcă îi trebuia un om cu reacții rapide și pe care să se poată întru totul bizui. Hotărî că Tiffy Jones ar fi cel mai potrivit însoțitor al lui O'Keefe.

Două jeepuri aveau să-i ducă până la Punctul de Regie, unde urmau să organizeze șterpelirea cisternelor. Offer ordonă:

— Busker, Cruiser, Lashley, Mutriță, voi veniți cu jeepurile.

Erau deci doi șoferi și doi mitraliori de elită, iar Busker și Cruiser dispuneau de alte calificări foarte importante pentru acțiuni de noapte.

Când aflară că mulți vor rămâne în afara expediției, izbucniră proteste îndârjite din partea unora și numeroase întrebări de tipul: „Noi de ce să nu pornim la acțiune, *sir*? Pe ăștia i-ați luat și la ultima ieșire." Excepție făceau Weybright și Tiffy.

— Fiindcă îi socotesc oamenii cei mai potriviți pentru această misiune, răspunse Offer cu fermitate. Terminați odată cu certurile astea idioate. Știți bine că nu puteți merge cu toții. Este neapărat necesar ca la acțiune să participe cât mai puțini oameni, patru să treacă la treabă și patru să ne aștepte și să ne aducă înapoi după ce ne-am terminat misiunea. Vom acționa în noaptea asta, și dacă avem un dram de noroc s-ar putea să plecăm de aici, din valea asta, mâine înainte de revărsatul zorilor.

După ce se dădură ultimele dispoziții, sergentul Walker, vizibil nefericit, raportă căpitanului Offer, pe un ton sfâșietor:

— Eu nu merg cu dumneavoastră de data asta, *sir*?

— N-am loc pentru tine, Eddie. Îmi pare rău.

— Și mă lăsați pe mine comandant aici? Cu toți nemernicii ăștia.

Sergentul, destul de sărac în idei menite să impună disciplina, era pur și simplu înspăimântat de perspectiva asta. Adevărul e că nici John Offer nu socotea ideea prea fericită, dar pe O'Keefe trebuia să-l ia cu sine, așa că Walker se cuvenea să comande tabăra.

— Nu-i vorba decât de câteva ceasuri.

— Au să scoată sufletul din mine!

— Atunci înfige-te-n ei, zise Offer scos din fire. La ce-s bune galoanele alea de sergent?

— Mai întâi că eu niciodată nu le-am dorit. Dumneavoastră m-ați îndemnat.

Expresia de pe chipul lui Walker arăta limpede cât de amarnic regretă slăbiciunea avută în ziua de-atunci, în crângul de palmieri de la Siwa.

Offer n-avu altceva de făcut decât să-l lase să bombănească și pe urmă cu toții se apucară de pregătirile pentru atacul din noaptea aceea. Cele două jeepuri ale lui Offer fură revizuite și realimentate cu cea mai mare grijă, iar cele două Bren-uri montate pe jeepuri verificate și unse cu toată atenția. După aceea nu mai avură nimic de făcut decât să lenevească în căldura greu de suportat și să aștepte apropierea asfințitului.

Jeepurile căpitanului Offer porniră la drum în josul văii când mai era încă vreun ceas până la lăsarea întunericului.

— Dacă ne-ajută norocul — îi spuse el lui Walker și celorlalți care rămâneau pe loc și erau roși de invidie — o să ne auziți întorcându-ne cu puțin înainte de miezul nopții.

Asta însemna că după ce aveau să se întoarcă le mai rămâneau câteva ceasuri bune din noapte, iar dacă cei lăsați pe loc ar fi fost cu toții gata de plecare în acel moment, se puteau sluji cu foarte mare folos de ceasurile de întuneric rămase până în faptul zilei.

Când noaptea începu să se lase cu iuțeală asupra pustiului, jeepurile lui Offer ajunseseră în locurile de unde puteau zări șoseaua. Peste încă o jumătate de ceas, se aflau chiar lângă ea. Și acum, cu deplină încredere în ei înșiși, siguri că n-avea cine le sta în față, cotiră către vest și vreme de o oră goniră paralel cu șoseaua spre Tripoli, până la locul unde neozeelandezul le spusese că se află Punctul de Regie al inamicului.

Părea un oraș în miniatură. Câteva micuțe clădiri pătrate parcă s-ar fi retras la marginea celor mai uriașe parcaje de mașini văzute de Offer vreodată și cu o întreagă pădure de corturi înșiruit în jurul lor. Între șosea și acele clădiri stăteau parcate toate

soiurile de vehicule ce pot fi folosite de o armată modernă. Offer văzu sute, dacă nu mii de vehicule, atât din cele pe șenile, cât și din cele pe roți. Necontenit soseau convoaie de camioane și își găseau loc de parcare și în același ritm alte vehicule plecau și o luau spre est, către Agheila. Peste toate acestea stăruia în aer mirosul greu al gazelor emanate din motoarele supraîncălzite, împănat însă și cu miros pătrunzător de bucate gătite.

În noaptea asta Offer reduse din riscuri oprind jeepurile în adâncul întunecimii, la mai mult de două sute de yarzi de locurile mai umblate. Purta din nou bluza fără însemnele gradului și astfel îmbrăcați ca să nu bată la ochi, plecară în recunoașterea imensului parc de mașini.

Căutau cisterne potrivite, și în câteva minute își dădură seama că avea să fie o treabă destul de ușoară. Un mare număr de astfel de vehicule stăteau parcate mai mult sau mai puțin laolaltă, ca și cum șoferilor le-ar fi făcut plăcere să se adune unii cu alții la asemnea popasuri. Bineînțeles că erau și dispersate, ca măsură de prevedere împotriva atacurilor aeriene, ceea ce venea în ajutorul lui Offer. Nu prezenta importanță nici mărunta problemă de a ști care cisternă e goală și care e plină. N-aveai decât să ciocănești în ea. Offer și Weybright rămaseră în întuneric, să vadă ce-se petrece. De câte ori sosea câte o cisternă, fie încărcată, fie goală, șoferul și ajutorul, după câte putea Offer să observe, totdeauna italieni, și cei mai mulți îmbrăcați în mantalele lor lungi și groase, ca să se apere de frigul nopților, coborau și se îndreptau spre clădiri. De obicei aveau în mâini gamele ori căni și farfurii, deci era limpede că pentru cei mai mulți dintre ei asta era și o haltă cu prilejul căreia luau masa.

La întoarcere, italienii se arătau deseori foarte bine dispuși, ca și cum la masă se bucuraseră și de sticla

lor de *vinó;* câteodată își vedeau imediat de drum, alteori cisternele erau duse pentru alimentare la șirurile de pompe de benzină și motorină rânduite, sub lumini camuflate, pe o latură a parcajului.

Când Offer socoti că au aflat destule despre felul cum merg acolo lucrurile, se întoarseră la locul unde ceilalți stăteau ghemuiți în jeepuri, loc foarte greu de dibuit din pricina întunericului. Stătură câteva minute împreună, câtă vreme Offer le spuse ce aflaseră și revizuind încă o dată planul de desfășurare al acțiunii, apoi din nou porniră la drum. De data asta, toți cei patru care aveau să ia cisternele — Weybright, Tiffy Jones și O'Keefe, dimpreună cu Offer — pătrunseră pe furiș în terenul de parcaj, împreună cu huidumele de Cruiser și Busker.

Offer cugetase îndelung asupra următoarei etape a planului. La început avusese de gând să pună mâna pe cisterne cât mai potrivite nevoilor lui și pe urmă, pur și simplu, să pornească la drum, dar cântărind mai bine lucrurile părăsise ideea asta. Dacă ar fi făcut așa, șoferii ar fi dat alarma de îndată ce-ar fi văzut că cisternele dispăruseră. Iar dacă așa s-ar fi întâmplat, Offer s-ar fi putut foarte bine trezi cu șoseaua blocată pentru toate cisternele, dacă nu și pentru alte vehicule.

Cu tot regretul, dar și șoferii și însoțitorii italieni trebuiau lichidați, pentru a fi reduși la tăcere. Aici se găsea explicația prezenței celor doi specialiști, Busker și Cruiser.

Și astfel, șase britanici pătrunseră în parcajul cisternelor și pe întuneric își aleseră vehiculele. Era treabă ușoară. Nici un șofer nu scotea cheia din contact. Ce nevoie aveau? Aleseră în liniște. Una încărcată cu petrol, cealaltă goală. Îi puse pe toți ceilalți să stea de pază, în timp ce Tiffy deschise traista lui de scule și scoase din ea un burghiu pentru metale. Începu să dea găuri în linie pe partea

inferioară a furtunului foarte gros, făcut din metal flexibil, prin care era pompată benzina.

Operația fu de două ori întreruptă de șoferii și însoțitorii lor, care se întorceau de la masă, dar din fericire nici unul dintre ei nu veni să ia vreuna dintre cisternele alese de Offer. În cele din urmă, Tiffy Jones veni la căpitan și îi spuse în șoaptă că a terminat treaba; dăduse destule găuri pentru atingerea scopului urmărit. Acum deci, membrii grupului de comando al Cetei de la Glasshouse stăteau adunați laolaltă, greu de distins prin întuneric, și așteptau.

Cincisprezece minute mai târziu, primul grup de doi italieni se apropie de cisterna cea încărcată. Discutau între ei ca și cum s-ar fi certat de mama focului și făceau o gălăgie de mai mare dragul. După ce se asigurară că aceștia erau șoferul și însoțitorul cisternei alese de ei, Offer dădu semnalul și oamenii lui se apropiară tiptil.

Șoferul tocmai se sălta în cabină, când simți un pistol îndesându-i-se tare în gură și se văzu aruncat la pământ. Italianul, înnebunit de groază, se trezi înconjurat de oameni pe care abia îi distingea în întuneric și care toți purtau arme în mâini.

Însoțitorul se așeză la locul lui și tocmai se întorcea ca să închidă portiera, când John Offer îi înfipse un pistol sub bărbie și îi spuse cu glas scăzut: *Un silenzio di tomba, signore, per favore*[1]. Rostit cu glas blând, abia șoptit, dar susținut și de pistolul acela înfipt sub bărbie, era un ordin cum nu se poate mai convingător.

Mâna cât o lopată a lui Busker se întinse până dincolo de Offer și îl săltă de pe locul său pe însoțitorul care tremura ca varga.

[1] Tăcere de mormânt, domnule, vă rog foarte mult (it.).

— S-a făcut, ai voștri sunt, le spuse Offer celor doi, iar Busker și Cruiser se pierdură în întunericul dens, împreună cu nenorocosul șofer și cu însoțitorul acestuia.

Înainte de întoarcerea celor plecați, apărură celălalt șofer și însoțitorul lui. Offer și oamenii săi îi înhățară pe amândoi de îndată ce-i văzură că încep să urineze pe roata din spate a cisternei. Era ultima oară când mai făceau treaba asta. De îndată ce Busker și Cruiser, cei doi „duri", se întoarseră pășind cu greu prin întuneric, Offer le dădu în grijă și pe noii prizonieri.

— Ne vedem la locul știut, le spuse Offer celor doi luptători de circ. Asta însemna pe aproape de locul în care Offer fusese speriat de neozeelandezul din L.R.D.G. Acolo, ceva mai târziu, urmau să părăsească cisterna cea goală și să treacă la jeepurile care îi vor aștepta ascunse la marginea șoselei. Asta, bineînțeles, în cazul când aveau să scape cu viață.

Căpitanul Offer îi văzu pe Busker și pe Cruiser cum pleacă ducând al doilea lot de prizonieri. Amândoi aveau în mâini cuțite, dar și pistoale-mitralieră. Nu era deloc o treabă pe care i-ar fi plăcut s-o facă, dar după câte se părea, huidumele lui nu treceau prin nici un fel de emoții.

Offer se urcă în cabină, iar greoiul, neîndemânatecul Weybright se căță și el și se așeză în partea stângă a cabinei[1]. Aprinse farurile camuflate. La o mică distanță văzură alte faruri aprinzându-se și astfel știură că Tiffy Jones și sergentul major erau și ei gata de plecare.

După aceea, Offer observă alte trei cisterne ce se pregăteau și ele să străbată terenul de parcare

[1] Pentru cititorul britanic, amănuntul este demn de menționat și își are semnificația sa. Întrucât în Marea Britanie pe drumurile publice se circulă pe partea stângă, autovehiculele au volanul plasat la dreapta. Prin urmare, dând acest amănunt, autorul vrea să-i atragă atenția cititorului că pe continent se circulă altfel, iar volanele sunt plasate la stânga.

îndreptându-se către șosea, iar atunci îi spuse lui Weybright să stea puțin pe loc și să-i lase pe aceia s-o ia înainte. Cei din față trecură peste o mică porțiune de teren înclinat și dădură în șosea; după aceea Weybright porni pe urma lor, fără grabă. O'Keefe avea să încheie convoiul.

Pe șosea, Weybright acceleră ca să se țină cât mai aproape de celelalte cisterne, și fără îndoială că Tiffy Jones venea și el imediat în spate. Offer își dădea seama că numărul mai mare de cisterne îi sporea siguranța și în orice caz rezolva astfel problemele din interiorul perimetrului îngrădit. Nu mai era cazul să-și facă griji gândindu-se că s-ar putea să lipsească pe undeva indicatoarele de pe șosea și astfel să se rătăcească pe cine știe unde, departe de depozitul de benzină. Tot ce le rămânea de făcut era să urmărească atent luminile din spate ale cisternei de dinaintea lor.

Weybright se uită în oglindă și zise:

— E-n regulă, sergentul major vine după noi.

Offer se uită la luminile roșii ale cisternei din față și spuse:

— Ai cumva senzația că toate astea nu se petrec aievea, că nu se întâmplă cu adevărat?

Weybright era singurul om din comandoul său căruia i-ar fi spus asemenea lucruri. Weybright râse și-i răspunse:

— Sigur că nu se petrec aievea. E doar un vis pe care îl visăm împreună. Nu ne aflăm pe pământ stăpânit de inamic, îndreptându-ne către însuși sanctuarul său, ca să ne punem acolo în primejdie viețile într-o acțiune riscantă și în mod limpede sinucigașă. Vă rog să mă iertați că mă îndoiesc de priceperea dumneavoastră de organizator, *sir*.

Continuă să râdă și Offer izbucni și el în râs. Weybright începea să se deprindă cu sistemul de control al mașinii și nu se mai purta chiar atât de brutal cu comenzile. Adăugă:

— Sunt unul dintre cei mai mari lași din lume. Dacă ce am spus adineauri ar fi adevărat, aș trece printr-o mie de morți înainte de a o întâlni pe cea de pe urmă.

Offer zise:

— Dar cel mai mare fricos din lume nu ești tu. Ăla eu sunt. Și nu știu cum s-a făcut de am ajuns aici, dar asta-i situația, și o să mergem înainte.

Văzute din inima deșertului, departe de această aglomerată șosea dinspre Tripoli, toate amănuntele planului apăreau excesiv de simple și promițătoare. Nu se poate întâmpla nimic rău, dacă urmăm îndeaproape planul, își spusese dându-și singur asigurări, dar acum, când trecuseră la executare și cantonul se afla doar cu câteva sute de yarzi mai departe, zvâcnetele cumplite ale inimii îi spuneau lui Offer că toată acea siguranță nu fusese decât o pojghiță de suprafață.

Cisternele de dinainte începură să încetinească. Merseseră pe lângă mașini militare staționate și înșiruite în lunga coloană al cărei capăt se afla desigur la barieră. Weybright apăsă din nou cam brutal pe pedale. Acum parcă se târau.

Dintr-o dată, căpitanul Offer deveni foarte, foarte alarmat și în minte începu să-i sune acel clopot vestitor de primejdie. Până atunci toate cisternele trecuseră în goană pe la barieră; în noaptea asta de ce erau oprite? Încă înaintau cu pas de melc, spre deosebire de camioanele și vehiculele blindate de pe dreapta, care nu numai că staționau, dar lăsau impresia că așteaptă acolo de oarecare vreme.

Se vedeau oameni stând în picioare departe de vehiculele lor, dincolo de șosea, siluete vagi în întunecimea străpunsă doar de lumina stelelor, părând cocoșate și vizibil nerăbdătoare. Privind pe șosea, Offer putea să vadă în cabinele șoferilor, și chipuri apatice se întorceau și-l priveau la rândul lor.

Din când în când chipurile acelea căscau și unii șoferi își culcaseră frunțile pe brațele așezate peste volan, ca și cum ar fi vrut să fure câteva clipe de somn.

La un moment dat și coloana cisternelor se opri. Offer spuse în șoaptă grăbită: „Am dat-o dracului". Simțea limpede tensiunea ce radia dinspre tovarășul său.

Pe urmă, un vehicul veni din urmă și trecu pe lângă ei, apoi altul și iar altul și iar altul. Patru cu totul, lunecând aproape fără zgomot prin mijlocul șoselei. Uitându-se pe fereastra dinspre Weybright, Offer văzu siluete cu cască urcate pe motociclete — motociclete cu ataș, după cum își dădu seama, cu atașul plasat aiurea, aspect straniu pentru ochii lui de englez. Nu știa din ce pricină, dar motocicletele astea cu ataș din dotarea Wehrmacht-ului i se păreau totdeauna foarte amenințătoare, și de câte ori le vedea, simțea cum îl străbate un fior de teamă.

Motocicliștii își încetiniră înaintarea și Offer presupuse că era vorba de o patrulă de control a șoselei, poate cea despre care le vorbise neozeelandezul, dar nu se putea fiindcă asta era nemțească, nu italiană. Încordarea lui Offer începu să cedeze. Apoi reveni și mai copleșitoare, mult mai copleșitoare, dintr-o dată aproape de nesuportat.

Ultimul motociclist din patrulă ambalase zgomotos și viră scurt în mijlocul șoselei. Făcea cale întoarsă. Instinctiv, Offer știu că la ei are să vină. Într-adevăr, veni. Offer văzu un chip și o cască de forma unei găleți pentru cărbuni, apărând pe partea lui Weybright, chiar la nivelul ferestrei. Trebuie că se înălțase pe pedalele pe care își sprijinea picioarele. Neamțul vorbi, și glasul îi suna aspru, mânios și teribil de neplăcut.

Santinela de pe vale nu-și făcuse datoria așa cum trebuie. În ceasul următor plecării lui Offer, în loc să supravegheze atent întinderile de jur împrejur, se uitase doar după jeepurile care se depărtau și le urmărise cum apăreau din vreme în vreme când ieșeau pe câte o creastă și deveneau din ce în ce mai mici pe măsură ce se depărtau. Ca să-și mai omoare plictisul, santinela încercă să vadă până unde poate el urmări jeepurile și chiar după ce le pierdu din ochi, încă se mai uită o vreme tot către nord, vreo câteva minute, și abia după aceea hotărî că nu mai are nici o șansă să le revadă.

Abia acum își aruncă privirile și în alte direcții. Soarele ajunsese pe linia zării și arunca umbre prelungi și întunecate. Arșița zilei începea să se potolească, dar căldura încă era chinuitoare pentru cel silit să stea cocoțat la postul de observație.

Ochii îi rătăciră peste întinderile pustietății. Deodată observă mișcare. O coloană de blindate înainta dinspre sud.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă cuprins de groază și începu să coboare nebunește pe malul abrupt, dar își dădea seama că e prea târziu.

Braunschweig scosese untul din ei în ziua aceea, fiindcă era ultima petrecută în pustiu. Încă o noapte în tabără pe întinsul deșertului, iar după asta aveau să se reîntoarcă la toate bucuriile, atâtea câte putea oferi Agheila. Căpitanul era un bun soldat și își făcea conștiincios datoria, oricare ar fi fost condițiile, dar n-ar fi putut spune că în cazul când ar fi avut de ales, ar fi optat pentru deliciile deșertului.

În această ultimă zi, Braunschweig căutase dinadins locurile mai dificile, astfel că fiecare oră

fusese una de muncă încordată, săpături, remorcări și împingeri, iar grelele *Kubelwagens* nu erau la fel de lesne de urnit din loc ca vehiculele de patrulare lipsite de blindaj, se gândea căpitanul. Poate că britanicii aveau dreptate să aleagă vehiculele luând în primul rând în seamă posibilitățile acestora de a străbate cu cât mai mare viteză terenurile dificile. Poate că blindajul nu era lucrul cel mai însemnat. Spera ca această chestiune va fi cât mai curând studiată cu atenție.

Erau acum o patrulă extenuată, dar și către sfârșitul după-amiezii, când mușchii istoviți și dureroși parcă țipau cerând odihnă, Braunschweig nu îngăduia să se slăbească ritmul și așa avea să fie până la lăsatul serii. Și tocmai cu puțin înaintea serii, patrula lui Braunschweug dădu peste dâre de pneuri care le întretăiau calea. Orice urmă de oboseală pieri ca prin farmec. Căpitanul și *Feldwebel*-ul săriră imediat din mașină. Fără să aștepte ordin, *Kubelwagent*-urile manevrară astfel ca să acopere toate direcțiile, cu mitralierele gata să intre în acțiune în cazul când inamicul s-ar fi aflat pe aproape.

Braunschweig măsură din ochi lărgimea urmelor și inima îi tresări de bucurie. Nici un vehicul din dotarea armatelor Axei nu lăsa dâre atât de apropiate unele de altele. La fel, urmele foarte clare ale pneurilor arătau că nu e vorba nici de cauciucuri germane, nici de unele italiene. De asemenea, urmele erau proaspete, știa fiindcă doar cu zece zile în urmă bântuise pe acolo o puternică furtună de nisip. Privirile căpitanului se înălțară mergând de-a lungul urmelor. Se îndreptau direct înspre nord. Stătu și socoti. Dacă își continuau drumul în aceeași direcție, ajungeau la șoseaua Tripoli undeva la vest de Agheila. Se gândi că în felul acesta se confirmă părerea lui că este vorba de niște invadatori pe teritoriul Axei și nu despre vreo formație dotată cu

jeepuri de captură. Orice formație care s-ar reîntoarce la Agheila — și în ce altă direcție s-ar fi putut îndrepta în zona asta a deșertului? — fără îndoială că ar lua-o direct către oraș și n-ar pierde timpul ca să iasă la șosea într-un punct situat la vest. Bineînțeles, s-ar fi putut să vină și dinspre Agheila, plecați cu vreo misiune în deșert... Oricum ar fi, nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru. Să se ia după urme și să încerce a se apropia de cei care le lăsaseră.

Braunschweing era atât de bucuros de descoperirea făcută încât se întoarse în fugă la mașină, fără să mai simtă vreo urmă de oboseală. Dădu un ordin scurt șoferului și *Kubelwagen*-ul viră ca să pornească pe urmele jeepurilor.

Cinci minute mai târziu, nu mai aveau după ce urme să se ia. Vicleanul sergent-major O'Keefe avusese grijă să meargă pe teren tare înainte de a ajunge la tabăra lor de pe vale, așa că nici un fel de urme nu duceau într-acolo.

Bucuria lui Braunschweig se topea pe măsură ce mașinile cercetau împrejurimile și nu izbuteau să regăsească nici o rămășiță de urmă. Ceva tot găsiră: urme pe o mică porțiune de pământ moale și cenușiu, dar dincolo de ea, acolo unde lua sfârșit terenul pietros și începea un labirint de văi săpate de ape și mărginite de înalte maluri stâncoase, le pierdură cu desăvârșire.

Buimăcit, Braunschweig privi în jurul său, ațintindu-și ochii mai stăruitor peste umbrele prelungi. Acum oboseala de dinainte îl copleșea din nou. Peste câteva minute, nu se va mai vedea nimic. Și atunci Braunschweig luă o decizie. La mai puțin de o jumătate de milă de locul unde un îngrijorat sergent Walker și patrula comandantă de el stăteau lângă mitraliere gata să deschidă focul de sub adăpostul peretelui de stâncă înclinat — ordonă să se așeze tabăra de noapte.

Totodată, transmise prin radio un mesaj de avertizare către cartierul General al lui Rommel: „Indicii patrulă inamică operând în regiunea Agheila".

Cu sufletul la gură, Offer privi pe lângă Weybright chipul dur și încreţit al neamţului. Ce spunea? Cum de-i simţise?

Weybright începu să vorbească și se manifesta cu aceeași agresivitate ca și neamțul. Pe urmă, deschise portiera și ieși afară, lăsându-l în urmă pe Offer uluit și speriat, însă cu mâna pe revolver.

Dar Weybright nu făcu altceva decât să se ducă în fața cisternei și să mestereasca ceva la unul dintre faruri, apoi se întoarse și se cățără la loc, iar motociclistul ambală, dădu roată împrejur și se luă după camarazii săi, retrăgându-se pe mijlocul șoselei.

Offer întrebă:

— Fir-ar să fie, ce-a fost toată povestea asta? Încă nu reușea să se liniștească.

— E o patrulă pentru șosea, una specială trimisă în misiune doar noaptea asta. A venit numai ca să-mi spună că husa unuia dintre faruri s-a strâmbat. „Asta-i împotriva regulamentului — mi-a zis — și vezi de fă ceva imediat, că altminteri dai de bucluc!"

— Asta a fost tot?

Cisterna din fața lor începu din nou să se târască.

— N-a fost tot, răspunse Weybright încruntat, băgând în viteză și pornind cu oarecare stângăcie. L-am întrebat ce se întâmplă, adică de ce sunt cisternele ținute la coadă și ce-i cu patrula lor specială. Știți ce mi-a spus, *sir*?

Offer răspunse:

— Pot să suport orice veste proastă. Zi-i mai departe.

Până și din cel mai simplu, cel mai inteligent și mai bine întocmit plan se poate alege praful. Vedea fața mare a lui Weybright ca pe o pată rotundă și cenușie în întunericul cabinei și lumina slabă venită

cine știe de unde sticlind din când în când pe ochelarii cu rame de oțel. Și dinspre fața aceea veniră cuvinte care avură darul să-l uluiască pe Offer:

— Nemții știu că suntem aici, *sir*.

— Știu că *noi* suntem aici? După glasul lui Offer, se vedea bine că nu-i vine să creadă.

— Din pricina asta a fost trimisă în misiune patrula specială. Zicea că un detașament de vreo jumătate de duzină de jeepuri britanice se află pe undeva prin împrejurimi și e alarmă generală pentru găsirea lor. M-a întrebat dacă n-am văzut cumva vreo patrulă de jeepuri pătrunzând pe șosea. I-am spus că nu.

Offer își recăpătă graiul:

— De unde dracu' pot să știe că suntem aici?

Nu putea găsi nici o altă explicație decât aceea că cineva îi observase în ziua când stătuseră pe marginea șoselei dinspre Tripoli. Dar nici asta nu stătea în picioare — nemții căutau o jumătate de duzină de jeepuri, iar în ziua aceea nu fuseseră decât două la un loc. Înaintau cu încetineală. Weybright întrebă în șoaptă:

— Acum ce facem, *sir*? O luăm la sănătoasa?

Nici vorbă nu putea fi. Jeepurile n-aveau să fie decât peste un ceas la locul de unde să-i poată lua. În afară de asta, cum s-ar fi putut să părăsească două cisterne prinse într-un convoi în mișcare; ba mai mult, ce s-ar întâmpla dacă ar încerca să iasă din coloană și să pornească îndărăt? Patrula aceea ar veni numaidecât să vadă ce se petrece și a doua oară s-ar putea să nimerească peste cisterna lui O'Keefe, iar el nu știa o boabă nici nemțește și nici italienește.

Gândurile agere ale lui Offer se străduiau să fie la înălțimea acestei situații îngrijorătoare.

— Ce-i cu îngrămădeala aceea la barieră? Îl percheziționează pe fiecare în parte?

Weybright clătină din cap. Cisternele dinaintea lor începeau să ia viteză.

— Cu puţin în urmă s-a produs o tamponare şi unul dintre camioane a luat foc. Aşa că şoseaua s-a blocat şi au ţinut în loc pe toată lumea. Acuma se pare că e cale liberă.

Cât de simple erau lucrurile. De ce dracu', totuşi, trebuia ca tocmai în noaptea asta vreun neamţ sau vreun italian să facă un accident?

Offer zise, recăpătându-şi dintr-o dată întreaga hotărâre:

— Intrăm înăuntru, Art. Ne ţinem de planul nostru. E-n regulă?

Ce altceva ar fi avut de făcut? Totuşi, John Offer ar fi vrut să se afle la multe, cât mai multe mile de Agheila în momentul acela.

— E-n regulă, răspunse Weybright fără entuziasm.

Se apropiau de barieră, o bară cilindrică vopsită în fâşii roşii şi albe, înălţată în faţa unei gherete de scândură. Intrarea era scăldată în lumină. De fapt, se vedeau acolo o mulţime de locuri luminate, dar toate luminile ar fi fost stinse, dacă s-ar fi anunţat un raid aerian, Offer o ştia prea bine. La lumină văzură un foarte fălos neamţ stând la punctul de control — echivalentul german al poliţiei militare britanice. Din fericire toată atenţia le era îndreptată către alte vehicule şi nu către cisternele care acum treceau prin barieră cu viteză destul de mărişoară.

Pătrunseseră dincolo de întăriturile oraşului El Agheila. Inamicul n-avea decât să ştie despre patrulele lor din vecinătate, cu toate că Offer nu-şi putea imagina cum naiba aflaseră, dar important era că nu ştiau nimic despre cei patru britanici care deschiseseră porţile cetăţii prin cel mai simplu dintre vicleşuguri.

Cotitura. Cisternele de dinainte apucară la dreapta. Weybright se luă după ele. O privire în oglindă îi spuse că O'Keefe se ţinea scai după ei. Indicatoare erau cu nemiluita, şi fără prea mare

greutate izbuteau să-l distingă pe OLIO DEPOSITO, deşi ţinându-se după celelalte cisterne nu mai aveau nevoie de ajutorul indicatoarelor.

Aproape două mile merseră pe o excelentă şosea nouă de beton şi pe măsură ce înaintau îşi dădeau seama că se apropie de o lumină mare. Dintr-o dată ieşiră în plină lumină şi în faţa lor văzură instalaţiile petroliere.

Ajunseseră.

Încordarea, o încordare vie şi dureroasă puse din nou stăpânire pe ei. De frică, li se uscaseră gurile. Peste câteva minute avea să sosească momentul marii încercări. Dacă lucrurile mergeau prost, însemna că s-ar putea să mai aibă doar câteva clipe de trăit.

Şoseaua se lărgea în faţa unei uriaşe perdele de beton. Pe la unul din capete trecea o gigantică conductă care fără îndoială ducea la uriaşele rezervoare ale depozitului. Offer observă cisternele din faţă descriind fiecare câte un semicerc şi apoi dând îndărăt până lângă conductă. Văzu că însoţitorii sar numaidecât jos din cabine, trag furtunele şi apoi le conectează la conductă. Însemna că ăsta e rolul lui. Îi explică şi lui Weybright cum stau lucrurile, deşi acesta trebuia să se concentreze asupra manevrelor pe care le avea de executat cisterna. De fapt, rutina unor astfel de operaţii şi exemplul celorlalte trei cisterne de dinaintea lor le dictau ce anume trebuie să facă.

Weybright manevră zgomotoasa cisternă pe o curbă scurtă. Oprire. Se angajă în marşarier şi Weybright se aplecă afară din cabină în timp ce se apropia de conductă.

Înainte de a coborî, Offer cercetă la iuţeală locul. Se vedeau în fund nişte clădiri, dar destul de departe şi s-ar fi putut să nu aibă legătură cu depozitul. Mult mai aproape, însă, se afla un şopron de scândură

unde se părea că șoferii sau însoțitorii lor se duceau să raporteze. Pretutindeni era lumină deosebit de puternică și Offer văzu diverse siluete primprejur — de fapt, prea mulți oameni în uniformă. Unii erau santinele în post, cu armele atârnate pe umăr. Alții erau muncitori la depozit, oameni care duceau câte un petic de hârtie, totdeauna grăbiți și totdeauna dându-și importanță.

John Offer își pipăi pentru ultima oară, ca să se asigure, buzunarele umflate și coborî.

— Avem la dispoziție vreo două minute, îi spuse Offer în grabă lui Weybright. Ai face bine să cobori numaidecât.

După ce-și vor fi terminat ei treaba, n-avea să mai fie nici o cisternă de condus. Weybright încuviință din cap. Parcă îi pierise graiul, se gândi Offer, așa de alb se făcuse la față. Dar Weybright era totdeauna gata să se afle acolo unde i se spunea că e nevoie de el. Offer avea mare încredere în acest flăcău pe jumătate neamț.

Offer trase afară furtunul de legătură. Se pricepea să facă treaba asta, fiindcă învățase în zile demult trecute, când se afla în Armata Teritorială.[1] Văzu și unde trebuia să facă legătura și era un sistem rapid, bazat pe un soi de baionetă pe care o vârai înăuntru, o răsuceai în semicerc și totul era gata. Îi dădu lui Weybright semnalul convenit și acesta porni pompa. După care Offer se trase în lături cu mare iuțeală.

Cisterna cea goală era condusă de Tiffy Jones și Offer îi zări fața atunci când se aplecă din cabină ca să tragă cisterna la conductă. Spre mare lui uimire, Tiffy zâmbea. Cum Dumnezeu poate cineva să zâmbească în asemenea momente? se gândi Offer. Pe urmă se apropie și văzu că nu e vorba de un

[1] Aici armata din metropolă.

zâmbet adevărat; era o simplă grimasă, fără urmă de veselie.

Cisterna cea goală se opri. O'Keefe avea să se dea jos și avea să facă toate gesturile necesare pentru legătură. Offer spuse cu glas scăzut:

— Când dau parola, Tiffy, o iei din loc. În orice clipă...

Mirosul de benzină devenise foarte puternic. De bună seamă că furtunul curgea din plin prin găurile făcute de Tiffy Jones și platforma de beton era încă fierbinte de pe urma arșiței din timpul zilei, așa că benzina se evapora aproape de îndată ce o atingea. Doamne, ce duhoare! Îngrozitor...

Offer văzu un soldat neamț cu capul gol și cu un vraf de hârtii în mână. Păru mai întâi să stea pe gânduri, apoi se întoarse către furtunul care curgea și din toată atitudinea lui se vedea că adulmecă aerul.

În momentul acela Weybright coborî și se apropie de Offer. Căpitanul tocmai scosese ceva dintr-unul din buzunarele umflate. Neamțul porni către ei, aproape în fugă, și pe urmă începu să strige.

— Zice că n-am făcut legătura cum trebuie și se scurge benzina, traduse Weybright în grabă. Zice că să oprim numaidecât pompa — fiindcă altminteri o să izbucnească un incediu.

— O să izbucnească un incendiu, conveni Offer. O să plesnească! Făcu un semn energic cu capul înspre cisterna goală. Spune-i lui O'Keefe. Am să număr până la zece.

Prin urmare, or să aibă doar zece secunde ca să se depărteze până la o distanță care să-i scoată în afara primejdiei!

Weybright se căță în cisterna goală, alături de Tiffy. Avea să fie cam îngrămădeală în cabină, fiindcă erau patru. Offer îl auzi cum îl chemă pe O'Keefe. Neamțul devenise agitat și speriat și fugea acum înspre cisternă. Offer se uită dincolo de el și văzu că

strigătele lui atrăseseră și altora atenția. Cineva ieșise din șopron, stătea acolo și privea la cele ce se petreceau. Fir-ar să fie, planul lui nu presupunea prezența nici unui martor la cele ce mai avea de făcut.

John Offer trase cuiul bombei Mills pe care o ținea în mână și o trimise de-a rostogolul până sub cisternă. O scoase și pe a doua din buzunar, o amorsă și o trimise după prima. Erau niște bombe speciale, cu explozie întârziată, pregătite de Tiffy Jones, anume pentru acțiunea lor și reglate să explodeze la zece secunde și nu la patru, cum explodau cele obișnuite.

Cisterna cea goală se puse în mișcare părăsindu-și în urmă furtunul. Neamțul care alerga îl văzu și păru a-și da seama că ceva serios se petrece acolo, ceva grav, fiindcă se opri, se întoarse pe jumătate și începu să răcnească înspre șopron. O santinelă veni în goană apărând de undeva din umbră. Probabil că toată lumea era cam nervoasă în noaptea asta, căci fuseseră preveniți să fie atenți fiindcă sabotori britanici se infiltraseră în regiune.

John Offer ajunse din urmă cisterna în mișcare și fu tras de Weybright în cabina ticsită. Număra: „... trei... patru... cinci..."

Cineva striga cât îl țineau rărunchii și Offer distinse cuvântul *„Halt!"*, dar Tiffy dădu drumul tobei de eșapament făcând o gălăgie îngrozitoare. Două alte cisterne care veneau spre depozit virară brusc la dreapta și Tiffy auzi câteva frumoase cuvinte italienești.

„... șase... șapte..."

Offer asuda de frică, întrebându-se înciudat de ce nu ceruse ca bombele să fie reglate pentru douăzeci de secunde? În zece secunde, cu o mașină cu accelerație atât de lentă nu se putea face mai nimic. În momentul exploziei vor fi și ei aruncați în aer.

„... opt... nouă..."

Și pe urmă izbucni. Două explozii înmănunchiate în una singură. Imediat după aceea, o bubuitură ca de tunet formidabil — asta trebuia să fie explozia vaporilor de benzină. Apoi o explozie atât de violentă încât toți cei din cabină avură senzația că nu mai sunt întregi. Cisterna lăsată în urmă era un stâlp de flăcări duduitoare. Luminile electrice deveniseră cu totul inutile, fiindcă strălucirea flăcărilor ilumina aproape ca ziua.

Imediat după explozie veni un val năpraznic de aer fierbinte dinspre infernul în care se aflase cisterna lor. După teribila explozie din urmă, începu să plouă cu sfărâmături, frânturi de cisternă cădeau peste ei și peste șoseaua de beton din fața lor.

Cisterna în care se aflau continua să gonească. Gândul ăsta stăpânea mintea lui Offer. În ultimele două secunde piciorul lui Tiffy Jones nu se clintise de pe acceleratorul apăsat la maximum. Acum treceau pe lângă perdea și ieșeau în șoseaua liberă. Offer se întoarse ca să privească în urmă. Un râu larg de foc venea dinspre perdeaua de beton și se îndrepta spre ei. Venea cu o viteză de necrezut. Dacă ajungea din urmă cisterna goală, avea să sară în aer, și ea, fiindcă orice cisternă goală e plină cu vapori de benzină.

— Mai repede, mai repede! zorea Offer aproape urlând, dar cisterna nu putea fi făcută să-și sporească viteza.

După aceea ieșiră în șosea și flăcările rămaseră în urmă, iar Offer se gândi că izbutiseră cel puțin să provoace oarecari pagube rezervoarelor de benzină ale lui Rommel. Oare valul de flăcări va ajunge la rezervoarele depozitului și le va face și pe ele să explodeze? Obiectivul misiunii lor de sabotaj erau rezervoarele depozitului, nu să dea foc unei cisterne în perimetrul depozitului. John Offer înălța rugi

cerului, implorând ca în cazul când și rezervoarele aveau să explodeze, să le mai lase răgaz măcar două minute...

Explozia cea mare se produse totuși doar cu un minut mai târziu. Atunci se aflau probabil la o jumătate de milă de rezervoare, dar suflul izbi atât de puternic cisterna goală încât simțiră că sunt săltați în aer și înaintează câteva secunde fără să poată controla mașina. Pe urmă, Tiffy o luă iarăși în stăpânire și o readuse pe șosea, după care își continuară goana depărtându-se de dogoarea, de lumina și clocotul uriașelor flăcări de benzină. Sirenele începură să sune asurzitor în toate părțile. Vacarmul era teribil, înfricoșător.

Răscrucea. Doar câteva sute de yarzi până la barieră. Încordarea continua, dar voioșia începea să li se strecoare în suflet. Izbutiseră, ajunseseră la benzina lui Rommel. Încă cinci minute și aveau să se afle în jeepuri și să zburde pe întinsul deșertului.

În fața lor se ivi cantonul. Nimeni nu putea fi mirat văzând cum o cisternă goală încearcă să se îndepărteze de locul incendiului cât mai repede îi stătea în putință. S-ar fi putut ca vreunul să încerce să-i oprească pentru a-i întreba ce anume se întâmplase la depozitul de benzină. Offer își regăsi graiul și îi spuse lui Waybright:

— Fii pregătit, dacă încearcă să ne oprească la barieră.

Când ajunseră acolo, văzură că bariera cu benzi albe și roșii era *lăsată*. Speriat pentru moment de obstacolul ce li se ridica în cale, Offer își spuse: „Cineva a telefonat și i-a prevenit despre existența noastră". Asta putea fi explicația, orî era o chestiune de rutină și în cazul când se ivea vreo bănuială de sabotaj se stopa la ieșire întregul trafic.

Tiffy văzu bariera și zbieră, cuprins de panică:

— Ce facem, *sir*?

— Izbește-n porcăria aia! răspunse Offer. Parcă ce altceva ar fi avut de făcut?

Garda stătea adunată buluc dincolo de barieră. Împreună cu ea se aflau acolo șoferi și alți ostași de la lungul șir de vehicule care încă se întindea cât vedeai cu ochii pe partea dreaptă a șoselei, toți privind încordați infernul din depărtare. În fața lui Offer se ivi imaginea neplăcută a unei mulțimi de oameni care se despărți în două în clipa când ei sfărâmară bariera, semnalând astfel întregului șir de mașini oprit pe șosea, prezența inamicului.

Luminile erau încă aprinse pretutindeni în canton. Văzură foarte deslușit chipurile oamenilor din fața lor și își dădură seama cât de iute li se schimba expresia. Mai întâi se uitaseră spre uriașul incendiu, apoi cisterna care se apropia le acoperi vederea. Offer zări chipuri uluite, iar peste o clipă, când cisterna se apropie fără să reducă din viteză, pe chipuri se ivi neliniștea, după aceea frica, urmată de o învălmășeală indescriptibilă, fiecare căutând să se dea cât mai repede în lături din fața bolidului.

Izbiră bariera puternic prinsă în stâlpi de beton. Cisterna păru să stea în loc, pe urmă stâlpii căzură la pământ și cisterna își continuă goana ducând în fața roților, pe distanță de câțiva yarzi, drugul cilindric cu benzi roșii și albe, mai înainte ca acesta să zboare într-o parte, retezând ca o coasă prin mulțimea ce se îngrămădea ca să se tragă deoparte.

În față aveau acum șirul de vehicule parcate pe două rânduri. Câteva cisterne staționau pe banda de pe mijlocul șoselei. Nimeni nu mai dormea în vreo mașină, nici vorbă nu putea fi, în vacarmul acela și la puternica lumină portocalie răspândită de incendiu.

Încă o explozie uriașă în urma lor și, chiar la distanța aceea, câteva secunde mai târziu, simțiră izbitura puternică a suflului de aer fierbinte. De la volan, Tiffy Jones strigă de bucurie, dar nimeni nu-i

ținu isonul. Se aflau încă în mare primejdie. Offer era convins că garda de la canton, rămasă în urmă, trage asupra lor. Corpul mare al cisternei le era pavăză sigură, dar ce s-ar întâmpla dacă gloanțele loveau vreun cauciuc, sau dacă cei care, alarmați, stăteau pe lângă mașini, ar fi deschis focul când cisterna trecea prin dreptul lor.

Numai că soldații Axei, toți ieșiți pe partea stângă a mașinilor, nu-și dădeau seama despre ce e vorba decât atunci când era prea târziu. Atenția acestora era atrasă către uriașele flăcări neastâmpărate de deasupra depozitului, de urletul sirenelor și de tunetul exploziilor, așa că o cisternă goală care fugea de acolo cu cea mai mare viteză nu li se părea deloc ceva demn de atenție. Abia după trecerea cisternei își dădeau seama că garda de la canton trage după ea, iar când se năpusteau să pună mâna pe arme, de cele mai multe ori era prea târziu.

Nu totdeauna. Cisterna cea goală depăși cu zgomot ultimele mașini din șirul de pe șosea. Peste o jumătate de milă aveau să dea de jeepuri. N-avea să fie treabă ușoară, își spunea Offer, pe un asemenea întuneric. Totuși, putea să-i mulțumească lui Dumnezeu că era întuneric. Chiar în clipa de față, nu încăpea îndoială că unele vehicule porniseră în urmărirea lor și lumina n-ar fi putut decât să vină în sprijinul inamicului.

Deodată se auzi un zgomot îngrijorător, o pocnitură puternică, și cisterna începu să se împleticească pe șosea. Tiffy îi restabili direcția și strigă:

— Fir-ar a dracului! S-a spart un cauciuc!

Un glonte își atinsese ținta. Cui i-ar fi putut trece prin minte să oprească și să schimbe roata? Cisterna goni înainte. Când Offer socoti că au ajuns la locul de întâlnire, strigă:

— la-o-nspre stânga!

Jeepurile trebuiau să se afle pe partea de sud a șoselei. Tiffy răsuci volanul și tâșni de-a latul șoselei, prin fața șoferului năucit al unui camion uriaș. Deșertul, teren accidentat și întuneric beznă, zgâlțâituri violente din pricina vitezei. Toți căutau cu priviri înfrigurate să zărească jeepurile, dar nici unul nu izbuti. Începu să-i cuprindă panica. Dumnezeule mare, dar dacă n-or fi aici!

Cisterna se izbi de ceva foarte rezistent. Se opri aproape cu totul, aruncându-i pe toți înainte, în contact dureros cu interiorul metalic al cabinei, apoi săltă în sus numai cu una dintre roțile din față și se opri, aproape pe punctul de a se răsturna.

— Ieșiți! strigă Offer, și toți săriră afară din cabină și pe teren solid. Cisterna goală își jucase rolul și nu le mai putea fi de nici un folos.

De îndată ce atinseră pământul, începură să se uite înnebuniți împrejur. Strălucirea aceea gigantică dinspre răsărit, urletele sirenelor sugerând dezlănțuirea tuturor puterilor iadului, vehicule cu farurile aproape necamuflate gonind pe șosea dinspre cantonul de gardă. Întunecime de jur împrejurul lor și nici urmă de jeep.

Offer o luă la fugă, fiindcă nu se putea să rămână aici, atât de aproape de șoseaua spre Tripoli. „Fir-ar ea să fie de treabă!", își spunea în sinea lui. Terminaseră în chip fericit toată isprava, pătrunseseră în gura leului și ieșiseră cu bine de acolo, aranjaseră frumos de tot depozitele de benzină ale lui Rommel, și-acum uite că blestematele de jeepuri nu sunt aici...

Niște motoare începură să duduie înfundat, în apropiere și tulburător de puternic. Niște faruri se aprinseră, camuflate, dar părând orbitor de luminoase sub strălucirea slabă a stelelor. Și un glas — australian, se vedea cât de colo, dar vesel și atât de binevenit:

— Pe-aici, băieți, pe-aici!

Jeepurile fuseseră acolo toată vremea, atât de aproape! Se întoarseră înspre ele plini de recunoştinţă, se împleticiră împiedicându-se pe terenul accidentat, şi repede le găsiră. De pe şosea, vehiculele de urmărire zăriră luminile farurilor şi deschiseră asupra lor foc de mitralieră. Într-o clipă, Lashley le stinse. Se urcară cu toţii în mare grabă. Jeepurile porniră cu toată viteza, ca să se depărteze cât mai mult de mitraliori, dar chinuindu-i cumplit pe oameni din pricina terenului accidentat.

Primejdia nu era chiar atât de mare. Cunoşteau regiunea din vizitele anterioare şi mai peste tot era teren accidentat, însă fără gropi mari şi stânci periculoase. Aşa că merseră orbeşte tot înainte, bizuindu-se şi pe noroc. Viteza a doua şi zece sau cincisprezece mile pe oră, dar Offer ar fi fost dispus să ţină prinsoare că nici un vehicul de urmărire nu va veni pe întuneric şi cu viteza asta pe urmele lor. Cu fiecare minut ajungeau tot mai aproape de locuri sigure. Mulţumeau cerului că luna nu răsărea atât de devreme.

Căpitanul Offer socotise că vor avea nevoie de două sau trei ceasuri ca să găsească drumul îndărăt către vale. Înainte de toate astea crezuse că nimeni nu-i va urmări şi deci se vor putea sluji de faruri. Ei, îşi zicea ascultând zgomotele din urmă, s-ar părea că încă de pe acum renunţaseră la urmărire. Nu se mai auzeau împuşcături, iar farurile acelor vehicule rămâneau din ce în ce mai în urmă.

Într-un anumit moment, Cruiser, cu mintea lui cea împiedicată, propuse:

— Haideţi să punem Bren-urile pe ei, *sir!*

Şi să-şi trădeze poziţia din deşert!

— Nu fi nătărău, Cruiser, îl sfătui Offer.

Merseră înainte, hurducându-se într-una şi fiece învârtitură a roţilor îi ducea tot mai departe de primejdie. După ce merseră aşa aproape o jumătate

de oră, fiind mai liniştiţi acum şi dându-şi seama că n-avea nici un sens să forţeze norocul cu viteza aceea exagerată, Offer hotărî că puteau folosi farurile. În felul acesta înaintau mult mai repede şi toţi se simţeau voioşi şi foarte mulţumiţi de ce izbutiseră să facă în noaptea aceea. Dar numai la câteva minute după ce începuseră să folosească farurile, auziră huruitul unui avion care se apropia zburând la mică înălţime.

— Stinge, zise Offer resemnat, şi luminile farurilor dispărură.

Avionul părea să zboare chiar pe deasupra lor. Şi deodată, lumea aceea a deşertului trecu de la întunericul de nepătruns la o strălucire asemănătoare cu aceea a amiezii. Avionul lansase o paraşută luminoasă.

Amândouă jeepurile opriră în aceeaşi secundă. Parcă se simţeau goi, stând acolo în lumina albă şi strălucitoare, expuşi vederii tuturor. Singura lor apărare era să rămână neclintiţi; dacă s-ar fi mişcat, ar fi atras atenţia.

Offer îşi scoase binoclul şi se uită în urmă. Văzu vehiculele mişcându-se cam pe locul unde trebuia să se afle şoseaua. Care blindate. Le văzu desfăşurându-se, rânduindu-se pe o linie cât mai lungă şi îşi dădu seama că porneau în deşert, ca să-l cerceteze cu de-amănuntul. După isprava din noaptea asta, Rommel n-avea de gând să le lase îndrăzneţilor sabotori vreo şansă de scăpare.

Offer lăsă binoclul şi le spuse celorlalţi ce văzuse. Cel de-al doilea jeep se târâse încetişor lângă celălalt, aşa încât acum se aflau cu toţii laolaltă şi se puteau sfătui.

Căpitanul spuse:

— Când paraşuta se stinge, aprindeţi farurile şi căutaţi să ajungem cât mai departe cu putinţă. Luminile de poziţie fuseseră deconectate, aşa că n-aveau cum să-i trădeze.

După o vreme, lumina parașutei se împuținâ cu totul. Atunci zvâcniră înainte, mergând iarăși cu viteză apreciabilă și făcând progrese însemnate. Pe urmă auziră avionul întorcându-se și atunci stinseră farurile. O altă parașută fu lansată și din nou se văzură nevoiți să oprească.

Aceste manevre tactice continuară fără oprire, în toiul nopții. Uneori erau lansate parașute luminoase una la oarecare timp după alta și pentru lungi răstimpuri grupul de comando nu putea decât să stea pe loc și să spere că un alt răstimp de întuneric are să urmeze cât mai curând. Era un joc de-a șoarecele și pisica. Atâta vreme cât parașutele luminau deșertul, șoarecele trebuia să se ghemuiască pe loc și să aștepte întunericul, în vreme ce pisica — asta însemnând carele blindate — înaintau fără oprire pe întinsul deșertului apropiindu-se de el... fără a-l vedea, totuși, iar asta o știa fiindcă altminteri ar fi început să vâjâie trasoarele.

Pe câtă vreme, în răstimpurile de întuneric, șoarecele pornea înainte și se folosea de faruri ca să poată merge cu toată viteza, până când blestematul de avion se reîntorcea; în vremea asta era rândul pisicii să se oprească și să aștepte venirea luminii ca să-și poată relua înaintarea.

Jocul încetinea teribil înaintarea grupului de comando. Cu trecerea timpului, devenea evident că nu vor putea ajunge la tabăra din vale decât binișor după miezul nopții; apoi, pe măsură ce orele se scurgeau, începură să-și dea seama că s-ar putea ca și în zori să se afle tot pe drum, iar acest gând le pricinuia multă neliniște.

Pe lângă neliniște, Offer mai încerca și un simțământ de descurajare, fiindcă după ce își îndepliniseră în chip atât de strălucit misiunea aveau de înfruntat marele ghinion de a risca să fie lichidați,

când s-ar fi cuvenit să iasă veseli și bucuroși de pe teritoriul ocupat de inamic.

Mătăhălosul și istețul Weybright fu acela care le împrospătă speranțele. Abia într-un târziu, spuse dus pe gânduri:

— Mie-mi vine să cred că s-ar putea să scăpăm repede de ei. Văd că parașutele cad mereu în spatele nostru.

Când se gândiră la amănuntul ăsta, își dădură seama că după câte s-ar fi părut avionul își lansa parașutele mereu deasupra aceleiași suprafețe de teren aflate destul de aproape de șosea, o suprafață suficient de întinsă, ce-i drept, totuși ei izbutiseră să ajungă în afara cercului de strălucire maximă a parașutelor.

— Probabil că ne cred încă tot acolo.

La exprimarea gândului ăsta, Offer sări în sus de bucurie. Dacă nu atrăseseră în nici un fel atenția până atunci, poate că într-un răstimp destul de scurt ar putea ieși cu totul în afara razei de luminozitate a parașutelor. Îl trecură fiorii. Se întâmplase în cursul nopții ca în mai multe rânduri carele blindate să pară a fi ajuns îngrijorător de aproape.

Se uită la ceas. Patru și jumătate. Vai, Dumnezeule, abia mai aveau timp să ajungă înainte de revărsarea zorilor. Iar atunci, lucrul cel mai înțelept ar fi fost să rămână toată ziua ascunși la adăpostul malului înclinat. Dacă ar umbla pe întinsul deșertului la lumina zilei, n-ar avea nici o șansă să scape de atențiile avioanelor pornite în căutarea lor. Păcat, totuși, că nu puteau să se depărteze cât mai mult de Agheila, fiindcă șansele lor de a scăpa de amenințarea avioanelor sporeau imens cu fiecare milă cu care izbuteau să se depărteze de coastă.

Privi din nou parașuta luminoasă. Va trebui să înfruntăm riscul, hotărî el, și spuse, cu vigoare:

— Bine, folosește farurile. Stinge-le dacă auzi cumva vreun zgomot de avion.

Acum mergeau mai repede, fără să ia în seamă lumina parașutelor și se părea că Art Weybright avusese dreptate. Probabil că nemții nu înaintau decât până acolo unde aveau vizibilitate bună și în curând Offer își dădu seama că scăpaseră de urmăritori. Totuși, de două ori trebuiră să recurgă la lungi opriri din pricina unor avioane care îi survolau, ceea ce îi făcea să tremure de nerăbdare, fiindcă zorile și începuseră să coloreze cerul pe zarea dinspre răsărit.

În cele din urmă ajunseră la coasta de unde începea regiunea de văi și stânci erodate. Zgomotul motoarelor suprasolicitate părea să devină și mai puternic la suișul coastei, dar erau încredințați că în nici un caz nu putea fi auzit de inamicul lăsat în urmă.

După o vreme, Offer dădu ordin de popas și motoarele fură oprite. Ajunseseră pe culmea coastei și Offer voia să urce cu piciorul pe înălțimea cea mai apropiată, pentru a încerca să stabilească unde se află tabăra lor de sub peretele înclinat. Credinciosul O'Keefe porni să urce alături de el, prin întunericul friguros, și spuse cu multă voioșie.

— Eu zic că le-am tras clapa, *sir!*

La mai puțin de o milă depărtare, o santinelă germană auzise zgomotul jeepurilor care se apropiau și numaidecât își trezise comandantul. Căpitanul Braunschweig ordonă numaidecât deșteptarea, după care dădu program de voie până la ivirea zorilor. Zgomotele păreau să indice că vehiculele înaintează direct înspre tabăra germană.

Căpitanul nu avea nici o îndoială că e vorba de vehicule inamice, căci în afară de patrula sa nu vedea nici un motiv pentru care vreo altă formațiune de-a Axei s-ar afla prin împrejurimi.

Înainte de miezul nopții, căpitanul fusese trezit din ațipeală de către *Feldwebel,* care îi raportă că înspre nord se vede o lumină mare și portocalie. Toți oamenii lui Braunschweig își arătară curiozitatea și se sculară ca să vadă acea strălucire îndepărtată. Cu toți fură de acord că era un incendiu și încă unul teribil de mare. Câteodată lumina căpăta strălucire deosebită, iar la mult timp după aceea se auzea un zgomot care aducea a explozie.

Căpitanul știa că e vorba de Agheila. Un asemenea incendiu nu putea să aibă loc decât la un mare depozit de carburanți, și în mintea lui Braunschweig se ivi imediat ideea de sabotaj. La urma urmei, văzuse acele proaspete urme ale unei patrule inamice prin apropierea orașului și nu era greu să facă legătura cu marele, deși îndepărtatul, infern. Ceva mai târziu, cerul fu acoperit de un alt soi de strălucire, de data asta de un alb mai puternic, iar acum știură cu toții că e vorba de parașute luminoase. Asta din nou nu putea să însemne altceva decât căutarea inamicului pe întinsul deșertului, ceea ce confirma bănuielile lui dinainte cu privire la sabotaj.

Acum patrula germană auzea apropiindu-se zgomotul motoarelor și căpitanul se bucura din toată inima, fiindcă era limpede că sabotorii se întorceau de la Agheila pe aceeași cale pe care se duseseră. Oamenii lui stăteau tăcuți la posturile lor, cu armele în poziție de tragere și îl priveau de jos, fiindcă se urcase pe o ridicătură a terenului și aștepta să se lumineze mai bine.

Nu peste mult timp, zgomotul motoarelor se împuținâ și pe urmă se stinse cu totul. Căpitanul avu o strângere de inimă. Oare se ascunseseră undeva?

Intraseră în pământ? Dacă da, detașamentul lui nu va pierde multă vreme până să-i scoată din ascunzătoare.

În noaptea aceea, în tabăra de pe vale nimeni nu închisese ochii. Gândul că inamicul se afla nu departe, dincolo de peretele de stâncă înclinat alunga orice posibilitate de ațipeală.

După lăsarea întunericului, ieșiră de sub adăpostul zidului, se așezară la lărgime și ținură sfat. Nu ajunseră la nici o soluție. Mai ales acum ar fi fost nevoie de o conducere energică și Walker, omul înălțat de Offer cu sila la gradul de sergent, nu prea era potrivit pentru astfel de situații extreme, oricât de excelent s-ar fi dovedit în alte privințe. Până la urmă, luară hotărârea care se impunea de la sine. În situația dată nu puteau să facă nimic, deci nu vor face nimic. Când va veni Offer, va lua el, în locul lor, toate hotărârile.

Deși n-ar mai fi fost nevoie, Walker le spuse că nu trebuie să facă nici un zgomot, fiindcă prin pustietățile acelea orice sunet se auzea de la mare distanță. De fapt, erau cu toții convinși că auziseră zgomot de metal izbind în stâncă dură și ghiciră că venea de la acea formație inamică ce făcuse tabără neliniștitor de aproape de ei. Cu multă chibzuință, Walker rândui un puternic cordon de santinele, ca măsură de prevedere împotriva unui posibil atac de noapte.

De asemenea nimeni n-avea voie să fumeze, fiindcă știau din experiență cât de departe poate ajunge mirosul fumului de țigară. Asta le pricinuia mare necaz fumătorilor înrăiți, care încercară să nu accepte interdicția, dar de această dată Walker obținu sprijinul majorității.

Veșnic nemulțumitul Sibrett și aliații lui apropiați se împotriviră dispoziției date de nehotărâtul Walker, dar acum își pierdu și el răbdarea și într-un mod ce n-ar fi fost aprobat de generalii de la Whitehall[1] le puse în vedere că în caz de insubordonare își vor primi pedeapsa.

— Aprindeți-le, spuse el, și-o să vedeți cum vă înfund împuțita de țigară în puturoasele voastre de gâtlejuri și expediez după ea și dinții voștri cei împuțiți! S-a-nțeles?

Vorbele erau cam buruienoase, se cam repetase, dar își atinsese ținta. Walker, fostul cerber al sălilor de dans, se arăta acum om bine înfipt pe picioarele lui. N-au fumat, deși au trecut prin toate chinurile pe care îndopații cu nicotină le cunosc atunci când sunt siliți să se abțină — și asta în nesfârșitele ceasuri ale nopții.

Offer le spusese să-l aștepte cam pe la miezul nopții. O torță aprinsă l-ar fi putut ajuta să se orienteze direct spre ei. „O să auziți duduitul motoarelor cu mult înainte de a ajunge noi pe culme", le zisese el.

Când veni și trecu miezul nopții, pe urmă ceasurile două, trei, patru, patru și ceva, tensiunea din tabără deveni aproape de neîndurat, până ce o stare ce s-ar fi putut numi panică începu să-i ia locul. Pe măsură ce trecea timpul, toți erau din ce în ce mai convinși că formația căpitanului Offer dăduse de bucluc. Observaseră și ei strălucirea aceea portocalie ce lumina cerul în depărtare și asta îi făcuse să creadă că prietenii lor izbutiseră să ajungă până la benzina lui Rommel. După aceea văzuseră lumina albicioasă a parașutelor și înțeleseseră că pe-acolo avea loc un fel de vânătoare de oameni.

[1] Sediul multor instituții guvernamentale de la Londra.

— Îi țin pe loc, țintuiți acolo în deșert, discutau oamenii între ei, de asta nu mai vin odată. N-au să mai ajungă la noi, o să vedeți. Nemții îi țin acolo, la Agheila, și când s-o face lumină au să dezlănțuie asupra lor nu numai câți oameni or fi având la dispoziție, ci și toate avioanele. Nu mai scapă ei. Dacă și-au îndeplinit misiunea, de ce nu s-au întors până acum?

O întrebare cam fără noimă. Pe la ceasurile trei, aproape cu totul demoralizați de așteptarea fără sfârșit, câțiva dintre oameni cerură într-un glas s-o ia la sănătoasa câtă vreme se mai puteau încă bucura de oarecare protecție din partea întunericului.

— Au să ne audă motoarele. Asta se referea, bineînțeles, la formația inamică aflată la o jumătate de milă depărtare de ei. Au să se ia pe urmele noastre. Cel care le vorbea astfel era sergentul Walker, sfâșiat între grija pentru propriile interese și loialitatea față de John Offer.

Veninos ca o viperă, Skipper se răsti:

— Cum adică? Păi, dacă nu plecăm de aici înainte de ivirea zorilor, cu siguranță c-or să pună laba pe noi.

— Dacă stăm liniștiți pe loc, avem mai multe șanse să scăpăm cu fața curată.

Sergentul Walker nu era deloc sigur de cele afirmate, dar era gata să folosească orice fel de argument pentru a-i convinge pe ceilalți să rămână pe loc, fiindcă socotea că nu e cu putință să-și lase camarazii în voia sorții și Offer să nu-i găsească atunci când în sfârșit, va sosi la tabăra de pe vale.

Mulți dintre oameni fură de aceeași părere și câteodată ajungeau să uite de prezența în preajmă a inamicului, iar în focul discuției se întâmplă să și înalțe glasul, până în clipa când Walker le ordonă să tacă din gură.

— Dacă nu facem nimic și stăm aici cu brațele încrucișate, s-ar putea foarte bine să ne trezim înconjurați și atuncea am băgat-o pe mânecă, spuse declamator Sibrett și vorbele lui îi făcură pe oameni să se simtă neliniștiți și mai nervoși și să cerceteze mereu cu încordare valea întunecată, de parcă s-ar fi așteptat să-l și vadă pe inamic căzând asupra lor. Dovedind multă agerime, Sibrett se declară gata să pună prinsoare că blestematii de nemți fuseseră în stare să le identifice urmele pe porțiuni de deșert asemănătoare cu aceea care îi înconjura. Adăugă:

— Stau acum acolo în tabără fiindcă e prea întuneric ca să ne poată vedea urmele.

Ceea ce nu era chiar adevărat, dar nici prea departe de adevăr.

În cele din urmă Walker le spuse deschis că din pricina asta n-aveau totuși să plece de acolo:

— Să zicem că își fac apariția pe neașteptate, chiar după ce plecăm. Și cine dintre noi se pricepe să se orienteze în deșert?

Se părea că în sfârșit, găsise un argument hotărâtor, dar până la urmă Sibrett tot se încăpățână și spuse:

— Eu am să-mi încerc norocul. Mă pot foarte bine lua după soare ca să mă orientez, iar dac-o fi să mergem pe vreme de noapte, toți știm care-i Steaua Polară.

Fără să vrea și fără vreun efort, toți învățaseră de la sergentul lor major, câteva chițibușuri privind orientarea în deșert. De altminteri, se părea că nici nu se aflau prea departe de coastă. Soarele și stelele nopții aveau să-i ajute să se îndrepte mai întâi către sud-est, apoi să schimbe direcția înspre nord-est pentru ca astfel, în cele din urmă, să ajungă pe coasta Mediteranei într-un punct situat în spatele propriilor linii. Totuși, Walker refuză să-și schimbe hotărârea.

Astfel că Sibrett își adună în jur adepții și foarte liniștit le spuse că-l dă în mă-sa pe Walker și știe el ce are de făcut.

— Am să pun mâna pe un păduchios de ăsta de jeep și-am s-o întind din valea asta împuțită, le declară lui Dodge și lui Skipper cel urât și cu mutră respingătoare. Sibrett era hotărât să-și apere pielea lui și nu să-i poarte de grijă nenorocitului ăstuia de căpitan Offer. Cine merge cu mine?

Skipper și Dodge, totdeauna gata de orice, spuseră că-l dau dracului pe Offer și sunt gata și ei să spele putina; apoi își manevrară în așa fel armele ca să dea de înțeles cât mai limpede că sunt dispuși să le folosească, dacă cineva s-ar gândi să le stea în cale. Când îi dădură de veste și lui Joe Bannister, unul tot de teapa lor, acesta zise și el că îi dă dracului și vrea să plece și el de acolo. De mai mulți nu aveau nevoie, deși știau bine că mai aveau vreo câțiva care abia așteptau prilejul să-i urmeze.

— Nu spuneți nimănui nimic, îi povățui Sibret, iar cei patru își făcură în liniște pregătirile și așteptară momentul cel mai potrivit.

Dar lucrurile nu se desfășurară așa cum ar fi dorit ei. Cele cinci jeepuri stăteau parcate bară în bară la adăpostul peretelui înclinat. Dacă voiau să plece pe neașteptate din vale, trebuiau să ia primul jeep din mica și înghesuita coloană. Cu inima îndoită, sergentul Walker hotărî să stea de vorbă cu câțiva oameni chiar în jeepul acela. Se așeză la volan trăgând îndărăt plasa de camuflaj, iar ceilalți se cocoțară pe capota motorului sau se sprijiniră de mașină vorbind cu toții și făcând presupuneri pesimiste privitor la șansele lor de scăpare.

— La orice oră o veni, dacă mai vine vreodată, nemții au să-l audă. La vremea aceea oamenii aflați

pe vale hotărâseră că cei din preajma lor nu pot fi decât nemți. Aveau dreptate, deși nu dispuneau de dovezi. Vorbea soldatul Palfreyman: Ei, și-n cazul ăsta noi ce-avem de făcut?

În cazul când Offer se întorcea la tabăra de pe vale, avea să dea de veste inamicului. Dacă nu se mai arăta și se vedeau siliți să plece singuri, duduitul motoarelor nu putea să nu atragă imediat atenția inamicului asupra lor și parcă îi cuprindea tremurul când se gândeau la acele *Kubelwagens.*

În cele din urmă, spre ușurarea tuturor, întunericul începu să pălească. În acel moment, sergentul Walker trecu la acțiune. Înțepenit de frig, se dădu jos din jeep.

— Haideți să tragem o ochează de sus de pe creastă, spuse el. Stați cu capetele cât mai plecate, să nu cumva să ne zărească pe linia orizontului. Și începu să urce, foarte cu luare-aminte, fără să facă nici un zgomot. Și alții se luară după el, dar nu Sibrett și prietenii lui buni.

— Haideți, le șopti Sibrett cu glas răgușit. Acum ori niciodată, fir-ar să fie!

Porniră să se cațere în jeep, aruncându-și mai întâi în el cele câteva lucruri personale pe care le aveau, și chiar în acel moment prinseră în auz zarva făcută de jeepurile lui Offer, aflate din ce în ce mai aproape. Acum la vechile griji veneau să se adauge altele proaspete. Offer și cei plecați împreună cu el dezvăluiseră dușmanului prezența unor formații britanice în acele locuri. Oare motoarele lui Offer îi vor face pe nemți să pornească în recunoaștere și astfel să dea peste valea unde se ascundeau ei? Peste câteva minute avea să fie ziuă de-a binelea.

Pe urmă Offer își stinse motoarele, mai înainte chiar ca Walker și oamenii lui să urce la punctul de

observație, iar după aceea și nemți și britanici n-aveau altceva de făcut decât să stea și să aștepte.

Peste câteva minute, așteptarea luă sfârșit și pentru unii și pentru ceilalți.

Sibrett se așeză la volan, dar în acele câteva minute de încordare nu porni motorul. Dacă urmau să fugă din fața inamicului pe lumină, puteau foarte bine porni când lumina avea să fie destul de limpede pentru a le îngădui să iasă din vale mergând cu toată viteza. Le spuse celorlalți:

— Dacă avem un dram de noroc, Walker are să alerge pe urmele noastre. După socoteala lui Sibrett, sergentul avea să creadă că jeepul lor fugar dezvăluise inamicului locul unde se găsea ascunzătoarea. Oricum, asta reprezenta un risc pe care nu putea să-l înfrunte, spunea Sibrett, convins fiind că Walker și ceilalți, cu nervii măcinați de teribila noapte de așteptare zadarnică, vor fi cuprinși de panică și vor fugi și ei.

Asta nu putea să le prindă lor decât foarte bine, le spuse rânjind celor ce-l însoțeau. Blestemații de nemți au să se ia după tot ce-ar fi mișcat pe întinsul deșertului. Dar ei, Sibrett și acoliții, aveau să fie în fruntea tuturor, iar dacă Walker și ai lui porneau într-adevăr pe urmele lor, atunci urmau să se afle între jeepul lui Sibrett și nemții porniți după ei. În felul acesta, Walker se va vedea silit să ia asupra sa greul luptei și să joace rolul de ariergardă a lui Sibrett, ceea ce va însemna un imens ajutor pentru el, dându-i posibilitatea să se desprindă de inamic și să-și vadă în voie de treburile sale.

Sibrett nu se gândise nici o clipă la grupul condus de Offer. Dacă totuși se gândise câteodată, asta fusese doar în momentele când spusese: „Dă-l în

mă-sa pe Offer! Offer să se descurce cum l-o tăia capul și cum o putea. Așa cum făcea și el, Sibrett."

Când socoti că lumina e în sfârșit destul de limpede, Sibrett porni motorul. Puterea zgomotului îi făcu pe toți să tresară, căci sunetele se rostogoleau ca o cascadă în jurul pereților acelei mici văi.

Sibrett strigă: „Țineți-vă bine!" și ieși pe fundul văii. Apoi începu să întindă urme pe costișe, îndreptându-se către est.

Cocoțat pe o stâncă înaltă, căpitanul Offer auzi zgomotul acela depărtat și nu mai știu ce să creadă: „Ce naiba se întâmplă aici?" Oare Walker și oamenii lui să se fi săturat de așteptare și aleseseră tocmai momentul ăsta ca să iasă din ascunzătoarea de pe vale? Ziua, pe lumină? Aveau să fie descoperiți cât ai bate din palme, de îndată ce Rommel își va înălța avioanele în văzduh. Neapărat trebuie să-l ajungă din urmă pe Walker și să-l aducă îndărăt la adăpost — dacă pentru ei se va mai putea găsi undeva vreun adăpost în următoarele douăsprezece ceasuri cât va dăinui lumina zilei — la adăpostul din vale...

Pe urmă, cu toții își dădură seama că nu se auzea decât zgomotul unui singur vehicul, iar nedumerirea le spori și mai mult.

Lumina se limpezea foarte repede. Încă de pe acum se putea zări până la un sfert de milă depărtare pe întinsul scrijelit de forța vânturilor; peste câteva minute aveau să poată vedea până la o jumătate de milă, pe urmă până la o milă și apoi până la marginile zării.

Atunci prinseră în auz zgomotul altor motoare, încă și mai depărtate. Veneau revărsându-se peste coasta brăzdată și urechile experimentate ale oamenilor aflați împreună cu Offer le dădeau putința

să înțeleagă limpede că nu e vorba de jeepuri.

Offer își spuse: „Doamne-Dumnezeule, ăștia trebuie să fie nemți!" Sau italieni. Orice ar fi fost, se găseau aproape de tot, doar la aproximativ o milă de grupul lui Offer, înghesuiți undeva puțin mai jos de linia orizontului și stând chiar în calea pe unde plănuise Offer se afle scăpare în deșertul dinspre sud.

Două cete de oameni aflate la mai puțin de o milă una de cealaltă, adunate în jurul câte unui punct de observație, erau acum martorele unei scene care aproape că întrunea toate elementele pentru a părea dinainte pusă la cale.

Offer și O'Keefe ajunseseră pe clinul coastei, poate la o jumătate de milă distanță către est de valea unde stăteau adăpostite jeepurile celelalte. În fața lor se afla o scobitură prelungă și uscată care probabil devenea lac pe vreme de ploaie și care se întindea pe mai multe mile către răsărit și către apus, plină toată de steiuri de stânci și bolovani mari. Din toate părțile, văile veneau să se verse în această scobitură puțin adâncă, astfel că atunci când era plină cu apă, probabil, că părea împrejmuită de nenumărate fiorduri.

Și deodată, pe scena asta pregătită de natură apăru un jeep. Și Offer și O'Keefe își scoaseră imediat binoclurile. Lumina devenise destul de clară... și-i văzură... pe Sibrett, Bannister, Skipper și Dodge. Jeepul înainta cu mare zgomot în viteza a doua, croindu-și drum prin jurul bolovanilor uriași.

Aproape imediat după aceea o altă mișcare le atrase atenția și atunci binoclurile se îndreptară către un punct diametral opus. Zăriră partea de sus a unor care blindate mișcându-se de-a lungul unei văi puțin adânci și imediat își dădură seama că valea aceea ieșea în scobitură într-un loc aflat exact pe direcția înaintării jeepului.

Era ca un fel de întrecere — oare va izbuti jeepul să treacă de gura văii mai înainte ca mașinile blindate să-i taie calea? Privitorii aveau să-și dea foarte curând seama, peste trei sau patru minute, deși un asemenea răstimp poate părea nesfârșit de lung pentru niște oameni siliți să fie martori la împlinirea sorții altora. Acum, neliniștiți de zgomotul ce se auzea, Busker, Cruiser și ceilalți se cățărau și ei pe coastă ca să vadă ce se întâmplă.

Binoclul lui Offer se întoarse către coloana aproape ascunsă dincolo de ridicăturile și stâncile de pe marginea văii. Acolo se întâmpla ceva. Coloana se oprise, ca și cum ar fi dat peste un loc pe unde nu se putea trece, sau poate că una dintre mașini căzuse în pană și bloca drumul celorlalte.

După aceea, Offer observă mișcare mult mai în jos pe vale, către scobitură, și își dădu seama că una dintre mașinile blindate reușise să treacă și înainta de una singură. Prin urmare, de data asta cursa se desfășura între un jeep care își croia drum pe fundul plin de bolovani al scobiturii și o mașină blindată care cobora pe vale.

O'Keefe spuse, îngrijorat:

— Mașina aceea are să ajungă la gura văii odată cu jeepul. Și dădu să se ridice, cu mișcări foarte grăbite.

— Unde te duci? îl întrebă Offer cu glas bănuitor.

— Să iau un Bren. Poate izbutim să ținem carul blindat în vale și să le dăm astfel băieților noștri o șansă de scăpare.

Sibrett și Compania băieții noștri?! Sibrett, care îl părăsise în ghearele inamicului, acolo lângă Siwa?

— Stai pe loc, sergent-major!

— Să stau pe loc?! întrebă O'Keefe uluit, făcând stânga-mprejur.

Fără să-și ia binoclul de la ochi, Offer răspunse:

— Da, n-o să ne dăm noi înșine de gol pentru cei de teapa lui Sibrett. Totuși, ce-or fi căutând aici singuri?

Își îndreptase binoclul către locul unde jeepul lui Sibrett ieșise în scobitură și-l recunoscuse. În valea aceea îi lăsaseră pe Walker și pe ceilalți. Săltă puțin binoclul și-l îndreptă către un loc mai înalt. Da, acolo se găsea postul lor de observație și putu chiar distinge niște siluete culcate la pământ.

Offer exclamă deodată:

— Sibrett a luat-o la sănătoasa și i-a lăsat pe ceilalți să se descurce cum s-or pricepe. Foarte bine, lasă-i să-și încerce norocul împotriva carului blindat și prin asta s-ar putea să ne fie nouă de mult folos.

Încă de pe acum Offer se gândea: „Sibrett, ticălosul, s-ar putea să rețină atenția întregii coloane blindate și să dea astfel posibilitatea să ne retragem de aici fără ca nemții să aibă habar de prezența noastră. Și, fără nici cea mai mică emoție, își spuse: „Sibrett, ticălosule, de tine ne putem lipsi!" Poate avea și el prilejul să facă ceva bun în viața lui și să moară salvându-și astfel camarazii. Prin urmare, nu era cazul nici să fie prevenit de primejdie și nici ajutat în lupta împotriva inamicului. Offer îi explică pe scurt lui O'Keefe la ce anume se gândea, iar acesta se așeză liniștit jos și zise:

— Aveți dreptate. Să sperăm că Sibrett o să-i scoată de prin locurile astea.

Așa că rămaseră acolo să privească, fiind acum opt cu toții. Văzură jeepul ivindu-se cam la șase sute de yarzi depărtare și strecurându-se printre bolovanii de pe fundul scobiturii, după cum zăreau din când în când și carul blindat înaintând de-a lungul văii, amândouă vehiculele apropiindu-se cu repeziciune unul de altul. Acum și celelalte care blindate se

puseră în mișcare, semn că trecuseră de obstacolul acela necunoscut.

Jeepul păru că dăduse peste teren prielnic și înainta cu mare viteză. Carul blindat făcu o curbă pe întinsul văii și apoi apăru cu totul la vedere, de îndată ce ieși în scobitură. Și deodată cele două vehicule dădură cu ochii unul de celălalt.

Skipper, aflat la mitraliera instalată pe jeep, reacționă cel dintâi. Văzură gloanțele trasoare, apoi auziră ecourile răpăitului de mitralieră. Din pricina salturilor jeepului gloanțele se duseră aiurea, apoi carul blindat începu să tragă, dar și gloanțele lui trecură la fel de departe de țintă.

Jeepul continuă să înainteze nevătămat și ajunse la adăpostul câtorva stânci aflate între el și *Kubelwagen*, dar peste un minut carul blindat ieși de-a binelea pe întinsul scobiturii și văzu limpede jeepul care fugea cu toată viteza. Comandantul carului blindat dădu dovadă de înțelepciune. Își dădea seama că pe un teren așa de accidentat nu putea să se măsoare cu jeepul cel atât de ager, și deci nu-i rămânea decât să-l facă să se oprească înainte de a scăpa din bătaia mitralierelor.

Ordonă șoferului să oprească. Apoi trecu el însuși la mitraliera cu dublă țeavă. Având astfel o platformă de tragere stabilă, ar fi fost aproape cu neputință să nu nimerească, și încă de la două sute de yarzi.

Offer și oamenii lui observară manevra, iar Lashley rosti cu tristețe: „S-a zi cu ei?". Și chiar așa a fost.

Trasoarele zburară pe deasupra scobiturii. Prea sus. Neamțul își corectă tirul. Trasoarele coborâră, coborâră, coborâră... în plină țintă. Skipper, care în chip inutil trăgea cu mitraliera în urma jeepului, primi în plin o ploaie de gloanțe, atât trasoare, cât și simple, și fu aruncat peste Sibrett și peste volan. Câteva clipe jeepul o luă ba la stânga, ba la dreapta,

dar trasoarele continuau să muște din partea metalică a mașinii, apoi păru că Sibrett fusese lovit, fiindcă văzură jeepul luând-o de-a dreptul către o stâncă mare de care păru că se face zob. Un om, aruncat afară de izbitură, se sculă în picioare cu amândouă mâinile ridicate în aer.

Când sergentul major sări de jos dând s-o pornească la vale ca să pună în funcție motoarele, Offer îi strigă:

— Așteaptă!

Voia ca toate carele blindate să pătrundă în scobitură și de-abia după aceea să pornească jeepurile. Le văzu cum ies unul câte unul de pe văiugă și se iau cu toată viteza după primul *Kubelwagen*, adunându-se laolaltă în preajma jeepului sfărâmat și a unicului supraviețuitor.

După ce așteptă ca inamicul să se îndepărteze suficient, Offer se ridică în picioare, se întoarse către sergentul Walker și oamenii lui aflați la punctul de observație, apoi începu să le facă semne cu mâna. Peste câteva secunde zări pe cineva care îi răspunde și atunci înțelese că stabilise legătura.

— Dacă are minte, îi spuse Offer lui O'Keefe, Walker va fi gata de drum când o să trecem noi peste costișă. Haideți, trebuie să plecăm fără cea mai mică întârziere!

Coborâră anevoie până la jeepuri și porniră numaidecât. Nemții aveau să audă zgomotul și să ia imediat măsurile de rigoare, dar Offer n-avea de gând s-ajungă la camarazii săi trecând prin scobitură. O luară în schimb îndărăt și apoi pe o altă vale aflată la vreo jumătate de milă mai spre vest, pe unde puteau ajunge la o costișă a cărei culme se găsea chiar în spatele văii lor.

Offer nu-și făcea griji în ce privește carele blindate nemțești. Dispunea de suficient avans și se găsea pe

teren tare și relativ neaccidentat, așa că agerele lor jeepuri puteau foarte bine să se distanțeze și mai mult. Aveau să se întâlnească desigur cu Walker, după care nu le mai rămânea decât să treacă dincolo de coastă și să coboare în deșert. Își dădea perfect seama că n-ar fi avut nici un rost să mai rămână acolo. Oricine ar fi fost supraviețuitorul, avea să vorbească, așa cum făcuse și McTone, iar nemții nu puteau zăbovi mult până să le descopere ascunzătoarea. Ceea ce îl îngrijora pe Offer era perspectiva acelui lung drum prin deșert, la lumina zilei, în cursul căruia vor fi cu totul lipsiți de apărare împotriva atacurilor aeriene. Era convins că din clipă în clipă avioanele lui Rommel se vor ivi pe cer, pornite în căutarea lor. Fără îndoială că ofițerul comandant al acestei formații va comunica prin radio poziția unde se află inamicul și Luftwaffe avea să se năpustească asupra lor. Probabil că timpul ce le mai rămânea la dispoziție ca să părăsească locurile acelea trebuia măsurat în minute. Offer voia să ajungă cât mai grabnic pe teren ceva mai plat, încă înainte de intrarea în acțiune a avioanelor, căci dacă ar fi fost țintuiți pe loc prin aceste văi și coclauri pe unde până și jeepurile cele agere se descurcau atât de greu, n-avea să treacă mult până când s-ar fi ivit mai lentele care blindate ca să-i șteargă odată de pe fața pământului.

Walker rămânea în așteptare, cu jeepurile rânduite în coloană și motoarele pornite, gata oricând să se alăture celorlalți în clipa când ar fi apărut. De îndată ce ajunse în dreptul lor, Offer le strigă:

— Dă-i drumul, Eddie! Nu ne mai vedem capul de necazuri!

Sergentul Walker zâmbi cu gura până la urechi, căci parcă i se luase o piatră de moară de pe suflet când văzuse că de acum încolo nu-i mai revenea lui răspunderea de a lua hotărâri. Cu neclintită încredere în comandantul său, Walker intră numaidecât în coloană în urma celor două jeepuri ale lui Offer și astfel porniră spre creasta costișei.

Soarele sălta dintr-o dată deasupra orizontului și o lumină caldă îi învălui, căldură întâmpinată cu multă mulțumire după frigul nopții prin care trecuseră. Offer se simțea în al nouălea cer. S-ar fi zis că de câte ori ucideau oameni de-ai inamicului, scăpau după aceea cu destulă ușurință. Dacă norocul continua să le surâdă încă o vreme, aveau să ajungă la Benghazi și — Doamne-Dumnezeule — ce mai seară de petrecere au să aranjeze ei când au să se vadă acolo!

Costișa pe care suiau acum era îngrozitor de greu de străbătut și probabil, că nici un om întreg la mine nu s-ar fi angajat pe ea cu un vehicul, dar oamenii lui Offer erau înflăcărați de speranțe și nu rareori li se întâmpla să ducă jeepurile aproape ridicându-le pe sus, ca să le treacă peste obstacolele cele mai dificile. Cruiser și Busker erau cu adevărat în elementul lor. Ei amândoi arătau că sunt în stare să ridice un jeep peste orice obstacol — ca niște adevărate buldozere omenești, spuse cineva. Totodată păreau a nu ști ce e oboseala și dădeau o mână de ajutor de câte ori vreun vehicul ajungea la ananghie și nu mai izbutea să se urnească din loc.

Peste trei ceasuri reușiră să scape de terenurile acelea îngrozitoare și să ajungă în deșertul de dincolo, dar încă de pe acum bombardierele ajunseseră să-i recunoască și se roteau pe deasupra lor ca niște vulturi. Starea aceea de spirit dominată de simțământul triumfului se spulberă în câteva minute.

Patru bombardiere îi recunoscuseră: trei Breda și un Ju88. Pe rând, toate patru coborâră aproape în picaj către jeepuri, apoi se depărtară fără să deschidă foc de mitralieră sau să lanseze vreo bombă. Manevra părea puțin cam ciudat, dar căpitanul Offer nu o vedea în momentele acelea sub un asemenea aspect. Era mult prea preocupat de următorul lor pas, asupra căruia trebuia să ia o hotărâre.

Când auziseră prima dată huruitul bombardierelor, se opriseră pe o vale mică și cu pereți de stâncă în stare să le ofere un oarecare adăpost, dar Offer știa prea bine că nu poate rămâne multă vreme acolo. De bună seamă, carele blindate nu vor ezita să reia urmărirea, iar dacă Ceata de la Glasshouse n-avea să-și continue drumul, peste câteva ore *Kubelwagen*-urile vor apărea și vor deschide foc asupra lor.

Offer se sfătui în grabă cu sergentul major O'Keefe și cu sergentul Walker. Până la urmă ajunseră la concluzia că indiferent dacă mai apar sau nu avioanele, ieșirea și goana pe întinsul deșertului trebuie cu orice preț încercate. Știau că după ce trec de costișă au să dea de teren favorabil pe întindere de vreo două sute de mile, teren plat, aproape ca-n palmă, așa că discutară ținând seama de asemenea detalii.

În cele din urmă, Offer dădu semnalul și jeepurile porniră din nou să urce. Jeepul lui Offer mergea în frunte și deschidea calea de ieșire din vale și de înaintare către întinderile cenușii ale deșertului. De cum ieșiră pe teren plat, acceleratoarele fură apăsate cu toată puterea. Jeepurile țâșniră cu viteza maximă, ceea ce era ca un soi de înviorare după târâiala de mai înainte, apoi se răsfirară în linie, lăsând distanță de câte o sută de yarzi între vehicule, așa fel ca să prezinte o țintă cât mai dispersată în cazul când

aveau să înceapă bombardamentele și atacurile din văzduh. Șase jeepuri, gonind cu peste cincizeci de mile pe oră, ridicau nori groși de praf ce rămâneau să plutească în urma lor pe mile întregi.

Toți așteptau ca bombardierele să se abată asupra lor din clipă în clipă. Atunci fiecare jeep trebuia să gonească făcând largi curbe și bruște schimbări de direcție, încercând astfel să ocolească urgia bombelor. Offer se întreba dacă măcar unul dintre jeepuri avea să scape în ziua aceea, dar continua să spere, fiindcă cei din L.R.D.G. trecuseră de multe ori prin astfel de situații și unii dintre ei scăpaseră cu viață ca să poată povesti mai târziu prin câte trecuseră.

Goniră cu disperare, riscând să dea peste stânci sau peste gropi, ceea ce din fericire nu se întâmplă, și toți ochii, în afară de cei ai șoferilor, stăteau ațintiți asupra bombardierelor ce se roteau pe deasupra suprafeței netede a deșertului, la două mii de picioare înălțime, adică în afara bătăii Bren-urilor. În orice moment puteau coborî și se puteau porni cu înverșunare împotriva jeepurilor. Avioanele Breda dispuneau de patru mitraliere pe care să le dezlănțuie împotrvia lor, iar cel de tip Ju88 ar putea încerca să-i nimicească trăgând în ei cu tunul.

Totuși continuau să se rotească în văzduh. Jeepurile goneau nebunește peste câmpia nemărginită și plină de praf, asemenea unei cirezi de bizoni cuprinse de panică. Și avioanele își continuau rotirea. După ce situația rămase neschimbată timp de un sfert de oră, deși foarte nedumerit, Offer ajunse la concluzia că nemții nu aveau intenția de a-i ataca, fiindcă altminteri ar fi făcut-o demult. Când își dădu seama de treaba asta, oricât de uluitoare ar fi fost situația, Offer făcu semn și celorlalți să reducă viteza și s-o ia mai domol. Reduseră cu toții viteză la

patruzeci de mile pe oră, obținând astfel mai multă siguranță și continuară să înghită milele dintre ei și Benghazi în chip cât se poate de mulțumitor.

Cu toate astea, Offer era mirat și nefericit. Privind cu bănuială avioanele care se roteau alene în cercuri largi, avea presimțirea că îi așteaptă încercări grele. Ce plan diabolic punea oare inamicul la cale? De bună seamă știa că patrula lui e răspunzătoare de incendierea depozitului de benzină. Atunci pentru ce nu încercau să-i secere cu mitralierele sau să-i spulbere de pe fața pământului folosindu-se de bombe?

La o jumătate de oră după ce descoperiseră jeepurile, avioanele plecară. Se retraseră fără a încerca măcar un singur act de ostilitate împotriva inamicului lor, și toți cei din jeepuri, deși acum înaintau foarte comod către scăparea de primejdie, se gândeau că cele ce se petrec sunt prea de necrezut ca să poată fi de bun augur. Cineva chiar întrebă: „Ce, s-o fi terminat războiul peste noapte?"

Trecu o vreme după ce plecaseră avioanele, apoi se arătă bâzâind un Fieseler Storch[1] micuț și își alese un punct de observație în depărtare, ca să supravegheze mișcările Cetei de la Glasshouse. Asta era de înțeles. Dacă avioanele n-aveau de gând să-i bombardeze, înțelept era să le retragi la bază și să economisești prețioasa benzină. Dacă scopul era supravegherea lor, Fieseler Storch-ul special construit pentru astfel de misiuni se impunea ca fiind unealta cea mai potrivită și în același timp economicoasă.

Trecură încă două ceasuri, ceasuri petrecute sub bătaia razelor dogoritoare ale soarelui, cu gâturile

[1] Avion de observație și patrulare.

tânjind amarnic după o înghițitură de apă și stomacurile tânjind după un strop de hrană. Micuțul avion continua să se țină pe urmele lor și pe întinderea aceea de deșert cenușiu, netedă ca-n palmă, n-aveau nici o șansă să scape. După aceste două ceasuri, primul Fieseler Storch porni către bază dispărând dincolo de linia zării dinspre nord și un alt Storch îi luă locul ca să continue supravegherea.

Offer hotărî să facă un scurt popas. Dacă nu erau amenințați de nici un atac aerian, n-avea nici un rost să continue goana aceea nebună și să fie leșinați de foame când va fi vorba de încercarea puterilor. Oricât de îngrozitor ar fi fost pericolul la care inamicul avea de gând să-i supună, tot mai bine era să îi facă față cu stomacurile pline.

Semnalele și încetinirea vitezei jeepului în care se afla Offer fură corect interpretate și peste câteva minute cele șase jeepuri se adunaseră laolaltă. Nici una dintre mitraliere nu fu lăsată fără servant și în vreme ce unii pregăteau și puneau la foc o tocană de carne din conserve, santinele grijului stăteau cu ochii ațintiți asupra avionului de observație și a cerului din partea aceea. Dacă s-ar fi arătat amenințarea bombelor, jeepurile s-ar fi împrăștiat într-o clipă.

Dar nu se întâmplă nimic. Douăzeci de minute stătură la popasul acela și mâncară în mare grabă, având în același timp grijă să umple rezervoarele jeepurilor. Abia dăduse Offer ordin de urcare în mașifi și de pornire, când dinspre nord veniră huruind către ei două avioane, altele decât cele văzute până atunci. Prima lor reacție fu aceea de a face față unor bombardiere, dar aproape imediat își dădură seama că sunt niște Ju52, avioane de transport care s-ar fi putut să fie neînarmate.

Încă stând pe loc și încă stăpânită de teamă, Ceata de la Glasshouse privi avioanele încete și

mătăhăloase zburând către est, pe deasupra lor și în direcția în care căutau ei să-și afle scăpare. După ce ajunseră la oarecare distanță, cu aproximație de vreo zece mile, acele Ju52 zburară câteva minute în cerc, ca și cum ar fi vrut să se asigure că terenul de dedesubt e loc bun pentru aterizare. Până la urmă aterizară și cu greu puteau fi observate, chiar cu binoclurile, din pricina unei ridicături a terenului situate la mijloc. Zece minute mai târziu Junkers-urile își reluară zborul îndreptându-se înspre nord-vest, către aerodromurile de lângă Aghelia. Chiar în momentul când acestea plecau, apărură din nou patru bombardiere. De data asta era vorba de Stukasuri, mult temutele bombardiere în picaj ale lui Hitler. Imediat începură să dea roată în cercuri strânse pe deasupra jeepurilor, întru totul aidoma unor vulturi.

Offer și O'Keefe ținură obișnuitul lor sfat. Offer spuse că nu-și poate închipui altceva decât că avioanele Ju52 au adus la locul de aterizare infanterie aeropurtată, probabil în speranța de a le stăvili lor fuga. Totuși, întreaga operație ar fi lipsită de sens dacă ar fi adus acolo simplă infanterie pedestrașă, fiindcă micuțele și agerele lui jeepuri îi dădeau posibilitatea să efectueze un larg și rapid ocol în jurul formației inamice și să-i lase astfel cu buza umflată. Atunci, ce altceva transportaseră acele Ju52?

Căpitanul Offer ordonă:

— La drum — și dispersarea!

Jeepurile fură puse în mișcare și din nou se plasară la distanță de o sută de yarzi unul de celălalt, apoi își continuară fuga înaintând cu aceeași viteză constantă de patruzeci de mile pe oră.

Totuși, Offer era o vulpe prea bătrână ca să-și continue drumul exact pe direcția dinainte, fiindcă în felul acesta ar fi ajuns de-a dreptul în locul unde

aterizaseră Junkersurile. Ardea de dorința de a afla pentru ce motiv avioanele riscaseră o aterizare în deșert, dar spre a afla nu se abătu nici un pas de la drumul plănuit. Noua direcție îi ducea către sud-est și îi făcea să se afunde și mai adânc în deșert...

Cu mare surprindere, căpitanul Offer văzu apărându-i în față mai multe vehicule. Înaintau către sud în formație larg desfășurată, ca și a lor, și se vedea limpede că se străduiesc să taie calea formației britanice. Toate erau care blindate.

Bannister fusese cel aruncat din jeep doar cu o secundă sau chiar mai puțin înainte ca acesta să se sfărâme izbindu-se de o stâncă înaltă, cu Sibrett mort la volan. Trecuse printr-un moment de groază teribilă și în clipa când se ridică în picioare nu mai era un om, ci o cârpă; înnebunit de spaima ce i-o provocau blindatele germane aflate din ce în ce mai aproape de el, ridică mâinile în sus și începu să strige din toate puterile:

— Nu trageți! Nu trageți! Mă predau!

Îl văzuse pe Skipper îndoindu-se în două alături de mitralieră, cu trupul hăcuit de gloanțe. Văzuse sângele țâșnind și hălci de carne omenească zburând din trupul camaradului său și-l văzuse pe acesta prăbușindu-se peste Sibrett, pe Sibrett zbătându-se cu furie să scape de povară și despărțindu-se de viață în aceleași momente, atunci când ploaia de gloanțe se abătu și asupra lui. Bannister nu știa ce se întâmplase cu Dodge, care se afla în față, lângă Sibrett. Tot atât de bine s-ar fi putut să fi fost lovit de gloanțe sau să fi murit în jeepul sfărâmat de stâncă doar cu câteva momente mai târziu. Bannister n-avea de unde să știe, fiindcă un salt al jeepului îl azvârlise la pământ cu puțin înaintea ciocnirii de stâncă.

Căpitanul Braunschweig veni cu mașina până în dreptul omului aceluia îngrozit și tremurând de spaimă și coborî imediat. Celelalte *Kubelwagen*-uri începeau să iasă în largul scobiturii, făcând un zgomot infernal, dar căpitanul Braunschweig părea să nu ia seama decât la proaspătul prizonier. N-avea timp de pierdut și dorea să obțină cât mai curând informații.

Luă în mâini pistolul-mitralieră și îl îndreptă spre ostașul inamic care își pierduse cu totul firea. *Feldwebel*-ul său se afla de față, gata se traducă:

— Cum te cheamă? Din ce unitate faci parte și unde se află ea acum?

Bannister înghiți în sec și răspunse:

— Bannister, *sir*. Fred Bannister din G.G.C.U.

Acum era rândul căpitanului să rămână uluit. Însă, după o clipă inima începu să-i bată cu înfrigurare. G.G.C.U.! Știa ce înseamnă inițialele astea. Erau tocmai oamenii cu care, mai presus de orice, dorea să poată da ochii. Foarte bine, iată că îl avea acum pe unul dintre ei în fața sa, ca prizonier, și omul are să vorbească, daaa... are să vorbească...

— Comandantul vostru e căpitanul Offer?

Bannister răspuse:

— Da, *sir*, fără să se mire că ofițerul neamț știa acest lucru.

— Unde-ți sunt camarazii?

Bannister arătă înspre capătul cel mai îndepărtat al scobiturii

— Acolo, *sir*.

Era gata să vorbească, să spună tot ce știe, numai să nu-i înfurie pe nemții ăștia cu chipuri dure și încruntate. Își aducea bine aminte ce le spusese Offer: „Nu vă lăsați prinși de nemți, c-altminteri iadul are să vi se pară o dulce vilegiatură. Nemții umblă cu limba scoasă după Ceata de la Glasshouse".

Căpitanul Braunschweig se întoarse spre locul arătat de degetul lui Bannister. Carele lui armate îl ajunseseră aproape toate din urmă și zgomotul asurzitor își răsfrângea ecourile în pereții de stâncă ai scobiturii. De cum ajungeau lângă el, mașinile își opreau motoarele, iar când toate tăcură, Braunschweig putu să audă alte motoare forțate până la limita puterii lor, dar păreau să fie la cel puțin o milă depărtare de locul unde se aflau ei.

„Prea târziu, își spuse căpitanul Braunschweig. S-au speriat și au luat-o la fugă". Primul său impuls fu să pornească imediat în urmărirea lor și chiar o luă înspre mașină, dar după câțiva pași se opri.

Avea minte ageră acest căpitan Braunschweig și o folosea acum în urmărirea unei ținte unice. Știa că mai greoaiele lui *Kubelwagen*-uri nu puteau cu nici un chip nădăjdui să ajungă din urmă mult mai sprintenele jeepuri pe un teren atât de accidentat și cu atât mai puțin, atunci când vor ieși pe terenul neted de dincolo de costișe.

Așa că Braunschweig își chemă transmisionistul și trimise un mesaj la Marele Cartier de la Agheila. Raportă superiorilor că dăduse peste Ceata de la Glasshouse, ucisese trei dintre ei și pe al patrulea îl luase prizonier. Grosul cetei însă, în care se afla și cunoscutul căpitan Offer, izbutise să fugă dincolo de costișe. Dădu amănunte precise privind configurația terenului, în vederea verificării hărților, apoi propuse o anumită desfășurare a acțiunii pe care superiorii puteau s-o adopte, dacă ar fi găsit cu cale.

Propuse să se organizeze supravegherea aeriană a grupului de comando, dar ceru ca jeepurile să nu fie atacate. Dorea foarte mult să-l captureze viu pe căpitanul Offer, ca să poată fi judecat pentru crimele împotriva umanității comise la acel cumplit Lac de Nisip. Braunschweig era încredințat că Feldmareșalul

va aproba acțiunea propusă de el. Pe urmă, dădu ordin celor două Ju52 puse la dispoziția sa, să se deplaseze pe aerodroamele cele mai apropiate de locul unde se afla el în acel moment, adică pe aerodroamele de la Agheila. Pe căpitanul Braunschweig nu-l mai interesau acum milele pe care Ceata de la Glasshouse le putea străbate pe întinsul deșertului. Avioanele lui Ju52, special construite pentru transporturi, puteau să se joace cu orice distanțe și avea să-l ducă pe el și carele sale blindate într-o poziție adecvată pentru interceptarea fugarilor.

Mai formulă o singură altă cerere, apoi se întoarse la *Kubelwagen*-urile sale și conduse întreg convoiul înspre nord-vest, iar după câteva ceasuri ajunseră la aerodrom, unde i se spuse că Junkersurile 52 trebuiau să aterizeze dintr-o clipă-n alta.

*

În momentul când Offer porni manevra de depășire prin flanc a depărtatelor vehicule ale inamicului, bombardierele începură să-și folosească mitralierele și bombele. Unul după altul se desprindeau din formație, coborau pe deasupra liniei jeepurilor și împroșcau ploaie de gloanțe înaintea mașinilor, făcând nisipul să țâșnească într-un chip foarte demoralizant, mai cu seamă pentru șoferi. Din instinct coteau brusc și asta îi făcea să se apropie fără voie de carele blindate pornite la intercepția coloanei de fugari.

Offer îi făcu să revină pe direcția de mai înainte, dar atunci Stukasurile se năpustiră iarăși asupra lor și două dintre ele lansară cât una dintre cele patru bombe de 110 funzi[1], atât de aproape de jeepul cel mai înaintat, încât acesta fu aproape dat peste cap,

[1] Un funt = 0,45 kg.

iar suflul și nisipul aruncat în aer îi izbiră usturător drept în față. Asta avu un efect și mai demoralizant și din nou cotiră din drum, ajungând de data asta și mai aproape de *Kubelwagen*-uri, doar puțin în afara bătăii mitralierelor.

Trebui să treacă oarecare vreme până când tactica aceasta să se contureze limpede și să-i îngăduie lui Offer să înțeleagă rostul manevrei. Bombardierele nu urmăreau să-și atingă direct ținta; tot ce voiau era să-i mâne ca pe oi în bătaia tunurilor de pe carele blindate. Cu toate acestea, Offer nu avea nici o îndoială că în cazul când ar fi continuat cu stăruință pe noua direcție care le oferea posibilitatea de a depăși prin flanc mai lentele care inamice, bombardierele ar fi curmat joaca și s-ar fi înverșunat cu toată hotărârea împotriva lor.

„Vor să facă tot ce le stă în putință ca să ne prindă vii". În sfârșit, Offer înțelesese. Nu, n-avea să cadă viu în mâinile inamicului, ca să înfrunte torturile și moartea în mâinile S.S.-iștilor. Nici să se lase răpus de gloanțele mitralierelor sau de bombele acelor Ju52 n-avea de gând.

Offer căută să se îndepărteze cât mai mult de carele blindate și porni goana îndărăt, pe calea pe care venise. Retragerea nu era de fel pe gustul lui, dar dacă în felul ăsta izbuteau să rămână în viață, ar fi fost în stare să meargă îndărăt până la Agheila, în cazul când ar fi fost nevoie.

Totuși situația îl nedumerea. Ceasurile treceau și odată ce s-ar fi lăsat întunericul, nemții ar fi pierdut orice nădejde de a mai pune mâna pe grupul său de comando. Așa că trebuia să se folosească de întreaga lui ingeniozitate pentru a scăpa de primejdie în următoarele câteva ceasuri.

Încercă în primul rând să se prefacă din vreme în vreme că în sfârșit e hotărât să execute depășirea

prin flanc. De fiecare dată *Kubelwagen*-urile își schimbau direcția și-și reluau formația în linie, pornind îndărăt ca să-i poată tăia drumul și se vedea că, deși erau fără îndoială, mai încete decât jeepurile, nu erau totuși chiar atât de încete, iar Offer ar fi trebuit să facă formidabile eforturi ca să-i depășească prin flanc și în același timp să rămână în afara bătăii mitralierelor.

Dar principala piedică în calea salvării lor erau bombardierele. De câte ori jeepurile dădeau semn că vor s-o pornească pe flanc, coborau urlând și le ridicau în față o perdea de gloanțe în care n-aveau decât să pătrundă și să fie nimiciți, dacă țineau cu tot dinadinsul. Încă în două rânduri, când mișcarea simulată a lui Offer păru să devină primejdioasă, Stukasurile lansară bombe în fața jeepurilor și căpitanul știa prea bine că patru avioane de tipul ăsta erau prea destule pentru a le veni de hac. De câte ori aveau putința, mitraliorii lui trăgeau asupra avioanelor, dar Bren-urile nu păreau în stare să obțină rezultate demne de luat în seamă.

Până la urmă, către ceasurile patru, Offer lăsă baltă orice încercare de manevră și o ținu de-a dreptul către nord-vest, cu jeepurile toate aliniate după al său și cu un număr aproape egal de care blindate germane înaintând pe urmele lor.

Offer îi spuse șoferului, care de data asta era Lashley:

— Nu pot să-nțeleg. Ce anume urmăresc? Nu par să se grăbească. Se mulțumec să ne mâne îndărăt către Agheila.

Dar întunericul avea să se lase cu mult înainte de a ajunge ei la costișe, fără să mai poată fi vorba de șoseaua de coastă ce ducea la Aghelia.

Abia cu mult mai târziu, când soarele coborâse până aproape de marginea zării, află Offer răspuns la

nedumeririle lui. Stukasurile continuau să se rotească vulturește pe deasupra lor. Cele șapte care blindate tot li se mai țineau cu încăpățânare pe urme, întinse pe o linie chiar mai lungă decât cea alcătuită de jeepuri, păstrând cam o milă între carele de pe flancuri. Păreau că îmbrâncesc din urmă fără îndurare Ceata de la Glasshouse.

Cineva din jeepul de lângă Offer începu să strige, să facă semne cu brațul și să arate disperat cu degetul în fața lor. Ochii lui Offer se rotiră imediat într-acolo și în aceeași clipă înțelese ce anume atrăsese atenția celuilalt. De câtăva vreme începuseră să zărească vag coama costișei peste care nu demult trecuseră. Acum, în fața ei se înălțase un nor de praf ce vestea prezența unui grup de vehicule. Părea să se întindă mult pe linia zării, ca și cum ar fi fost și ele desfășurate în linie.

— Stai încet, îi strigă Offer lui Lashley și imediat își duse binoclul la ochi. Văzu cât se poate de limpede o altă linie de care blindate și camioane. Le numără — trebuie să fi fost vreo douăzeci. Păreau să înainteze în semicerc, cu flancurile mai avansate decât centrul.

Cuprins de spaimă, Offer abia putu să spună:

— Dumnezeule, de data asta s-a zis cu noi!

În clipa aceea înțelese de ce *Kubelwagens*-urile se mulțumiseră să-i mâne de dinapoi pe întinsul deșertului și de ce Stukasurile nu încercaseră să-i nimicească. Tot timpul stătuseră în așteptarea unor întăriri masive și iată că întăririle soseau în sfârșit, scăpate dintre costișe. În zece minute, ținând seama de viteza cu care toți înaintau, cleștele avea să se strângă în jurul lor și avea să-i transforme în țintă pentru sute de mitraliere și, fără îndoială, câteva tunuri și branduri. Rezistența ar fi însemnat pură sinucidere și orice om cu scaun la cap s-ar fi predat,

aceasta fiind de altminteri și scopul acelei impresionante desfășurării de forțe.

Abia atunci înțelese cu adevărat John Offer ce obiectiv important ajunsese el în ochii inamicului și cât de arzătoare era setea acestuia de a se răzbuna. Nimic nu-i putea satisface pe cei din Afrikakorps, nimic în afară de a-l prinde viu, de a-l judeca și de a vedea cu proprii lor ochi cum își dă duhul.

Gândurile acestea fulgerătoare îl zguduiră pe Offer, fiindcă e într-adevăr deprimant să știi că ești ținta unei uri atât de năprasnice. Pe urmă, chipul i se încruntă. Încă n-au ajuns să pună mâna pe el. Nu se putea să nu existe o scăpare din capcana asta. Soarele îi bătea în ochi și el tare ar fi dorit să fi apus demult și acum să domnească întunericul, fiindcă atunci nimeni n-ar mai fi fost în stare să-l înhațe pe el și pe șiretele sale vulpi ale deșertului...

Știa ce are de făcut. Semnaliză jeepurilor să se apropie de el și să se strângă laolaltă, manevră ce avu darul de a neliniști Stukasurile și a le face să se rotească în cercuri din ce în ce mai strânse. Nici unul nu se dădu jos din jeep, dar toți opriră motoarele. Offer le vorbi stând în picioare pe scaunul său din jeep:

— Ascultați, băieți, trebuie să știți că avem de ținut piept celor mai mari primejdii. Nemții vor cu tot dinadinsul să ne ia prizonieri și dacă nu întreprindem ceva în următoarele câteva minute, vom fi ori morți, ori prizonieri. Dar nu vor izbuti ei să ne vină de hac. Vom găsi noi scăpare și de aici!

Sau cel puțin unii dintre ei; nu toți vor izbuti să scape. Poate că nici unul nu va rămâne în viață, din pricina Stukasurilor acelora cărora le mai rămânea încă o oră de lumină prielnică pentru a-i nimici.

Le explică în grabă ce anume pusese la cale, cât mai pe scurt, fiindcă cele două linii inamice aflate

față în față se apropiau cu repeziciune și curând aveau să cadă asupra lor. Toți recunoscură că planul lui era singura soluție ce le mai rămânea. Motoarele fură pornite, duduitul lor arătă că s-au trezit din nou la viață și jeepurile începură să manevreze.

Offer puse capăt retragerii. Lashley îndreptă jeepul către sud și vreun sfert de milă merse cu toate celelalte venind coadă după el, fără să lase între vehicule distanță mai mare de douăzeci de yarzi. Când ajunse într-o poziție prielnică față de soare și unul dintre Stukasuri se desprinse din formație lansându-se în picaj ca să-i întoarcă pe calea dinainte, Offer dădu un ordin.

Lashley viră cu iuțeală astfel ca să ajungă cu fața către inamicul lor cel dintâi. Jeepul scrâșni, pe urmă își continuă drumul cu toată viteza, piciorul lui Lashley, încercând parcă să scoată acceleratorul prin podeaua mașinii.

— Ia-l pe cel din margine, ordonă Offer zgâlțâindu-se pe scaunul lui. De data asta n-avea să mai încerce să-l ocolească pe inamic. De data asta se îndreptau de-a dreptul spre el, aveau să încerce să-și croiască drum printre rândurile lui.

Atacară *Kubelwagen*-ul din capătul semicercului, pe acela care înaintase cel mai mult în deșert. Toate jeepurile din urma lui Offer înaintau prin valurile de praf foarte supărătoare pentru ochii șoferilor, dar care jucau rolul unei perdele de fum, ascunzând aproape complet vederii vehiculele din spate.

Atacau *Kubelwagen*-ul cel mai mărginaș fiindcă astfel se aflau la cea mai mare distanță de celelalte blindate și de tunurile lor, care de fapt nici nu puteau să tragă câtă vreme jeepurile se aflau în preajma victimei alese, de teamă să nu nimerească în propriile vehicule. Dacă Offer ar fi avut nesocotința de a ataca

pe centrul liniei inamice, jeepurile ar fi devenit ținta focului concentric pornit de pe amândouă flancurile.

Manevra se mai întemeia și pe alt fapt. Mai înainte ca Stukasurile să-și dea seama ce se petrece, jeepurile se apropiaseră atât de mult de linia de înaintare a carelor blindate încât avioanele nu mai puteau folosi împotriva lor nici mitralierele, nici bombele. Atâta vreme cât se aflau angajați în atacarea acelui nefericit *Kubelwagen*, erau apărați împotriva atacurilor aeriene.

Offer juca o carte. Ce-i drept, dacă izbuteau să treacă dincolo de linia inamicului, urma să aibă de înfruntat furia răzbunătoare a Stukasurilor, dar lumina zilei avea să mai dăinuie încă un singur ceas și cu toții auziseră de câte ori temutele formații L.R.D.G. și nu mai puțin temutele formații S.A.S. goniseră pe întinsul deșertului câte o zi întreagă sub atacurile înverșunate ale avioanelor inamice, reușind totuși să aibă câțiva supraviețuitori.

... câțiva supraviețuitori. Da, Offer știa că ăsta era cel mai fericit rezultat la care puteau nădăjdui și *ei*. Numai că inamicul mai avea de făcut față și razelor orbitoare ale soarelui.

În spatele lui, mitraliorul deschise foc asupra *Kubelwagen*-ului din față, slujindu-se de Bren-ul montat pe jeep. Și mitralierele de pe celelalte jeepuri începură să tragă, țintele lor fiind însă al doilea și al treilea car blindat, cele care se găseau destul de aproape pentru a putea fi lovite cu oarecari șanse de succes.

Stând agățat în jeep și lipsit de posibilitatea de a le fi de vreun ajutor celorlalți, Offer văzu trasoarele țâșnind din cele două țevi ale mitralierelor Spandau de pe *Kubelwagen* și le auzi țiuind în jurul lor. Mitralierele inamice trăgeau probabil aproape

orbește, din pricina soarelui care le bătea în ochi servanților. Zburau mai departe pe întinsul pustiului și acum ajunseseră atât de aproape, încât Offer vedea bine capul și umerii mitraliorului neamț. Pentru ca servanții dinăuntru să se simtă mai bine, *Kubelwagen*-ul înainta cu placa blindată din față și capota ridicate. Toate înaintau la fel, toate cele șapte *Kubelwagen*-uri; îngăduind acest lucru, atât de grijuliul căpitan Braunschweig comisese și el o dată o greșeală gravă. Oricât ar fi fost de arșiță, oricât de chinuitor ar fi fost să stai închis în cușca metalică, plăcile de protecție ar fi trebuit lăsate, indiferent cât de reduse ar fi fost șansele ca inamicul să întreprindă vreo acțiune împotriva lor.

Mai înainte de-a apuca să-și regleze tirul și să tragă în plin asupra jeepului, mitraliorul de pe *Kubelwagen* căzu mort, lovit în plin de grindina de gloanțe pornite de pe jeepurile lui Offer. Lashley viră scurt ca să ocolească *Kubelwagen*-ul pus cu botul pe labe și dezarmat de puterea de foc a Bren-ului. Prin aer zburau stoluri de gloanțe trasoare pornite de pe celelalte care blindate, câteva dintre ele străduindu-se să se apropie de jeepul din frunte, jeepul lui Offer. Gloanțele țiuiau în jurul lor în stoluri rapide și parcă furioase. Aerul devenise îngrozitor din pricina șuierăturilor și țiuiturilor acelei grindine de plumb. Dintr-o dată jeepurile ajunseseră ținta unei duzini de mitraliere, și armele astea sunt în stare să arunce un uriaș număr de proiectile în acel unic minut necesar pentru a te strecura printre ele. Ceea ce i-a salvat pe cei care au reușit totuși să treacă prin potopul de foc a fost fără îndoială, soarele ce bătea în ochii celor mai primejdioși inamici, acele două sau trei *Kubelwagens*-uri vecine cu camaradul lor din flancul stâng. Cele aflate mai în depărtare, nestânjenite de soare, aveau de înfruntat dezavantajul

distanței, deși câteva dintre ele deschiseră totuși focul împotriva coloanei de fugari, atunci când nu puneau în primejdie vehiculele proprii.

Jeepul lui Offer trecu prin foc fără o zgârietură măcar. Dar nu toți fuseseră la fel de norocoși. Jeepul din ariergarda formației concentră asupra sa toată grindina aceea de gloanțe, șoferul fu ucis, jeepul rămas fără control o luă razna și se răsturnă, iar de pe locul acela nemții nu mai avură de adunat decât leșuri și oameni fără cunoștință.

Trecuseră prin linia inamică cinci jeepuri care își continuau goana, deși în cele din coada coloanei se aflau și răniți. Îi păcăliseră și-i depășiseră pe nemți prin flanc, iar asta însemna o veritabilă izbândă. Însă adevărata bătălie de abia acum începea.

Oamenii lui Offer știau ce au de făcut. Îndată ce trecură dincolo de șirul de *Kubelwagens*-uri, jeepurile se îndepărtară unul de celălalt. De-acum încolo fiecare jeep trebuia să se îngrijească de propria lui soartă. Nu le rămânea nimic altceva de făcut decât să reziste atacurilor aeriene până ce aveau să afle adăpost în întunericul nopții. Bănuiau că toate *Kubelwagens*-urile se vor lua după ei cu viteză maximă, dar n-aveau cum să-i ajungă din urmă, afară de cazul când vreun jeep ar fi fost lovit și imobilizat, ori ar fi avut vreo pană.

Singurul inamic căruia trebuiau să-i facă față erau Stukasurile.

Și ele veniră, unul după celălalt, de îndată ce jeepurile se desprinseseră de *Kubelwagens*-uri. De data asta se abătură asupra lor cu toată furia. Acum trebuiau neapărat să ucidă, fiindcă nu mai exista nici o nădejde de a-i prinde vii pe fugari.

Veneau în picaj și ambalau motoarele, făcând un zgomot asurzitor și înfricoșător, cu atât mai

înfricoșător pentru cei care știau că sunt țintele lor însuflețite. Lansară bombele care le mai rămăseseră, apoi se înverșunară și mai amarnic, fiecare folosind din plin cele patru mitraliere de la bord.

A urmat un ceas de încleștare cumplită, dar oarecum amuzantă. Pretutindeni pe întinsul neted al pustiului alergau cele cinci jeepuri, ridicând nori de praf groși și persistenți. Oriunde apăreau, patru Stukasuri se năpusteau asupra lor pentru a le veni o dată de hac. Ordinele primite prin radio cereau acum distrugerea cu orice preț a Cetei de la Glasshouse; nu trebuia să scape viu nici unul dintre ei, cu nici un chip.

Cotind când într-o parte, când în alta, făcând viraje largi și repezi, mergând în zigzag, jeepurile recurgeau la toate manevrele posibile pentru a scăpa de avioanele ce se năpusteau în picaj împotriva lor. Pentru cei care erau martorii acestor scene, inclusiv un foarte tulburat căpitan Braunschweig, spectacolul era de-a dreptul înnebunitor. Jeepuri gonind înainte cu toată viteza, Stukasuri ce se desprindeau pe rând din formație și se repezeau în jos către ținte, vărsând foc din toate mitralierele. Mitraliori de pe jeepuri străduindu-se din răsputeri să-l lovească pe atacant, deși existau numai foarte slabe speranțe atunci când înaintau cu asemenea viteză. Pe urmă, în ultima clipă o violentă rotire a volanului, o derapare furtunoasă și jeepul se afla pe o direcție perpendiculară față de cea dinainte, în vreme ce gloanțele menite lui sfârtecau pământul doar la câțiva yarzi mai în față.

Pe măsură ce trecea timpul — minute prețioase câștigate de jeepuri — și soarele cobora peste linia zării, Stukasurile deveneau din ce în ce mai turbate și mai îndrăznețe. Se înălțau aproape drept în sus, în deznădăjduite încercări de a scurta intervale dintre atacuri, iar când reveneau la asalt păreau și mai îndârjiți, ca și cum vederea acelor jeepuri ce-și

continuau goana încercând să le scape i-ar fi scos cu totul din minți.

Dând dovadă de iscusință, jeepurile alergau fiecare în norii de praf ridicați de celelalte, dispărând astfel din câmpul vizual al Stukasurilor, câștigând secunde prețioase și apărând apoi acolo unde te-ai fi așteptat mai puțin. Dar nu toate se puteau folosi de perdeaua protectoare întinsă de ceilalți.

Din când în când câte un jeep se oprea dinadins în loc, chiar în clipa când un Stukas se repezea asupră-i cu gânduri ucigașe — oprire foarte scurtă, dar având darul de a oferi mitraliorilor o bază de tragere stabilă și în același timp de a evita potopul gloanțelor. Cu astfel de prilejuri probabil că izbutiseră să nimerească în plin avioanele inamice, deși vreme de o jumătate de ceas nu se vădi nici un efect demn de luat în seamă. Pe urmă, unul dintre Stukasuri primi în plin rafala unei mitraliere Bren pe când se afla în zbor razant deasupra deșertului și tocmai încerca să ia din nou înălțime. Își continuă traiectoria aproape verticală, dar probabil că pilotul fusese ucis și nu mai putea să manevreze, fiindcă avionul se mai înălță puțin, apoi căzu în picaj și se izbi de pământ. Urmă o explozie puternică și o flacără imensă tivită cu fum negru se ridică spre înaltul cerului.

Întâmplarea umplu de bucurie sufletele celor din Ceata de la Glasshouse și le insuflă curajul de a mai lupta pentru propriile lor vieți vreme de încă treizeci de minute. Fiece minut câștigat însemna o victorie și fiece milă străbătută îi aducea mai aproape, tot mai aproape, de locurile sigure aflate în spatele propriilor linii.

Sfârșitul dezastruos al camaradului lor păru a-i fi convins pe ceilalți piloți că este cazul să fie ceva mai prevăzători, fiindcă deși nu-și încetară nici o clipă atacurile, acum se retrăgeau înainte de a pătrunde în

raza de acțiune a mitralierelor Bren. După aceea organizară o acțiune concertată asupra căreia se înțeleseseră fără îndoială, prin radio.

În loc ca fiecare avion să-și aleagă de unul singur ținta mișcătoare asupra căreia să se năpustească, își concentrau acum focul împotriva aceluiași jeep, venind unul după altul asupra lui. Primul ales fu jeepul lui O'Keefe. Acesta își dădu seama de primejdie, trecu el însuși la volan și încercă să fie mai șiret decât inamicul.

Primul Stuka se angajă în picaj și lansă o bombă, dar în ultimul moment O'Keefe vira, derapă scurt, se întoarse în loc și porni în direcția *Kubelwagens*-urilor din depărtare. Al doilea Stuka veni prea târziu ca să mai poată face față manevrei și își risipi muniția în pământ. Al treilea, totuși, izbuti să-și schimbe direcția și se năpusti asupra jeepului în care se afla O'Keefe, dar din nou șiretenia sergentului major, care efectuă un viraj scurt, ieși învingătoare și din nou Stukasul nu-și atinse ținta. Dar O'Keefe știa că nu-i cu putință ca treaba asta să se repete la infinit, și cu toate că izbuti să mai scape un răstimp de zece minute, până la urmă fu lovit în plin. O ploaie de gloanțe se abătu asupra jeepului care începu să salte și se răsturnă; toți văzură din depărtare scena și cu inima la gură se întrebau cui îi va veni acum rândul.

Nu Offer fu cel ales; în acest sfârșit de zi avea un noroc orb. Dacă cei din aer ar fi avut putința să-și dea seama în care jeep se afla el, nu încape nici o îndoială că ar fi devenit ținta lor preferată înainte de toate. Așa stând lucrurile, îl aleseră pe cel condus de soldatul Salkirk — „bătrânul" Sally. Cu el în același jeep se mai aflau Jardine, Tulger și Gunner Rock. Sally nu era un băiat norocos, așa că jeepul lui fu lovit și se opri brusc în loc. Mai rămăseseră acum trei jeepuri care goneau prin deșert și mai erau încă

cincisprezece minute până la coborârea întunericului. Stukasurile își îndreptară atenția asupra jeepului condus de Palfreyman.

Deodată, Offer strigă:

— Oprește! Înapoi! Întoarce-te înapoi!

Văzuse pe cineva mișcându-se prin preajma jeepului oprit în loc al lui Sally. Lashley angajă mașina într-un derapaj controlat și continuă goana până în locul unde stătea cineva și făcea semne cu mâna. Ajungând acolo, Lashley stopă atât de brusc încât cu toții fură cât pe-aci să zboare din mașină.

Sally făcea semne. Singur el, scăpase nevătămat printr-una din minunile ce se întâmplă atât de deseori în vreme de război. Jardine probabil că-și rupsese șira spinării și nu putea fi mișcat din loc. Tulger și Rock erau amândoi grav răniți, pierdeau sânge din belșug și își pierduseră cunoștința.

Palfreyman, ca flăcău isteț ce era, desfășura dinaintea Stukasurilor un soi de dans și câștiga astfel pentru toți minute prețioase. Offer înfruntă toate riscurile, oprind și apucându-se să-i bandajeze pe răniți. Starea lor era prea gravă ca să poată fi transportați de el și trebuia să-i lase în grija plină de atenții a nemților. Dacă vestitul Afrikakorps își merita marele prestigiu pe care îl avea în rândurile armatei britanice, atunci fără îndoială, că trebuia să arate milă față de răniți.

Tocmai când terminau treburile astea, văzură cum un *Kubelwagen* se îndreptă în goană către ei. Sally sări pe scaunele din față, alături de Offer — în spate nu putea să stea fiindcă l-ar fi stânjenit pe mitralior — și din nou porniră la drum cu mare grabă.

Offer ar fi ținut mult să se ducă și la jeepul avariat al lui O'Keefe, dar acesta se afla mult prea aproape de *Kubelwagen*-uri ca să poată înfrunta un asemenea

risc. Cu inima adânc îndoită, îi ordonă lui Lashley s-o pornească din nou în direcția est.

Stukasurile izbutiră să-l lovească în plin pe Palfreyman la vremea când deasupra zării nu se mai vedea decât o geană de soare. După aceea se abătură asupra lui Offer și vreme de șase ori șapte minute merseră în zigzag și făcură tot felul de viraje disperate, Lashley jucându-se cu jeepul ca un motociclist la concurs. Zgomotul avioanelor de bombardament în picaj îi asurzea cu totul și erau permanent cu sufletul la gură, știind că se află doar la un pas de moarte.

Și deodată s-ar fi zis că noaptea se revarsă asupra lor, căci după un ultim atac lipsit de obișnuita înverșunare, Stukasurile se depărtară și o ținură drept înainte în direcția nord-vest, deci către Agheila. Lumina devenise prea săracă și pe întinsul deșertului lucrurile nu mai puteau fi deslușite cum se cuvine.

Offer zise:

— Acuma putem face popas.

Brusc, pe neașteptate, îl copleșise oboseala. Probabil că nici Lashley nu se simțea mai în vigoare, fiindcă își așeză brațele pe volan și pe ele își sprijini capul. În spate, mitraliorii se prăbușiseră pur și simplu pe podea, căci adrenalina care îi susținuse până atunci li se retrăsese deodată din sânge și, după câte se părea, îi lăsase fără pic de vlagă.

Offer se aplecă și aprinse farurile. Credea că nu riscă prea mult procedând astfel. În cazul când *Kubelwagens*-urile s-ar mai fi aflat încă pe aproape, aveau să audă limpede zgomotele specifice ale motoarelor Volkswagen cu mult înainte ca nemții să ajungă în preajma lor. Se făcuse întuneric beznă.

După o vreme auziră duduitul motorului unei

mașini care se apropia, dar zgomotul ăsta l-ar fi recunoscut și prin somn. Era vorba de un alt jeep, care și el își aprinsese farurile și se apropia fără grabă, ca să se alăture grupului unde se găsea comandantul.

La volan se afla Ward, agentul lor sanitar arab. Împreună cu el mai veniseră Crookshank, Mutriță și Jimmy Wilborn. Ward stinse și el farurile, o vreme nimeni nu scoase vreo vorbă și toți stăteau nemișcați pentru a îngădui ostenelii să li se scurgă din trupuri. Chiar pentru oameni tari ca fierul, cum erau ei, fusese o zi lungă și copleșită de trudă, iar acum s-ar fi zis că nimic nu mai putu să le vină în sprijin și toți se simțeau sleiți de puteri și tare abătuți. În minte le stăruiau amintiri despre camarazii rămași în urmă, morți sau răniți. Și asta le întuneca orice simțământ de biruință asupra dușmanului.

Offer spuse:

— Acum ne întoarcem îndărăt.

Dintr-o dată îi revenise energia, iar tăria lui îi făcu și pe ceilalți să-și scuture moleșeala și să se ridice în picioare.

— Îndărăt? Agentul sanitar pricepea mai cu încetineală.

— S-ar putea ca unii dintre camarazii noștri să fi scăpat cu viață și să nu fi fost totuși luați de nemți.

Așa că umblând cu mare grijă, se întoarseră înspre locurile unde se desfășurase bătălia. Era prea întuneric ca să poată vedea vreunul dintre jeepurile avariate, dar când Offer își dădu seama că nu puteau să fie decât pe undeva pe aproape de eventualii supraviețuitori, Offer înfruntă orice riscuri și aprinse farurile, apoi dădu de mai multe ori ocol în cerc, dar până la urmă stinse din nou farurile și rămase tăcut

în întunericul nopții. Dacă mai existau cumva supraviețuitori, acum știau încotro să se îndrepte.

Peste ale zece minute, repetă manevra.

Le cam măcina nervii așteptarea aceea în întuneric și în tăcerea ca de mormânt, cu urechile ciulite ca să prindă chiar și cel mai mic zgomot, mereu cu gândul la infanteriști inamici care s-ar fi putut furișa până la ei la adăpostul întunericului. De *Kubelwagens*-uri nu se temeau c-ar putea veni la atac, fiindcă le-ar fi auzit motoarele de la distanță de câteva mile.

Peste încă zece minute Offer aprinse din nou farurile și porni să străbată în cerc porțiunea aceea de deșert, iar cinci minute mai târziu apărură Wise și un artilerist înalt și subțiratec, Jack Redpath. A fost o reîntâlnire cum nu se poate mai plină de bucurie și după aceea tuturor le-a revenit curajul și nădejdea că și alții vor reveni acasă călăuzindu-se după strălucirea farurilor.

Noaptea însă trecu fără bucuria reînnoită a revederii altor camarazi din jeepurile care acum lipseau. Cu un ceas înaintea zorilor, Offer puse capăt acțiunii de recunoaștere. Încă mai aveau cale lungă de străbătut până să ajungă în locuri sigure și știa bine că îndată după revărsatul zorilor aviația inamică va porni iarăși în căutarea lor. Oricât de arzătoare i-ar fi fost dorința de a rămâne pe loc și a continua să-și caute oamenii, Offer își dădea seama că singura soluție înțeleaptă era să-și pună supraviețuitorii la adăpost de primejdii.

Mâncară și băură câte ceva, stând în picioare, cu auzul încordat și ochii continuând să scruteze cu speranță întunericul. Pe urmă Offer spuse: „Mergem!" și cele două jeepuri încărcate porniră cu viteză susținută către Benghazi.

Chiar în faptul zilei, Offer ordonă popas și goliră vehiculele de tot surplusul de hrană și apă. Peste mormanul de lucruri luate din jeepuri făcură o movilită de pietre și în vârf îi înfipseră un băț de care agățară o bluză nu prea din cale-afară de curată. Totuși se mai putea observa că fusese albă și astfel încă atrăgea atenția, iar dacă vreun supraviețuitor ar fi trecut pe acolo, ar fi găsit destulă hrană și apă ca să-și poată ține zilele până la liniile de front ale trupelor aliate.

Un ceas mai târziu, zăriră avioane. Dar acestea purtau însemnul atât de familiar, alcătuit din cercuri concentrice, al R.A.F.-ului. Ajunseseră prin locuri sigure.

Peste alte două ceasuri dădură de amplasamentul unui tun al forțelor sud-africane. După ce scăpară cu bine de unele semne de neîncredere față de o formație militară răsărită pe neașteptate, ca din senin, fură primiți cu toată ospitalitatea și li se dădu să mănânce și să bea pe săturate. Pe urmă se culcară.

La un ceas oarecare al după-amiezii, Offer se trezi. Îl zgâlțâi pe transmisionistul formației sale, pe Art Weybright, până îl convinse să deschidă ochii, și îi spuse:

— Eu mă duc îndărăt să-i caut pe băieți.

Printre alții, lipseau O'Keefe și Walker. Ajunsese să țină mult la amândoi și parcă nu putea îndura gândul că n-are să-i mai vadă niciodată. Orice s-ar spune, O'Keefe era om de-o deosebită iscusință, și s-ar fi putut foarte bine să fi scăpat cu viață.

— Merg și eu cu dumneavoastră.

Ieșiră împreună și se duseră la jeepul lor cel mult încercat, după care porniră îndărăt către pământurile acelea neprimitoare. Soarele iarăși coborâse mult

către zarea dinspre apus. De data asta, însă, nu se mai arătă nici un semn despre existența hainei Luftwaffe — vânătoarea luase probabil, sfârșit.

Și, când se așteptau mai puțin, le apărură în față siluete ce înaintau cu trudă pe întinsul deșertului. Da, erau *ei,* iscusitul O'Keefe, însoțit de alți doi — Palfreyman și Tiffy Jones — culeși de el pe cale, și acum îl întâmpina pe Offer cu zâmbetul lui până la urechi și care arăta la vedere golul lăsat de dispărutul dinte din față.

Își strânseră mâinile, se bătură cu palmele pe spate și își povestiră peripețiile. O'Keefe povesti cum dăduseră peste movilița cu provizii: „Doamne-sfinte, *sir,* ce mai binecuvântare a fost apa de acolo!" Toată ziua fuseseră hăituiți de Luftwaffe, dar scăpaseră destul de ușor, pur și simplu, ghemuindu-se pe lângă câte un tufiș de mărăcini. Și astfel, cinci bărbați se întoarseră triumfători la camarazii care încă dormeau somnul celor sleiți de puteri. La plecare fuseseră douăzeci și opt de oameni și șapte jeepuri. Se întorseseră doar paisprezece oameni și două jeepuri.

Înainte de a-și așterne iarăși capetele pentru odihnă, căpitanul Offer transmise un mesaj la G.H.Q. din Cairo. De data asta nu mai avea chef să exagereze și mesajul său era lipsit de podoabe rodite de închipuire.

Weybright transmise mesajul: „Misiunea îndeplinită. Incendiat depozite benzină Agheila. Pierderi, paisprezece oameni morți sau dispăruți. Cinci jeepuri. Un Stuka doborât și care blindate inamice avariate."

Orice s-ar spune, era un raport impresionant, deși cei de la Cairo trebuie să fi știut mai bine, văzând fotografiile aeriene, ce proporții aveau distrugerile

pricinuite depozitelor de combustibil ale inamicului. Peste câteva ceasuri, generalul maior îi trimise lui Offer un mesaj: „Bună ispravă. Raportați imediat la G.H.Q., Cairo".

La asta, Offer răspunse în cel mai clasic stil Bernard Shaw:

— N-aș prea crede.

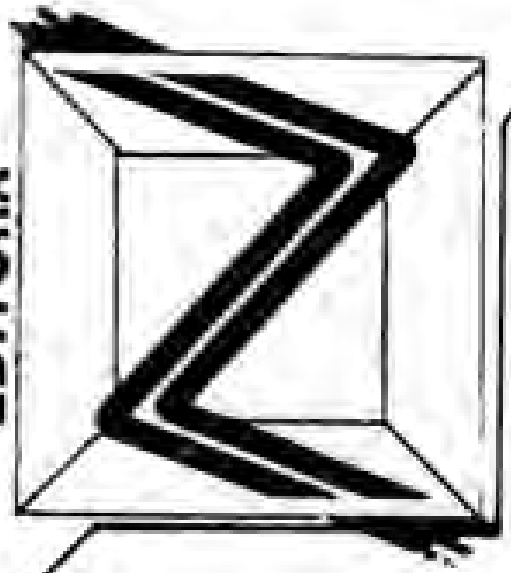

"O descriere a înfăţişării lui John Offer şi amănunte despre Ceata de la Glasshouse au fost distribuite tuturor unităţilor din Afrikakorps şi din Armata Italiană... În mod implicit reieşea că această ceată de criminali trebuie cu orice preţ să-şi primească pedeapsa cuvenită - şi mai cu seamă conducătorul ei."

Cine este John Offer? Un tîlhar, un dezertor, un mercenar sau un erou plin de îndrăzneală ale cărei acţiuni de comando reuşesc să schimbe cursul celui de-al doilea război mondial?

Veţi afla citind această carte, a patra din colecţia WAR care cuprinde cele mai fascinante romane de război.